

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

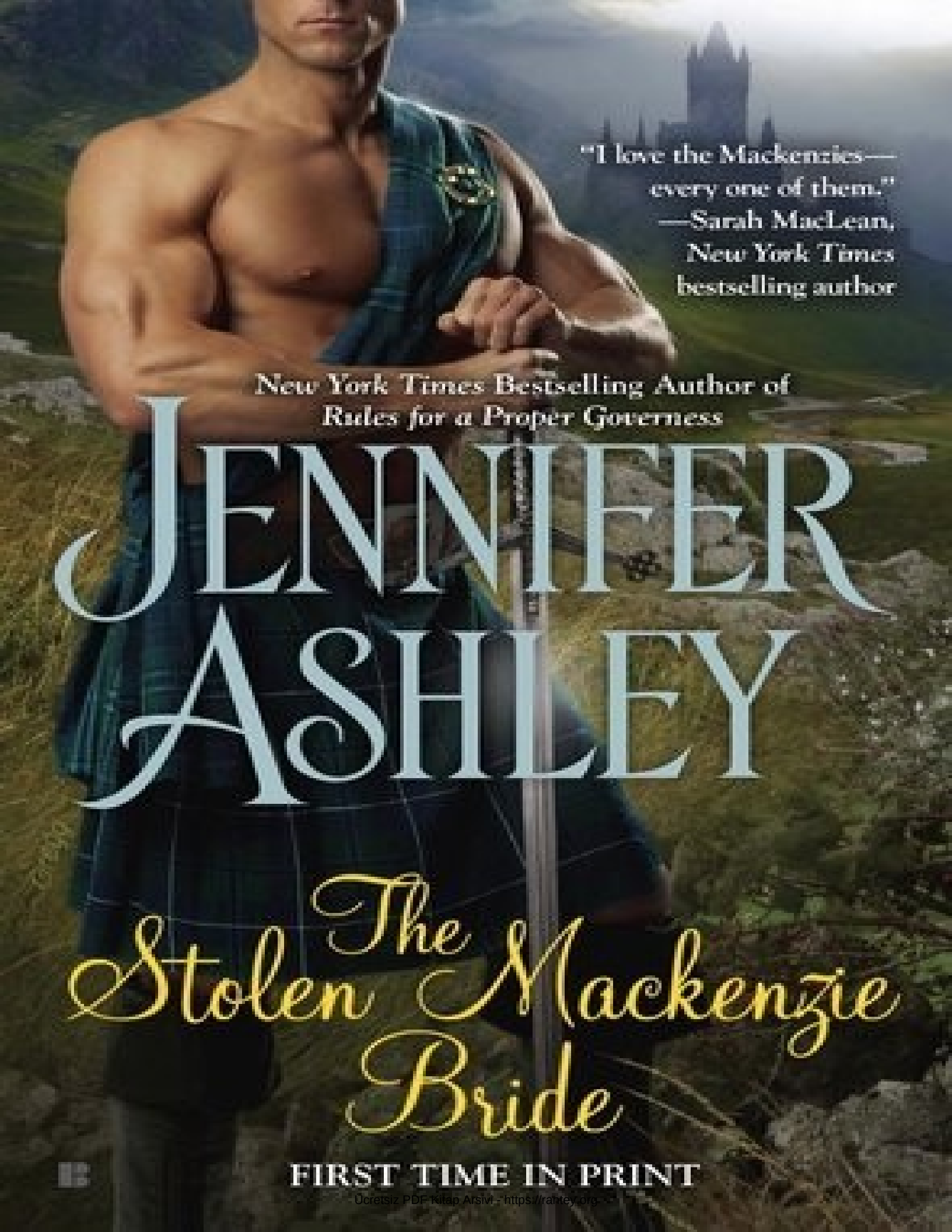
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I love the Mackenzies—
every one of them."
—Sarah MacLean,
New York Times
bestselling author

New York Times Bestselling Author of
Rules for a Proper Governess

JENNIFER ASHLEY

The Mackenzie Stolen Bride

FIRST TIME IN PRINT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Mackenzies serisi için övgüler

"Büyük, kibirli, seksi dağlılar-Jennifer Ashley tam da arzuladığım türde kahramanlar yazıyor."

-Elizabeth Hoyt, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu romana bayılıyorum: Yürek parçalayıcı, komik, dürüst ve gerçek. Kahramanı tanımak istiyorum - hayır, kahramanla *evlenmek* istiyorum!"

-Eloisa James, *New York Times* çoksatın yazarı

"Ustaca incelikli karakterizasyon ve bol miktarda şehvetli duygusallık, Ashley'nin kusursuzca hazırlanmış bu son tarihi romanına karşı konulmaz bir edebi lezzet katıyor."

-*Chicago Tribune*

"Şafak sökene kadar okumanızı sağlayacak seksi, tutku dolu bir aşk romanı."

-Julianne MacLean, *USA Today* çoksatın yazarı

"Ashley eşsiz kahramanlarıyla muhteşem, unutulmaz ve kalpleri durduran hikâyeler yaratıyor. Çok sayıda insani duyguya değinirken aşk hikayesini asla gözden kaçırmıyor. Yemyeşil bir düzyazı ve unutulmaz sahnelerle okuyucular yaralı karakterlerin aşkın gücüyle nasıl iyileşebileceğini öğreniyor. Unutulmaz, dikkat çekici, şefkatli ve dokunaklı, işte el üstünde tutulacak, yeniden okunacak ve tekrar tekrar iç geçirilecek bir kitap."

-*RT Book Reviews* (Top Pick)

"RITA Ödüllü Ashley, çok katmanlı, gerçekçi ve karmaşık karakterler yaratmakta çok başarılı. Ayrıca bol miktarda şehvetli tutku da sunuyor."

-*Booklist*

"Şehvetli, muhteşem bir hikâye."

-*Joyfully Reviewed* (Tavsiye Edilen Okuma)

"Tutkulu, iyi çizilmiş karakterler, soluksuz bir romantizm ve unutulmaz bir aşk hikâyesi."

-*Library Journal*

"Jennifer Ashley çok şehvetli, seksi kitaplar yazıyor. Eğer bunları denemediyseniz, kesinlikle tavsiye ederim."

-Smexy Books

"Her köşesinde tehlike ve entrika barındıran, içten, duygusal bir tarihi aşk romanı. Harika bir okuma!"

-Fresh Fiction

*Jennifer Ashley tarafından
yazılan başlıklar*

The Mackenzies

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI
LADY ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ LORD
CAMERON'UN BİRÇOK GÜNAHI
DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ
BİR MACKENZIE AİLESİ NOELİ ELLIOT
MCBRIDE'İN BAŞTAN ÇIKARILMASI
EVCİLLEŞMEMİŞ MACKENZIE
(Bir InterMix e-Kitabı)
DANIEL MACKENZIE SKANDALI VE DÜŞES'İN
KÖTÜLÜKLERİ
(Bir InterMix e-Kitabı)
DÜZGÜN BİR MÜREBBİYE İÇİN
KURALLAR SKANDAL MACKENZIES
(Antoloji)
ÇALINTI MACKENZIE GELİNİ

Shifters Unbound

GURUR EŞLERİ
İLKEL BAĞLAR
BODYGUARD
VAHŞİ KEDİ
SERT ÇİFTLEŞMİŞ
EŞ TALEP EDİLDİ
YALNIZ KURT
(An InterMix eBook)
KAPLAN SİHİRLİ
FERAL ISI
(An InterMix eBook)
VAHŞİ KURT
VARDİYA ARKADAŞLARI

(Antoloji) MATE
BOND

*The Stolen
Mackenzie Bride*

JENNIFER ASHLEY

BERKLE} SENSATION, YENİ TDHK

An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

ÇALINTI MACKENZIE GELİNİ

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2015 Jennifer Ashley.

Jennifer Ashley tarafından yazılan *A Mackenzie Clan Gathering* kitabından alıntı© 2015 by Jennifer Ashley.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY SENSATION® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Daha fazla bilgi için [penguin.com adresini](http://penguin.com/adresini) ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-61497-6

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation ciltsiz kitlese pazar baskısı / Ekim 2015

Kapak resmi Gregg Gulbranson'a aittir.

Kapak tasarımı George Long.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House
Sürüm_1

Bu vahŖi İskoç kardeŖleri kadar seven Mackenzies serisinin birçok okuyucusuna teŖekkür ederim. Yorumlarınız ve devam eden desteğiniz harikaydı. TeŖekkür ederim! Ayrıca editöröme ve bir kitabı yayınlamak ve dünyaya sunmak için perde arkasında alıŖan tüm insanlara da teŖekkürler, ki bu en iyi zamanlarda bile zor bir iŖtir.

Ve tabii ki Cumberland ordusunun üniformalarından barutlu bir tabancanın nasıl temizleneceğine kadar her Ŗeyi tartıŖmaya hazır olan kocama. Beni dinler, yatıŖtırır ve her zaman iyi bir buzlu çay stoğuna sahip olduğumdan emin olur.

Bu benim için çok özel bir kitaptı, Jakobit ayaklanmasının üzücü olaylarını derinlemesine incelememe ve Mackenzie'lerimi tam ortasına koymama izin verdi. Umarım okuyucular Ian Mackenzie'nin atası Malcolm ve onun asi Highland ailesiyle tanışmaktan keyif alırlar.

İçindekiler

Jennifer Ashley'Kitapları in
Mackenzies Serisi İçin Öygüler

Başlık

Sayfası

Kopya

hakkı

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38 Sonsöz](#)

[*Okuyucuya Mektup*](#)

[*Bir Mackenzie Klanı Buluşmasından Özel Alıntı*](#)

Bölüm 1

EDINBURGH, 1745

"Mm, *bu* hangi tatlı lokma?"

Beş erkek kardeşin en küçüğü olan Mal *Mackenzie*, hayatının çeşitli dönemlerinde *Genç Malcolm*, *Şeytan Mackenzie* ve sonuncusu çoğunlukla babası ve en büyük erkek kardeşi tarafından söylenen *Seni Başımın* gibi isimlerle anılıyordu.

Lokma genç bir kadındı. Mal ile başka ne olabilirdi ki?

"Ah, evet," diye mırıldandı kardeşi Alec, öfkeli şekilde duvara yaslanırken. "Tabii ki odadaki en güzel kızı fark edeceksin. Hem de en dokunulmaz olanı."

Söz konusu bayan, babası olduğu tahmin edilen bir adamın kolunda salonda süzülüyordu. Üzerindeki elbise buradaki diğer genç kadınlarınkine çok benziyordu ama onların arasında yabani otların arasında açan bir çiçek gibi göze çarpıyordu.

Bu hanımefendiler, göğüslerini yumuşak bir cazibeyle gösteren dantelli korsajları ve dar karınlarıyla, hareket ettikçe sallanan etekleriyle geçit töreni yapıyorlardı. Kendilerini görmeye gelen genç ya da yaşlı bekârlar için uygun eşler olduklarını göstermek için gözleri kapalı yürüyorlardı.

Malcolm'un hanımı ise başını kaldırmış, biraz zoraki de olsa gülümsüyordu. Düşünceleri başka yerdeydi.

Avizelerin altından geçerken mum ışığını yakalayan kızıl altın rengi saçları vardı. Mal durduğu yerden onun gözlerinin rengini ama en açık mavi olduklarından emindi. Ya da yeşil. Ya da gri.

Malcolm'un kendisine baktığını fark etti ve kısa bir an için duraksadı, gülümsemesi soldu. Alec'in yanına yaslanmış olan Mal, soğuk taş duvarı iterek ayağa kalktı, sinirleri alev alev yanıyordu.

Genç kadın onu içeri aldı; bacaklarını dizlerine kadar örten ekose dışında bir İngiliz gibi giyinmiş, ince bir palto giymiş, uzun boylu, ham kemikli bir İskoç'tu. Malcolm bu İngilizlere hiç benzememekle övünüyordu; kalın kahverengi-kızıl saçlarını toplamak yerine bir kuyruk haline getirmişti.

Pudralı koza benzeri bir peruk takmış ve boyunbağını gevşek bir düğümle bağlamıştı.

Genç kadının bakışları onunkilerle buluştu ve gözlerindeki cevap veren ışıltı Mal'ın vücudundaki her duyuyu uyandırdı.

Sonra başını çevirdi ve kalabalığın içinde başka birini ararken onun yanından geçip gitti.

O an, ne kadar kısa sürmüş olsa da, uzandı ve kendini onun etrafına sardı. Kaçınılmaz bir şeyin dalları Malcolm Mackenzie olan varlığı sardı ve her şeyi değiştirdi.

Malcolm, İngiliz ve İskoç elitlerinin etkileşimiyle ilgileniyormuş gibi yapan Alec'e dirseğiyle vurdu. "Kim o?" Mal sordu.

Alec karamsar bir şekilde kalabalığı inceledi. "Sarışın kızdan mı bahsed?"

"Saçları sarı değil." Mal, mütevazı dantel şapkasının altına bakmasına yardımcı olacakmış gibi başını eğdi. "Gün batımının ateşiyle renklenmiş güneş ışığı renginde."

"Sen öyle diyorsan." İki yaş büyük ve bir çift ikizden biri olan Alec, Mal'a uyarıcı bir bakış attı. "O sana göre değil, bücür."

Runt, Malcolm'un bir diğer adıydı, hayata çok küçük başlamıştı ama şimdi kardeşlerinin çoğundan ve babasından en az bir santim daha üstündü.

Senin için değil sözleri Mal'ı asla caydırmadı. "Neden olmasın ki?"

"Sizin için bir liste hazırlayayım mı?" Alec sinirlenerek sordu. "O Leydi Mary Lennox, Wilfort Kontu'nun kızı. Wilfort'un bu şehir kadar büyük bir mülkü, Tanrı'dan daha fazla parası ve kabinde gücü ve etkisi var. Aile İngiltere'nin en eski ailelerinden biri - sanırım ataları Beşinci Henry'nin yanında savaşmış ya da öyle bir şey. Tüm bunlar kızını, İngilizlerin uydurma bir unvana sahip olduğunu iddia ettiği bir İskoç'un en küçük oğlunun ulaşamayacağı bir yere Sadece bu da değil, kız başka bir İngiliz lorduyla nişanlı, o yüzden büyük pençelerinizi kendinize saklayın."

"Huh," dedi Malcolm, en ufak bir endişe duymadan. "Zavallı küçük lokma."

Mal, Leydi Mary'nin odada izledi, babasının arkadaşlarını ve diğer kızların annelerini kibarca selamlayışına dikkat etti. Ne kadar tatlı huylu bir yaratık olabileceğini göstermek için getirilen soylu at gibi doğru, iyi eğitilmişti.

Malcolm bundan daha fazlasını gördü; odayı ararken gözlerinin huzursuzca seğirmesini, ensesindeki kırmızı-altın buklelerin üzerindeki kurdelenin titremesini.

İçindeki canlılık, onu tutan bağları zorlayan bir ışık ve canlılık yaratıyordu. Her an saygınlığının kabuğu çatlayabilir ve ışıltısı dışarı taşabilirdi.

Mal'dan başka kimse görmüyor muydu? Etrafindakiler ondan hoşlanıyormuş gibi gülümsüyor ve onunla rahatça konuşuyorlardı ama tepkileri 'ın onlara verdiği tepkiler gibi bastırılmıştı.

Burası onun sahnesi değildi, parlayacağı yer değildi. Bu yerden, bu çevreleyen duvarlardan kurtulması gerekiyordu. Belki de açık fundalıklarda, Mal'ın memleketi Kilmorgan'ın kuzeyindeki yaylalarda. Canlılığı orada yutulmayacak, parıldamasına izin verilecekti.

Ve onunla birlikte olacaktı, giysilerinin katmanları onun ellerinde çıkacak, vücudunun sıcaklığı ona doğru yükselecekti. Bu kadın Mal Mackenzie'nin yatağına aitti ve onu oraya götürmeye niyetliydi.

Bu büyük bir meydan okuma olacaktı. Leydi Mary'nin etrafı sarılmış, korunuyordu. Babası ve baş rahibeler, Mal gibi kurtları uzak tutmak için onu bekçi köpekleri gibi çevrelemişlerdi.

Mal boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Eğer onu bir kurt olarak görüyorlarsa, öyle olsun.

"Neden homurdanıp duruyorsun?" Alec cevap verdi, mutlu değildi. Burada olmak istemiyordu; İngilizlerden nefret ediyordu ve sadece babalarına olan görevi onu kavga çıkarmak için koşuşturmak yerine bir köşede sakın tutuyordu.

Malcolm, "Nihayet burada ilginç bir şey var ve senin buna hiç ihtiyacın yok," dedi. Alec onun sevdiği kardeşiymi, yani onu en az delirten kardeşiymi ama Alec'in de kendine göre sıkıntıları vardı.

"Bırak onu Malcolm," dedi Alec sert bir sesle. "Sana göz kulak olmam gerekiyor. Ona yaklaşırsan, bir dünya bela çıkarırsın. Seni bu işten uzak tutamadığım için babamın yumruklarıyla karşı karşıya kalmayacağım."

Malcolm ona, "Birkaç kelimeyle seni Da'nın yumruklarının hedefi haline getirebilir ve belki de boynunu kırabiliririm, bunu sen de biliyorsun," diye hatırlattı. "Ama yapmıyorum, değil mi? Neden? Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve ölmeni istemiyorum. En azından o güzel kızla tanışmama yardım edebilirsin."

"Ve sana en son böyle bir iyilik yaptığım zamanı anımsıyorum. Yanan bir evden çıplak bedenini çıkardığımı ve yağmurlu bir sabahta hala acıyan üst kolumdan vurulduğumu hatırlıyorum. Hepsi senin olmayan bir şeyin peşinden gitmen gerektiği içindi."

Malcolm bu anı karşısında kızardı. "Evet, her koca güzel karısının yanında benim gibi bir delikanlıyı bulduğu için sinirlenir ama

yatağı ateşe vermesine neden oldu. Zavallı kadın neredeyse ölüyordu. Onu geride bırakıp annesiyle birlikte kolonilere gitmesine şaşırmadım."

"Hâlâ seni arıyor Mal, o yüzden ondan uzak dur."

"Hayır, babam onun içine Tanrı korkusu saldı ve bu üç yıl önceydi. Ve o genç kız evli değil." Nefis Leydi Mary'ye doğru bir el salladı.

"Hayır," dedi Alec. "Onun yerine babasının tabancasından kaçmak zorunda kalacaksın." "Yani bana yardım etmeyecek misin?"

"parça bile değil."

Malcolm sessizliğe gömüldü. Alec'in sırrını babalarına, ailedeki hiç kimseye asla söylemeyecekti ve Alec de bunu biliyordu. Elinde koz yoktu.

"Ah, pekâlâ." Malcolm'un yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu muammayı kendi başıma çözmem gerekecek."

"Ben de korkuyorum," dedi Alec karanlık bir sesle.

Mary daha sonra bunun masumiyetinin şaşırtıcı olduğunu düşünecekti. O an - Leydi Bancroft'un Edinburgh'daki davetindeydi, tek endişesi kız kardeşinin yasak ilişkisinde oynadığı arabuluculuk rolüydü.

Basitliği; hiçliği... Eğer Mary o gece eve dönmek üzere yola çıksaydı, eğer Lincolnshire'a ulaştıklarında ona böylesine yoğun bir şekilde bakan geniş omuzlu İskoç'u hiç görmemiş olsaydı, Mary hayatının geri kalanını huzur içinde yaşayacak, bir satranç taşı gibi yoldan çekilecek ve tahtanın geri kalanından korunacaktı.

O gece, yanlış zamanda yanlış meydana adım atmıştı. Bir fırtına onları Edinburgh'da tutmuştu ve babası ile teyzesi, Leydi Bancroft'un moda toplantısına daveti kabul edebileceklerine karar vermişlerdi.

Babası kardeşi Alec'i onun için casusluk yapması için göndermeseydi Malcolm da orada olmayacaktı. Alec, Malcolm'u kamuflaj için yanında getirmişti ve ayrıca Alec, Mal'a Edinburgh sokaklarında tek başına güvenmiyordu - bunun çok iyi bir nedeni vardı.

Mary'nin hayatı çok farklı olabilirdi. . .

Leydi Mary Lennox o an için Lord Halsey'le olan nişanından emin ve kendisinden çok utangaç kız kardeşi için endişelenen bir güvenlik balonu içinde yaşıyordu.

Bu geceki toplantı kesinlikle siyasi bir toplantıydı. Leydi Bancroft, Edinburgh'dakilere güven vermek için önde gelen İskoçları davet etmişti.

Jakobitlerin ayaklanacağı söylentileri sadece söylentiydi. Charles Stuart'ın batıda bir yerlerde karaya çıktığını, bir ordu kurmaya çalıştığını boş verin. Asla başaramayacaktı ve hepsi bunu biliyordu.

Leydi Bancroft, İskoçyalıların zararsız olduklarını, uygar yaşama tamamen uyum sağladıklarını, aydınlanmış bilim adamları olduklarını ima ediyordu. İngiliz aristokrasisiyle zahmetsizce kaynaşmışlardı, değil mi?

Bu durumda, Leydi Bancroft'un salonun sonundaki büyük şöminenin yanında ısınan iki genç İskoç'u davet etmemesi gerekirdi. Mary, Audrey'nin ona yazdığı not midesinde yanarken, Saygıdeğer Jeremy Drake'i bulmak için odayı tararken onları gördü.

İskoçlar birbirlerine çok benziyorlardı, belli ki kardeştiler. Ama medeni değillerdi.

Bellerine kadar uzanan, çok sayıda düğmesi olan frak ceketler, keten gömlekler, düzgün çoraplar ve deri ayakkabılar giymişlerdi. Pantolon yerine, bellerini saran bol ekose giysiler olan kilt giymişlerdi.

Buradaki diğer İskoçlar, diz pantolonları ve peruklarıyla İngiliz meslektaşlarından ayırt edilemiyordu ve topluluğun arasında sessizce hareket ediyorlardı. Bu ikisi ise sanki fundalıktan kalkmış, yüzlerindeki mavi boyayı silmiş, paltolarını giymiş ve Edinburgh'a doğru yola çıkmış gibiydiler.

Koyu kızıl saçlarını peruksuz, gevşek kuyruklar halinde arkaya atmışlardı ve uzun, soğuk kışlarda avlanmayı, tepelerde şenlik ateşlerini ve Pikt ve İskandinav atalarının vahşi acımasızlığını hatırlatan bir huzursuzlukla uzanıyorlardı.

İkili sakın bir şekilde ayakta dursa da, duruşları rahattı, izlediler. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözler odadaki herkesi seçiyordu. Koyunların arasında durmaya davet edilen kurtlar.

Mary'nin tarayan bakışları genç olanıkinin yanından geçtiğinde gözleri parladı ve Mary durakladı.

O anda Mary keskin rüzgârın altında fundaların tatlılığını kokladı, geniş gökyüzünde güneşin sıcaklığını hissetti. Kuzey Yaylaları'na bir kez gitmişti ve oranın ham güzelliğini, korkunç boşluğunu ve inanılmaz mucizesini asla unutmamıştı.

Bu İskoçyalı tüm bunları somutlaştırıyor, onu hiç batmayan güneşin altında, aynı nefeste hem korkmuş hem de özgür hissettiği yere ve zamana götürüyordu.

O an geçti ve Meryem arkasını döndü.

Hayatının tamamen değiştiğini görmek için. Saatin bir *tik takı* nce, babasına ve nişanlısına karşı görevini yerine getirmeye hazır, kabul ettiği yol hakkında huzurluydu. Bir sonraki *tikte*, kendini uzun, karanlık bir çukura düştüğünü hissetti ve kenardan atlamaya razı oldu.

Mary bu hissi çabayla üzerinden attı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı, boş düşüncelere ayıracak zamanı yoktu.

Derin bir nefes aldı ve şiddetle, "Kurbağalar ve mantarlar!" dedi.

Birkaç kadın yerinden sıçradı ama Mary'nin lakaplarına alışık olan Danae teyzesi sakince ona döndü. "Ne oldu canım?"

"Yelpazem," dedi Mary, eteklerinin kıvrımlarını okşar gibi yaparak. "O sinir bozucu şeyi çekilme odasında bıraktım."

Çok dar bir elbise giymiş tumbul bir keklik olan Danae Teyze, Mary'nin elinin üzerine yatıştırıcı bir el koydu. "Boş ver canım. Whitman'ı çağır ve senin için getirsin."

Yanlarında duran ev sahibi Leydi Bancroft, uşaklarından birine işaret etmeye başladı. Yelpazeyi peşinden gitmek amacıyla saklamış olan Mary, "Gerek yok. Bir dakika sürmez," dedi ve kimse itiraz edemeden koşarak uzaklaştı.

Mary'nin yelpazesi eteğinin altındaki cepte güvenle duruyordu, bu yüzden hızla çekildiği odadan geçti ve evin st katlarına çıkan merdivenlere yöneldi. Leydi Bancroft merdivenleri aydınlatmak için mum harcayacak kadar cimri değildi ve Mary karanlıkta el yordamıyla yukarı doğru ilerledi, yolunu aydınlatmak için sadece örtüsüz pencerelerden gelen ay ışığı vardı.

Jeremy aşağıdaki geniş salonda ne de antreye girmişti, o halde yukarıdaki odasında bekliyor olmalıydı. Muhtemelen orada, Lord Wilfort'un Audrey'yle evlenmesini yasaklamasından dolayı perişan bir halde can çekişiyordu. nemli değildi, Mary yakında Audrey'nin mektubuyla onu neşelendirecekti.

Nefes nefese st kata çıktı ve onu Jeremy'ye götürecek olan kanadın köşesini döndü

Uzun boylu bir adam gölgelerin arasından çıkıp onun yoluna girdi. Ay ışığı, mavi ekoseli bir eteğin üzerindeki açık renkli frak ceketin üzerine düşüyordu.

Aşağıdan gelen İskoçyalılardan biriydi, gözlerindeki ateşle onu yakalayıp tutan ge

İlkel korku onu sarmıştı. Bu adamla, bir İskoçyalı ile karanlıkta, evin bu ıssız bölümünde karşı karşıya gelmek ... heyecan vericiydi.

Mary de merak içindeydi, böyle bir varlığın var olduğunu ve kendisinden bir adımdan daha az bir mesafede durduğunu merak ediyordu. Mary'nin göğüs kemiğinde başlayan bir sıcaklık aşağıya, parmak uçlarına ve yüzüne doğru yayıldı.

Adam hareket etmedi. Karanlıkta hareketsiz duran ve avını ölçüp biçen bir avcıydı. Şu anda o av Mary'ydi.

Mary kendi kendine *hayal ürünü bir saçmalık* olduğunu söylemeye çalıştı. Muhtemelen evde kalıyordu, belki de yatak odasına gidiyordu.

Ceketini çıkardığı, gömleğinin bağını çözdüğü, ateşin önünde rahat bir şekilde uzandığı yer ...

Mary'nin boğazı kurudu. Genç bir kadinken Danae Teyze'nin fetihleriyle ilgili anlattığı hikâyeleri çok fazla dinlemişti. Danae Teyze tutku ve arzuyla yaşamıştı ama Mary kendisi için böyle şeyler istemeyecek kadar pratik biriydi. *Öyle değil miydi?*

Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Özür dilerim efendim," dedi. "Gideceğim yer sizin ötenizde."

Doğru bir kibirle konuşuyordu; ne de olsa İskoçlar, İngilizler tarafından uygarlığa çekilmiş daha aşağı bir halktı. Ya da babası öyle iddia ediyordu. Mary İngilizlerin doğal üstünlüğüne gerçekten inandığından değil; kesinlikle daha aşağı olan çok fazla İngilizle tanışmıştı.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece olduğu yerde durdu, ay ışığına yakalandı.

Korkunun dokunuşu yükselmeye başladı. Mary yalnız ve korumasızdı, o ise medenileşmemiş Yaylalar'ın bir yaratığıydı. Klan üyelerinin birbirlerinin topraklarını yağmaladıkları, sığırları, kadınları çaldıkları söyleniyordu.

Adam konuşmayınca Mary, "Önemli değil," dedi. "Ben diğer gideceğim." Ev, aşağıda bir avluyu çevreleyen dört kanat şeklinde inşa edilmişti. "İyi akşamlar, efendim."

Uzaklaşmak için hamle ama sadece bir adım atmıştı ki İskoçyalı onu iterek bir kez daha önünde durdu.

Kalbi hızla çarpmaya başlayan Mary, Jeremy'nin odasına doğru koşmaya hazır bir şekilde tekrar döndü. Jeremy ufak tefek bir adam değildi; yengesi olmasını umduğu kadını korkuttuğu için bu İskoçyalının kafasına vurabilirdi.

İskoç adam önüne geçince Mary tökezledi ve neredeyse düşüyordu *tekrar*. Omzundaki büyük bir el onu tekrar ayağa kaldırdı.

"Sakin ol, genç kız." Sesi derin bir gümbürtüydü, karnında bir yerden başlayıp sıcak bir titreşim olarak ortaya çıkıyordu.

El Mary'nin omzunda kaldı. Hiçbir beyefendi bir hanıma bu şekilde dokunmamalıydı. Onun elini tutabilirdi ama sadece onunla buluşurken, onunla dans ederken ya da ona yardım ederken. İskoçyalı onun düşmesini engellemiştir, evet, ama şimdi yeniden ayağa kalktığına göre geri çekilmeliydi. Bunun yerine elini onun üzerinde tutmaya devam etti, o kadar büyüktü ki eldivenlerinin ona uymasına şaşırdı.

Mary'nin gözlerine iyice bakabileceği kadar yakın durdu. En hafif tabirle sıradışıydılar. Kızıl saçlı bir erkeğinki gibi mavi ya da yeşil değillerdi; bir aslaninki gibi alacalıydılar. Mary'nin mantıklı tarafı ela olması gerektiğini söylüyordu ama altın rengi parıltı onu omzundaki el kadar sağlam bir şekilde tutuyordu.

"Lütfen geçmeme izin verin efendim," dedi Mary, sert görünmeye çalışarak ama sesi bir kedi yavrusu kadar sert çıkıyordu. Ona göre de öyleydi, çünkü gülümsedi.

Gülümseme onu dönüştürdü. Zorba ve korkunç bir dev olan İskoçyalı, neredeyse bir insana dönüştü. Gülümsemesindeki sıcaklık gözlerine kadar ulaşmış, gözlerinin kenarlarını kırıştırmıştı.

"Yapacağım," dedi onu sıcacık saran bir sesle. "Bana nereye gittiğini ve kiminle buluşmak istediğini söyler söylemez."

Bölüm 2

"Cıvatalar ve bodkinler," diye mırıldandı Mary.

"Ne?" diye sordu İskoçyalı, gözleri eğlenerek açılmıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey," dedi Mary çabucak. "Benim buradaki işim sizi pek ilgilendirmez efendim. Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Evet, olabilir." Parmakları kızın omzunda gezindi, belli belirsiz okşayışı kızın kemiklerine ateş saçıyordu. "Burada yalnızsın, refakatçinden uzaktasın. Seni kaçarken gördüm, lass-çok zekiceydi. İyi bir şey yapmış olamazsın. Bu yüzden seni takip ettim."

Doğal olarak. Aslına *bakılırsa* Mary'nin iyi bir niyeti *yoktu*. Bu adamın babasına koşup Mary'nin Audrey'den Jeremy'ye bir mektup taşıdığını söyleyeceğine gerçekten inanmıyordu ama *birilerine* söyleyebilir ve hikâye yayılabildi.

"Bir işim var." Mary neden cevap verdiğini bilmiyordu. Geri dönmeli, merdivenlerden aşağı inmeli, daha uygun bir anı beklemeliydi. Ne kadar uzun boylu olursa olsun, dokunuşu ne kadar yürek ısıtırsa ısıtsın, bu bir İskoç'un işi değildi.

"Errand, ha? Her ne ise, yüzün kıpkırmızı olmuş. Seni ilk gördüğümde sarı bir gül sanmıştım. Şimdi pembe olduğunu söyleyebilirim."

Onun bakışlarını karşılamak kolay bir iş değildi, ama Mary bunu yapmak için kendini zorladı. "Eğer geçmeme izin vermeyecekseniz, o zaman salona döneceğim. Bir kez daha iyi akşamlar." Reverans yapmaya çalıştı ama dizleri o kadar titriyordu ki ancak bir santim kadar eğilebildi.

Ağzından çıkan kıkırdama, dokunuşundan daha sıcaktı. "Sert ve soğuk olduğuna inanmıyorum, genç kız. Güzel gözlerin var, biliyor musun? Kilmorgan Kalesi'nin yakınındaki deniz tam da bu mavilikte. Çok güzel bir manzara."

Mary'nin gözünün önüne bir an geldi; sarp kayalıkların altından uzanan mavi-gri deniz, tepeye tünemiş yıkık dökük bir kale. İskoç rüzgârı etraflarında soğuk bir şekilde esip onları birbirine bastırırken yan yana duran ikili. Adamın kolu kızın etrafına dolanır, onu tutar, korurdu...

Mary boğazını temizledi. "Belli ki nasıl pohpohlanacağınızı prova etmişsiniz, efendim. Ama nazik değilsiniz."

Parmaklarından kızın içine doğru titreşen bir kıkırdama daha. "Geçmene izin vereceğim, genç kız. Bir bedel karşılığında."

Sesindeki karanlık nota kadının ürpermesine neden oldu. "Elbette," dedi sıkıca. "Onurlu, nazik ya da sağduyulu bir beyefendi olduğunuz için değil, kendiniz için bir şeyler kazanmak için."

"Ah, çok soğuk olmaya çalışıyorsun, genç kız, ama bunda hiç iyi değilsin. Ağzından bir gülümseme, gözlerinden bir parıltı ve bahse girerim erkekler ayaklarının altında su birikintisi olur."

Mary su birikintilerindeki beyefendileri hiç fark etmemişti. Ona çok az ilgi gösteriyorlardı ama zaten çoğu onunla konuşamadan zorlu babası tarafından durduruluyordu.

"Çok ileri gidiyorsunuz efendim. Ama belki de bir İskoçyalı olarak yetiştirildiğiniz için buna engel olamazsınız."

İskoçyalı ani, gerçek bir kahkaha attı, sesi salonu doldurdu. Mary onunla birlikte gülmek, sıkıntılarını bir kenara bırakıp ona sarılmak, kahkahasını tüm vücuduyla hissetmek istedi. Bu kahkahanın gücü içindeki bir şeyleri gevşetmiş, kapalı olduğunu hiç bilmediği şeyleri açmıştı.

İskoçyalı gözlerini sildi. "Hakaret etmekte de iyi değilsin kızım. Elbette ben bir İskoçyalı olarak yetiştirildim, bu da ileri görüşlü, inatçı ve gördüğümde ne istediğimi bilen biri olduğum anlamına geliyor. Sende de aynı inatçılık var, genç kız."

Ona doğru eğilip kehribar rengi bakışlarıyla onu sabitlediğinde kahkahası kesildi, sert savaşı yüzü bir santim uzaktaydı. "Benimle kaç aşkım ve benimle evlen."

Mary'nin içinde açılan şeyler ani bir sarsıntı geçirdi. Hayatının sıkıcılığından, önündeki görev , üzerine kapanan taş duvarlardan kaçmak. Bu güzel barbarla birlikte Highlandsın açık alanlarına, denize doğru uzanan dağların kayalıklarına ve sonsuza dek uzanan gökyüzüne doğru yola çıktı.

Tamamen saçmalık tabii ki. Bu adam onunla evlenmek istemiyordu. Flört ediyordu, alay ediyordu, karanlıkta evde dolaşan genç bir İngiliz bayan bulduğuna seviniyordu.

"Üst katın sahanlığında yeni tanıştığım bir adamla evlenemem," dedi Mary. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum; ne adını, ne aileni, ne de en önemlisi karakterini. Ayrıca, ben nişanlıyım."

"Ben de öyle duydum. Kim bu talihli beyefendi? Düğün öncesi bir kaçamak yapmak için acele ettiğiniz kişi o mu?"

Mary Şimdi gülmek istiyordu. "Kesinlikle hayır." George Markham'ın, yani Lord Halsey'nin düğün öncesi kaçamak yapmak gibi düŐüncesizce bir Şey yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Halsey düŐüncesizce bir Şey yapan bir adam değildi ve kesinlikle tutkuyla hareket etmiyordu. "Halsey Kontu'yla nişanlıyım."

İskoçyalı, onu sinirlendiren bir ani hareketle doğruldu. Eli omzunu terk etti ve tüm o güzel sıcaklığı da beraberinde götürdü.

"Yüce Tanrım, yapamazsın, genç kız. Sen canlı ve güzel bir kadınsın. Bunu o peynir altı suyu suratlı İngiliz piçine harcama."

Mary gözlerini kırpıştırdı. Sert konuŐmalara yabancı değildi -babasının ahabları içkiyi fazla kaçırdıklarında ortalığı yakıp yıkarlardı- ama bu sözler nadiren kendisine yneltilirdi. "Tanrım, Lord Halsey hakkında itiraz edecek ne var? Saygıdeğer biri, bir beyefendi, onurlu, iyi konuşuyor ..."

". . . burnunun ucunda sürekli bir damla var." İskoçyalı parmağını kendi uzantısının ucunun altında çevirdi.

"O değil ..." Mary sözünü yarıda kesti. Halsey'nin birçk konuşmayı burnunu mendille silerek geçirdiği doğruydı. "Bu ne burada ne de orada."

"Düğün gecenizde yzleŐmeniz gereken bir Şey değil." İskoçyalı bir adım daha yaklaştı, sesi yumuşadı. "Düğün gecen güzel bir Şey olmalı genç kız."

Mary bunu hiç düşünmemişti. Bir kadının kocasına nasıl varis sağlayacağını çk iyi biliyordu - Danae Teyze baştan sona her ayrıntıyı en ince ayrıntısına kadar incelemiŐti.

Danae Teyze, bazı erkeklerin bu deneyimi oldukça keyifli hale getirdiğini, diğerlerinin ise hdk domuzlar olduğunu söyledi. Ne yazık ki, bir hanımefendi evlilik yatağına girene kadar kocasının hangisi olacağını asla bilemezdi.

Danae Teyze üç kocası ve çk sayıda sevgilisi olduğu için tecrübeli konuşuyordu. Her halükarda, kadın ne düŐünürse düŐünsün, beyefendi *kendi* zevkinin her zaman çk önemli olduğuna inanırdı.

Mary bu İskoç'un nasıl biri olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Büyük elleri, geniş omuzları, güçlü bir vücudu vardı. Kollarıyla kadını sarar, iri elleriyle onu okŐar ve derin gürleyen sesiyle onunla samimi Şeyler konuşurdu.

Ona doğru bir adım daha attı. "Bir gelin düzgün bir Şekilde idare edilmelidir," dedi. "Kocası ona nazik davranır, her an ona rehberlik eder."

Mary geri çekildi, ama açık merdiven boşluğunu arkasında endiŐelenerek tereddütle. Highlander'ı onu yakaladı ve sırtı ona dönük olana kadar

bir duvara. Güvenli.

Ama ondan güvende değil.

"Eğer benim gelinim olsaydın, Mary, sana karşı çok şefkatli olurum." Bir başparmağı, korsenin yakası tarafından açıkta bırakılan omzunun derisini okşadı. "Sanki narin bir porselenmişsin gibi sana özen gösterirdim."

Adamın sıcaklığı ve büyüklüğü kadının nefesini kesti. Yine de, ona dokunduğu yer, en küçük temas, nazikti, sanki bu vahşi adam gerçekten kırılğan bir nesneyi kucaklayabilir ve koruyabilirmiş gibi.

"Ben porselen değilim," dedi Mary, sesi boğuklaşmıştı.

"Evet, öyle. Porselen kırılabilir ama aynı zamanda güçlüdür. Ve güzeldir."

Parmağı kadının yakasında gezindi, yavaşça aşağıya, göğsüne doğru kaydı.

Mary'nin burada durup bu İskoçyalı'nın kendisine dokunmasına izin verecek hiçbir işi yoktu. Çok önemli bir beyefendiyle nişanlıydı, babasının yakın arkadaşıydı, hem nişanlısı hem de babası sarayda ve hükümette çok seviliyordu.

Meryem ikisi arasındaki dostluğu pekiştirecek ve oğulları da bu pazarlığın doruk noktası . Mary varisleri sağlayacak ve onları babaları ve büyükbabaları kadar güçlü ve önemli olacak şekilde yetiştirecek, iki aileyi bir sonraki büyük nesle taşıyacaktı.

Bu büyük planın hiçbir yerinde Mary'nin bir evin üst katında durup, ihanetleri her yıl yüzeyin altında kaynayan Jakobitlerden biri olan çılgın bir İskoçyalı'nın okşamasının tadını çıkarması yoktu.

Bir varisi ve odasında bir yedeği olana kadar hiçbir beyefendiyi memnun etmeyecekti. Danae Teyze o zaman Mary'nin eğlenebileceğini, ama bunu ihtiyatlı bir şekilde yapmasını ve kesinlikle kocası ya da babası için herhangi bir tehlike oluşturacak bir erkekle birlikte olmamasını tembihlemişti.

Dikkatli planlar ve düşünceler, göğsündeki eldivenli parmak uçlarının adamın elinden yayılıp vücudunun geri kalanını saran sıcaklığın altında yok olup gitti.

Bu adam hayattı, Meryem'in yolu ise varoluş. O sıcaklık, canlılık ve özgürlüktü, Meryem ise görev, yükümlülük ve fedakârlık.

Parmaklarını göğsünde gezdirdi, ateşten bir nehir kalbine doğru yol aldı.

Adam iki parmağını kadının korsajının içine daldırdı ve Mary gözlerini kapattı.

Bir saniye sonra, adamın araştıran parmakları Audrey'nin mektubunu bulup çıkardığında, onları sarsarak açtı.

"Ah, şimdi, bu nedir?"

Mary onu kaptı. "Ver şunu bana."

İskoçyalı çocuksu bir muziplikle sırtı ve kâğıdı Mary'nin ulaşamayacağı bir yerde tutarak uzaklaştı. Mary onu kovaladı, ama o kaçtı, mektubu açtı ve yanından uzaklaşırken okudu.

"*Billet doux*," dedi. "Gizli türden. En iyisi." Metni hızlıca gözden geçirdi. "Oh, ama bu çok güzel."

Mary'ye İskoçyalıların hayatlarının çoğunu çiftlik hayvanlarına bakarak geçirdikleri ve tek kelime bile okuyamadıkları söylenmişti ama görünüşe göre bu doğru değildi. Mektup, Audrey ve Jeremy'nin kalp dili olarak gördükleri Fransızcadı ve vahşi İskoçyalı her kelimesini okuyordu.

"Bu hanımefendi çok aşık," dedi. "Güzel mavi gözleri olan bir adama. Bahse girerim burnu akan Lord Halsey değildir."

"Ben yazmadım," dedi Mary çabucak. Bu adamın mektubu kendisinin kaleme aldığına inanıp inanmamasını neden önemseyemediğini anlayamıyordu.

"Yapmadığını biliyorum. Tabii adın *Audrey* değilse."

"Aman Tanrım, *imzalamış* mı?" Mary kâğıdı tekrar kapmak için hamle yaptı, ama adam onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdı.

"Gerçekten de öyle. Pek ağız sıkı bir hanımefendi değil, değil mi? *En iyi sevgiliniz ya da hayran olduğunuz sevgiliniz* diye yazmalı ya da aşk mektubu yazma kılavuzlarında öğretildiği gibi Yunan efsanesindeki bir hanımefendi gibi imzalamalıydı."

"El kitabı yok-" Mary sözünü kesti ve ellerini salladı. "Siz bir düzenbazsınız, efendim ve alaycısınız. Mektubu bana geri verin. Sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Bu her zaman doğru olmayabilir." İskoçyalı kâğıdı katladı. "Büyüklerinden kaçıp tek başına kaçtığını gördüğümde kardeşimle bir bahse girmiştik. Senden bir öpücük koparacağıma bahse girmiştik. Şimdi geri dönüp ona başarısız olduğumu söyleyemem, değil mi? Bu yüzden İngiliz Gülü, bana küçük bir öpücük ver, ben de sana bu üzücü ve düşüncesiz mektubu geri vereyim."

"Küçük bir öpücük ..." Mary söyledi. Öpücüğü gerçekleştirecek olan dudaklar kaskatı kesilmiş, zorlukla hareket ediyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

İskoçyalı bir kahkaha attığında dilini ısırarak istedi. "Oh, hayır, Mary, daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Sana karşı nazık davranıyorum, genç kız."

"Ve bana verilen ismi kullanmamalısın. İleriye dönük. Hatta samimi." Mary'nin göğsü gergindi, sözleri nefes nefese kalmıştı.

"Evet, yüzden yapıyorum."

"Ayrıca, adını bile bilmiyorum." Yine söylemek istediği şey bu değildi.

Gölmeyi bıraktı ve bir elini göğsüne koydu. "Malcolm Daniel Mackenzie, hizmetinizdeyim, genç bayan. Kilmorgan Dükü denen o hilekâr piçin en küçük oğlu. Ama arkadaşlarım bana Mal der."

Bölüm 3

Mal. Mary bunu sevdi. Basitti ama şekliyle insanın ağzını dolduruyordu. Bu sözcük hem Latince hem de Fransızca'da *kötülük* anlamına geliyordu.

"Bir öpücük, Mary." Malcolm yine onun yanındaydı, sıcaklığı onu sarıyordu. "Bir öpücük ve kız kardeşinin mektubu seninle birlikte güvende."

Mary ona kaşlarını çatı. "Onun benim kız kardeşim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kardeşim Alec'e, o bilgi küpüne senin hakkında her şeyi sordum." "O zaman neden kiminle nişanlı olduğumu sordun? Bu bir sır değil."

Malcolm omuz silkti, paltosu geniş omuzlarında hareket ediyordu. "Bana nasıl söyleyeceğini görmek istedim. Büyük bir gururla mı? Utanarak mı? Hayranlıkla mı? Gözlerin aşkla parlayarak mı? Biliyor musun Mary? Bunların hiçbirini yapmadın. Bir saat otomatı gibi kaskatı kesilmişsin. Bana umut verdin."

Mary parmaklarını kıvırdı. "Ne için umut?"

"Kendim için umut ediyorum. Güzel Mary'yi kazanabilir ve onu soğuk Highland şatoma götürebilir miyim? Kış gecelerini sıcak tutacak bir eşe ihtiyacım var."

"Karin mı?" Sesi çatallaştı. "Gök gürültüsü ve yağmur fırtınası, işte şimdi saçmalamaya *başladın*. İskoçyalıların eş bulmak için birbirlerinin klanlarına baskın yaptıklarını sanırdım, İngiliz sosyete partilerine değil."

Başka bir kahkaha, o kadar derin ve sıcaktı ki onu kucaklamak istedi. Böyle bir kahkahanın her gün ve gece boyunca etrafını sarması ne kadar da güzeldi.

"Doğru, genç kız, eski kötü günlerde klanlar klanlarla ölümüne savaşır, kadınları, sığırları, toprakları ve elimize geçen her şeyi çalardık. Şimdi ise üniversitelerin salonlarında birbirimizi aşağılıyoruz. Bu senin için biraz hayal kırıklığı, biliyorum."

Malcolm'un gülümsemesi o kadar geniş, o kadar bulaşıcıydı ki Mary de kendini alamadı. Bununla savaştı -bu adamın onu sade biri olarak görmesine izin vermek daha iyiydi- ama kaybetti. Ağzı kıvrıldı ve yüzü yumuşadı.

Mal gülmeyi kesti. "Lass, sen çok güzelsin. Sanırım az önce kalbimi kırdın."

Eğildi, yüzünü kavradı ve kendi yüzüne doğru çevirdi. Onu öpecekti. Pürüzsüz dudaklarını onunkilere değdirecek, ağzının sıcaklığıyla onu yakacaktı.

Mary aceleyle geri adım attı. "Hayır, gerçekten efendim, yapamazsınız."

Ya da onun için eriyecekti. Kemiksizce yere düşer, ona her şeyi vaat eder, kendini ve ailesini rezil eder ve onunla birlikte vahşi kuzeydeki taş şatosuna koşardı. Orada, ekoselere sarınmış, etrafı İskoçyalı çocuklar ve güneş ışığı gibi kahkahaları olan bir kocayla çevrili olarak yaşayacaktı.

"Hayır mı?" Malcolm doğruldu. "Bir erkeği nasıl rahatsız edeceğini iyi biliyorsun, aşkım. Ama vazgeçmeyeceğim. Öpücüğünü alacağım. Ve seni." Sesi karardı. "Alacağım, biliyorsun. Aklıma bir şey koyduğumda, sonunda ona sahip olurum. Sana söz veriyorum."

Mary titredi ama soğuktan değil. "Saçmalama, ben gidince beni tamamen unutacaksın. Hava düzelir düzelmez İngiltere'ye gideceğim."

"O zaman daha kötü havalara için dua edeceğim. Ama şimdilik, eğer öpücüğü alamazsam, güzel saçlarından bir tutama razı olacağım. Kardeşime göstermek ve bahsi tamamen kaybetmemek için. Alec kazandığı zaman tam bir şeytan oluyor. Sonunu duymama asla izin vermez. En küçük kardeş olarak, hayatta kalmak için hepsine karşı mücadele etmek zorundayım."

"Bundan hiç kuşku yok," dedi Mary inançla. "Hepsini büyülediğini hayal ediyorum. Pekala, eğer küçük bir kilit yeterli olacaksa, onu alabilirsin."

Bir sonraki anda itaat ettiğine pişman oldu, çünkü adamın zafer dolu bakışı neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

"Ah, Mary, sen iyi bir kadınsın. Sana baktığım anda bunu anladım."

Mal'ın onun adını söyleme şekli Mary'nin söylediği her şeye inanmak istemesine neden oldu. "Yanımda makas yok, bu yüzden belki de tartışmalı bir konu."

Karanlığın içinde iki parmak genişliğinde bir bıçak telaşla sıçradı. Aman Tanrım, böyle bir bıçak bir anda öldürebilirdi.

Mal omzunun altından sarkan bir tutamı kaldırıp parmaklarının arasında sıktı. Bıçağın ustaca bir hareketiyle saçın geri kalanından ayrıldı, tutam şimdi elinde duruyordu. Bıçak aynı hızla kınına geri girdi.

Mary'nin hayatındaki tüm beyler kılıç kullanıyordu ve nasıl kullanılacağını biliyorlardı; gerçekten de birçoğu Kıta'daki bitmek bilmeyen savaşlarda askerlik yapmış ve onur düellolarına katılmıştı. Ama hiçbirisi onun etrafında kılıç çekmemiş ve böylesine hızlı, ölümcül bir etkinlikte hareket etmemişti.

Bu adam bir katildi, klan şefinin çağrısına cevap vermek ve onun için savaşa koşmak üzere eğitilmiş bir savaşçıydı. Zarif ve medeni biri değildi.

Yine de bıçak ona hiç dokunmamıştı. Mary tek bir saniye bile tehlikede olmamıştı.

Mal kilidi dudaklarına götürdü. "Onu kalbimin yanında taşıyacağım," dedi ve sonra uzanıp çenesine dokundu. "Benim İngiliz Gülüm."

Mary nefes alamıyordu. Malcolm şehvetli bir hareketle kıvrımı tekrar dudaklarına dokundurdu.

Onu öpmesine izin vermemekte haklıydı. Şimdiye kadar onu omzunun üzerinden uçsuz bucaksız gökyüzünün altındaki fundalıkların ve göllerin olduğu yere götürmüş olmalıydı.

"Mary?" Danae Teyze'nin sesi merdivenlerden yukarı gürledi. "Lanet olsun kıza, nereye gitti bu?"

Mary'nin nefesi tekrar ciğerlerine doldu. Gerçek hayatı yüzüne çarpmış, tehlikeli İskoçyalı'yla geçirdiği o rahat an bir rüya gibi solup gitmişti.

Burada onunla yalnız kalırsa mahvolabilirdi. Evli olmayan hiçbir genç kız bir beyefendinin, özellikle de bu İskoçyalı gibi birinin yanında refakatçisi olmadan, karakterini lekelemeden bulunamazdı. Babasını, Lord Halsey'i, tüm ailesini utandırırđı. Danae'nin tüm *aşk ilişkileriyle* Lennox kızları için uygun bir refakatçi olmadığına vardı. Konuşmalar, dedikodular, onaylamamalar, bilmiş kahkahalar olacaktı. Ve Malcolm'un elinde hâlâ Audrey'nin lanet mektubu vardı.

Malcolm'un alaycı bakışı sanki onun tehlikesini anlamış gibi kayboldu. "En iyisi sen git genç kız. Mektubu senin için teslim edeceğim. Delikanlının odası hangisi?"

"Aman , onu bana geri ver. Daha sonra ona götürürüm."

"Aptal olma, kadın. Bu senin en iyi şansın, teyzen her an buraya tırmanabilir. Benimle birlikte bulunursan, yok olursun."

"Mary! Neredesin kızım?"

"Gördün mü? Git," diye ısrar etti Mal. "Mektup benimle güvende." Gülümsemesi geri döndü ve merak uyandıran gözlerini aydınlattı. "Bana güveniyor musun?"

"Zerre kadar değil," dedi Mary ama pes etti. Fazla seçeneği yoktu; mektubu ondan zorla geri alamazdı. "Sağdaki son kapı. *Kimsenin* seni görmesine izin verme."

"Hiç kimse yapmaz, tatlı bayan."

Mary ona son bir kez daha baktı onu bir daha göremeyecekti. Mal karanlığın içinde bir nöbetçi gibi duruyordu, ekosesi kıpırdamıyordu.

Bu İskoçyalıların çılgın savaşçılar olduğu söylenirdi, tüm hiddetleriyle saldırana kadar geceleri sessiz kalırlardı. Malcolm da paltosunun altında kılıfında sakladığı dirik gibiydi, şimdilik sessizdi ama potansiyel olarak ölümcüldü.

" et," dedi Mal, kadın oyalanırken. "Sana ihanet etmeyeceğim, benim İngiliz gülüm."

Sözler umutla söylenmişti. Mary kendini salladı, döndü ve sallanan eteklerini tutarak merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı indi, kalbi küt küt atıyordu.

"Mary," fısıldadı arkasından karanlık bir ses.

Mary sahanlıkta durdu ve arkasına baktı. Malcolm tırabzanın üzerine eğilmiş, saçlarının kuyruğu kare, sert yüzünün yanına düşüyordu. Karanlıkta bile gözleri onu yakıyordu.

"İyi geceler genç kız," dedi usulca. Parmaklarını öptü ve parmak uçlarından ona doğru üfledi. Mary öpücüğün dudaklarına konduğuna yemin etti.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ama adamın bakışlarının onu merdivenlerden aşağıya kadar yaktığını hissetti.

Mal, etekleri su gibi dalgalanan Mary'nin teyzesini karşılamak için acele edişini izledi. O güzelliğin ta kendisiydi ve Mal onu istiyordu.

Sadece yatakta değil -gerçi bunu kesinlikle istiyordu- onun yakınlığını, sıcaklığını, mağrur olmaya çalışan o ipeksi sesi, gülümsemesinin aniden parlamasını istiyordu. Mal'ın vücudu kasıldı, onu takip etmeye ve arzuladığı tüm güzel şeyleri yapmaya teşvik etti.

Görecekti. Onu tekrar görecekti; bundan emin olacaktı.

Mal ayak işlerini üzere koridorda ilerlerken Leydi Mary Lennox hakkında çok şey öğrendiğini düşündü. Tutkulu ve romantikti, baştan çıkarıcı bir şekilde öyleydi ama bu doğasını uygun davranışlar altında saklamaya çalışıyordu. Malcolm'un onu öpmesini istemişti; bunu onun yürek parçalayan mavi gözlerinde görmüştü. Mary kendini ancak son anda ve isteksizce durdurabilmişti.

Ayrıca kız kardeşinin yasak bir sevgiliyle iletişim kurmasına yardım ederek merhamet gösterdi. Mary *gerçekten* edepli olmaya inansaydı, kız kardeşinin böylesine içten bir mektup yazmasına asla göz yummazdı.

Ayrıca arabuluculuk yaptığı için kınanmayı da göze almıştır. Bu, Mary'nin kız kardeşine onun için risk alabilecek kadar düşkün olduğunu gösteriyordu. O zaman da cesurdu.

Cesaret, tutku, güzellik, şefkat ve içinde kötü olmayı arzulayan bir şey... Ne *kadıncı* ama! Onunla yatakta geçireceği bir gece, onu oraya götürmek için attığı her adıma değecekti. Mal'in onun için yapması gereken ayak işleri, taşınması gereken *billet doux*'lar ya da kılıcıyla ezip geçmesi gereken burnu havada talipler ne olursa olsun, hepsini sonunda alacağı ödül için yapacaktı.

Mary. Onun adını söylemek bile bir zevkti. Mal, boş salonun sessizliğinde yüksek sesle söyledi. Ona *Mal* demesini öğretirdi ve o da tutkunun derinliklerindeyken yumuşak sesiyle bunu söylerdi.

İlk başta isteksiz olacaktı ama Mal onu bir kuşun elini tutması gibi ikna edecek, ona güvenmeyi öğretecek, onu asla kırmayacaktı. Ve sonra Mary onun olacaktı. Malcolm onu gördüğüne, onunla konuştuğuna, onun soluduğu havayı soluduğuna göre artık ona sahip olmamak düşünülemezdi.

Nasıl olduğunu Mal bilebileceğini düşündü. Elindeki mektup anahtarı tutuyordu. Mektup, üç kardeşin en küçüğü olan ve dünyada çok az önemi olan Saygıdeğer Jeremy Drake'e gönderilmişti. Bancroft soyluluğu ona miras kalmayacaktı ve ailesi tarafından kendisine verilen ödenekle geçinecekti. Büyük olasılıkla Mary'nin babası Wilfort bu gerekçelerle evliliğe karşı çıkmıştı.

Malcolm küçük bir oğul olarak hayata yabancı değildi. İngiltere'de, eğer oğul siyasete, orduya ya da kiliseye ilgi duymuyorsa, dört gözle bekleyeceği çok az şey vardı. Mal, farklı miras kuralları olan bir ülkeden, İskoç olduğu için Tanrı'ya şükretti.

Mal, zekâsını ve ölen annesinden kalan parayı kullanarak çok iyi giden bir iş kurmuştu. Artık Mary gibi hayattaki iyi şeylere alışkın bir kadını geçindirecek kadar parası vardı.

Mal koridorun sonundaki kapıya ulaştı ve ahşap panellere vurdu. Bekledi, içeriden hiçbir ses duymadı.

Mal kapıyı tekrar çaldı, yine aynı yanıtı aldı ama vazgeçmeyecekti. Alec muhtemelen onu arıyordu, onunla bir meyhanede güzelce sarhoş olmak ve bu soğuk İngilizleri aynı derecede soğuk malikâneleriyle baş başa bırakmak istiyordu.

Ama Mal en azından bu görev bitene kadar kalmak zorundaydı. Mary'nin kalbine giden yolu bulduğuna emindi ve bu kapıdan geçerek diğer taraftaki genç İngiliz'e ulaşacaktı.

Kapının kolunu tıkırdattı, kolayca hareket ettiğini fark etti ve içeri girdi. Genç bir adam şöminenin önündeki halının üzerine uzanmıştı. Yüzüstü yatıyordu, kıpırdamadan, garip bir açıyla. Mal'ın kalbi sıkışmıştı, siyahlık gözlerinin önünde dans ediyordu.

İkizler ve en büyük ikinci kardeş Will'in arasında altıncı Mackenzie kardeş Magnus vardı. Magnus hiçbir zaman iyi bir çocuk olmamıştı ve hepsi ona bakmak için çabalamıştı. Magnus hastalığa yatkındı, hiçbir zaman

Yılın yarısını yatakta ya da büyük salonda kükreyen ateşin önünde battaniyelere sarınarak geçirir.

Bir akşam Mal, Magnus'un odasına girmiş ve onu ocağın üzerine uzanmış, kıpırdamadan yatarken bulmuştu. Magnus düşmüş ve o yıl geçirdiği hastalıklar yüzünden daha da zayıflayan kalbi iflas etmişti.

Magnus on sekiz, Mal on dört yaşındaydı.

Mal genç İngiliz'e bakarken yıllar akıp gitti. Mal yine bir çocuktü, nazik ağabeyini uyandırmaya çalışıyor, kalbi kederden paramparça oluyordu. Magnus şefkati ve nezaketiyle diğerlerinin hepsinin toplamına bedeldi.

Mal keskin bir nefes aldı ve karanlık dağıldı. Dans eden mumların ışığında Mal bu genç adamın Magnus olmadığını açıkça gördü. Mal'in yaşındaydı ve gürbüzdü, yüzü güzel bir renkteydi, uzuvları güçlüydü. Sadece uykuya dalmıştı.

Malcolm eğildi ve omzunu salladı. ", dostum."

Saygıdeğer Jeremy Drake gözlerini kırıştıırarak açtı. Birkaç kalp atışı boyunca şaşkınlıkla Mal'e baktı, sonra Mal'in uzanan kolunu yakaladı, ayağa kalkmak için yuvarlandı ve botunu Mal'in bacaklarının arkasına geçirerek onu ayaklarından yere düşürdü.

Bölüm 4

Malcolm hayatı boyunca bir dövüşçü olmuştu. Öyle olmak zorundaydı, dört kaslı erkek kardeşi ve iri yarı babası her zaman onu yakalamaya ve yumruklarıyla dövmeye çalışıyordu. Düşmekten kurtulmayı başardı ama sendeledi, dik durmak için mücadele etti.

Dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu, eli otomatik olarak diğer adamın boğazına doğru hareket etti, o sırada kendini çekilmiş bir hançerle karşı karşıya buldu.

"Sen de kimsin be?" Jeremy sordu. "Jakobitler çoktan üzerimize mi yürüdüler?"

Mal ellerini kaldırdı. "Bir Jakobit değil, delikanlı. Ben değilim." Charles Edward Stuart, Malcolm'un umurunda olduğu sürece sonsuza dek Batı Yaylalar'daki müritlerine ahkâm kesmeye devam edebilirdi. "Peki ya yürüyüşe geçerlerse, tüm evini böyle küçük bir bıçakçıyla mı savunacaksın?"

Jeremy cevap olarak ona doğru geldi. Mal onun kolunu yakaladı, genç adamın arkasına doğru büküldü ve bıçağı elinden aldı.

Jeremy iyiydi, Mal kabul etmek zorundaydı. Onu tutmak bir mücadeleydi ve sonunda Mal, kıvrılan şeytani serbest bırakmak zorunda kaldı. Bıçak şimdi Malcolm'daydı ve aralarına soktu.

Jeremy sertçe nefes aldı, gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı. Siyah saçları gevşek bir şekilde toplanmıştı, ince dikilmiş bir ceket ve pantolonu dolduran güçlü bir vücudu, mavi gözleri ve ateşli bir bakışı vardı. En küçük oğul olabilirdi ama Mal, eğer herhangi bir güce sahip olmasına izin verilirse ... *dikkatli* olunması gerektiğini hissediyordu.

Jeremy sert bir sesle, "Cevap ver bana," dedi. "*Kimsin* sen?"

"Lord Mal Mackenzie." Mal boştaki elini cebine daldırdı ve mektubu çıkardı. "Postanızı teslim etmek için gönderildim."

Jeremy şüpheyle baktı. "Nedir bu?"

"Bir aşk mektubu, seni cahil Sassenach." Mal katlanmış kâğıdı Jeremy'nin yüzünün önünde salladı. "Sevgilin genç Audrey'den."

"Ne?" Jeremy mektubu kaptı. "Bununla ne yapıyorsun?" "Leydi

Mary'nin kendisi tarafından gönderildi. Aşk adına emredildi."

Jeremy yumuşamadı, tek kelimesine bile inanmadı. Mektubu açıp ilk birkaç satırı okuduktan sonra tekrar başını kaldırdı. "Evet, tamam."

Mal bıçağı tutmaya devam etti ama elini yanına indirdi. "Tamamını okudum. Senin hakkında güzel şeyler söylüyor."

Jeremy kıpkırmızı oldu. "Okudun mu?"

"Kazara. Leydi Audrey kalem kullanmada çok yetenekli. Ona çok mu aşıksınız?"

Jeremy kızgın bakışını bir süre daha yerinde tuttu, sonra inledi ve tüm rolünü bıraktı. "Aman Tanrım, dostum. Ona tapıyorum. Ama babası girmek için onu yaşlı bir adamla evlendirmeye kararlı. Kontun kızları onun için pazarlık parçalarından başka bir şey değil. Damızlık sığırlar."

"Pek çok İngiliz'de olduğu gibi."

Jeremy'nin öfke parıltısı geri döndü. "Benim babam farklı. Yani biraz farklı; aileyi utandırmadığım sürece hangi kadınla evlendiğimi çok önemsiyor. Yine de çantalar dolusu parası olan biri fena olmazdı."

"Evet, babam da aynı şekilde. *Fahişelerinle uğraşmayı bırak Malcolm ve bana güçlü torunlar doğuracak kadın bul.*" Mal omuz silktilti. "Sadece işine yardım edecek daha çok delikanlı olsun diye."

Jeremy Malcolm'u daha büyük bir ilgiyle inceledi. "Kadınlar için böyle bir adam mısınız?"

"Oh, evet. Her zaman bir ayak bileğinin parıltısından, bir omuzun yumuşak etinden etkilenirim. Bir göz kırpması ve ben gidiyorum." Gerçi Mal artık Mary'yi gördüğüne göre o günler sona ermişti. "Babam dengesiz mizaçlı olduğumu söylüyor, anne tarafımdan bana miras kaldığını iddia ediyor, hepsi vahşi adamlar. Babam ise asık suratlı. İnsanlar asık suratlı İskoçlardan bahsederken babamı kastediyorlar, Daniel William Mackenzie, Kilmorgan Dükü. Hepsinin en huysuzu."

Jeremy'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, sen o Mackenzie misin? Yani onun oğlu."

Malcolm eğildi. "Bu talihsizlik bende de var."

"O kaygan bir balık, öyle derler. Affınıza sığınıyorum. Babam ve Wilfort Kontu onu yakından izliyor, bilmeniz gerekir. Alınmadınız değil mi?"

Birkaç dakika önce Malcolm'u bıçaklamaya hazır olan genç adam şimdi Malcolm'un öz babası hakkındaki gerçeği söylediği için özür diliyordu. Kadınların ve aşkın çılgın savaşçı erkekler üzerindeki etkisi tuhaftı.

"Me da kaygandır ve kötü bir baş belası olabilir. Beni gücendirmiyorsun. Ve İngilizlerin onu izlediğinin farkında, arkasını kolluyor. Eğer

neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorsan, bana sorma. Bilmiyorum. Hiç dikkat etmiyorum. Bu şekilde daha rahat uyuyorum."

Jeremy içini çekti, yine perişan görünüyordu. "Bunların hiçbirinin önemi yok. Ben Audrey'i seviyorum, o da beni seviyor ve babası birbirimizi görmemizi yasakladı. İşte buradayız, bir maskaralığın içindeki aşıklar, kurtulamıyoruz."

"," dedi Mal.

"Hmm?" Jeremy ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden? Ne demek istiyorsun?"

Mal konuşmadan önce dramatik bir an durakladı ... bu da ona ne söyleyeceğini düşünmek için zaman kazandırdı.

Mal, Mary'yi nasıl kazanacağını keşfetmişti. Tek yapması gereken Jeremy ve Audrey'nin evlenmeleri için bir yol bulmak, bunun hiçbir engelle karşılaşmadan gerçekleşmesini sağlamak ve ailelerinin onları ayırmasını engellemekti. Tüm bunları yaptığında Mary ona minnettarlıkla gülümseyecekti. Mal'in Jeremy ve Audrey'i Fransa'ya götürecek arkadaşları ve bağlantıları vardı; aileleri duruma alışana kadar çifte kumrular güven içinde kalabilirlerdi. Mary bunun için onu öpecekti. Jeremy zeki bir delikanlıydı, iyi bir aileden geliyordu, kenar mahalleden gelen bir şarlatan değildi.

Audrey ve o evlilik bağıyla birbirlerine bağlandıktan ve hiç kimse onları ayıramadıktan sonra, aileler muhtemelen onları affedecekti.

Lord Wilfort onları asla affetmese bile Mary mutlu olacaktı ve Mal için önemli olan tek şey de buydu.

Eğer Malcolm ona bu iyiliği yaparsa, Mary zorunluluk zincirlerinden kurtulmaya ve Malcolm'la kaçmaya çok daha meyilli olacaktı. Fransa'ya gidecekler, evlenecekler ve eğleneceklerdi. Ve Mal, güzel Mary ve birkaç güçlü ve ciyaklayan çocukla Kilmorgana döndüğünde, Dourness Dükü yanına gelecek ve en azından nazik davranacaktı. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Mal, Jeremy'nin hançerini bir tıkırtıyla masanın üzerine koydu. "Benim rehberliğime hazır mısın? Ve tabii ki Mary tarafından."

"Bize yardım edebilir misin?" Jeremy Mal'a şüpheyile baktı. "Nasıl?"

"Cesur olmaya istekli olmalısın. *Ve* ağzını kapalı tutmaya.

Ne kadar paran var?"

Jeremy o kadar çabuk umutlu bir halden somurtkan bir hale büründü ki komikti. "İşte bu. Fazla değil. Eğer esrar olsaydı aylar önce kızla kaçmış olurum."

"İşte İngilizlerle İskoçyalılar arasındaki fark bu. Biz oğullarımızı dilendirmeyiz -tamam, bazıları yapar. Ama babam hiç yapmadı. Annem hepimize bir araba dolusu para bıraktı, ben de kendiminkini yaptım. Evlenirsin.

"Genç kız, bir meslek edin ve aklına geldiğinde bana borcunu öde."

"Bir meslek." Jeremy Malcolm'a asık suratlı bir bakış attı. "Fazla bir şey için eğitim almadım. Başka beyefendilerin oğullarına ders verebilirim ama ruhban sınıfı için yeterli vicdanım ya da ordu için yeterli param yok."

Malcolm sabırsızlığını gizledi. Jeremy'nin yerinde duramayan enerjisinden ve kararlılığından zaten hoşlanıyordu ama delikanlı daha başlamadan hayattan vazgeçiyordu.

"Bir parçası olabileceğin bir var. Kaliteli viskimi senin gibi İngilizlere satmama yardım et, kısa sürede zenginlik içinde yüzersin. Genç Audrey'i hayatının geri kalanında saten terlikler ve dantelli şapkalar içinde tutacaksın."

Jeremy şaşkın görünüyordu. "Neden benim için bu kadar çok şey yapmaya söz verdin? Benimle daha yeni tanıştın. Bu bir tür İskoç hilesi mi?"

"Sadece Mary Lennox'un bana gülümsemesini sağlamak için bir numara." "Oh." Jeremy gözlerini kırptırdı. "Mary, ha?"

"Evet, Mary, yeryüzünü süsleyen en güzel yaratık," dedi Malcolm zorla.

Jeremy yine kuşkulu görünüyordu. "Mary mi? O iyi biri. Bize yardım edecek harika bir kız. Ona aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Senin Audrey'inle olduğun kadar."

"Ah." Jeremy'nin yüzü aydınlandı. "Şimdi anlıyorum. O halde biz umutsuz bir çift aşık beyefendiyiz." Malcolm'un omzuna vurdu. "Bu umutsuzluk kulesini terk edip zil zurna sarhoş olmaya ne dersin?"

Malcolm onun sırtışına karşılık verdi ve kabul etti. Ama arka merdivenlerden duman gibi sessiz bir şekilde inip gecenin karanlığına karışırken Jeremy'nin hançerini geride bıraktığından emin oldu.

Edinburgh zıtlıklarla dolu bir şehirdi. Öğrenimin, düşünürlerin, şairlerin ve bilim adamlarının, eski sokakların ve kulelerin, zarif ve güçlü bir yeri. Aynı zamanda birbirinin içine giren binalar ve aynı şeyi yapan insanlarla dolu dar sokaklardan oluşan bir şehirdi.

Edinburgh'un karanlık yüzü, eski şehir, Mal ve Jeremy'nin şimdi gittiği yerdi. Hava geç, kasvetli ve soğuktu ve uzun boylu İskoç ile yanındaki aynı boydaki İngiliz'i fark eden tek insanlar, sıcaktan kaçıp yollarından uzak duranlardı.

Mal'ın gitmeye çalıştığı meyhane diğer iki dükkânın arasına sıkışmış, üst katları aşağıya doğru sarkmıştı. Mal, Jeremy'nin önünde kapının sağlam lentosunun altına eğildi ve arazinin durumunu değerlendirdi.

Jeremy üst sınıf bir İngiliz'den başka bir şeyle karıştırılamazdı. Burada bu genellikle sorun olmazdı ama Mal, burada İskoçça konuşmayan herkesi kesmek için her bahaneyi bulacak kadar ateşli Jakobit birkaç müşteri olduğunu biliyordu. Mal, Jeremy'ye yakın durmasını, ağzını kapalı tutmasını ve bol bol gülümsemesini tavsiye etti.

Mal'ın kardeşi Alec tankardını kaldırdı ve köşeden şarkı söyledi. Müşterilerin çoğu Mackenzie kardeşleri tanıyordu ve Mal odayı geçerken geveleyerek selamlaştılar.

"Uzun sürmedi," dedi Mal, kardeşinin yanındaki banka çökerek.

Alec omuz silkti, iri, çiğ kemikli bir eli tankardının üzerindeydi. "Sen kayboldun ve ben de kısa süre sonra İngiliz zırvalarından bıktım." Jeremy'ye bir bakış fırlattı. "Ah, alınma Drake."

Jeremy, Mal'ın tavsiye ettiği gibi sesini alçaltarak, "Alınmadım," diye cevap verdi. "Babam en iyileriyle aynı duruşu sergiler. Ben politikadan pek anlamam."

"Bugünlerde dünya politik, delikanlı," dedi Alec. "Kiminle konuştuğun, nerede içtiğin, ne içtiğin, giydiğin kıyafetler, hepsi bir şeyler söylüyor."

Gümüş düğmeli siyah bir frak ve çim gömleğin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi Jeremy'ye bir aşağı bir yukarı baktı.

Genç olduğu anlamına geliyor, Mal öyle demek istedi. *Ve aşık ve dünyanın entrikaları umurunda değil*. Jeremy çoktan Mal'in sempatisini kazanmıştı.

Jeremy dikkatle Alec'in bira bardağına baktı. "Bira içmek *senin* hakkında ne söylüyor?"

Alec ona sert yüzlü babalarına yakışan taş gibi bir İskoç bakışı attı. Oğulları hiç kimse Kilmorgan Dükü'nden daha acımasız bir bakış atamazdı.

Alec bir anda gürültülü bir kahkaha patlattı. Ağır eliyle masaya vurdu, başı taş duvara çarpına kadar geriye gitti. "Yüz ifaden, delikanlı. Çok ciddi. İçki, eğer Mal'in arkadaşısıysan, benim de arkadaşımsın."

Mal da yüksek sesle güldü -Alec rüzgâr gibi değişken biriydi ve Mal onu ciddiye almak yerine gülmeyi ve gözlerini devirmeyi en iyisi olarak görüyordu.

Kalın sarı saçları kasketinden dökülen bir kadın, Mal ve Jeremy'nin önüne birer kadeh koydu. Jeremy'nin yüzüne baktı, sonra Mal ve Alec'e bir bakış gönderdi. Mal başıyla onu onayladı. Barmaid Mal'a gülümseyerek biradan daha fazlasını servis ettiği mesajını verdi.

Mal onun ve üst kattaki daha kibar arkadaşlarının teklifini bir iki kez kabul etmişti ama bunlar aşık olmadan önceydi. Birlikte olacağı bir sonraki kadın Mary olacaktı ve ondan sonra başka bir kadın istemiyordu.

Barmen kız geri çekildiğinde Alec Mal'a, "Çıkar ağzındaki baklayı," dedi. "Fethini gerçekleştirdin mi?"

Jeremy ilgilenmiş görünüyordu. "Fetih mi?" "Leydi Mary," dedi Mal ona.

"Oh evet. Meryem." Genç adam Meryem'in nasıl bir tanrıça olduğunu anlayamamış gibiydi. "O nişanlı, biliyorsun."

"Evet. Ama her seferinde bir engel, delikanlı." Mal cebinden mendilini çıkardı ve Alec'e Mary'nin kızıl dokunuşlu sarı saçlarının tek bir tutamını gösterecek kadar açtı. Bunu görmek bile Mal'ın vücudunu sıkıştırdı ve saç tutamını hızla göz önünden uzaklaştırdı.

Alec gülmeyi bırakmıştı ve şimdi de kahverengi gözleriyle Mal'i izliyordu. Alec'in ve ikizi Angus'un saçları kardeşlerin en koyusuydu ve sadece bir parça kızıl içeriyordu. En büyük kardeşleri Duncan'ın -adı Daniel Duncannon Mackenzie'ydi ama babalarından ayırmak için herkes ona Duncan derdi- saçları alev kırmızısıydı. Duncan en çok annelerine benziyordu - görünüş olarak, mizaç olarak değil. Allison Mackenzie, çiçek hastalığından yara bere içinde ölmeden önce, taş kalpli kocasının aksine canlı ve güler yüzlüydü.

Duncan hayatı çok ciddiye alıyordu ve babalarından bile daha iyi öfkelenip fırtınalar koparabiliyordu. Duncan sadık bir Jakobitti ve eline fırsat geçse Kral Geordie'yi tek başına tahttan indirip Jamesi tahta oturturdu. Bunu yaparken kendini öldüreceğine aldırmaırdı. Duncan için bu fedakarlığa değerdı.

Tanrı bizi fanatiklerden korusun. Mackenzie'lerin adamları bir mendil düşse saplantı haline gelebilirdi ama Duncan bunu bir sanat haline getirmişti.

Alec şimdi Mal'ı Duncan kadar deli sanıyormuş gibi izliyordu. Mal inatla ona baktı.

Alec bir kadını istediğinde, onu elde etmek için ateşin içinden geçerdi, evli olup olmadığı ve iri yarı koca ve eşit derecede beş kişi tarafından korunup korunmadığı önemli değildi.

iri yarı kardeşler. Alec o olay sırasında canını zor kurtarmıştı ve bunun tek nedeni Mal ile Will'in onu gecenin köründe alıp götürmeleri idi.

Alec en son bir kadını istediğinde de engellerin onu durdurmasına izin vermemişti. Bunun sonuçlarını henüz hissetmemişti.

"Güzel kadınlara içelim," dedi Mal, tankardını kaldırarak.

"Evet," dedi Alec hararetle. "Uzun yıllar boyunca yataklarımızı ısıtsınlar."

"Evet," diye yineledi Jeremy, sesi hüzünlüydü.

"Ve işte onları o yataklara sokmak için." Mal tankardını tekrar kaldırdı. "Sen ve ben, Efendi Jeremy, işimizi çok iyi yapacağız."

"Öyle," dedi Jeremy. İskoç gibi konuşmaya çalışmış ama becerememişti. Mal ve Alec kahkahalara boğuldular ve Jeremy de bir süre sonra onlara katıldı. Sonra içten içe sarhoş olmaya başladılar.

"Lordlarım." Barmaid yine önlerindeydi. Aradan biraz zaman geçmişti - Mal ne kadar olduğunu bilmiyordu ama en azından birkaç saat geçmişti.

Jeremy duvara yaslanmış, usulca horluyordu. Alec elindeki boş kadehe bakıyor, içinden ona şarkı söylüyordu. Bir yerlerde eline bir kömür çubuğu geçmişti ve onunla masanın her yerine, yapmayı sevdiği gibi resimler çiziyordu. Alec resim çizme konusunda yetenekliydi ama meyhaneciler ondan her zaman memnun değildi.

"Evet?" Mal başını kaldırıp yüzünde tedirgin bir ifade olan kadına baktı. "O sizin kardeşiniz, lordlarım," dedi kadın aceleyle. "Yeni duydum. Eminim ki tutuklanacak. Çabuk gitmelisiniz."

Bölüm 5

Dar sokaktan aynı derecede dar bir başka geçide doğru ilerlediklerinde Edinburgh'un soğuk ve nemli havası Mal'ı sersemlikten uyandırdı.

Burada gizli bir genelev vardı. Sahibi, Will Mackenzie'nin kardeşlerini aramak için meyhaneye koşan bir çocuk göndermişti.

Mal, Jeremy'nin yedeğinde eve vardıklarında bunun nedenini anladı. Bağrıışmalar evin üst katlarından geliyordu, odalara eğik ahşap bir galeriye açılan çürük bir merdivenle ulaşılıyordu.

Derinden gelen bir ses İskoç dilinde konuşuyor, öğütler veriyor, taleplerde bulunuyor, sonra da kandırmaya, kahkahalara ve şarkılara geçiyordu. Şarkılar Alec'inkilerle aynıydı ama çok çok daha yüksek sesle söyleniyordu.

Evin sahibi, köşeli yüzlü, zayıf bir ve Glasgow'dan gelmişti. Mal genellikle söylediği altı kelimedenden sadece ikisini anlayabiliyordu ama bu gece çok netti.

"Çıkarın onu dışarı." Mal ve Alec'e ters ters baktı. "Çenesini kapatıp gitmezse polisleri üzerimize salacak."

"Sakin ol canım," dedi Mal. "Onu biz alacağız. Alec, hanımefendiye zahmeti için ödeme yap."

Alec, Mal'a sinirli bir bakış fırlattı ama bozuk para kesesi çıktı ve gümüş, mal sahibinin eline doğru yol aldı.

Kadın daha az mutsuz görünüyordu ama sanki onları her an dışarı itmeye hazırmiş gibi merdivenin dibinde dikilmeye devam etti.

Mal, Alec'i merdivenlerden yukarı kadar takip ederken ona göz kırptı, Jeremy de arkasından geliyordu. Uzun boylu delikanlı büyük bir ilgiyle etrafına bakındı ve daha önce hiç geneleve gitmediğini yüksek sesle belirtti. İngiliz yavrusu inanılmayacak kadar masumdu.

"Çok güzel bir kızdı," diye gürlledi bariton. "*Çok tatlı bir göğsü, çok büyük bir poposu ve bacaklarının arasında bir ... laaaaaaaad.*"

"Bu bir şarkı mı?" Jeremy sordu, yüzü kızarmıştı ama gözleri mizahla parlıyordu.

"Kendisi uyduruyor," dedi Mal. "Genç Efendi Jeremy, ağabeyimle tanışın, hovardanın ta kendisi, William Ferdinand Mackenzie."

Alec, merdivenlerin başındaki sürgülü kapıdan içeri girdiğinde, Will'in üzerinde kalçalarını saran ekoseden başka bir şey yoktu ve güçlü ayakları üzerinde durmuş, yatağa uzanmış iki yorgun görünümlü kadına serenat yapıyordu. Ondan yeterince sıkıldıkları belliydi.

İçeri daldıklarında Will gözleri kamaşarak döndü. "Mal!" diye bağırdı. "Seni görmek ne güzel, bücür!" Kaslı kollarını açtı ve Mal'e doğru koşarak onu kucakladı.

Will, Mackenzie'lerin en uzun boylusu, en irisi ve en genişiydi; koyu kızıl saçlı, dev gibi bir adamdı. Onun tarafından kucaklanmak, bir ayı tarafından ezilmek gibiydi. Will de bir ayı kadar sıcaktı ve dağınık haliyle en az kadar kıllı ve kokuyordu. Günlerdir orada duruyor olmalıydı.

Will başını kaldırdı ve Mal'in yanından geçip Alec'e baktı. "Angus!" diye bağırdı. "Sana sarılmayacağım. Sen bir piçsin. Ben sadece bücürü severim."

"Ben Alec," dedi Alec, sesi daha az sarhoş geliyordu. "Angus evde."

"Güzel!" Will, Mal'in sırtına vurduktan sonra onu serbest bıraktı. "Eğlencemizi bozmak için burada değil. Kim o?" Will, iki iri elini diken diken olmuş saçlarında gezdirdi ve Jeremy'yi alaca bir bakışla süzdü. "Sen Mackenzie misin, delikanlı?"

"Korkarım hayır," diye karşılık verdi Jeremy. Sadece biraz telaşlanmış görünüyordu, bu da çocuğun cesaretli olduğunu gösteriyordu. Will Mackenzie'nin soyunmuş ve kükreyerek sarhoş olmasını kabullenmek kolay bir şey değildi.

"Saygıdeğer Jeremy Drake, efendim," dedi Jeremy. Sallantılı da olsa pratik bir selam verdi.

"O lanet olası bir İngiliz!" Will gözlerini ovuşturdu ve tekrar ona baktı. "Lanet olası bir Sassenach'la ne işin var, Mal? Seni tutukladı mı?"

"O bir arkadaş," dedi Mal. "*Arkadaşım*. Giyin dostum. Gidiyoruz." "Bu kadar çabuk mu?" Will şaşkın görünüyordu. "Ama şarkı söylemeye daha yeni başladım."

Alec yatağa rahatça oturdu, oradaki kadınlara bir gülümseme ve kardeşine katlandıkları için birkaç bozuk para verdi. "Sesin de çok güzel," dedi Alec onu yatıştırarak. "Biz gidiyoruz, sen de bize şarkı söylersin."

Will ona kuşkulu bir bakış attı. "Peki, tamam, ama o kadar da güzel değilsin."

"Buna sevindim," dedi Alec. "Mal, onu düzgünce giydir. Och, dostum, ben *bunu* görmene gerek yoktu!"

Will ekosesini çıkarıp yere bırakmış, sert kaslı kalçalarını ve bacaklarının arasından sarkan büyük şeyi ortaya çıkarmıştı.

Alec yüzünü kapadı ve inledi. Mal, Will'in giysilerini odanın dört bir yanından toplayıp iri adamın giymesine yardım ederken onu görmezden geldi. Jeremy hâlâ içkiden yüzü kızarmış, ama bu komedinin tadını çıkararak onu izliyordu.

Will gömleğinin içinde sıkışmış, kolları delikleri bulamayıp çırpınıyordu. Mal ona yardım etti, gömleği yerleştirdi ve ekoseyi tekrar beline sardı. Ceket, çoraplar, botlar, frak, hepsi giyildikten sonra Will en az on beş dakika şapkasını aramak zorunda kaldı.

Ev sahibesinde olduğunu keşfettiler. Mal ve Alec sonunda Will'i yatak odasından çıkarıp merdivenlere doğru ittirdiklerinde, Jeremy de peşlerinden giderken, ev sahibi yıpranmış bir İskoç şapkası tuttu. Will'in merdivenlerden inmesine yardım etmek gerekti; bacakları her yöne doğru bükülüyordu.

Will sonunda dibe ulaştı ve kadının ince elinden şapkayı kaptı. "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Güzel bir müesseseniz var. Bir dahaki sefere kadar."

Eğilmeye çalıştı ve Mal'ın kollarına düştü. Mal onu ayağa kaldırdı ve Alec kadını bir kez daha yatıştırırken daha fazla bozuk para şingirtisi duydu. Jeremy, Will'in diğer kolunu tuttu ve Mal'in kardeşini dar kapıdan geçirip soğuk kaldırımlara çıkarmasına yardım etti.

Will, gecenin serin havası üzerlerine dökülürken tutundukları yerden kurtuldu. "Ben iyiyim. Kendim yürüyebilirim."

, yapamazdı. Dördü tökezleyerek geçitten aşağı daha geniş bir sokağa çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" Will her zamanki gürültüsüyle sordu. "Başka bir güzel eve mi?"

"Eve," dedi Alec sert bir sesle. Jeremy'ye baktı. "En iyisi sen kendi evine git, delikanlı. Eğer Will bizi tutuklatırsa, bizimle olmak istemezsin."

Jeremy Mal'a baktı ve Mal isteksizce başını salladı. Jeremy'den hoşlanıyordu ama bu gecelik yollarını ayırma vakti gelmişti.

"Evet, devam et." Parmaklarını Jeremy'nin koluna doladı ve onu kenara çekti. "Yarın seni arayabilirim, tamam mı? Böylece başlayabiliriz. Genç Audrey'nin gönlünü kazanmana yardım edeceğim, sen de karşılığında Mary'yi görmem için beni içeri sokacaksın. Tamam mı?"

"Evet." Jeremy'nin gözleri gülümsemesiyle birlikte ısındı. Mal'ın elini kendi eliyle sıkıca kavradı. "Sen bir beyefendisin Mackenzie, bir İskoçyalı olsan bile."

"Evet, bunu bilmiyor muyum?" Mal omzuna vurdu ve onu iterek uzaklaştırdı.

Jeremy, Alec ve Will'e şapka çıkardı ve dönüp karanlığa doğru yürüdü. Adımları düzensizdi, yürüyüşü hafifçe ama iyi olacaktı.

"Şimdi, Mal, bana yardım et." Alec kaşlarını çattı ve Will'i içeriye götürme işine eğildi.

Mackenzie'lerin Edinburgh'a yaptıkları geziler sırasında yaşadıkları eve vardıklarında Will kendi başına daha iyi yürüyordu. Bir uşak evin ön kapısını açıp içeri girmelerine yardım etti; ikinci bir uşak da arka merdivenlerden koşarak inip diğer çalışanlara Mackenzie kardeşlerin evde olduğunu haber verdi.

Üst kattaki geniş yatak odasına vardıklarında Will sarhoşluğunun çoğunu üzerinden atmıştı. Will, odaya gelen kızıl saçlı, ince yapılı uşağın -Şehirdeyken hepsine bakan Naughton çizmelerini çıkardı, sonra Will boylu boyunca yatağa yığıldı.

Naughton kirlenmiş çizmeleri ve Will'in üzerinden attığı frakı aldı, her ikisinin de çamurlu oluşunu onaylamayarak kaşlarını çattı. Kapı kapanır kapanmaz Will doğruldu ve gözlerindeki şaşkın ışık kayboldu.

"Evet, çocuklar," dedi.

Mal ateşin yanında bir tabure buldu ve ayaklarını ona uzattı. Üşümekten nefret ederdi.

Odada sadece birkaç mum yanıyordu ve loş ve dalgalı ışık tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Alec'in dağınık saçları şöminenin karşısında kocaman bir silüet oluşturuyordu.

"Eee?" Alec sordu.

Will, "Babama anlatacak çok şey duydum," dedi. Kendinden görünüyordu.

"Cope'un adamlarından birkaçı o evdeydi." Sir John Cope, İskoçya'daki İngiliz birliklerine komuta edecek kadar şanssız bir İngiliz generaliydi. Charles Stuart -

Teàrlach Stiùbhart- ve Edinburgh'a doğru ilerlerse onlarla başa çıkması bekleniyordu. "Bana sorular sorup kimin Teàrlach'ın yanında olup olmadığını

öğrenmeye çalıştılar, ama ne yazık ki için, konuşmak bir yana, zar zor

düşünebiliyordum, ha? Sadıklarla doluysa oraya geri dönemem diye

düşünüyorum. Yazık oldu. İyi bir evdi." "Yani oradaki hanımların sana

katlanacağını mı söylüyorsun?" dedi Alec iyi bir ifadeyle.

Mizah. "Onlara iyi ödeme yaptığınız sürece."

"Senden bu kadar yeter, whelp. Ne söyleyeceksin?"

"Çok var," dedi Alec. "Ama Jakobitler hakkında değil. Mal bir İngiliz kızına vurulduğunu düşünüyor. Hem de Wilfort'un kızına."

Will, Mal'a sert bir bakış fırlattı. "Delirdin mi, b    ? Wilfort, Kral Geordie'nin dirse inin dibinde."

"Kızının suçu değil," dedi Mal. "Mary çok hoş bir kız ve sizden daha iyi bir arkadaş."

"Dikkat et, delikanlı." Will sonuna kadar oturdu, kahkahası kesilmişti. "Bir kadın istediğinde sana ne olduğunu gördüm. Aslında herhangi bir şey istediğinde. Mantığın ötesinde peşinden ko uyorsun."

"Sadece buna de di inde." Mal kollarını kavu turup tekrar ateşe baktı. Mary'nin saçları alevin en sıcak kısmının rengineydi.

Will'le bakı ırlarken Alec'in gölgesi hareket etti.

"Bu sefer tehlikeli," dedi Alec sessizce. "Duncan'ın Charles Stuart'ı tahta çıkarmak için yanıp tutu tu u ve Da'nın da bunu her nefesinde inkâr ettiği  u günlerde İngilizlere yakın olmak için iyi bir zaman değil. Wilfort Kontu'nun kızının bekaretini bozarsan, ordunun yarısıyla peşine d  er ve kelleni uçurur. Onu rahat bırak, Mal."

Mal'ın sağduyulu yanı ona kardeşlerinin haklı olduğunu söylüyordu. Mary bir bar kızı ya da hiç çekinmeden kur yapabileceği genç bir  sko  kızı değildi.

Mary'nin babasının gücü, serveti ve nüfuzu vardı; Mal'i ve onunla birlikte tüm Mackenzie'leri yok edebilirdi. Mal'ın, Kilmorgan Dükü olarak konumunu korumak isteyen kendi babasının, İngiliz pi lerini yatıştırmak için Mal'ı seve seve kurtların önüne ataca ından hiç şüphesi yoktu.

Mal'ın diğer yanı, yani istediği şeyin önünde hiçbir şeyin durmasına izin vermeyen yanı, Mary'nin gitmesine izin veremeyece ini biliyordu.

Onu gördüğünde bir şeyler olmuştu, sanki aniden kendini tamamlamı tı. Sanki hayatı boyunca yalnız y r m   ve bir daha asla yalnız kalmayacağını anlamıştı.

Malcolm ona dokundu unda, parmaklarını saçlarının sıcak tutamının üzerinde gezdirdi inde bu bilgi daha da . Tek bir bütünün iki parçası bulu mu , kısa süreliğine temas etmiş ve tekrar ayrılmıştı.

Mal, gerekirse hayatının geri kalanını bu iki yarıyı tekrar bir araya getirmek için harcayabilirdi.

Karde lerinin onu izlediğini ve onları rahatlatmasını beklediklerini fark etti.

Ama yapamadı. Mal sadece onlara bakabilir, anlamalarını isteyebilirdi.

Will ve Alec tekrar bakı tılar, bu kez boyun e mi lerdi. Mal kafasına bir şey taktı ında ne olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçmeleri Mal'ın içini ısıttı. Ona göz kulak olmak ve ne olursa olsun küçük kardeşlerini ellerinden geldiğince güvende tutmak için sessiz bir anlaşma yapıyorlardı.

Mary, Malcolm Mackenzie'nin salona ne zaman girdiğini tam olarak biliyordu. Sırtını kapıya dönmüştü, parmakları klavsende düzgün bir melodi çıkarıyordu ama biliyordu.

Hava titreşiyor, ısınıyor gibiydi. Adamın alçak sesi varlığını doğruladı ve kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Mary'nin elleri titredi. Birkaç notu kaçırdı, sonra daha fazla not aldı, bu da Danae Teyze'nin ona endişeyle bakmasına neden oldu.

Mary klavsende asla hata yapmazdı. Her parçayı nota nota mükemmel bir şekilde öğrenirdi. Müzik ustası, Mary'nin müziğe hiç tutku katmadığı için umutsuzluğa kapılmıştı ama Danae Teyze bunun önemli olmadığını, Mary'nin çalacağı insanların çoğunun zaten müziğe duygusal bir tepki vermediğini ve sadece tekniğini duyacaklarını söyledi.

Ama şimdi Mary bütün bir sayfayı atlayıp parçayı sonuna kadar tökezletince Danae Teyze gözlerini kırıştırdı. Dinleyicileri saygıyla alkışladılar, sonra da fısıltıyla onu eleştirmek için kafalarını birleştirdiler. İnsanların sürekli başkalarını eleştirme ihtiyacı onu şaşırtıyordu ama bu onun dünyasının bir parçasıydı.

Mary hava alması gerektiğini söyleyerek tabureyi terk etti.

Danae Teyze onun dirseğini yakaladı. "İyi misin canım? Bu ezilmenin bir hata olduğunu biliyordum. Leydi Bancroft hep abartır. İşte Jeremy Usta, her şeyi katlanılabilir kılmaya geldi. Ve onun ... arkadaşı?"

Sonuncusu dün geceki gibi giyinmiş olan Malcolm'a yöneltilmişti: İskoç eteğinin üzerine resmi bir frak giymişti, gülümsemesi genişti, kahverengi gözleri parlıyordu.

Jeremy sanki eski tanıdıklarmış gibi onun yanındaydı. Jeremy Malcolm'u tanıştırdı ve Mal eldivenli elini Mary'ye doğru uzattı.

Bölüm 6

Mary Mal'in elini tutmak istemiyordu, kesinlikle istemiyordu ama herkes ona bakıyordu. Parmak uçlarını Mal'in geniş avucuna dokundurdu, dizleri otomatik olarak eğitilmiş bir reveransla büküldü.

Mal elini kızın elinin üzerine kapadı ve kızın içindeki mantıklı her şey yok oldu. Adamın muazzam gücü elini kavrayan kadının nefesini kesti.

Kendini geri çekmeli, adamı fazla sıkı kavrayışıyla öne çıktığı için azarlamalıydı. Her ne kadar hanımefendilerin beyefendileri toplum içinde azarlaması doğru olmasa da, onları cüretkâr davrandıkları için uyarabilirlerdi.

Malcolm onun sadece elini sıkımişti. Bu onu neden titretsin ki?

Ah, ama bunu yapma *şekli*, gözlerindeki o günahkâr parıltı, dudaklarının bilerek eğilmesi, kolundan kalbine kadar ateş saçtı.

"Lord Malcolm Mackenzie'yi takdim edebilir miyim?" Jeremy söylüyordu. "Leydi Dutton ..." Danae Teyze'yi gösterdi. "Ve yeğeni Leydi Mary Lennox."

"Benim için bir zevk," dedi Malcolm. Sonunda Mary'nin elini bıraktı ve Danae Teyze'nin elinin üzerine eğildi. Çiftin büyüğü olduğu için önce Danae Teyze'nin elini tutması gerekirdi ama Mal kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymadığını çoktan kanıtlamıştı. "Kalabalık bir şehirde böyle bir güzellikle karşılaşmak, buraya gelmek için vahşi doğada yaptığım yolculuğa değer."

Aksanı derinleşmiş, daha geniş bir İskoç aksanına dönüşmüştü. Mary ona dar bir bakış fırlattı ve Malcolm bu bakışa kayıtsızca karşılık verdi. Gözlerinin derinliklerinde yatan yaramaz bir kıvılcım Mary'nin kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Malcolm geri adım atarken Jeremy'nin sorusunu neredeyse kaçıırıyordu. "Leydi Audrey bugün katılmıyor mu?"

Zavallı Jeremy. Soruyu hazırlıksız sormaya çalıştı ama sesi boğuk çıkıyordu ve Danae Teyze ona meraklı bir bakış fırlattı. Jeremy de pek iyi görünmüyordu; teni solgun, gözleri kızarmıştı.

Aşk acısı mı? Mary daha yakından baktı ve adamın gözlerindeki kanlı çizgileri gördü, dudaklarındaki kuruluğu fark etti. Mal'de de aynı belirtiler vardı ama Mal rahatsızlığını hazır bir gülümsemenin ardına saklıyordu.

Daha çok içkiden muzdaripti. Malcolm ve Saygıdeğer Jeremy Drake neden bir anda bu kadar samimi oldular?

"Kız kardeşimin başı ağrıyordu," dedi Mary. Lord Wilfort, Audrey'nin Jeremy'yle karşılaşabileceği Bancroft'ların evine gitmesini yasaklamıştı elbette. "Özürlerini ilettiler ama evde sessizce kalmak istedi."

Mal bir elini kalbine bastırdı. "Yıkılmış durumdayız. Güzel bir hanımefendinin daha bir toplantı sırasında hayatını kaybetmesi çok üzücü. Genç kıza en iyi dileklerimizi iletin."

Danae Hala, her ne kadar abartılı olsa da Mal'in güzel konuşmasına ısındı. Kendince sebeplerden dolayı kibar bir beyefendiyi oynuyordu.

"Yapacağım," dedi Danae Teyze. Yakışıklı bir adam onu her zaman yumuşatabilirdi. "Çok nazıksınız efendim."

Nazik, ayağım. Malcolm ikiyüzlü bir . Gerçi *neden ikiyüzlü* davrandığı ve neyin peşinde olduğu konusunda Mary'nin hiçbir fikri yoktu.

"Seni gördüğümüze sevindik," diye devam etti Danae Teyze Jeremy'ye. "Toplantının geri kalanı çok yorucu geçiyor. Klavsende hep aynı melodiler çalınıyor, hep aynı replikler okunuyor, hep aynı çaylar içiliyor. Dışarıdaki dünya bunlarla dolu olsa da en ufak bir ilginç dedikodu yok."

"Evet, herkes Charles Stuart'ın yolda olduğunu söylüyor," dedi Mal kolayca. "Ben kendim için böyle bir şey düşünmüyorum."

Danae Teyze ona ırkılarak baktı, bakışları eteğine kayd. Mary'nin önceki gece gözlemlediği gibi Mal, İngiliz aristokrasisine ve İskoç üst tabakasına hiç de uymuyordu. O bir savaş adamıydı ve asla başka bir şeye benzemezdi.

"Ama sen onun bayrağını alırdın, değil mi?" Danae Teyze her zamanki açık sözlülüğüyle konuştu. "Ve hepimizi yataklarımızda mı öldüreceksin?"

"Hayır, ben değilim." Mal başını salladı. "Kilmorgan'da kimse açlıktan ölmüyor ve mutsuz değil. Haçlı seferine ihtiyacımız yok. Teàrlach Stiùbhart beyaz gülünü ve sancağını alıp Fransa'ya geri dönebilir. Onsuz da gayet iyi idare ediyoruz."

İnançla konuşmuştu ve Danae Teyze rahatlamıştı ama Mal'in gözlerindeki bir şey Mary'ye başka bir hikâye anlatıyordu. Charles'ın desteği olmadan ailesinin iyi durumda olduğunu söylemesi doğrudu. Bütün İskoçyalılar ondan yana değildi. Ama Mary'nin fark ettiği huzursuzluk titreşimi, Mal'in durumunun daha karmaşık olduğunu söylüyordu.

Highland klanlarının değişen sadakatlerinin farkındaydı - babası sürekli onlardan bahsederdi. Kral George'u desteklediklerini açıklarlar, sonra da dönüp Jakobitleri nasıl destekleyeceklerine ya da Fransa ve İspanya liderlerini İngiltere'ye karşı silah göndermeye nasıl ikna edeceklerine dair gizli toplantılar yaparlardı.

"Hepsi de kurnaz şeytanlar," demişti Lord Wilfort. Malcolm'un önceki geceki davranışlarını düşünen Mary ona hak vermeye başlamıştı.

Malcolm o anda uygunsuz hiçbir şey söylememiş, Mary'yi utandıracak hiçbir şey yapmamış, ona göz kırpmamış ya da gülümsememişti. Ama onun nötr ifadesi bile elinin dokunuşunu, saçını keserken bıçağın fısıltısını hatırlamasına neden oldu.

Onu öperken dudakları yumuşamıştı. Bunu hatırlayınca Mary'nin nefesi kesildi.

Danae Teyze ve Jeremy konuşmaya devam ederken Malcolm parmaklarını sessizce sol göğüs kemiğinin üzerine koydu ve Mary'nin bakışlarını yakaladı. Ceketinin iç tarafında bir cep vardı. Bir tutam saçının orada durduğunu biliyordu.

Mary daha da kızardı. Malcolm bunu birine gösterecek miydi? Ya gösterirse? Mary onu kendi adıyla işlenmiş bir kurdeleyle bağlamamıştı. Kim kimin kafasına uyduğunu öğrenmek için kilidi kaldırarak odada koştururdu?

Malcolm'un dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. Olabilir.

Hayır, hayır. Endişelenmemeliydi. Malcolm bir çapkındı, bunu anlıyordu. Onun gibi başkalarıyla da tanışmıştı ama hiçbiri onu baştan çıkarmaya cesaret edememişti. Hayır, belki *de* Malcolm gibi değillerdi.

Öyle bile olsa, Mal burada eğlenmeyi bitirecek, sonra da gülümsemeleriyle, dokunuşlarıyla tutuşturacağı bir sonraki kadına geçecekti.

"Ah, Leydi Dutton, Leydi Mary." Ses incedi ama derin ve erkekti. George Markham, Lord Halsey de bu küçük topluluğa katılınca Mary gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Mary kibarca gülümsedi. Halsey onun önünde durdu ve Mary ona reverans yaptı. "Lordum."

Dizleri hiç bu kadar sertleşmemiş, *lordum* boğazından çıkmaya hiç bu kadar isteksiz olmamıştı. Tüm bunlar Malcolm Mackenzie Halsey'in arkasında durduğu ve gözlerindeki büyük eğlence yüzünden olmuştu.

Halsey Mary'nin yanına geldi. Her iki adam da gözlerinin içindekini görmesin diye ona ya da Malcolm'a bakmak dışında her yere bakmaya çalıştı.

"Seni kurtarmaya geldim," dedi Halsey. "Benim zevkime göre çok fazla İskoçyalı var, sence de öyle değil mi Mackenzie?"

Yani Halsey, Malcolm'un kim olduğunu biliyordu. Tabii ki biliyordu - İskoçya'daki herkesi gözlüyordu, kimin sadık olup kimin olmadığından çok emindi. Onun içinde

Lord Halsey tehlikeli bir adamdı.

"Benim için de," diye yanıtladı Malcolm. "Bir odada çok fazla İskoç olunca ortalık kokmaya başlıyor. Pencereleri açmaya başlamak zorunda kalıyorum."

Halsey irkilmiş görünüyordu, sonra kıkırdadı. Malcolm ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu da Mary'ye Mal'in ceketinin içinde kalın ağızlı bir hançer taşıdığını ve onu ustalıkla kullandığını hatırlattı.

Lord Halsey çirkin biri değildi. Yüzü biraz dardı ama burnu ince ve düzgündü, kare şeklindeki çenesi yüz hatlarını kadınsı olmaktan uzak tutuyordu. Kahverengi gözleri vardı, ne çok büyük ne de çok küçüktü, kaşları koyu renkti. Tek kuyruğu siyah bir kurdeleyle tutturulmuş bir peruk takıyordu. Gösterişli değildi, sadece sessiz ve zarıftı.

Halsey her zaman böyle görünürdü -giyimi kuşamı ve süsüyle gösteriştan uzak bir adamdı. Çok fazla güce sahipti ama bunu göstermesine gerek yoktu. Herkes bunu biliyordu. Halsey ve Mary'nin babası Vikont Bancroft'un evine davet edilmekten çok, bu ziyareti kışkırtmışlardı. Edinburgh'da yüksek bir sosyal konuma olan Bancroft -Jeremy'nin babası- itaat etme ihtiyacı hissetmişti.

Halsey'in oynadığı ve Mary'nin gülümseyerek onaylamak zorunda türden bir oyundu bu.

Malcolm Halsey'i izledi. Öyle görünmüyordu ama izliyordu. Mary onun nişanlısı olduğunu açıkladığında Halsey'nin kim olduğunu zaten biliyordu. Mary, Malcolm'un onun hakkında ne kadar şey bildiğini ve bunu öğrenmeye değip değmeyeceğini merak etti.

Yine de Mary'nin o sulara dalmaya hiç niyeti yoktu. Babası ve Halsey'in neler yaptığını çoğunlukla bilmek istemiyordu. Onların gücü vardı ve o da Halsey'in başkalarını manipüle edip mahvederken iyi görünmesini sağlamak için oradaydı. Midesini ekşi bir şey ısırdı.

Halsey, Jeremy'yle yumuşak bir üslupla konuşmaya devam etti; delikanlıya biraz patronluk taşıyordu ama kibardı. Konuşmasının ortasında burnunu çekti, sakince bir mendil çıkardı ve nazikçe burnunun ucunu sildi.

Malcolm arkasından kaşlarını kaldırarak onu işaret etti. *Gördün mü?* diye mırıldandı.

Mary gülmek istedi. Kendini kontrol etmeye çalıştı, dudakları tehlikeli bir şekilde seğiriyordu. Malcolm'un yavaş gülümsemesi yüzüne yayıldı ve Mary kendini tutamadı.

Ağzından öksürükle çığlık arası bir ses çıkarken elini karnına bastırdı.

"İyi olduğuna emin misin canım?" Danae Teyze sordu. "Belki de uzanmalısınız. Eminim Leydi Bancroft rahat bir oda bulabilir."

"Hayır," dedi Mary, sesi kısıktı. "Bir şey beni öksürttü, hepsi bu."

"Emin misin?" Danae Teyze ona baktı. "Dün gecedен beri halsizsin. Sanırım bu kuzey havası sana uygun değil."

Malcolm, "Evet, bu kadar güneyde havaya dayanmak biraz zor olabiliyor," dedi. "Edinburgh'un havası çoğu zaman sıvıdır."

Halsey burnunu tekrar sildi ama mendilinin üzerinden Malcolm'a attığı bakış spekülatifti. "Şehre sık sık gelmiyor musun Mackenzie?"

Mal başını salladı. "Ben açık havayı severim. Kayalıklardan kayalıklara yürüyebildiğim ve koyun gübrelerinin arasında uyuyabildiğim yerleri."

Malcolm konuşurken Danae Teyze'ye bir göz kırptı, o da kıkırdadı. "Haydi bakalım genç İskoçyalı," dedi. "Sanırım biz cahil Sassenach'larla eğleniyorsun."

"Evet," diye cevap verdi Malcolm düz bir yüzle. "Sana biraz takıldığımı kabul ediyorum. Yayla mizahı."

Danae Teyze yelpazesıyla onun koluna vurdu. "Eğer hepsi senin kadar cana yakınsa, genç adam, korkacak bir şeyimiz yok demektir."

Halsey kıpırdamadan durdu. Parmakları kolunda olmasına rağmen Mary'ye hiç dikkat etmedi. Malcolm'a odaklanmıştı, sanki onu nasıl tutuklayacağını, hapsedeceğini ve oracıkta nasıl sorguya çekeceğini düşünüyordu.

Malcolm bu konuda hiçbir şekilde endişeli görünmüyordu. Danae Teyze ile sohbet etmeye devam etti ve Danae Teyze ona uzak Dağlık Bölgelerdeki yaşam hakkında sorular sordu.

Aslında kimse Mary'ye pek aldırış etmemişti, bu da bir lütuftu. Eğer herhangi bir bakış ona dönseydi, onu sıcak, kızarmış ve kaçmaya hazır bulurlardı.

Malcolm'un gürleyen sesi kadifeden bir yastık gibiydi, Halsey ise ince ses tonuyla, havadan bir fısıltıyla konuşuyordu. Mary, Halsey'nin herhangi bir bahaneyle Malcolm'u gerçekten tutuklayabileceğini, herhangi bir şeyi itiraf ettirene kadar kilit altında *tutabileceğini* biliyordu. Tam olarak yasal değildi ama kanunlar hain olarak algılananlara iyi gözle bakmazdı.

Mal bir hain değildi. Görüşlerini zaten açıkça belirtmişti, değil mi?

Ama İskoç eteğini gururla giyiyor ve İskoç dilini abartıyordu. Malcolm çok daha zekiydi.

çok tehlikeli bir adamdı. İzleyicileriyle oynar, onları değerlendirenken kendisini anlamalarını engellerdi.

Mary kaskatı kesilmiş, konuşmaya zar zor odaklanabiliyordu. Sonunda Halsey kolundan çekti.

"Gel Mary, Leydi Templeton seninle konuşmak istiyor. Evlendikten sonra onu çok göreceksin. Bize izin verir misiniz, Leydi Dutton? Yeğeninizi kaçırmalıyım."

Danae Teyze bu durumdan pek hoşnut değildi ama Halsey'e zarif bir baş selamı verdi. Genç adamlara hiç danışılmamıştı. Jeremy, Mary'ye zarif bir selam verdi, bacaklarını uzattı, mükemmel bir şekilde uyguladı.

Malcolm onu eğlenerek izledi, sonra belinden derince eğildi, bacakları düzdü. Gövdesinin aşağı inip tekrar yukarı kalkması nefes kesiciydi; iri bir adam esnek bir zarafetle hareket ediyordu.

Mary'nin vücudu, Mal'in hızlı yayından dolayı dağılmış saçlarıyla göz göze gelmesiyle ısındı. Mary kendini hep soğukkanlı ve özleminden biri olarak düşünmüştü ama belki de daha önce ona arzu hissettiren bir şey bulamamıştı.

Mal'in saçlarını gelişigüzel geriye tarayışını izlerken, etrafındaki İngilizler kadar temiz olmadığından endişelenmezken, bunu kesinlikle hissediyordu. Kendisi bir başkasıyla nişanlıyken, neden ilk gerçek özlemini gözlerinde hınzır bir ışık olan yakışıklı bir İskoçyalıya karşı duymak zorundaydı?

Halsey onu ileriye doğru götürürken Mary düşünceleri karmakarışık bir halde arkasını döndü.

Giderken arkasına bakmaktan kendini alamadı. Jeremy ve Danae Teyze birbirleriyle rahat bir şekilde konuşmaya devam ediyorlardı.

Malcolm Mary'yi izledi. Parıldayan neşesi, alaycılığı gitmişti. Bakışları sessiz ama güçlüydü, her çizgisinde kararlılık vardı. Mary onu yine taşıdığı gizli kılıca benzetti, o an için sessiz ve dinleniyordu ama her an ölümcül bir güçle kesebilirdi.

Mal, Mary'nin bakışlarını yakaladı ve tuttu, düz ağzı ona savaşa hazır olduğunu kelimelerden daha fazla anlatıyordu. Ve kazanmaya niyetliydi.

"Jeremy, delikanlı, Mary ile özel olarak görüşmemi ayarla."

Jeremy Malcolm'a irkilmiş bir bakış attı. Tekrar yalnız kalmışlardı, Danae Teyze çevresindekilerle konuşmak için uzaklaşmış, iki genç adam kendi başlarına kalmıştı.

kendi cihazları.

"Özel olarak mı?" Jeremy kaşlarını kaldırdı. "Kızı mahvetmek mi istiyorsun?"

"Senden gelen mesajları genç Audrey'e başka nasıl iletebilirim ki? Düşün, delikanlı. Audrey ile evlenmek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette." Jeremy kızardı. "Ona tapıyorum. Onu dünyanın en mutlu kadını yapmak istiyorum ..."

"Evet, evet," dedi Malcolm. "Bütün bunları *bana* anlatma. Leydi Audrey'e söyle. Bunu çiçekli bir mektupla yaz -kısa bir mektup lütfen- ve bana ver. Ve Tanrı aşkına, üzerine isim yazmayın."

"Hayır. Yani, evet. Bulmama izin ver. ."

Jeremy, Malcolm'u salondan çıkarıp merdivenlerden yukarı, özel bir çalışma odasına götürdü. Jeremy orada bir masaya oturdu, kâğıt, kalem, mürekkep ve zımpara kâğıdını çıkardı ve özenle sözcükleri yazmaya başladı. Çoğunun üzerini çizdi.

"Tanrı aşkına, dostum," dedi Mal sabırsızlıkla. "Hayatını birlikte geçirmek istediğin kadın o. Ona şunu söyle-"

Temiz bir kâğıt kaptı ve Jeremy'nin elinin altına sıkıştırdı.

Jeremy içini çekti, gözlerini ovuşturdu ve kalemi bir kez daha mürekkebe batırdı.

"*Geceleri seni düşünmekten uyuyamıyorum,*" diye dikte etti Malcolm. "*Saçların, gözlerin, yumuşak dudakların aklımı ve kalbimi dolduruyor. Öpücüklerin bana neşe veriyor. Ellerimin altındaki göğsünün yumuşaklığını özliyorum,* hadi yaz bunu, *b-o-s-o-m* diye heceliyorum. Eğer başka türlü bir kadın olsaydı, daha açık sözlü olabilirdin."

Jeremy başını kaldırdı, elmacık kemikleri pembeleşmişti. "Mary'ye yazmak istediğin türden bir şey mi bu?"

"Hayır, Mary'ye karşı biraz daha açık sözlü olurum, çünkü o zaten dünyadan bir şeyler gördü. Sanırım Audrey'iniz oldukça kapalı tutuluyor."

"Evet, hepsine lanet olsun."

"O zaman bu mektup o kadar etkili olmalı ki Leydi Audrey zincirlerini kırıp kollarınıza koşsun. Şimdi, devam edelim. *Sadece küçük bir şey, bir kurdele, saçınızdan bir tutam ya da üzerime takabileceğim bir mendil istiyorum.*"

Jeremy yazarken başını salladı. "Arsız."

"Cesur olmalısın, delikanlı. Bize hanımların bir beyefendiden yalvaran bir kibarlık istedikleri söylenir, ama aslında istedikleri şey biraz ileri gitmek, hatta şehvettir. Bu onlar için heyecan verici."

"Genç İngiliz kadınları hakkında çok şey biliyorsun, değil mi?" Jeremy kalemini tekrar batırmak için durakladı. "Dört erkek kardeşle Highlands'de yaşayan sen mi?"

"Kadınlar her yerde aynıdır. İskoç, İngiliz, Fransız. Ne kadar namuslu bir şekilde hoşlanmadıklarını söyleseler de, tırmıklardan hoşlanırlar. Yazmaya devam et. *Senden gelen böyle bir hediyeye değer veririm, onu önemserim, öperim, kalbim kırılır çünkü kollarımda, kalbime yaslanmış olmanı tercih ederim.*"

"Ağır şeyler." Jeremy'nin kalemi çizik çizikti. "...*kalbime karşı*. Başka bir şey var mı?"

"*Çabuk gönder, aşkım, habercimle, acımı dindirmek için. İmza, sevgiyle bağlı hizmetkârın.* Senin için kimsenin bilmediği bir ismi varsa, onu kullan."

Jeremy kızardı ve sııttı, kalem hareket ediyordu. İşini bitirdi, kumu sayfanın üzerine silkeledi, fazlalıkları temizledi ve mürekkep kuruyana kadar kağıdı salladı.

Sonra Jeremy kaşlarını çatı. "Bir dakika. Mary'yi bir kenara çekmeyi başarabilirsem, neden ikiniz için gizli bir buluşma ayarlamak yerine Audrey için mektubu *ona* vermiyorum?"

Malcolm yumruklarını masanın üzerinde sıktı. "Çünkü bu bana onunla yalnız kalmak için bir bahane veriyor, lanet olsun. Ben sana yardım ederken sen de bir bayana kur yapmama yardım edeceksin. O kadına deliler gibi aşığım."

"*Delilik* bunun için uygun kelime." Jeremy mektubu katladı ve Malcolm'a uzattı, o da cebine koydu. "Mary Halsey'den asla vazgeçmeyecek. Mary çok namusludur. Eğer evlendikten sonra onu metresin yapmayı düşünüyorsan, bunun da işe yarayacağını sanmıyorum. Mary aynı zamanda çok sadıktır. Ve düzgün."

"Ve mutsuz," dedi Malcolm. "Adama nasıl baktığını görüyorum. Çürüyen bir balıkla evlenmeyi tercih ederdi ama biri onu bu işe ikna etmiş."

"Aileler." Jeremy başını salladı. "Hayatınızı cehenneme çeviriyorlar."

"Bunu bilmiyor muyum?" Malcolm ürperdi. Aileler şeytanın ta kendisi olabilirdi.

Özellikle de onlar Mackenzie'yken.

"Jeremy, nereye gidiyoruz? Çok gizemli davranıyorsun."

Mary, Jeremy'nin arkasında, elleri eteklerinde, ayakları yüksek topuklu ayakkabılarının içinde hızla ilerliyordu.

Jeremy cevap vermedi, aile evinin koridorlarında yürümekle meşguldü. Mary bunun Audrey ile ilgili bir şey olduğunu düşündü ve ona ayak uydurmaya çalıştı.

Jeremy ikinci katın karanlık bir köşesindeki kapının yanında durup kapıyı açtığında ve Mary'nin kendisinden önce girmesine izin vermek için geride durduğunda Mary nefes nefese kalmıştı. Mary eşiği geçer geçmez Jeremy arkasını döndü, kapıyı çarptı ve geri çekilerek onu Malcolm Mackenzie'nin yanına kapattı.

Bölüm 7

Onunla yalnızdı. Kapı kapalıydı. Jeremy' yetersiz şaperonluğu bile gitmişti.

"Hemen kaçma," dedi Malcolm. Kapının yanında duran kızın yanına geldi ve elini kapının çerçevesine koydu. "Merak etme Mary. Bana uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaksın. Babam beni ve kardeşlerimi çağırttı. Kilmorgan'a, eve gidiyoruz."

Mary'nin itirazları dudaklarında söndü. "Ah." Onu görünce bir hayli yükselmiş olan morali bozuldu. "Ayaklanma yüzünden mi?"

"Evet. Babam, Prens Teàrlach bu tarafa yürümeye kalkarsa oğullarının ona yaklaşmasını istemiyor. Delirip ona katılacağımızdan korkuyor."

Mary'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. Charles Stuart'ın Edinburgh'a gideceği düşüncesinden çok, Malcolm'un gideceğini açıklamasından dolayı. Karşılaşma neredeyse başlamadan bitmişti.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu, sesi titreyerek.

"Yarın."

"Oh," diye tekrarladı.

İçini garip bir boşluk kapladı. Ama Mary Mal'in gitmesini istemeliydi, değil mi? Hayatından çıkmasını, onu rahatsız etmemesini? Babasıyla birlikte Lincolnshire'a dönecek, Malcolm İskoçya'nın kuzeyine taşınacak ve yolları bir daha kesişmeyecekti.

Bu bir şekilde yanıltı. Flörtleri bu kadar çabuk bitemezdi. Karşılaşmaları, ilk dizeleri yazılmış ama son beyti yarım bırakılmış bir sone gibiydi. Mary sonsuza dek dizenin sonundaki kafiye bekleyecekti.

"Bunun ışığında, yapacak çok işimiz var," diyordu Malcolm. Güçlü eli Audrey'nin yanağına yakın dururken, onun üzerindeki duruşunu bozmadı. "Genç Audrey'nin Jeremy'yle gitmesini istiyorsan elimizi çabuk tutmalıyız."

Mary gözlerini kırıştırdı. "Jeremy'yi onunla kaçmaya ikna etmeye çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü Jeremy ile arkadaş oldum ve kız kardeşinle evlenmediği sürece mutlu olamayacağı gözleri olan herkes için açık. Bu yüzden

Evlenip gidecekler. Fransa'da işler yoluna girene kadar yanlarında kalabilecekleri arkadaşlarını var. Bana yardım etmeye hazır mısınız, değil misiniz?"

"I . . ." Mary düşüncelerini düzene sokmaya zorladı. "Evet, onun gitmesini istiyorum. Babam önümüzdeki hafta bizi Lincolnshire'a geri götürecektir, bu yüzden yakında olmalı."

"Güzel." Malcolm katlanmış bir kâğıt almak için elini cebine attı. Mary'ye yaklaştı ve burnuna dokundurdu. "Bu Audrey Jeremy'nin ona karşı olan hislerini anlatacak. Yerine koymam gereken birkaç şey daha var ve sonra genç aşıklar hiçbir kısıtlama olmadan birlikte olabilirler."

Mary şaşkınlıkla ona baktı. "Bu delilik. Bize neden yardım etmelisiniz?"

Mal omuz silkti. "Neden yapmayayım ki? Mutsuzluk görüyorum ve bunu düzeltmek istiyorum. Ben en küçük oğlum, ağabeylerimin ve babamın istekleri doğrultusunda savruluyorum - hayatım çoğu zaman bana ait değil. Ama belki başka bir küçük oğlun hak ettiği hayata sahip olmasına yardımcı olabilirim."

Mary tereddüt etti. Önüne bir fırsat çıktığında bunu değerlendirecek kadar pratik biri olmasına rağmen, temkinli davranacak kadar da pratik biriydi. "Babam için çalışan bir casus olmadığına emin misin? Ona koşturmak ve Audrey'i ona ihanet ederken yakaladığını ilan etmeye hazır mısın? Belki de Jeremy'nin ve tüm ailesinin itibarını sarsmak istiyorsundur?"

Malcolm ona öyle bir hayretle baktı ki Mary tamamen yanıldığını anladı. "Çok çılgın bir hayal gücün var, kızım. Ben, lanet olası bir İngiliz aristo için mi çalışıyorum?" Elini göğsüne bastırdı. "Beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

Mal'ın öfkesi gerçektir. Kırıcılığı da öyle. Onun kendisine güvenmesini beklemiş, güvenmeyince de şaşırmişti. Kesinlikle çok fazla kibri vardı.

"Özür dilerim," dedi Mary. "Herkesin olması gerektiğinden fazla entrika ile çevriliyim. Herkesin casus olduğunu ya da en azından kendi çıkarları için çalıştığını düşünmemen neden oldu."

"Dünyaya bakmanın akıllıca bir yolu." Mal mektubu onun yanağına sürdü. "Ama benim hakkımda böyle düşünmeni istemiyorum. Gerçi ailem birbirini gözetlemekle meşgul değil ama seni bundan uzak tutacağım."

İçinde umut yükseldi. Malcolm Audrey'nin özgür kalmasına yardım *edebilirse* -ki babasından Kilmorgan Dükü'nün ailesinin istedikleri her şeyi yapabilecek kadar varlıklı olduğunu biliyordu- Mary'nin kafasından bir endişe kalkacaktı.

Mektubu kaptığı gibi cebine soktu. "Teşekkür ederim, Bay . . . Lord Malcolm. Çok nazıksınız ama yakalanmamalılar. Bu bir oyun değil. Audrey'nin hayatı söz konusu."

Ona bir kez daha kırgın bir bakış fırlattı. "Kimse tarafından fark edilmeden insanları bir yerden bir yere kaçırmakta ne kadar uzman olduğumu bilemezsin sanırım. Genellikle kendimi kaçırıyorum ama sözüme güvenin, bu işte çok iyiyim. Bir hayalet gibi hareket edebilirim, ben ve benimle birlikte hareket eden herkes de görünmez."

Mary'nin babasına göre, tüm İskoçlar yasaları ve tüketim vergisi memurlarını alt etmek için yaşayan ikiyezölly yaratıklardı. Kıyı boyunca ve hatta İskoçya'nın ortasına uzanan kaçakçılık kötü bir şöhrete sahipti. Ama belki de Mary'nin şu anda ihtiyacı olan şey ikiyezöllylöllytü.

Mary hızlı bir nefes verdi. "Audrey Jeremy ile evlendiğinde, o zaman size kesinlikle teşekkür edeceğim. Onun mutluluğu benim en çok arzuladığım şey."

"Peki ya *sen*, Mary?" Mal onun elini yakaladı ve . Parmakları onunkilerden çok daha büyük, sıcak ve nasırlıydı. Derisi pürüzlü ve kırık olan bu ellerle çalışırdı. Lord Halsey' yumuşak, bakımlı parmaklarından çok farklıydı. "Sonra ne yapacaksın? Uslu uslu Lincolnshire'a mı döneceksin? Yoksa benimle kaçacak mısın? Seni buradan çok uzaklara götürebilir, istediğin her şeyi verebilirim."

Mary onun böyle şeyler söylememesini, özlemini uyandırmamasını diledi. Bugün görevde olma düşüncesi nedense dünkü kadar rahatlatıcı değildi.

"Beni boş ver," dedi hemen. "Audrey mutlu olduğu sürece bu yeterli olacaktır."

Malcolm başını sallayarak yaklaştı. "Asla yeterli olmasına izin verme, genç kız. Bizim gibi insanlar, mutluluğu bulur bulmaz yakalamalıdır. Ve asla bırakmamalıyız."

Elini ağzına götürdü, küçük bir ısırık alırken nefesi bileğinin iç kısmındaki deriyi yaktı.

Mary'nin kalbi neredeyse duracaktı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti; dişlerin hassas deriye , oradan bacaklarının birleştiği yere kadar uzanan ateş.

Malcolm ona baktı, ağzı hâlâ bileğindeydi, gözlerindeki hınzırlık kızın nefesinden geriye kalanları çalışıyordu. Küçük bir ısırık daha aldı, sonra bir tane daha. Dirseğindeki dantelde durana kadar kolunda ilerledi.

Malcolm başını kaldırdı. Parmak uçlarını kızın yanağına götürdü ve boğazından aşağıya, göğüslerinin üst kısmına doğru kaymadan önce orayı okşadı.

Artık o kadar yakın duruyordu ki göğsünün kabarıklığı onunkine değiyordu.

Tam Mary duracağını, işini bitireceğini düşünürken Malcolm dudaklarını parmaklarının geçtiği yoldan geçirmek için eğildi -yanak, boğaz, göğüsler. Mary'nin başı geriye gitti, vücudu istese de istemese de onun ağzına doğru yükseldi.

"Beni mahvedeceksin," diye fısıldadı.

Malcolm onu inceledi, kehribar rengi bakışları yoğunlu. "Evlen benimle genç kız, seni her gün mahvedeyim."

Mary'nin hisleri baş döndürücü bir hızla geri geldi. "Ne?"

"Neden olmasın? Ne kadar çılgın olayım, sana o piç Halsey'den çok daha iyi bir koca olurum."

Mary dün gece yaptığı gibi Halsey'i savunmak isteyecektir. Adama karşı hiçbir tutku hissetmese bile, en azından sadakat duymalıydı.

Dün . Babasına faydalı olmaktan gurur duyuyordu, sadık bir eş olmaya hazırdu. Bugün, mantığı rüzgârlara uçmuştu.

Gerçekten böyle biri miydi? Güçlü elleri ve sıra dışı gözleri olan bir adam tarafından kolayca yolundan döndürülebilecek biri miydi?

Beni çoktan mahvettin, demek istedi. Arkasına saklandığım maskeleri söküp atıyorsun, kendimden bile.

Malcolm avucunun kenarını Mary'nin karnından göğüslerine doğru çekti. "İçinde öyle bir ateş var ki Mary. Onu ellerimde tutmak istiyorum."

Onun sıcaklığı sarhoş ediciydi. Onu ve onunla ilgili her şeyi içine çekmek istiyordu. Gelecek uzun gecelerin soğuşunda onunla anılar biriktirmek istiyordu.

Malcolm başını arkaya yatırıp onu aynı anda kendine doğru çektiğinde ve dudaklarından öptüğünde hiç direnmedi.

Mal'ın kafasındaki tüm düşünceler Mary'nin dudaklarının dokunuşuyla duruldu. Ağzı yumuşacıktı, her nefesi bal ve baharatı.

Nasıl öpüşüleceğini bilmediğini bir kalp atışından sonra fark etti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Bu düşünce içinde çılgınca bir vahşet uyandırdı. Malcolm onun ilkiydi, Halsey henüz ona ulaşmamıştı.

Elini Mary'nin arkasına götürdü ve nasıl yapıldığını göstermek için dudaklarını yumuşatarak Mary'yi kendisine doğru yaklaştırdı. Mary'nin yumuşak baskısı Malcolm'un içini bir kez daha sızlattı ve onu şu anda olduğundan daha sert bir hale getirdi.

Diğer elini kızın arkasına atarak kucaklaşmayı tamamladı ve dilini kızın dudaklarının arasına daldırdı.

Mary'nin nefesi ağzını ısıttı. Kısa bir an için direndi, sonra Malcolm onun kollarında rahatladığını hissetti ve dilini geçici olarak onunkine değdirdi.

Ona bir şeyler öğretmek hayatının en büyük zevki olacaktı. Malcolm onu daha sert bir şekilde kendine doğru bastırdı, tadına baktı, içini açtı. Mary'nin elleri onun kollarında çırpındı, sonra tutuşu güçlendi, kendini öpücüğe bırakırken sıkıca bastırdı.

Ağzını açtı, içini yaladı. Kız öğrenmeye hevesli bir şekilde dudaklarını hareket ettirince kanı ısındı. Malcolm onun dilini dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırdı.

Bunu yaparken boğazından çıkan ses tahrik olmasını tamamladı. Hiç olmadığı kadar ama serbest kalmak ertelemek zorunda kalacağı bir zevk olacaktı. Mal her ne kadar Mary'yi ağır masanın üzerine yatırmak ve eteklerini kalçalarına doğru itmek istese de, Mary buna hazır değildi.

Beklemek onu öldürürdü ama beklemek zorundaydı. Bu arada Malcolm yapacak bir sürü başka şey düşünebilirdi.

Dudaklarını ısırarak için dilini serbest bıraktı, sonra başka bir öpücük için onu kendine doğru bastırdı. Mal ellerini onun karnına doğru kaydırarak ve onu bu sınırlardan hayal etti. Göğüslerine uzandı, onları avuçladı, başparmakları yakasındaki dantelin üzerinde kaba ete okşadı. Göğsü kaba ete Prim Mary, yasak olanı tadarken adamın ceketini kavradı.

Durmak istemedi. Bu kararı Malcolm vermişti. Onu öpmeye devam ederse, onu masanın yüzeyine yatıracağını ve birbirlerinden derin bir zevk almak için tamamen çıplak olmaları gerektiğini göstereceğini biliyordu.

Öpüşme sona erdiğinde Mary uzun bir nefes çekti ama ona bakmadı. Yanakları kızarmış, gözleri kısılmıştı.

Mal elini kızın çenesinin altına koyarak başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Utanma aşkım. Hoşuna gittiği için bir erkeği öpmekte utanılacak bir şey yok."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerindeki ifade utanç değildi. Meydan okuma ve korkuydu.

Ama Mal'den değil, bunu anlamıştı. Onu korkutmuş olsaydı, Mary geri çekilmezdi - eteklerini toplayıp taşaklarına tekme atar, sonra da acı içinde iki büklüm olurken onun hakkında ne düşündüğünü söylerdi.

"Sahip olamayacağımı bildiğim bir şey için beni baştan çıkarıyorsun," dedi Mary, sesi titreyerek. "Sana izin veremem. Audrey ve Jeremy'ye yardım ettiğin için çok nazıksın. Ama sana bu şekilde ödeme yapmayacağım."

"*Ödeme mi?*" Mackenzie'ler çabuk öfkelenmeleriyle ünlüydüler ve Mal da hemen kendini kaybetti. "Beni ne sanıyorsun be kadın? *Böyle* düşünüyorsan seni kullananlara çok uzun zamandır kölelik demektir."

Mary şaşkınlıkla ona baktı. Ama sonra, Mal kendisine başından beri Mary'nin kız kardeşine Mary ona gülümsesin, onu öpsün diye yardım ettiğini söylememiş miydi? Onun yaptığı gibi?

Ama bunu istemiyordu. Mary'nin ona öpücükler vermesini istemiyordu çünkü bunun iyiliğe karşılık iyilik olduğunu düşünüyordu.

"Sana anlatmaya çalışıyorum, genç kız." Malcolm sesini yumuşattı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer seni öpüyorsam, bunun nedeni güneş ışığında çok tatlı olman ve senden zevk almak istememdir. Kalbimin sesini dinliyorum. Bunu yapmanın daha iyi olduğunu erken yaşta öğrendim, yoksa babam gibi huysuz ve katı biri olurum."

"Kalbinin sesini dinle." Mary'nin bakışı hüznünlü bir hal aldı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bu zamanlarda değil. Çoğu kişi için değil."

"Mary, bunu senden duymak çok üzücü. Ve sen çok gençsin. Eğer kalbinin sesini dinlemezsen, başka ne olabilir ki?"

"Onur. Dürüstlük. Bunlar ne?"

Mal başını salladı. "Eğer tutkunuz yoksa bunlar hiçbir şeydir. Tutku olmadan sadece başkalarının sizi nasıl gördüğü için yaşarsınız, oysa içinde ölüyorsunuzdur."

Mary ona sinirli bir bakış attı. Hiçbir şey söylemedi ama Malcolm onun gerçeği anladığını biliyordu. İçten içe uyuşmaya başlamıştı, onur ve görevin onu ayakta tutacağını düşünüyordu. Mal ona başka bir şey, başka bir seçenek gösteriyordu ve bu onu ölesiye korkutuyordu.

Malcolm iki eliyle Mary'nin ellerini kavradı ve onu çekti. "Bana tutun Mary, her şey yoluna girecek. Düşmene asla izin vermeyeceğim."

Mary'nin gözleri ani yaşlarla parladı. Ve umutla.

Malcolm onun da tıpkı kendisi gibi ruh halinden ruh haline geçebilmesini seviyordu. Eğer soğukkanlı göründüyse, bunun nedeni dünyanın ona zarar vermemesi için kendisiyle dünya arasına bir duvar örmüş olmasıydı. Malcolm elini o duvara koyuyor ve inatla tuğlaları yıkıyordu.

Mary parmak uçlarında yükseldi ve onu öperken gözyaşlarını tutamadı.

Sıcak, çaresiz bir kadın Mal'ın kollarını doldurdu, bu odada ona sunduğu tutkunun küçük tadına aç bir kadın.

Jeremy'nin kapıyı açıp içeri dalmak için o anı seçmek zorunda kalması ne büyük bir utançtı.

"Geldiler," dedi Mary Mal'ın yanından fırlarken. "Mary, teyzen seni aramak için deliriyor. Onu daha fazla oyalayamam."

"Yavaş delikanlı," dedi Malcolm. "Kim geldi?"

"Jakobitler, seni yavaş adam," diye yanıtladı Jeremy, her hareketinde heyecan ve telaş vardı. "Charles Stuart ve yandaşları. Stirling'i geçip doğruca Edinburgh'u almaya geldiler."

Bölüm 8

Mary aceleyle merdivenlerden indiğinde Danae Teyze rahatlayarak, "İşte buradasın Mary," dedi. "Gitmeliyiz." Danae Teyze, Bancroft'ların yüksek alt salonundaydı, etekleri dans ediyordu, şalını taşıyan hizmetçiden geçen bir uşağa doğru sallanıyordu. "Arabamız daha gelmedi mi, dostum? Çabuk getir o zaman!"

"Çıkmak mı?" Son merdivenden inip pelerinini endişeli hizmetçiden alırken Mary'nin kalbi küt küt atıyordu. "Lincolnshire'a mı?"

Bu bir felaketti. Malcolm'un Mary'ye son sözleri, onu Jeremy'yle birlikte kapıdan çıkarmadan önce, talimatlarını beklemesiydi. Neler olup bittiğini ve kaçış planlarına ne zaman devam edebileceklerini değerlendirecekti. Mal, birkaç yüz İskoçyalı ve Charles Stuart'ın Kral Parkı'nda kamp kurmasının işleri sekteye uğratabileceğini söyledi ama bunun geçici olacağına söz verdi.

Mary onun delirdiğini düşünmekle paniğe kapılmamaları gerektiğini kabul etmek arasında kalmıştı. Kendisiyle kız kardeşinin mutluluğu arasına basit bir ayaklanmanın girmesine izin vermemeye kararlıydı.

"Lincolnshire değil," diye yanıtladı Danae Teyze. "Babanın şimdi gitmeye niyeti yok, işlerin yoğun olduğu bir zamanda olmaz. Edinburgh'daki eve dönmemizi istiyor. Ona seni ve Audrey'i İngiltere'ye götürmem gerektiğini söyledim ama o kararlı. Ancak hepimiz kaçarsak kazanabileceklerini söyledi."

Başka zaman olsa Mary babasına koşar, Audrey'i güvenli bir yere götürmelerine izin vermesi için yalvarırdı. Ancak bugün dilini tuttu. Malcolm, Audrey ve Jeremy'yi Fransa'ya götürebilirse, Audrey orada daha güvende olacaktı.

Mary kendisi için korkmuyordu; Edinburgh'da büyük bir ev tutmuşlardı ve kont ailesinin etrafında çok sayıda muhafız bulunduruyordu. Wilfort gururluydu ama pervasız değildi.

Eve o zaman. Edinburgh'a. Şimdilik.

Malcolm yoldan ayrılıp yolun kenarındaki sık otların arasına girdiğinde ekoselere sarınmış İskoçyalılardan oluşan bir kol -kılıçları, dirikleri ve tüfekleri yerindeydi- ilerlemeye başladı. Sayıları fazla değildi, çoktan surların dışına yerleşmiş olan ordunun büyük kısmı bu değildi.

Malcolm bu kadar ilerlemiş olmalarına şaşırmişti. Johnny Cope, Charles ve yandaşları Perth'e ulaşmadan önce isyanın icabına bakacaktı ama uyurken yakalanmıştı.

İngilizler senin için böyle, diye düşündü Mal. Uzaktan emir almak ve para bulmak zorunda kalan Cope çok uzun süre beklemişti. Sonunda Jakobitlerin önünü kesmek için kuzeye yürümüşü ama İskoçya'nın oğullarının tüm avantaja sahip olacağı bir yerde çatışmaya girmek istememişti. Cope'un ordusu Jakobitleri Inverness'e kadar sıyırarak geçmişti ve şimdi kim bilir neredeydiler.

Olayların her iki tarafının da nabzını tutan Will dün gece Mal'a böyle söylemişti. Malcolm da çatışmayı takip ediyordu, gerçi Will bu konuda ustaydı ama Mal o kadar derin bir ilgi duyamazdı. Veliahtlık meselesi uzun zaman önce karara bağlanmıştı ve son haftalarda birkaç Campbell ve Macdonald'ın galeyana gelmesi bir şeyleri değiştirmeyecekti.

Malcolm'un şahsen istediği, şimdiye kadar yapılmış en iyi İskoç *uisge* tarifini mükemmelleştirmek, kendine bir ev inşa etmek ve gecelerini ısıtacak bir kadın bulmaktan başka bir şey değildi.

Basit bir adamdı. Basit zamanlarda yaşamamış olması üzücü.

Subaylardan bazıları at sırtındaydı ve Mal onlardan birkaçını tanıyordu. Onlarla seyahatlerinde, iş hayatında ya da üniversitede tanışmıştı. Malcolm'u gördüklerinde disiplini bozarak ona sırtıyor ve el sallıyorlardı. Kendilerinden eminlerdi.

Mal'ın çok iyi tanıdığı bir İskoçyalı. Omuzlarından dizlerine kadar kalın bir ekoseye olan adam, güzel bir doru ata güvenle biniyordu. Çamurlu ama esnek çizimleri en iyi deriden yapılmıştı. Sepet kabzalı kılıcı göğsündeki kayıştan belirgin bir şekilde sarkıyordu ve yanında kılıfına sokulmuş bir tabancası vardı. Başındaki açılı İskoç başlığında Charles Edward Stuart'ın sembolü olan beyaz ipek bir gül vardı.

"Lanet ," dedi Malcolm.

Adam başını çevirdi ve onu gördü. Malcolm, onun Malcolm'a hayatı boyunca yaptığı gibi seslenmesini bekledi: *Ya işe yarar bir şey yap ya da yoldan çekil, bücür!*

Ama Duncan hiç konuşmadı. Mal'ın bakışlarını küçümseyen bir bakışla karşıladı ve Malcolm'u kendisiyle birlikte yürümediği için sessizce azarladı.

Bakışları uzun süre kilitlendi, aralarında sözsüz öğütler geçti.

Sonra Kilmorgan Dükü'nün en büyük oğlu ve iliklerine kadar Jakobit olan Daniel Duncannon Mackenzie dönüp adamlarıyla birlikte atını sürdü. Prensiyle buluşmaya ve Britanya'yı ele geçirme planları yapmaya gitti.

"Korkma, Mary." Halsey mendiliyle burnunu sıvazladı, mendili cebine geri koydu ve yemeğine devam etmek için ağır çatalını eline aldı. "Cope adamlarıyla birlikte buranın güneyine indi ve bu asiler birkaç gün içinde kovulacaklar. İdamlar dışında her şey bitmiş olacak. Sanırım onlar da biraz zaman alacak."

Mary şarap soslu bildircinını bıçakladı ve cevap vermedi. Karşısındaki Audrey irkildi. Şiddet hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanmıyordu.

Audrey, Mary'ye çok benziyordu; kızıla çalan sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Ancak Mary'nin yüzü biraz yuvarlaktı ve babasının sağlamlığını taşıırken, Audrey rahmetli annelerinin daha narin yüz hatlarına sahipti. Mavi gözleri yüzünde büyük, çenesi sivri, ağzı yumuşaktı. Gülümsediğinde sevimli ve ruhani bir havası vardı.

"Kalmamız gerekip gerekmediğinden hâlâ emin değilim," dedi Danae Teyze. "Savaş erkeklerin işidir. Kızlarla ben Lincolnshire'a çekilmeliyiz. Orada yapılacak çok şey var, kış neredeyse geldi çattı."

Masanın başındaki Wilfort boğazını temizledi ve her zamanki sert tonuyla konuştu. "Kadınlarımızı kaçmaya göndermek Jakobitlere kazanacaklarına inandığımızı gösterecektir. Kazanamayacaklar. Perth ve Edinburgh'u kolayca alsalar bile, sonunda galip gelemeyiz." Lord Wilfort'un ince kemikli bir yüzü ve zayıf bir vücudu vardı ama zayıf yapısı güçlü bir adam olduğunu gösteriyordu. Mary, babasının iki katı büyüklüğündeki adamların onun sarsılmaz mavi bakışları karşısında sinip kaldığını görmüştü. Uzun siyah frakının yakalarını süsleyen lacivert örgü dışında hiçbir süsü yoktu ve peruğu tek kuyruklu sade bir peruktu. Wilfort da Halsey gibi gösterişe inanmazdı.

Wilfort devam etti. "Charles şu anda Holyrood'a yerleşmiş olabilir ama kaleyi ele geçirmedi ve asla da geçiremeyecek. Güneyden takviye kuvvetler geldiğinde işleri bitecek. Tüm bu Jakobit girişimi kötü zamanlanmış ve kötü hazırlanmış. Boşa çıkacaktır."

Belki, ama şu ana kadar kader Jakobitlerden yana görünüyordu. Charles batıdan gelmiş, yol boyunca bir ordu toplamış, kimse onu durdurmak için fazla çaba sarf etmeden Edinburgh'a girmişti. Bugün, şehrin ortasında, Charles'ın babası James, Charles'ın naipliğinde İskoçya ve İngiltere Kralı ilan edilmişti. İskoçya ve İngiltere arasındaki sözde Birlik hükümsüz ve geçersiz sayılmıştı ve İskoçya özgür bir ülkeydi.

"En azından Audrey gitmeli," diye devam etti Danae Teyze. "Evlere girmeye başlarlarsa neler olacağını düşündükçe ürperiyorum. Mary ve ben yiğit insanlarız ama Audrey daha on sekiz yaşında. Hâlâ bir kız."

"Hayır, hayır," dedi Audrey hızla. "Korkmuyorum."

Audrey'nin masada gerçekten konuşmuş olması tedirginliğini ele veriyordu. Lennox ailesinde, erkekler istedikleri konuda konuşurken bekâr hanımlar kibar bir sessizlik içinde oturur, kızlar sadece doğrudan bir soru sorulduğunda konuşurdu.

Audrey'nin öfkesinin İskoçlarla hiçbir ilgisi yoktu. Mary bu öğleden sonra ona kaçış planlarını açıklamıştı.

Kont en küçük kızına sertçe kaşlarını çattı. Halsey Audrey'nin konuşmasına şaşırılmış ve onaylamamış görünüyordu. Masanın karşısındaki Mary'ye baktı. "Mary, sen ne diyorsun? Audrey kalsın mı gitsin mi?"

Mary, Halsey'in sanki sorusu bir tür testmiş gibi bakışlarıyla onu kıştırmasından hoşlanmamıştı.

Meryem sözlerini özenle seçti. "Bence babam korku içinde kaçmanın yanlış bir izlenim yaratacağı konusunda haklı. Öte yandan, her an yola çıkmamız gerekebilir diye kendimizi hazırlamamız gerektiğine inanıyorum. En azından Audrey'nin eşyaları toplanmış olmalı."

Audrey, av kuşunu incelemeye geri dönmeden önce Mary'ye minnettar bir bakış fırlattı. Jeremy'nin babası Lord Bancroft, av bekçisinin bugün yakaladığı en iyi bildiricini tedarik etmişti.

Halsey hâlâ Mary'yi izliyordu. Mary'nin cevabını değerlendirdi, sonra da iyi iş çıkarmış gibi başını salladı.

Neden daha önce onun böyle şeyler yaptığını hiç fark etmemişti? Ya da belki de fark etmişti ama dikkat etmemişti. Kendini Halsey'le evlenmenin doğru olduğuna ikna ettikten sonra onun karakterine, tavırlarına, kendisine gözlerini kapatmıştı. Sadece rolünü görmüştü, adamı değil. Malcolm söz konusu olduğunda, adamdan başka bir şey görmek imkânsızdı.

Çarpık gülümsemesi, sıcak gözleri, sesinin gürültüsü, dudaklarının sert baskısı. Mary'nin boğazı düğümlendi ve çatalını bıraktı.

Mal ona, dışarıda başka yollar, başka seçenekler, koca bir dünya olduğunu çok açık bir şekilde göstermişti.

Ama Mary için değil. Babasına, onun parasına ve kaprislerine bağımlıydı. Ya Malcolm'la kaçmaya karar verse ve Malcolm'un aslında onunla evlenmek istemediğini öğrense ne olurdu? Birçok genç adamın saf bir kadınla yaptığı gibi onunla eğleniyor muydu? Mary mahvolurdu, babası ona sırtını dönmekte haklı olurdu ve Halsey ona hasarlı mal vermeye çalıştığı için dava açabilirdi. Mary'nin kalbi yandı ve iştahı kaçtı.

Audrey dışında kimse fark etmedi. Halsey, babası ve Danae Teyze Jakobitler ve Edinburgh'da ne kadar kalacakları hakkında spekülasyon yapmaya ettiler.

Audrey Mary'ye şaşkın bir bakış attı, bir şeyler olduğunu açıkça biliyordu. Yemekten sonra, Mary her zamanki gibi gönülsüzce salonda klavsen çalarken, Audrey de nakış işlermiş gibi yapıyordu. Mary, Audrey'nin bir parça boyunca sürüklendiğini fark etti.

iğnesini aynı deliğe sokup çıkarıyor, hiçbir şey dikmiyordu.

Mary sadece bir seçim oynadıktan sonra yorgun olduğunu ilan etti ve Audrey'nin de yorgun olduğunu belirtti. Bugün çok şey olmuştu.

Danae Teyze açıkça kalıp Wilfort ve Halsey'le konuşmak istiyordu ve bu yüzden Mary, Audrey'le kol kola girip yukarı çıktılar.

Üst kattaki sahanlığa ulaşmışlardı ki Halsey'nin sesi Mary'yi irkilerek durdurdu. "Mary."

Mary ve Audrey korku içinde beklerken Halsey onlara doğru tırmandı. Burada gölgeler derindi, yukarıdaki koridordaki mumlar fazla ışık vermiyordu.

Audrey'nin dehşet ve kararlılık karışımı bir ifade belirdi.

Halsey'in her şeyi bilmesinden korkuyordu.

Mary, Audrey'nin elini okşayarak, "Odana çık," dedi. "Ben hemen arkanda ."

Audrey ona minnettar bir bakış fırlattı, eteklerini topladı ve ayak bilekleri parlayarak merdivenleri koşar adımlarla çıktı.

"Ona karşı çok iyisin," dedi Halsey, Mary'ye ulaşarak. "Merhamet iyi bir özelliktir."

Mary'nin bu gece Halsey'e tahammülü kalmamıştı ama yine de eğitimine güvenerek kibarca reverans yaptı. "Teşekkür ederim, efendim."

Halsey parmaklarını Mary'nin kolunun üzerinde birleştirdi. "Sen mükemmel bir kadınsın, biliyorsun. Kibarlık, nezaket, her şeyi senden daha iyi bildiğine dair aptalca bir fikrin yok."

her şey hakkında. Ve çok da güzel." Adam bir parmağını kızın yanağına dokundurdu ve Mary irkilmemeye çalıştı. "Ve yine de, diğer erkeklerin seninle bir fetih yapmak istemesine neden olacak kadar güzel değil."

Mary buna nasıl cevap vereceğinden pek emin değildi. *Çok teşekkür ederim.* Halsey bir iltifatı tokatla takip etmekte ustaydı.

"Senden asla ödün vermeyeceğim," diye devam etti Halsey. "İlk çocuğumuz doğduğunda kimse parmaklarıyla saymayacak ve kıs kıs gülmeyecek. Oğullarımın meşruiyeti asla sorgulanmayacak."

Bunu duyduğuna çok sevindiğini söylemek istedi Mary.

"Ama öğreneceksin ki Mary, her zaman göstermesem de ben ihtiyaçların adamıyım. Seni bunlarla korkutmamaya çalışacağım, ama evlilik yatağını iyi kullanmaya inandığımı şimdiden söyleyeyim. Seni kabul etmemin bir nedeni de cesur bir genç kadına benziyor olman. Ama evliliğin bu yönüyle ilgili herhangi bir çekingenliğiniz varsa, sizi şimdiden bundan kurtulmanız için uyarıyorum. Endişeleniyorsan teyzenle konuş."

Lanet olsun Malcolm'a. İki gün önce Halsey ona bunları söyleseydi, Mary onu sakince karşılar, sonra da ne demek istediğini ve ne beklediğini açıklamak için Danae Teyze'ye giderdi Mary aşık olamıyorsa bile en azından bir eş örneği olarak gösterilebilirdi.

Ne kadar sahtekârdı! Ve Halsey'le herhangi bir evliliğin onu herhangi bir şekilde tatmin edeceğini düşünmek ne büyük bir aptallıktı.

Malcolm iki kısa karşılaşmada ona hayatında fazlası olabileceğini göstermişti. Bu gecedен sonra onu bir daha hiç görmese bile, Mal onun içinde bir daha asla uyutamayacağı bir şeyi uyandırmıştı.

Halsey'in elini bırakıp çılgık atarak kaçmasını sadece çocukluğundan beri öğretilen titiz davranışlar engellemişti. Mary kendini bir kez daha kibarca reverans yapmaya zorladı.

"Endişelenmenize gerek yok, efendim." Çünkü Mary, Halsey'in nikâh yatağına asla yaklaşmamaya niyetliydi. Yasal anlaşmalar, uzlaşmalar ve imzalanmış belgelerden oluşan bu nişanı nasıl iptal edeceğini henüz bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

"Güzel." Halsey onun elini ve sıktı. "anlıyoruz. Bundan hiç şüphem yok."

Elini kaldırdı, avucunu yukarı doğru çevirdi ve öptü. Malcolm aynı şeyi yaptığında nefesi sıcak, ağzı güçlüydü. Halsey'nin dudakları ince, nefesi serin ve nemliydi. Mary elini çekmek istedi ama yutkundu ve kıpırdamadan durdu.

Halsey doğruldu. Sonra kasıtlı olarak uzandı, elini kadının göğsüne koydu ve sıkıttı.

Mary'nin midesinde iğrençlik yükseldi. Halsey fazla dokunamadı. Karnı, korsesi ve büzgülü dantelleri Halsey'in daha çok kumaşı ve kemikleri tutmasını sağlıyordu. Ama Mary sıkışmayı, Halsey'nin sahip olma garantisini hissetti.

Mal onun göğsünü de avuçlamıştı. Halsey bunu ona vücudunun kendisine ait olduğunu söylemek için yapmıştı. Mal bunu onu öğrenmek ve karşılığında ona zevk vermek için yapmıştı.

Halsey tekrar, daha sert sıkıttı. Mary gözlerinin yaşarmasına izin vermedi. Çenesini sıkılaştırdı.

Halsey onun tepkisini fark etmedi. Kadının dekoltesindeki danteli fiskeledi ve onu hafifçe selamladı. "O halde iyi geceler, Mary."

reverans daha -Mary reveransı mükemmelleştirmişti. "İyi geceler, efendim."

Acele etmeden döndü ve edeple merdivenlerden yukarı çıktı. Her tarafının titrediğine, zorlukla nefes alabildiğine asla ihanet etmedi.

Arkasında Halsey burnunu çekti ve arkasına baktığında mendilini yine burnuna götürmüştü.

Meryem odasına ulaştı, hızla lavaboya gitti ve tatlı şarap soslu bildircini lavaboya koydu.

Malcolm o akşam geç saatlerde, bir meyhaneden diğerine geçerek eve ulaştığında, kendisini bekleyen felaketle karşılaştı.

Dışarıda Jeremy ve Audrey için ayarlamalar yapmaya çalışıyordu ama Jakobitlerin gelişi işleri zorlaştırmıştı. Malcolm sinirli ve hayal kırıklığı içinde evine geri döndüğünde, Alec'in ikizi olan kardeşi Angus'u merdivenlerden inerken buldu.

"Runt," dedi Angus onaylarcasına.

Malcolm şaşkınlık içinde durdu. Naughton kapıyı Mal'ın arkasından kapattı ve sanki Teàrlach'ın tepeye çıkıp hepsini ordusuna katmasından korkuyormuş gibi sertçe sürgüledi.

"Burada ne işin var senin?" Malcolm Angus'a sordu. "Senin Kilmorgan Kalesi ve Da'ya göz kulak olman gerekiyordu. Yarın ona katılacağız." Mal'ın itaat etmeyi planladığından değil.

"Babama ben bakıyorum," dedi Angus, gözlerinde cehennemin yaklaştığını bildiğini gösteren bir ışıltıyla. Angus, Alec'e çok benziyordu elbette ama

farklar vardı: Angus'un yüzü o kadar keskin değildi ve babalarının gözdesi olduğunu bilmenin verdiği kendini beğenmiş bir ifade takınıyordu. "Kilmorgan'a gitmiyorsun. Onun yerine babam burada. Seni görmek istiyor."

Sözlerini daha yeni bitirmişti ki, "*Malcolm!*" diye bağıran bir ses tüm evi sarstı.

Malcolm hiddetle, "Lanet ," dedi ve yüzleşmeye gitti.

Bölüm 9

Dokuzuncu Kilmorgan Dükü Daniel William Mackenzie, neredeyse kas yığınının oluştuğu iri bir adamdı. Sadece Will'in boyu ondan uzundu ve sadece Duncan'ın genişliği daha fazlaydı.

Malcolm, kendisi de uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen, içinde hiç yumuşaklık olmayan bu dev tarafından bağırılmasına ve kelepçelenmesine uzun süre katlanmıştı, en azından anneleri öldüğünden beri.

Allison Mackenzie gitmeden önce Mal çok küçük olmasına rağmen babası gülümsemiş, gülmüş ve hatta asi oğullarıyla oynamıştı. Dük büyük, güçlü, zorlu ve korkutucuydu ama en azından insandı.

Allison'ın ölümünden sonra babaları kendi içine çekilmiş, her geçen yıl daha da sertleşmişti. Merhamet, sevgi ve mizaha dair ne varsa kuruyup yok olmuştu.

Dük artık komşularına zorbalık etmek ve oğullarının parlak adamlar olup kendisini olduğundan daha da gururlandırmalarını beklemek için yaşıyordu. Onun gözünde yanlış bir şey Angus'tan, en azından iyi bir casus olan William'dan ve resim çizerek vakit kaybetmeyi sevse de iyi bir casus yardımcısı olan Alec'ten memnundu.

Dük, en büyük oğluyla ilgili büyük bir hayal kırıklığı yaşadı ve Duncan'ın inatçı Jakobit sempatisinin aileyi yok edeceğini ilan etti. Eğer Duncan tutuklanır ve vatana ihanetten yargılanırsa, diğerlerini de kendisiyle birlikte dibe çekecekti.

Dük, geçmişin ihtişamı yerine sürekli gelecekte bahsedilen en küçük oğlu Malcolm'dan da büyük hayal kırıklığı duyuyordu. Mal zamanını çiftlik üretimini, viski satışlarını ve İskoçya'nın İngiltere ve Fransa ile ticaretini geliştirmenin yollarını düşünerek geçiriyordu. Para kazanmak.

Mal, babasının gözünde genç ve şehirliydi, Malcolm'un çıplak elleriyle avlanıp balık tutabilmesine ve kilometrelerce yol yürüyüp gittiği her yerde arkadaş edinmesine aldırımıyordu. Mal, Kilmorgan topraklarını hepsinden daha iyi biliyordu.

Ama Malcolm Kilmorgan Kalesi'ndeki büyük salonda oturup bira içmekten ve klan şeflerinin tüm gücü elinde tuttuğu günleri yüceltmekten hoşlanmıyordu. Mal'a göre o zamanlar geride kalmıştı. İskoçlar daha iyi yollar, daha iyi gemiler inşa etmek, daha geniş bir dünyayı keşfetmek, onu ve gökleri yeni bir anlayışla incelemek gibi pratik konulara yöneliyorlardı. Sığır hırsızlığı ve bir sonraki vadideki klanı alt etme günleri sona eriyordu.

Dük yemek odasında masanın başında, önüne yayılan yemekten arta kalanlarla birlikte oturuyordu. Mal'ın babasının canlandırıcı atıştırma fikri, çoğu insanın yedi çeşit yemekte yediği şeydi.

Dük konuşmadan Malcolm, "İyi akşamlar baba," dedi. Büfeye doğru ilerledi ve bir bardağa küçük bir ölçü viski doldurdu. Babasının karşısına çıkmanın tek yolu elinde sert bir içkiyle çıkmaktı.

"Nerelerdeydin, bücür?" Dük tabağındaki son sosu bir parça ekmekle silip süpürdü, ağzına tıktı ve büyük bir fıçı viskiyle yıkadı. İçkiyi su gibi içti. "Alec bile burada, gerçi Will'in her zamanki gibi fahişelik yaptığını duydum. Sen ne yapıyordun?"

Dükün kan çanağına dönmüş gözleri Malcolm'a dikilmiş, Mal'ın Holyrood'a Prens Teàrlach'ın solgun kışını öpmek için gittiğini itiraf etmesini bekliyordu.

"İnsanlarla konuşmak," dedi Mal hiç istifini bozmadan. Babasının önünde korktuğunu belli etmek asla işe yaramazdı; o bunu alır, çarpıtır ve seni diri diri yerd. "Neler olup bittiğini öğrenmek."

"Kardeşiniz Duncan burada," dedi dük, sesinde acılık vardı.

"Onu gördüm," dedi Malcolm. "Geçerken. Bir atın üzerinde. Kendinden memnun görünüyordu."

"O lanet olası büyük bir aptal!" Dük masaya vurarak tabak ve çatal bıçak takımlarını dans ettirdi.

Malcolm büfeye geri döndü ve babasının bardağını yeniden doldurmak için viski sürahisini getirdi. "Edinburgh'a bu yüzden mi geldin?" diye sordu. "Duncan yüzünden mi?"

Dük bardağı uzattı ve gözlerini Malcolm'a dikti. Adamın uyumadığı belliydi, muhtemelen birkaç gündür de uyumamıştı.

Dük aşırı yorgun olduğunda bazen olduğu gibi, Mal onun gözlerinde kendisine haykıran bir şey gördü, adamın kimsenin hafifletemeyeceğini düşündüğü bir çaresizlik. Sorun şuydu ki, Mal ne zaman bu çaresizliğe ulaşmaya çalışsa, kabaca bir kenara itiliyordu.

Dük, "Onu durdurmalıyız," dedi. "Duncan. Kendini öldürtecek. Asılacak, çizilecek ve dörde bölünecek, aptal herif. Soyumun varisi, ikiye bölünmüş

Utanç verici. Kilmorgan ele geçirilecek ve biz bir hiç olacağız. Macdonald buna bayılmaz mıydı?"

Allison McNab'in uzun zaman önce, bir Mackenzie ile evlenmek için kaçmadan önce söylendiği Horace Macdonald'ı kastediyordu. Hikâyeyi bilen Angus'a göre Allison ve dük tesadüfen tanışmış, birbirlerine deli gibi aşık olmuş ve kaçmışlardı. Macdonald'lar Mackenzie'leri bu yüzden asla affetmemişti. Romantik bir hikâyeydi ama şu anda masanın başında homurdanan bu adamda romantik olan her şey silinip gitmişti.

Malcolm oturdu. Babası oğullarının huzurunda oturmasından her zaman hoşlanmazdı ama bu gece dük pek aldırış etmemişti.

"Duncan'ın kendi aklı var," dedi Malcolm. "Ama endişelenme. Bu ayaklanma boşa çıkacak. İngilizler büyük bir orduyla buraya hücum edecek ve Teàrlach en yakın gemiye atlayıp Fransa'ya geri dönecek. Prens portresini görmüştüm. Süslenip püslenmeyi ve erkeklerin kendisini alkışlamasını seven birine benziyor ama olayların ortasında hiç cesareti kalmayacak."

"Yanılıyorsunuz." Dükün sesine daha fazla çelik girdi. "O, karşısındaki ihtimalleri anlamayan ve sadece kararlılıkla kazanabileceğini düşünen türden bir adam. Sadece İskoçyalıların değil, Ovalıların ve İngilizlerin de kendisine katılacağına güveniyor. Neden katılsınlar ki? O bir hayalperest ve hepimizi felakete sürükleyecek."

Malcolm hiçbir şey söylemedi, çünkü özel olarak aynı fikirdeydi.

"O zaman ne yapmamızı bekliyorsun?" Mal, babası birkaç yudum daha içtikten sonra sordu. "Duncan'ın üzerine bir battaniye atıp onu eve mi sürükleyelim?"

"Evet!" Dük yarı yarıya ayağa kalktı. "Senin ve o işe yaramaz kardeşlerinin yapması gereken de tam olarak bu. Oraya gidin ve onu bulun!"

"Şu anda mı?" Saat gece yarısını geçmişti ve Mal en azından biraz uyumayı umuyordu.

"Evet, hemen!" Dük oturduğu yerden kalktı. "Şimdi, seni ahmak. Duncan'ı burada istiyorum ki şapkasındaki o kokartı ateşe atabileyim. Kendini beğenmiş, kibirli, orospu çocuğu-"

Son sözleri bulanıklaştı, sonra da kesildi. Dük ani bir şüpheyile viskisine baktı, sonra Malcolm'a ters ters baktı. "Seni lanet olası küçük-"

Düşüşü iki tabağı yere kaydırды ve tabaklar boğuk bir takırtıyla halının üzerinde kırıldı. En yüksek ses, Dük'ün bedeninin önce masaya, sonra da halıya çarpma sesiydi.

"Bu ne?" Angus hızla içeri girdi, onu Alec ve Naughton izledi. Angus Mal'a düke yakışır bir bakış attı. "Ona ne yaptın?"

"Fazla bir şey gerek kalmadı, değil mi?" Mal söyledi. "Zil zurna sarhoş."

Angus hırladı ve Naughton'dan yardım istedi. Naughton ve Angus adamı dışarı çıkarmak için mücadele ederken babalarının vücudu gevşek ve dirençsizdi. Alec ve Mal kenara çekilerek Angus'un işi devralmasına izin verdiler.

Dükü merdivenlerden çıkarmak imkânsızdı, bu yüzden Angus onu eve yürüyemeyecek kadar sarhoş olabilecek konuklar için hazırladıkları yan odaya götürdü. Şimdi dük odayı şereflelendirecekti.

Kapı kapandığında, Angus'a hiç benzemeyen bir kişiliğe sahip olan Alec, Malcolm'a döndü. "Bana doğruyu söyle, bücür. Ne yaptın sen?"

Malcolm omuz silkti. "Ona biraz afyon ilacı verdim. Yapmasaydım saatlerce devam edebilirdi ve uykuya ihtiyacı var."

Alec sırtıttı. "Uyandığında senden nefret edecek."

"Ah, pekala. Yeni bir şey yok."

Alec, Angus'un kapattığı kapıya baktı. Angus ve Naughton'ın dükü küçük yatağa yatırırken ettikleri küfürleri duyabiliyorlardı.

"Gidip Duncan'ı getirmemizi istiyor, değil mi?" Alec sordu.

"Öyle istiyor," dedi Mal. "Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrim var."

Alec'in gözleri de Dük'ünkiler kadar kızarmıştı ama çok daha canlıydı. "Bu nasıl?"

Malcolm sırtarak, "Bunu Will'e yaptırırız," dedi. "Sonra biraz daha içki içeriz ve bana buradan çıkacak bir gemi bulmama yardım ederiz."

Alec güldü. "Sen de bizim kadar delisin," dedi ama paltosunu kapıldığı gibi Mal'ı gecenin soğuşunda takip etti.

Dük'ün şüphelendiği gibi, Will yine kadınlarla birlikteydi. Onu genelevden çıkardıklarında ve sarhoş İskoçyalı rolünü bıraktığında, Will'in Duncan'ın nerede olduğunu zaten bildiği ortaya çıktı. Holyrood'da.

"Neden?" Üçü sis ve pus içinde tepeden aşağı, kapılara doğru ilerlerken Mal sordu. "Prensle yakınlaşıyor mu şimdi?"

Will neşeli bir ses tonuyla, "*Samimi*, pek çok şekilde yorumlanabilecek bir kelime," dedi.

Mal sabırsızca, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "Ben de yüzden söyledim. Onu görmemize izin vereceklerini sana düşündüren nedir?"

Will, "Tanıdığım insanlar var," dedi.

"Elbette biliyorsun," dedi Alec nefesinin altından.

Mal, Alec'in omzunu sıktı. Kardeşinin neden suratının asık olduğunu biliyordu ama belki Malcolm bu konuda ona yardımcı olabilirdi. Jeremy ve Audrey'nin Fransa'ya bir eskortla gitmeleri daha iyi olacaktı ve Mal, Alec'i de onlarla birlikte göndermeye karar verdi. Mal en sevdiği kardeşini özleyecekti ama onu mutlu görmek istiyordu. Ayrıca, Alec'in özlemi artık can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Yani, sarayın kapısına kadar yürüyüp kapıyı mı çalacağız?" Mal, Will'e sordu.

"Neden olmasın?" Will adımlarını hızlandırdı. ", ." Mal, Alec'e, "Duncan muhtemelen askerlere bizi gördükleri yerde vurmalarını söylemiştir," dedi.

Alec, "Evet," diye onayladı. "Bu beni hiç şaşırtmazdı."

Mal homurdandı. "Lanet olası bir İngiliz gibi konuşuyorsun. Seni bu konuda tedavi etmem gerek."

"Sessiz ol, büyür."

Şehir kapılarının içindeki karmakarışık evlerin önünden geçerlerken Mal sessizliğe gömüldü. Eskiden bunun gibi kapılar kuşatmalara dayanmak için yapıldı. Eğer askerler dış kapılardan geçmeyi başarırlarsa, yine de tavanındaki deliklerden alevli yağ, ok ya da büyük kılıçlı adamların düşebileceği kapı evinin altından geçmek zorundaydılar.

Bu günlerde, kapılar başka bir zamanın ilginç hatırlatıcılarıydı; kapı binası, satıcıların aval aval bakan turistlere çiçek ve şehrin hediyelik eşyalarını sattıkları bir yerdi.

Bu gece İskoç askerleri etrafta dolanıyor, nöbet tutuyor, İskoçların alışlagelmiş yöntemiyle ısınıyor, kiltlerine sarınıyor ve mataralarını elden ele dolaştırıyorlardı. Birçoğu büyük kiltler , omuzlarına ekoseler sarmış ve Edinburgh'un soğuk sislerini dışarıda tutmak için bellerine kuşak bağlamışlardı. Hepsi silahlıydı.

Will, uçuşan ekosesini etrafına sardı ve onların ortasına doğru yürüdü. Yolun çoğunu kat etmiş, Holyrood'un önündeki avluya doğru ilerlerken durduruldu. Yüzünde bir fener parladı.

"Kim o?" diye bağırdı nöbetçi.

Will kendini yukarı çekti. "Lord William Mackenzie," dedi stentorian ses tonuyla.

Tel gibi siyah saçları ve bir zamanlar kırılmış burnuyla sert görünümlü bir adam olan nöbetçi ona sadece ters ters baktı. "Hangi klan?" diye sordu.

"Kilmorgan'lı Mackenzie."

"Oh, öyle mi? Burada ne işin var o zaman?"

"Ben de sana aynısını sorabilirdim," dedi Will kolayca. "Buraya majestelerini öldürmeye gelmedik; benim işe yaramaz kardeşimle konuşmaya geldik. Lütfen burada olduğumuzu haber verin."

Adam kıpırdamadı. Kendisinden nazikçe bir şey yapmasını isteyen bir lordling açıkça onu hiç ilgilendirmiyordu. Diğer nöbetçiler de ona katılmıştı ve en az ilki kadar acımasız görünüyorlardı. Daha genç, ceketindeki apoletlerden teğmen ya da yüzbaşı olduğu anlaşılan bir başka adam nöbetçilerin arkasından geldi.

"Willie Mackenzie. İyi karşılaşmalar."

Diğer adamın eli uzandı ve Will onu sıktı. "Cameron," dedi Will. "Kardeşlerimi hatırlıyorsun."

"Biliyorum." İri yarı, kızıl saçlı adam onlara başıyla selam verdi. Mal onu Stuart Cameron olarak tanıdı, Will'in bir arkadaşıydı. İskoçya'daki çoğu insan Will'in arkadaşıydı. "Bizimle aynı safta yer almaya mı geldin?" Stuart sordu.

"Kardeşimizle konuşmaya geldim. mi?"

"Duncan? Oh, evet." Stuart gözlerini devirdi. "Bizi terk etmesi için onu ikna edecek misin? Lütfen öyle olduğunu söyle."

"Yani o giderse şansınız artar mı?" Will sanki bunu düşünüyormuş gibi durakladı. "Elimden geleni yapacağım. Ama bu gerçekten ona ve babama bağlı."

"Tanrı olsun." Stuart, Will'in elini tekrar sıktı. "Bu iş bittiğinde sarhoş olacağız, değil mi? Paris'teki hanımlar bizi geri almak için sabırsızlanıyorlar."

"Tamamdır." Will, Stuart'ın omzuna vurdu.

Stuart geri çekildi ve askerlere geçmelerine izin vermeleri için bağırarak emir verdi

-Ve onları öldürmemelerini, soymamalarını ya da onlarla savaşmamalarını.

Adamlar ya ters ters baktılar ya da güldüler ve üç kardeşin yolunu ayırdılar.

Will onları kalabalığın arasından geçirerek ateşler, erkekler, bira ve bir askerin gecesini ısıtmak için birkaç peni kazanmak isteyen kaçınılmaz kadınlarla dolu avluyu geçti. Ana kapının yanındaki küçük bir kapı onlar için açıldı ve Malcolm kardeşlerinin ardından içeri, Jakobit ordusunun kalbine adım attı.

Bölüm 10

Holyrood House, Jeremy Drake'in yaşadığı eve benzeyen, ancak çok daha büyük ölçekte bir avlu etrafında dörtgen şeklinde inşa edilmişti. Dört tarafı kemerli yürüyüş yolları çevreliyordu ve pencereler sütunlarla çevrili üç kat boyunca ilerliyordu. Mimariye ilgi Mal başını eğerek evi inceledi; sütunları, alınlıkları ve simetrik tasarımı hafızasının bir köşesine yerleştirdi.

Yanlarından geçtikleri insanlar zaferi kutluyor olsalar da Malcolm gardını düşürmek niyetinde değildi. birkaç saniye içinde ne kadar kolay içki içen birinden ölüm makinesine dönüşebildiklerini biliyordu. Alec'i sabah çok erken uyandırırsanız bunu yapabilir.

Şimdi selamlar söyleniyor, prensin şerefine kadehler kaldırılıyor, ordusu bir kez önlerinden kaçan ve muhtemelen yine kaçacak olan zavallı Johnny Cope'a sataşılıyordu.

Duncan avlunun uzak tarafında, bir grup subayın arasındaydı. Will ve Alec, kendilerini tanıyan İskoçyalılara selam vererek ona doğru gittiler. Mal, Duncan'a doğru giderken tanıdığı bir çift adamın yolunu kesmek için durdu. "Gair Murray," dedi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Mal'ın orijinal renginin ne olduğunu anlayamayacağı kadar yıpranmış bir eteği, güneşten ağarmış saçları ve eteği kadar pişmiş bir yüzü olan adam Mal'a başını salladı.

"Para kazanmak istiyorsun, başka?" Gair gülümsedi, dişleri çarpıktı ama sağlamdı. Gair, Mal'den sadece on yaş büyüktü ama kendini denizde yaşamaya adanması derisini sert bir deri gibi yaşlandırmıştı.

Yanındaki, en az Gair kadar kıllı ve bronzlaşmış adamın adı Padruig'di, adamın yanından hiç ayrılmayan ikinci kaptanı. Padruig her zamanki gibi Gair'den daha fazla silah taşıyordu; iki uzun bıçak, bir tabanca ve omzunda bir tüfek. Bir gözünü kapatan bir bandı vardı ve deniz grisi olan sağlam gözünden Mal'a uyarıcı bir bakış atıyordu.

Mal onları bulduğu için duyduğu memnuniyeti gizledi. Bütün gece aşağı yukarı Gair'i aramıştı ama sorusunu nedensiz tuttu. Sesi fazla yükseltmek

Gair'e karşı hevesli ya da umutsuzdu. "Peki siz ikiniz iyi kalpli prenze ne satıyorsunuz?"

Gair hemen cevap verdi. "Silahlar, erzak, mühimmat, midilliler, battaniyeler, bıçaklar, kılıçlar, ona katılmaya hevesli adamların isimleri, ulaşım, mesaj servisi ve hediyelik eşyalar." Cebinden bir parça tartanla birlikte güle benzeyen bir oyma çıkardı. "Ona İskoçları zafere götürdüğü görkemli zamanları hatırlatacak biblolar."

"Başka bir deyişle, onu ve levazım subayını satın almaya ikna edebileceğiniz her şey," dedi Mal.

"Evet." Gair güzelce yapılmış oymayı ve mavi yeşil ekoseyi uzattı. "Arkadaşım olduğun için sadece iki şilin."

Mal ellerini iki yanında tutuyordu. Gair'in size uzattığı bir şeye dokunursanız, onu satın aldığınızı düşünürdü ve Padruig siz ödemeyi yapana kadar bıçağın kabzasını parmaklardı. "Teàrlach senin bir hırsız olduğunu biliyor mu?"

"Evet," dedi Gair. "Herkes öyle değil mi?"

"Tesadüfen burada karşılaştığımıza sevindim. Senin için bir görevim olabilir."

"Ne oldu delikanlı?" Şüpheli hediyelik eşyalar ortadan kayboldu ve Gair Mal'a endişeli bir gülümseme verdi. Bir köpekbalığına bakmak gibiydi. "Genç bir delikanlının sahip olabileceğinden çok daha fazla parası olan Lord Hazretleri için ne yapabilirim?"

"Evet, ben de bunun için taşaklarımı yırtıyorum." Gair'in zengin adamların paralarını neden ona vermeleri gerektiğine dair her türlü argümanı vardı, tabii ki kendi özgür iradeleriyle. "Fransa'ya güvenli bir geçişe ihtiyacım var. Bana bunu sağlayabilir misin?"

"Fransa'ya mı? Deli misin sen?" Gair şaşkın görünmeye çalıştı. "Bütün donanma firkateynleri İskoç kıyılarını gözetlerken, bütün limanlar prensin yardımına gelecek Fransız gemilerine karşı tetikteyken, seni Fransa'ya götürmemi mi istiyorsun?"

Mal sabrını koruyarak, "Ben değilim," dedi. "Genç bir bayan ve kocası. Kocasını öldükten sonra yani. Bunu hâlâ halletmem gerekiyor."

"Ah, anlıyorum. Genç bir adam ve karısına balayı vereceğim, öyle mi?" Gair hızlı bir kahkaha attı. "Bir çift için hayata için ne güzel bir yol, bir İngiliz ablukasını yönetmek."

"Bunu her zaman yapıyorsun," dedi Mal. Gair'in bunu yapacağını çok iyi biliyordu; argümanları, talep edeceği fahiş fiyatı haklı çıkarmak içindi. "Savaşta ya da barışta, İngiliz gemilerinin yanından geçip gidiyorsun, hem de hiç farkına Sizden sadece hayatınızın her günü yaptığınız şeyi yapmanızı istiyorum."

"Bana çok güveniyorsun. Yaşlanıyorum, değil mi Padruig? Yelken açmak benim için daha zor, değil mi?"

Mal göz ucuyla, Duncan'ın Will için karanlıktan çıktığını ve Alec'in de Mal'i aradığını gördü. Mal sabırsızlığını dizginledi. Kardeşlerinden biri çok yakında gelip onu sürükleyerek götürecekti.

"Seninle tartışacak vaktim yok," dedi Mal. "Yarın gece onları götürmek için ne kadar istiyorsun?"

Gair bıyıklı çenesini sıvazladı. "Peki, şimdi, ben-"

"Adını koy. Duncan buraya gelip seni kışının üstüne atmadan önce."

"Yapamaz," dedi Gair. "Ben bizzat güzel prens tarafından işe alındım."

"Kardeşlerimin akıllarına hiçbir şeyi yapamayacaklarını asla düşünmeyin. Ya da

Ben. Ne kadar, Gair?"

Fiyatını söyledi; bu fiyat, sorunlu sularda bile güvenli bir geçiş için olması gerekenin üç katıydı. Mal gözlerini devirdi, "Tamamdır," dedi ve Alec'le buluşmak için arkasını döndü.

"Yolun açık olsun," dedi Gair, Mal'ın arkasından homurdanarak.

Mal onu avlunun yarısında karşılarken Alec, "Duncan da Da gibi ağzından köpükler saçıyor," dedi. "Gair Murray ile ne yapıyordun? Ceplerinde hâlâ her şey var mı? Sırtındaki gömlek?"

"Kolunun ulaşamayacağı bir yerde durdum ve onun ya da Padruig'in bana dokunmasına izin vermedim.

Duncan eve sessizce geliyor mu? Yoksa onu zorunda mıyız?"

"Kalmamızı istiyor. Ona katılın. Daha da iyisi, kuzeye doğru koşun ve tüm Mackenzie'leri bizimle birlikte dönmeye ikna edin."

"Babam bunu duysa küplere binerdi," dedi Mal, Duncan'a olan kızgınlığı artarak. Mal'ın babası, minnettar bir İskoç kralından aldığı iyilikler karşılığında ilk Kilmorgan Dükü olan Yaşlı Dan'a verilen yüce unvanına rağmen klan şefi değildi. Eğer şimdiki Mackenzie reisi tüm Mackenzie'leri topraklarından atmak istiyorsa, dük onu durduramazdı.

"Bizim ikilemimiz değil," dedi Alec. "Prensle buluşmaya götürülüyoruz." "Ne için?" Mal kaşlarını çatarak sordu. "Böylece kendi darağacımızı kurabilir ve yapılmalı?"

Alec omuz silkti, bundan daha fazla hoşlanmamıştı. Duncan'a ulaştılar ve onu avludan sütunlarla çevrili bir kapıdan Mal'in daha önce hiç gitmediği sarayın derinliklerine kadar takip ettiler.

Şehrin diğer ucundaki kalenin aksine Holyrood bir kraliyet konutuydu. Charles'ın büyükbabası James, Galler Prensi iken burada yaşamıştı ama kral olmak için Londra'ya gitmişti. O günlerde, İngiliz hükümetiyle bağlantısı olan aristokratlar üst kattaki dairelerde yaşıyordu, ancak Charles şimdi odalara el koymuş ve sakinlerini kovmuştu.

Charles ve babası James yönetimi ele geçirmeyi başarırlarsa, burada kalıp özgür ve bağımsız bir İskoçya'yı yönetmeyecekleri kesindi. Charles Londra'ya gidecek, Hanoverian kralını kovacak ve babasını Roma'dan getirip Aziz James Sarayı'nda oturtacaktı. Londra'da kasıla kasıla dolaşacaklar, oradaki bağlantılarını geliştirecekler ve İskoçlar yine soğukta Bazıları yalınayak olan ekoseli adamların avluda uzanması ve iyi giyimli pantolonlar ve İngiliz paltoları giyen adamların içeride, sarayın kalbinde dolaşması, Mal'ın sinizmini daha da güçlendirdi.

Prens Teàrlach mhic Seamas onları insanlarla dolu büyük bir odada kabul etti. Hizmetkârlar ve uşaklar odadaki tüm farklı efendilerle ilgilenmek için koşuşturuyorlardı. Duncan, sanki Cameronlar ve Macdonaldlar onun en eski ve en yakın dostlarıymış gibi İskoç liderlerinin arasında yürüdü.

Charles nihayet onları kabul edecek zamanı bulduğunda Duncan, "Majesteleri," dedi. "Kardeşlerim Will, Alec ve Malcolm Mackenzie."

Charles, Mal için bir hayal kırıklığıydı. Meyhanelerdeki ve kahvehanelerdeki dedikodular onu büyük bir çekiciliğe ve enerjiye sahip bir adam, İskoçya'yı yüceliğe götürecek büyük bir umut olarak göstermişti.

Mal'ın gördüğü, tam olarak kendi yaşında, yirmi beş yaşında, çenesi çökük ve alnı yüksek, eğimli bir adamdı. Her iki kulağının üzerinde bukleleri ve arkasında kuyruğu olan sarı saçlı bir peruk takmıştı. Kıyafeti bir İngiliz beyefendisi için standarttı -rock ceket ve diz pantolonu, yelek, boyunluk, ince çoraplar ve ayakkabılar.

Mackenzie kardeşlerin hepsi Charles'tan daha uzun boyluydu ve yaklaşırken odanın bir bölümünü diğerinden ayıran taş bir basamağa çıkarak bu gerçeği düzeltmişlerdi.

Prensin gözleri enerjiyle parlıyordu, bu doğrudu ve aynı zamanda kibirle sınırlanan bir özgüvene sahipti. Ama insanlara istediği her şeyi yaptırabilen Will Mackenzie'den çok daha az çekiciliğe ve liderlik hevesine sahipti - çoğu zaman söz konusu kişiler bunun farkında bile olmadan.

Charles'ın bakışları sanki onun değerlendirmesini sezmiş gibi Mal'ın üzerinde parladı. Bakışlar ilgiliydi ama kibirliydi -Evet, *yaşıttız ama ben bir prens olarak doğdum, Tanrı tarafından yönetmek için seçildim.*

Mal, odadaki diğer adamların Charles'a nasıl baktıklarını fark etti ve bu tamamen saygı ve şefkatle değildi. Orduya komuta eden Lord George Murray ve onun gibiler savaşma ve taktikler konusunda deneyimliydiler; buradaki pek çok adam kıtadaki savaşlarda İngiliz alaylarında savaşmıştı.

Charles'ın yanında yer alan klan şefleri kurnazdı. Kazanırlarsa yıldızlarının parlayacağını biliyorlardı; minnettar kral onlara daha fazla unvan ve güç bahşedecek ve belki de İngilizlerin yanında yer almayı seçen komşularının imrenilen topraklarını onlara verecekti.

Duncan gibi bazıları da, her kim olursa olsun, gerçek prensleri için savaşmakla yükümlü olduklarına gerçekten inanıyorlardı. Elli yıldan uzun bir süre önce yapılmış olması önemli değil, bu veraset çizgisi bozulmuştu ve eski haline getirilmeliydi.

Bu adamlar sahip oldukları ve oldukları her şeyi riske atıyorlardı, ancak bu odadaki güven aşikârdı. Charles'ın ordusu hiçbir direnişle karşılaşmadan Edinburgh'a girmişti. Sabahın köründe kapıları zorla açmış, nöbetçileri devirmiş ve şehrin kendilerinin olduğunu ilan etmişlerdi. Bunun zaferi havada parlıyordu.

Prens, Duncan ve kardeşleriyle Fransızca konuşmaya başladı. Mal da Alec gibi bolca Fransızca biliyordu, ikisi de Paris sokaklarında hayatı öğrenmek için uzun zaman geçirmişlerdi. Dağlık bölgeden hiç ayrılmamış olan ve sadece İngilizce ve İskoçça konuşan Duncan sinirli görünüyordu.

"Mackenzie'lere ihtiyacımız var," diyordu Charles. "Sizin gibi güçlü, cesur adamlara. Gelgiti değiştirebilirler. Eğer Kilmorgan Dükü de bana katılırsa, kaybedemeyiz."

Hiç Mackenzie ile tanıştın mı? Mal söylemek istedi ama ağzını kapalı tuttu.

Charles bir süre bu şekilde devam etti ve Alec, Duncan'ın bakışlarını hissetti, sonunda onun için tercüme etti.

Charles sözlerini bitirdiğinde Duncan eğildi. Duncan İngilizce olarak, "Başımdan beri öyle söyledim," diye cevap verdi. "Malcolm babamızla konuşmak için Kilmorgan'a dönecek. Dükü davayı üstlenmeye ikna edebilecek biri varsa, o da bücürdür."

Alec takma adı Fransızca olarak açıklayana kadar Charles son kelimeye şaşkın şaşkın baktı. Charles Mal'a eğlenen bir bakış fırlattı. "Sen ona

aşırı büyük olduğunda bücür."

"Ben küçük bir delikanlıyken değil," diye yanıtladı Mal. "Şimdi sadece Will beni geçebilir." Charles, Will'e dönerken yine gülümsüyormuş gibi yaptı. "Sen de bize katılacaksın,

"Uzun William?"

"Bu işi Malcolm'a bırak," dedi Duncan. Duncanın Malcolm'a bakışı, Mal'ın onun dediğini yapsa iyi edeceğini yoksa hayatının dayağını yiyeceğini söylüyordu. Çocukken bu durum Mal'ı dehşete düşürmüştü olsa da, bugünlerde kardeşini bir kavgada alt etme şansı eşitten de fazlaydı.

"Kilmorgan'a kadar gitmesine gerek kalmayacak," dedi Alec neşeyle. "Babam Edinburgh'a geldi. Angus'la birlikte."

Duncan'ın yüzü yavaş yavaş yıpranmış kırmızıdan kızgın mora dönerken, prensin gözleri parladı. "Ah, o zaman şimdi ona gidebilirsiniz. Hepiniz, siz de dahil Lord Duncan. Tüm Mackenzie'leri geri getirin ki saflarım kalabalıklaşsın. Gidin. *Şimdi*."

Duncan kaşlarını çatı ama Charles'ı selamlamak için yüzündeki ifadeyi sildi. "Elbette, Majesteleri. Derhal. Başarılı olacağıma söz veremem. Babam şeytani bir inatçıdır."

"Onu ikna edeceksin," dedi Charles. Parmaklarını küçümser bir hareketle salladı ve generallerinin her ne planlıyorlarsa planladıkları odanın karşısındaki masalara geri döndü.

Alec ağabeyine sırtarak baktı. "Öyle görünüyor. Haydi, Duncan. Babamı bekletmeyelim."

Malcolm kardeşleriyle birlikte eve dönmedi. Ortadan kayboldu ve gecenin geri kalanını planlar yaparak geçirdi.

Eve döndüğünde gün ışıdı ve uyumaya hazırды. Duncan'ın tekrar gitmiş olmasını umuyordu ama eve varmadan önce bağırışları duydu. Babası afyonun etkisiyle uykusundan uyanmış ve Duncan'ı orada bulmuş olmalıydı. Dükün öfkesi akşamdan kalmayla birleşince sokağa taşmıştı.

Malcolm evin önünden geçmeye devam etmeye çalıştı ama Will kapıdan fırlayıp onun önünü kesti. Will, "Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Buraya gel, bücür. Birbirlerini öldürmelerini engellemek için hepimize ihtiyacımız olacak."

Dük ve ilk oğlu, Naughton'ın dün geceki dağınıklığı temizlediği yemek odasında karşı karşıya geldiler. Sofra

Ellerinde şamdanlar, gümüş bir kahve fincanı ve porselen fincanlar olan bir kahvaltı. Mal'ın zevkine göre çok fazla silah.

Alec ve Angus masanın iki yanında, Duncan ile babaları arasında tampon görevi görüyorlardı. İkizler her zaman aynı fikirde olmasalar da bu sabah ortak bir neden bulmuşlardı.

". . çünkü çok gençsin!" Will ve Mal içeri girerken Dük, Duncan'a bağıırıyordu. "Son ayaklanmayı hatırlamıyorsun, değil mi? Ben hatırlıyorum. Ben de oradaydım." İki yumruğunu masaya vurarak porselenleri tıkırdattı. "Her şey ters gittiğinde ben de oradaydım. Babam yıkıldı ve kederinden öldü. İşte o zaman anladım ki, eğer Tanrı tahtta bir Katolik olmasını istiyorsa, orada bir Katolik olacaktı!"

"Tanrı'ya sadece işine geldiği zaman inanıyorsun," diye bağırdı Duncan. Mal şapkasını aşağıda unuttuğunu fark etti. Akıllıca. Dük üzerindeki beyaz gül amblemini görseydi, onu ateşe atar ve belki Duncan'ı da oraya itmeye çalışırdı. "Ve bunun Katoliklerle bir ilgisi yok. Bu veraset hakkıyla ilgili. geldiği zaman bunu göz ardı edemezsiniz."

"Veraset hakkı senin umurunda bile değil!" Dük kollarını salladı, bol gömleği dalgalanıyordu. "Etrafta kasıla kasıla dolaşmak ve her sözünüze asılacak ve size ne kadar muhteşem olduğunuzu söyleyecek bir prensin sağ kolu olmak istiyorsunuz."

"Belki bana bir faydanız dokunsaydı, sadakatimi başka birine adamak zorunda kalmazdım!"

Dük alnından boğazına kadar kıpkırmızı kesildi. Şakağında bir damar atmaya başladı ve Angus endişeyle bir adım öne çıktı.

"yarar mı? Sen benim en büyük oğlumsun!" Dük, nefesi hızlanırken masanın tutundu. "Benden sonra dük olacaksın, topraklarımı devralacaksın. Neden sana ihtiyacım olmasın ki?"

"Evet, ve senin bir kopyan olacağım." Duncan yumruklarını masaya dayayarak konuştu. "Kibirli, sertleşmiş, kurumuş bir domuz adam. Sevdiğinin *Angus* olduğunu ve başkası olmadığını hepimize gösterdin. Başka oğulların *olduğunu* hatırlamana şaşırdım."

Will'in ağzı sıkıştı. "Mal."

"Emredersiniz." Malcolm Alec'e işaret etti ve ikisi Duncan' iki yanına gitti.

Duncan fark etmedi. "Annemiz ölmeden önce benden nefret ediyordunuz, çünkü onun ilgisini sizden uzaklaştırıyordum. Sonra da sana onu hatırlattığımız için hepimizden nefret ettin.

"Çocuklarınızın sizden bu kadar nefret ettiğini ne zaman fark edeceksiniz?"

Dük en yakındaki şamdana uzandı ve onu kaldırırken masanın balmumu püskürttü. Adam hızla nefes alıyordu, neredeyse boğuluyordu, dudaklarında tükürükler vardı ama ağır gümüş parçayı masanın üzerinden Duncan'a fırlatacak kadar gücü vardı.

Alec ve Mal çoktan Duncan'ı yoldan çekmişlerdi. Şamdan odanın bir ucundan diğerine süzülüp maun panellere çarptı, mumlar yumuşak bir balmumu parçasıyla halıya düştü.

Duncan kendini babasına doğru fırlatmaya hazırlanırken Mal Duncan'ın kolunu, Alec de diğer kolunu daha sıkı tuttu. Duncan, onu sahanlığa sürükleyip iterek merdivenlerden aşağı indiren iki küçük kardeşiyle mücadele etti.

Zemin kata vardıklarında Duncan oradan ayrıldı ve tek başına hızla ön kapıya doğru yürümeye başladı. "Canı cehenneme," diye tersledi. "Mackenzie'leri başka bir yoldan arkamıza alacağım." Beyaz rozetli yeşil şapkasını kaptı ve omuz omuza durarak merdivenlerden yukarı çıkmalarını engelleyen Mal ve Alec'e döndü. "Bana katıl Mal. Alec," dedi Duncan, sesi sertti. "Onu gördün. Neden ona sadık kalmak isteyesin ki?"

Korkmuş uşak Duncan'a kapıyı açarken Malcolm, "Çünkü o bizim babamız," dedi. "Ve *sen* de kendini biraz fazla beğenmişsin."

Duncan tekrar kızardı ama sadece hırladı, paltosunu ve ekosesini etrafında döndürdü ve gitti.

"Alec Mackenzie?" Duncan dramatik çıkışını yaparken bir adam çıkagelmiş, Duncan sokağın biraz yukarısına gidene kadar beklemişti. Şimdi söz konusu beyefendi kapının eşiğinde saygıyla duruyordu.

Alec yeni gelenin yanına gitti. "Evet, ben oyum. Bekle, beni vuracak mısın yoksa şişleyecek misin? Bu durumda, bu adamı hiç duymadım."

"Sana bir mektup getirdim."

Aksan İngiliz aksanıydı ama hızlı bir bakış Mal'a habercinin bir asker olmadığını söyledi. Hayatını yürüyüş yaparak, ateş ederek ve hayatı için savaşıp kazanan bir adamın duruşuna ya da yüz ifadesine sahip değildi. Jeremy Drake gibi yumuşak yüzlüydü ama daha yaşlıydı.

"Postayla gönderemez miydiniz?" Alec biraz sabırla sordu. Genelde bir yabancıya karşı bu kadar kaba davranmazdı ama babalarıyla Duncan arasındaki tartışma ailedeki herkesi birbirine düşürmüştü.

"Bu, postaya emanet edilemeyecek kadar önemli," dedi beyefendi. "Bu mektup Fransa'daki kız kardeşimden geldi, kendisi Genevieve'in yakın dostudur... karınızın da."

Alec'in yüzü bir anda kızgınlıktan korkuya dönüştü. Adamın ceketinin cebinden çıkardığı mektubu kaptı, mührü yırtarak açtı ve ilk satırları taradı.

Alec'in boğazından boğuk bir çığlık geldi. Sessizce evin taşlarına yaslandı, kâğıt sinirli parmaklarından düştü.

Mal mektubu yere düşmeden yakaladı, çevirdi ve okudu:

Genevieve korkunç bir hastalık gününün ardından sessizce Tanrı'ya gitti ama artık acı çekmiyor. Ölümünden bir gece önce yatağına getirdiği kızınız artık yaşıyor. Bir hayat gitti, ama bir başkası geldi ...

Bölüm 11

Charles Stuart'ın Edinburgh'a girişinden bir gün sonra Mary'nin babası tüm ailesinin Holyrood'daki büyük bir baloya katılması için bir davetiye aldı.

Wilfort mektubu anlatmak için hepsini kütüphanesine çağırdığında Danae Teyze mektubu kuşkuyla inceledi. Danae Teyze, "Görünüşe göre mahkemeye çıkmak istiyor," dedi.

"Gitmeli miyiz?" Audrey merakla ama emin olamayarak sordu. "Balo salonu İskoç askerleri tarafından istila edilmez mi?" Gergin bir gülümsemeye büründü. "Bütün ekoseleri uçuşurken minuete yapmaya çalıştıklarını hayal edebiliyor musun?"

"Tabii ki gitmeliyiz," dedi Danae Teyze. "Sanırım tanıdıklarımın çoğu böyle bir davet almıştır. Eğer onun partilerinden birinde neler olduğunu bilselerdi ve ben bilmeseydim, bunu asla unutamazdım."

"Gideceğiz," dedi Wilfort. "Yılanın niyetini anlamak için inine girmekten daha iyi bir yol var mı? Ancak bence Audrey evde kalmalı."

"Ah, baba." Babasına asla karşı gelmeyen Audrey şimdi ona yalvaran bir bakış fırlattı. "Eğer gitmezsem Danae Teyze'nin başına gelenler benim de başıma gelecek. Edinburgh'da orada olduğunu söyleyemeyen tek kadın olmak ne kadar korkunç!"

"Ona ben bakabilirim," dedi Mary. Jeremy'nin de bir daveti olduğu anlaşılıyordu. "Danae Teyze de ben de bakabiliriz. Lord Halsey ve sen de bize eşlik ederseniz, en iyi korumaya sahip oluruz."

Wilfort, Mary'ye alaycı bir bakış attı. "Kandırmak için iltifat ediyorsun kızım. Ama çok iyi. Eğer kabul etmezsem, gelecekte çok fazla inilti duyacağımı biliyorum. Audrey, sen ve Mary teyzenizle kalacaksınız ve sarayı keşfetmek için dolaşmayacaksınız. Burası bir arkadaşın evi değil. Bu İskoçyalı savaşçılardan birinin genç bir İngiliz hanımefendisini yalnız bulduğunda ne kadar sevineceğini tahmin edebiliyorum. Senin erdemin onlar için büyük bir ödül olacaktır."

Mary'nin yüzü ısındı. Daha önce bir Highland savaşçısı tarafından tek başına bulunmuş, ağzı öpülmüş, göğsü yalanmıştı.

Danae Teyze Mary'nin kızarmasını alçakgönüllülükle karıştırdı. "Gerçekten mi James? Böyle şeyler söylemek."

Wilfort kaşlarını çatı. "Kızlarımı cehaletten mahvolana kadar barındırmayacağım. Önceden uyarılmış, önceden silahlanmış demektir. Gideceğiz ve birlikte kalacağız. İşte bu

son sözüm."

Dağıldıklarında Mary, babasının haksız olmadığını düşündü. Düşmanın evine gidiyorlardı ve orada neler olabileceğini kim bilebilirdi?

Yatak odalarında ne giyecekleri konusunda hararetli tartışmalar yapılıyordu. En iyi kıyafetlerini mi giymeliydiler, yoksa Charles'a bir hükümdarın hürmetine layık olmadığını göstermek için daha sade mi giyinmeliydiler? Öte yandan, o eski bir kraliyet ailesinden gelen bir prensti. Diğer hanımlar en şık kıyafetlerini giyebilirlerdi, ama onlar da olabildiğince iyi parlamama riskini göze almalı mıydılar?

Audrey ve Danae Teyze tartışırken Mary'nin hizmetçisi Whitman, Mary'yi kenara çekip alçak sesle konuştu. "Leydim, mutfak kapısında sizi görmek isteyen bir ... kişi var."

Malcolm?

Hayır, Malcolm asla Mary'yi bulmak için mutfaktan gizlice girmeye çalışmazdı. Onu görmek istiyorsa, cesurca ön kapıya yürür ve içeri alınmayı talep ederdi.

Ama bu Audrey ve Jeremy'yle ilgili planlarıyla ilgili bir şey de olabilirdi. Mary başıyla teşekkür etti, Danae Teyze'ye bir bahane uydurdu ve Whitman'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Whitman gibi leydi hizmetçileri ve kontun uşağı dışında kontun Edinburgh'daki evinin tüm hizmetçileri İskoç'tu. İskoç hizmetkârlar geniş bir aksanla konuşur, zaman zaman Erse denilen bir dil de araya karışırdı. Mary onları her zaman anlayamıyordu ama kendisine ve ailesine karşı nazik davranıyorlardı, diğer İngiliz arkadaşlarının İskoç hizmetkârları için iddia ettikleri gibi somurtkan değillerdi.

Mutfak personeli - aşçı, yardımcıları, kahya, uşak ve uşaklar -Whitman Mary'yle birlikte aşağı inip onu hizmetçilerin salonundan geçirerek bulaşıkhanenin kapısına götürdüğünde herkes ayağa fırladı.

Whitman Mary'nin onu merdivenlerden takip etmesini istememişti ama Mary ısrar etmişti. Hemen yanına gitmezse adamın gideceğinden korkuyordu. İskoç ulaklar bazen böyle yaparlardı; biri onları çok bekletirse sabırsızlıkla çekip giderlerdi.

Mary bulaşıkhanenin dışındaki soğuk geçide adımını attığında Whitman'ın onu neden "insan" olarak tanımladığını anlamıştı. Adamın güneşten yıpranmış bir cildi, kırışmaya yüz tutmuş dağınık kıvılcı saçları, tek gözünün üzerinde bir yama, yıpranmış bir İskoç eteği, kemerinden sarkan kötü görünümlü bıçakları ve bir tabancası vardı.

"Bu o mu?" diye sordu Whitman'a.

Whitman kaşlarını çatarak, "Aklını başına topla," dedi. "Bu onun hanımefendisi. Mesajınız nedir? Çabuk olun."

"Her şey yolunda Whitman," dedi Mary yatıştırıcı bir sesle. "Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?" "Adım Padruig. *Efendim* değil. Sana bir mesajım var." Whitman'a ters ters baktı, açıkça onun önünde tekrarlamak istemiyordu.

"Lütfen içeride bekle, Whitman." Mary hizmetçisine güven verici bir baş selamı verdi. "Sana ihtiyacım olursa bağırırım."

Whitman Mary'yi bu örnekle burada bırakmak istemiyordu, bu çok açıktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ama sert adımlarla eve geri döndü.

Kapı kapandıktan sonra Padruig konuştu. "Mesaj kendisinden. Bu gece sarayda olacağını söylüyor. İşaretini bekleyin."

"*Kendisi* derken Lord Malcolm Mackenzie'yi mi kastediyorsunuz?"

Padruig ona başıyla onay verdi. "Bizi o tuttu. Bu aptalca bir iş ama Tanrı aptalları kayırır, değil mi?"

"Umarım öyledir." Mary dış eteğindeki bir yırtmaçtan altta dikili cebe uzandı. "Teşekkür ederim efendim. . er, Padruig."

Padruig ellerini kadının kendisine uzattığı şilinden kaldırdı. "Paranız sizde kalsın, hanımefendi. Bize zaten iyi para ödüyor. Çok iyi. Benim efendim hilekar bir piç. Ama onunla ilgilenecektir. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Mary'ye bir kez daha başını sallayan Padruig döndü ve geçitten sokağa doğru ilerledi.

Whitman, Mary tekrar içeri girdiğinde neredeyse üzerine atlıyordu. "Kimdi o yaratık? Eğer baban burada köpek besleseydi, onları onun üzerine salardım."

"O hiç kimse değil. Sadaka için minnettar olan biri, hepsi bu." Mary bir yalanın dudaklarından bu kadar kolay dökülmesinden dehşete kapıldı. Malcolm'u tanıdığı kısa süre içinde kesinlikle değişmişti. "Teyzeme ya da babama bundan söz etme, yalvarırım. Lütfen Whitman. Bu çok önemli."

Whitman yine onaylamaz bir ifadeyle baktı ama Mary'ye sadıktı. "Pekâlâ leydim."

Mary tekrar içeri girdiğinde bütün hizmetçiler mutfakta toplanmış, merakla onu izliyor gibiydiler. Mary alçak sesle, "Lütfen onlara da bir şey söylememelerini söyle," diye ekledi.

Yumuşak yüzlü, uzun boylu bir kadın olan kahya onu duydu. "Endişelenmeyin leydim," dedi. "Genç hanımların sırları olmalı. Bu grup hiçbir şey söylemeyecek, size söz veriyorum." Hizmetkârlara sert bir bakış fırlattı.

"Teşekkür ederim, Bayan Mitchell. Hepinize teşekkür ederim."

"Şimdi, leydim. Siz birisiniz. *Bazıları* gibi değilsiniz."

Mary tekrar *teşekkür* etti ve aceleyle yukarı çıktı. Mary'nin babasına önerdiği gibi İskoçya'dan kaçmak zorunda kalmaları ihtimaline karşı Audrey'nin birkaç basit giysi almasını sağlamıştı bile. Onlar balo için hazırlanırken, Mary de Audrey'nin oluşan küçük bohçayı hacimli pelerininin içine yerleştirdi.

Malcolm, İngiltere Kralı James III ve VIII'in oğlu, sözde Galler Prensi Charles Edward Stuart'ın şan ve şerefi için düzenlenen baloya ulaştığında kum gözlü ve yorgundu.

Bu sabah, Alec sendeleyerek eve döndükten sonra babaları, Angus ve Mal, Naughton'ın karıştırdığı yatıştırıcı bir ilaçla akşamdan kalma dükü yatağına yatırmayı başarana kadar Duncan'a karşı söylenmeye devam etmişti. Alec hiç konuşmadan doğruca üst kata çıkmış ve kendini yatak odasına kilitlemişti.

Ev yeniden sakinleştiğinde Malcolm usulca Alec'in kapısını .

"Alec. İyi misin?"

Alec cevap vermemişti. Mal içeriden hiçbir şey duyamıyordu, ne küfür ne de ağlama sesi. Mal sessizce uzaklaştı ve birkaç dakika içinde kilidi açmak için geri döndü.

Alec'i şöminenin önündeki süslü kanepede oturmuş, hiçbir şeye bakmazken bulmuştu. Alec'in bol eteği, açık gömleği ve tıraşsız yüzü, odanın Paris'ten getirilmiş yaldızlı ve oymalı Fransız mobilyalarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Mal kardeşinin yanına oturdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece Alec'in yalnız olmadığını anlaması için omzunun Alec'inkine dokunmasına izin verdi.

Mal mektubun tamamını birkaç kez okumuştı. Alec'in Paris'e yaptıkları son ziyaret sırasında evlendiği Genevieve çocuk yatağında ölmüştü. Doğurduğu kızı - Alec'in kızı- sağlıklı ve gülbüzdü, şimdi bir sütanne tarafından bakılıyordu.

Mektubu yazan kadın Genevieve'in en eski arkadaşıydı ve artık çocuğa o bakıyordu. Mektubu doğrudan Alec'e göndermek yerine Londra'daki kardeşine göndermiş, Fransa ile İskoçya arasındaki denizde dolaşan İngiliz gemileri tarafından ele geçirileceğinden korkmuştu. Mektubun tarihi dört hafta öncesine aitti.

Mal, bir opera kumpanyasında dansçı olan Genevieve'in çalkantılı flörtünde Alec'le, ve Alec'in sonraki flörtlerinde bulunduğunu biliyordu.

onunla evlenecekti. Mackenzie ailesine alışmasının zaman alacağını bilen Alec, Genevieve'i Paris'te bırakmış ve babasına haberi verdikten sonra onu almaya geleceğine söz vermişti.

Charles İskoçya'ya indiğinde, Alec Genevieve'e mektup yazarak çocuk doğana kadar daha güvende olacağı bir yerde kalmasını söyledi. Ayaklanma sorunu çözüldüğünde onu İskoçya'ya getirmeyi planlamıştı ve düke sunacak bir torunu vardı. Genevieve'i, evliliği ve Genevieve'in hamileliğini sadece Mal biliyordu ve Mal kimseye söylememişti.

Mal bir süre sonra, "Hazırda bekleyen bir gemim var," dedi. "Sizi bu gece Fransa'ya götüreceğim."

Alec başını çevirdi ve ölü gözlerle kardeşine baktı. Mal'in nasıl olup da bir gemi bulduğunu ya da nedenini sormadı; sadece "Teşekkür ederim," dedi.

Malcolm ikisi için de viski doldurdu ve Alec'e içirdi. Alec sonunda uyuyakaldığında Mal onu yatağa yatırdı, yan yatırdı ve battaniyeleri soğuk bedeninin üzerine çekti.

Mal daha sonra ev halkının en güvendiği hizmetkârları -Alec'in üzerine oturup aptalca bir şey yapmasına izin vermeyecek olanları- ona göz kulak olmaları için görevlendirdi ve kendisi de dışarı çıkıp işleri yoluna koydu.

Şimdi, baloda, Mary'nin teyzesinin yanında yürüdüğünü gördü ve kalbindeki acı hafifledi.

Mary onu gördü, bakışlarını yakaladı. Sonra ustalıkla gözlerini hareket ettirdi, böylece odadaki hiç kimse onu fark ettiğini bile tahmin edemedi.

Mal o anda Mary'nin her yönden tam ona göre bir kadın olduğunu anlamıştı. Zeki ve cesurdu, güzel ve büyüleyiciydi. Onu kendi tarafına çekmek ve hayatının sonuna kadar orada tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Mary, Malcolm'un her zamanki coşkusundan yoksun olduğunu hemen fark etti. Ne olduğunu bilmeseydi de, ateşini söndüren bir şey olmuştu.

Ona gitmek, sorunun ne olduğunu sormak için can atıyordu. Elini onun omzuna koymak, her ne olursa olsun ona yardım edeceğini söylemek istiyordu. Mal bu şekilde zorlayıcıydı.

Mary, onun sevgisine, kalbine, bir daha kökünü kazımanın zor olacağı bir yere girdiğini biliyordu. İyi ya da kötü sebepleri ne olursa olsun, bunu bilerek yaptığını biliyordu. Bu isyan, nedeni ne olursa olsun

Sonunda onu İngiltere'ye geri gönderecek ve muhtemelen Malcolm'u bir daha asla göremeyecekti. Ama onu asla unutamayacaktı.

Mal onun görüş alanından çıktı ve onu takip etmek için başını çevirmeye cesaret edemedi. Ancak tüm vücudu onun farkındaydı, bu da ona bir sıcaklık ve nefes hızlanması veriyordu.

Mary, Danae Teyze ve Audrey çok geçmeden Edinburgh'u yurt edinmiş İngiliz kadınları tarafından yutuldular. "Prensi gördünüz mü?" Danae Teyze, yanında kontesin kızı olan bir kontesle kol kola olan Leydi Bancroft'a sordu.

"Henüz değil," dedi kontes. "Yakında giriş yapacak." Yelpazesini kaldırdı ve sesini alçalttı. "Çok genç ve bekâr. İngiltere ile İskoçya arasındaki ilişkileri mühürlemek için şüphesiz bir İngiliz eş alacağını söylüyorlar."

Mary böyle bir şey duymamıştı. Charles Edinburgh'da yaşayan aristokratlardan bir eş almaya hevesli olsaydı, babası ya da Lord Halsey bunu öğrenir ve Mary'nin önünde tartışırlardı. Bu konuda hiçbir şey söylememişlerdi.

Ancak Mary'nin tanıdığı çoğu *genç* kız için *yakışıklı*, *genç* ve *prens* kelimeleri *evlilik* kelimesinden sadece kısa bir adım ötedeydi. Anneleri kocalarının önünde Charles'ı küçümseyebilir ve ona Genç Pretender *diyebilirdi* ama aileleri ile eski bir kraliyet hanedanı arasındaki ittifak göz ardı edilecek bir şey değildi.

Mary, başkadınların zihinlerinde çalkalanan hırslı düşünceleri, kızlarının zihinlerindeki romantik düşünceleri görebiliyordu. Sürgüne gönderilen bir prensin, atalarının topraklarını geri almak için bir sancak ve birkaç sadık hizmetkârdan başka hiçbir şeyi olmadan geri dönmesi efsanelere konu olurdu.

Matmazeller sohbet ederken, Audrey ve Mary genç arkadaşlarının çevresine çekildiler. Kontesin kızı, "Nişanlanmış olman ne yazık, Mary," dedi. "Prens için mükemmel bir eş olurdun. Sarı saçlı çocukların olur ve İngiltere kraliçesi olurdun."

"Eyvah, eyvah," dedi Mary, tüm varlığıyla Malcolm'u aramıyormuş gibi davranmaya çalışarak. "Ben zaten nişanlıyım ve kraliçelik görevimi bir başkasına devretmek zorundayım."

"O zaman Audrey olabilir," diye önerdi başka bir genç bayan. "Genç ve güzel - prensin gözlerini ondan alamayacağını tahmin ediyorum."

"Saçmalık," dedi Audrey. "Siz hanımların yanından geçtiğimi asla görmeyecek."

Kontesin kızı Audrey'nin cömertliğinden memnun, "Devam et," dedi. "Beni gururlandırırıyorsun. Bahse girerim ilk dans etmek için yalvaracağı kişi Audrey olacak."

Audrey gerçek bir eğlenceyle güldü. "Babam böyle bir şey yaparsa felç geçirir. Ve yine böyle bir isteği kabul edersem. Sanırım bu gece bir şebboy olarak kalacağım ve babamın bünyesini yormayacağım."

"Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun," dedi kontesin kızı, sahte gülümsemesinin yerini sahte bir kaş çatma aldı. "Eğer sana yaklaşırsa, onunla dans etmelisin. Sonra da bize *her şeyi* anlat."

"Hiç dans etmeyeceğini duydum," diye araya girdi Mary. "Genç hanımlarla dans etmeden önce 'büyük dans' dediği şeyin bitmesini bekliyormuş."

Hanımlar ona bakakaldılar, sonra da eridiler. "Ne kadar harika," dedi biri, kendini hızla yelpazeleyerek.

Kontesin kızı, İskoç aksanıyla konuşmaya çalışıp beceremeyince, "Onu en azından birimizle dans etmeye ikna etmemiz gerekecek," dedi. "Audrey, onu büyüle."

Prensini gelişini duyuran bir tantanaya kadar bu durum devam etti.

Mary ve Audrey belki de orada hevesli bir zevkten ziyade sadece merakla izleyen tek hanımlardı. Audrey'nin düşünceleri Jeremy'ye ayrılmıştı; bir prensle kıyaslanamazdı.

Mary sadece kardeşlerinden uzaklaşmış olan Malcolm'un farkındaydı. Charles ve küçük maiyeti odaya girdiğinde vücudu kaskatı kesilmiş, sanki yırtıcı bir hayvan gibi sıçramaya hazırlanıyordu.

Bölüm 12

Charles görkemli girişini yaparken yelpazeler dalgalandı ve nefesler hızlandı. Bayanlar etekleri dalgalanarak reverans yaptı ve beyefendiler eğildi. Selamların derinliği her bir erkeğin duygularını gösteriyordu: Jakobit eğilimli olanlar bir bacak uzatıp alçaktan eğilirken, İngiltere Kralı George'a sadık olanların selamları üstünkörü ve kısa sürede bitiyordu.

Mary, Malcolm'un kendisinden beş metre ötede durduğunun bilinciyle, prensi onunla karşılaştırmaktan kendini alamadı. Charles da Malcolm beş yirmi yaşlarındaydı. Prens, siyah bir kurdeleyle bağlanmış kuyruğu olan mütevazı ama iyi şekillendirilmiş bir peruk takıyordu. Peruk, moda olduğu üzere alnına iyice oturuyordu; muhtemelen kendi saçlarını da buna uyum sağlamak için kazıtmıştı.

Malcolm'un kızıl-kahverengi saçları o kadar düzgün değildi. Taranmıştı ama zaten dağınıktı, kurdeleyle bağlanmış saçları gevşek ve dağınıktı.

Charles, Mary'nin babasının sahip olduğu her şey kadar zarif, ince ipekten bir takım elbise giymişti. Çok düğmeli uzun ceket, kalçalarının her kıvrımını saran pantolonunun üzerinden akıyordu. İpek çoraplar kaslı bacaklarını belirginleştiriyordu ve pek çok kadının bakışları oraya kayıyordu. Charles'ın İskoç kıyafetine verdiği imtiyaz, bir omzuna illeştirilmiş ekose bir parçaydı.

Mal bir İskoç beyefendisinin kısa ceketini, belini saran ekoseleri, kalın çorapları ve deri ayakkabılarını giymişti. Her zamanki gibi, sanki saraya gelebilir ya da sıcakta yürüyüşe çıkabilirmiş gibi rahatça uzanıyordu - onun için hepsi aynıydı.

Charles herkesten memnun görünüyordu, ancak Edinburgh'un yarısının onu orada istemediğini biliyor olmalıydı. Kemancılar canlı müziklerine başlarken o da gayri resmi bir şekilde gruptan geçiyordu.

Malcolm Charles'ın yolundan dikkat çekmeden uzaklaşırken Mary bunu fark etti.

Prens nereye dönse, Malcolm orada olmamayı başarıyordu.

Malcolm'un kardeşlerinden birinin burada olduğunu gördü, gerçi ilk akşam Leydi Bancroft'un davetinde Mal'la birlikte olan o değildi. Malcolm'a çok benziyordu ama aynı zamanda da farklıydı, çok uzun boyluydu, gülümsemeye hazırdı. Mary ne zaman o ya da Malcolm bir sohbe katılsa insanların dikkatlerini onlara yönelttiğini, her kelimeyi yakalamak için eğildiklerini gördü.

Mary, *başkalarına istediklerini yaptırma konusunda ustalar*, diye düşündü. Daha uzun boylu olan Mackenzie, Lord Halsey'in ilgisini çekmiş, onunla heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. Halsey yemi yuttu ve Mary'nin babasını da yanına çekerek tartışmaya dahil oldu.

Aynı anda Malcolm bir kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Danae Teyze'nin ve orada bulunan tüm kadınların dikkati prensin üzerindeydi. Mary onlardan uzaklaştıktan sonra kalabalığın arasından ilerledi, geniş eteklerinin yanından geçenlere değmemesi için yan adımlarla ilerledi. Kalbi hızla çarparak Malcolm'un çıktığı kapıdan sessizce içeri süzüldü.

O bulundu kendisi içinde a uzun taş Koridor, boş ve çorak bir dekorasyon. Hizmetçiler için bir geçit olduğu sonucuna vardı. Ama Malcolm neredeydi? Bu düşünce kafasında şekillenir şekillenmez, sert, eldivenli bir el koluna indi. Mary arkasını döndü, sırtını sert taşa dayadı ve kendini ona gülümseyen Malcolm Mackenzie ile karşı karşıya buldu. Daha şimdiden onun dokunuşuna ve koluna sinen vahşi açık hava kokusuna aşınaydı.

Onu.

"Buyurun o zaman," dedi Mal.

Gülümsemesi her gibi hınzırcaydı ama gözlerinde yeni bir şey vardı, balo salonunda fark ettiği hüznün. Bunu ondan saklıyor, bir kenara itiyordu. Bu endişe vericiydi. Mary ona ulaşmak, bilmek istiyordu.

Malcolm ona doğru eğildi, saçının bir tutamı yanağını sıyırmak için düştü. "Mary, genç kız, senin için açım."

Başparmağını kızın saç çizgisi boyunca kaydırды.

Mary duvara yaslandı, elleri adamın ceketinin yakalarına kenetlendi. Başını sallamayı başardı, sesi boğuk bir törpü gibiydi. "Eve, Kilmorgan'a gideceğini sanıyordum. Baban seni çağırды sanıyordum."

"Mm, plan değişti. Babam onun yerine buraya gelip başımıza bela olmaya karar verdi. Ama bunun sizi endişelendirmesine gerek yok. Dediğim gibi ilerleyeceğiz."

Mary onun yüzünü inceledi, hâlâ onu üzen şeyin ne olduğunu araştırıyordu. "Bu gece olacak o zaman?"

"Evet. Çift için güvenli bir geçiş ayarladım ve onlar gitmeden önce ayın yapacak bir papaz hazır. O bir Calvinist, ama düğün senin için yeterince Protestan olacak. Fransa'da Katolik bir rahip tarafından evlendirilirlerse baban asla gelmeyebilir, değil mi?"

Malcolm bunu düşünecek kadar akıllıydı. Mary tekrar başını salladı, bacakları güçsüzdü ama aynı zamanda heyecandan kendini güçlü hissediyordu. "Evet. Teşekkür ederim."

"Kardeşim Alec de onlarla birlikte Paris'e gidecek. Alec'in orada işi var. Yaşlı Padruig gibi o da onlara göz kulak olacak. Padruig acımasız bir korsana benziyor ama ona hayatımı emanet ederim." Mal düşünceli görünüyordu. "Ona hayatım pahasına güvendim. O ve kaya gibi sağlam kolu olmasaydı ölebilirdim."

Mary parmaklarını açıp Malcolm'un paltosunu bıraktı. "Gerçekten iyi olacaklar mı? Audrey'nin mutlu olmasını istiyorum ama ..."

"Merak etme Mary," dedi Mal. "Kocasıyla olacak, kocasının bolca parası, kalacak bir evi ve onlara göz kulak olacak bir ağabeyim olacak."

Mary'nin gözleri doldu, ona duyduğu minnettarlık kabardı. "Teşekkür , Mal."

Hüzünlü ışık Malcolm'un yüzünü terk etti, çapkın pırıltısı geri döndü. "Şimdi, o zaman, aşkım. Ağlamana gerek yok. Anlaşmayı imzalayacağız." Yüzünü kavradı, parmakları sıcak, eli güçlüydü, eğilip dudaklarını öperken.

Ağzının tadı çiğ baharat ve gece gibiydi. Onun dokunuşu Mary'nin içindeki kilitli kalmış her şeyi, kapattığı yerleri açtı. Onun gücüne yaslanmak ve yaşadığı her korkuyu, her uykusuz geceyi kovmasına izin vermek istiyordu.

"Sana çok açım," diye fısıldadı Mal. Bir parmak eklemine Mary'nin yanağından aşağı doğru çekti. Halsey ona bu şekilde dokunduğunda Mary geri püskürtülmüştü. Mal'in dokunuşu bir ateş hattıydı; ona sahip olmak için değil, merakla dokunmuştu.

Şey, belki *biraz* sahiplenme. Yavaşça gülümsemesi ona, bir hizmetkârın her an içeri dalabileceği bu arka salonda olmasalardı, onu öpmekten daha fazlasını yapacağını söylüyordu. Günahkâr, ateşli, yasak öpücükler.

Mary nefesini içine çekti. Adama yapışmıştı ve ne olursa olsun geri çekilmek istemiyordu. "Bu bir pazarlığı mühürlemek için pek de öpücük sayılmazdı," diyebildi.

Malcolm'un gülümsemesi daha hainleşti. "Oh, öyle mi?"

"Hayır." Mary kararlı görünmeye çalıştı. "Çok fazla samimi."

"Ah. Bu öpücüklerin nasıl gitmesi gerekiyor o zaman? Neden bana göstermiyorsun, genç kız?"

Mary'nin gücü yoktu ama parmak uçlarında yükselip ona yaslanarak dengesini sağladı. Paltosunun yünü parmaklarının altında sıcacıktı, dokuması pürüzsüz, düğmeleri serindi. "Dostlar arasındaki en iyi teşekkür öpücüğü göstermelik ama samimidir." Kendini ateşli, cesur ve günahkâr hisseden Mary onun yanağına bir öpücük kondurdu, zımpara bıyıkları dudaklarının altındaydı.

"Anlıyorum." Mal'in kehribar gözleri parıldadı. "Peki ya sevgiliyseniz?"

Mary'nin yüzü ısındı. "Bunu bilmiyorum." Sesindeki pişmanlığı duydu. "Ama nasıl veda öpücüğü verileceğini biliyorum." Yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra tekrar yere uzandı.

"Bunun nasıl gittiğini biliyorum." Malcolm tekrar yaklaştı, nefesi Mary'nin ağzındaydı. "Ama veda etmeyeceğiz Mary. Sen ve ben asla uzun süre ayrı kalmayacağız. Sana bunun sözünü veriyorum."

"Ne olacağını bilemeyiz," dedi Mary. Şu anda bile olaylar dönüyor, rüzgârla birlikte değişiyordu. Bu ıssız geçidin soğuk taşları kemiklerine bir ürperti gönderdi.

"Evet, ama yapabiliriz," dedi Mal. "Sen burada olduğun sürece ben de Edinburgh'da kalacağım. Sen şehirden ne zaman ayrılırsan, ben de ayrılırım. Nereye gidersen git."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. "Bu akıllıca mı?" Meryem kalbi çok hızlı atarak sordu.

"Bilgeliliğin canı cehenneme, aşkım. Artık sen ve ben varız. Hepsi bu. Anladın mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Mary usulca. Malcolm gibi bir adam onun için yeniydi, hem özlemini uyandıran hem de kendi duyguları konusunda onu dehşete düşüren bir deneyimdi bu. Malcolm bir nefes verdi. "Zamanla anlayacaksın. Git kız kardeşini topla.

Onu bir saat içinde geçitten manastıra götürün - eğer orada olmazsam, size rehberlik edecek adama güvenin. O kadar çok dans olacak ve herkes onun prensliğini izleyecek ki, kimse senin kaçtığını fark etmeyecek."

Bu delilikti ama Mary bunu yapacaktı. Bu Audrey'nin şansıydı ve Mary son anda çok çekingen davrandığı için bu şans yok etmeyecekti.

Gülmeye çalıştı. "İçeride dans ettiğinizi fark etmedim," dedi söyleyecek bir şey bulmak için. "Umurunda değil mi?"

Malcolm karanlık bakışını kaybetti. "Beni minuet yaparken görebiliyor musun?" Mary'den uzaklaştı, kollarını açtı, ayak parmağını gösterdi ve görkemli dansı taklit ederek zıpladı.

Mary gülümsemedi; eteği kalçasını ortaya çıkarırken bacağına sıkışmasını izlemek gözlerini kaçıramayacağı bir zevkti.

Malcolm durdu, bir selam verdi -Leydi Bancroft'un salonunda da aynı zarif hareketi yapmıştı- ve elini uzattı. Mary kendi elini onunkine koyunca, onu hızlı bir daire çizerek döndürdü ve kollarını arkadan ona doladı. Mal onu sıcaklığıyla sarıp sarmalayarak tüm kötü şeylerden korudu.

"Bu İskoç dansı mı?" Mary bunun olamayacağını bildiği için sordu. "Ben hiç görmedim."

Malcolm'un vücudu kahkahasıyla uyumlu bir şekilde sarsıldı. "Ve sen İskoçya'da mı yaşıyorsun? Utanmalısın. Hayır, bu benim umursamazlığım." Mal onu yanında durması için hareket ettirdi, bir kolunu onun beline doladı, diğer eliyle de onunkini bedenleri arasında tuttu. "*Bu* İskoç dansı, keman ve davulu duyabiliyorsun, değil mi? Pekâlâ, işte başlıyoruz."

Malcolm Mary'yi yanlara doğru, neredeyse ayaklarının altından çekerek büyük, hayali bir dairenin etrafında hızla döndürdü. Sonra onunla kollarını birleştirdi ve Mary'nin başı dönene kadar onunla önce bir yöne, sonra diğer yöne döndü.

Mary adımları bilmediği için endişelenmiyordu. Malcolm'un ayakları emindi, güçlü dokunuşu onu gitmesi gereken yere götürüyordu. Tüm süre boyunca ona sanki hayatında gördüğü en güzel kadınmış gibi gülümsedi.

Dünya saf bir neşe içinde ondan uzaklaştı, dans diğer her şeyi yok etti. Bu uzay ve zamanda, kendisi ve Malcolm'dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu; ne ayaklanma ve tehlikeleri, ne babası ve onun istekleri, ne Lord Halsey ve nişanı, ne de Audrey'i sevdiği adamla birlikte uzaklara götürme endişesi.

Bu dansın içinde sadece Mary ve Malcolm vardı. Sanki taş geçit etraflarında dönüp dururken, hiçbir şeyin onlara dokunamayacağı bir yerde hareketsizce duruyorlardı. Mary coşkulu bir an için kendini mutlu olmaya bıraktı.

, balo salonunda kemancı parçanın sonuna yaklaşırken davulcu son bir vuruş daha yaptı. Malcolm yavaşladı, dans biterken Mary'yi kendine çekti.

Hiçbir şey söylemedi. Mary onun flört etmeye devam etmesini, kendisini öpmesini, alay etmesini ve gülümsemesini bekliyordu. Malcolm sadece ona baktı, gözlerinde anlamadığı bir şey titreşiyordu. Vücudu Mary'ninkine karşı dansla uğulduyordu, Mal'in canlılığı hareket etmeyi bıraktığında bile devam ediyordu.

Mal elini dudaklarına götürdü, eldivenlerine rağmen nefesi yakıcıydı. "Yan kapıda," dedi. "Bir saat içinde." Kızın parmaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra onu dikkatlice bıraktı ve geri çekildi. "*À bientôt*, my love." Sesi ciddi, bakışları sessizdi.

Mary'nin nefesi tekrar içine doldu. "*À bientôt*," dedi titrek bir sesle ve geldiği kapıya doğru dönmeye başladı.

Pasajın içinde kemanların yeniden başladığını duyana kadar durdu, sonra kapıyı çekti. Ekoseli ve İngiliz giysili dansçılar davulun ritmine ayak uydurarak geçtiler.

Mary balo salonuna girmeden önce arkasına baktı ama arkasındaki geçit boştu. Malcolm gitmişti, sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Jeremy asık suratla, "Gelmeyecekler," dedi.

Bunu yaklaşık yirmi kez söylemişti ve Malcolm nefesinin altından homurdandı. "Biraz inancın olsun delikanlı. Evleneceğin kadın bu."

"Babası bunun olmasına asla izin vermez," diye devam etti Jeremy. Genç yüzü asıktı. "Bahse girerim onu mahzene kilitlemiştir."

"Hayır, delikanlı. Mary ile balodaydı. Onu orada gördüm."

Bu açıklama Mal'ın Mary'nin balodaki her anını düşünmesine neden olmuş, her saniye beynine kazınmıştı. Mary teyzesiyle birlikte yürüyordu, başı dikti, onu kasten fark etmeyen hızlı bakışları. Etrafındaki tüm kadınlar Charles'ın dikkatini çekmek için can atarken, Mary'nin prensi kayıtsızca değerlendirmesi. Mary'nin onu karşılamak için balo salonundan sakın bir şekilde süzülüşü, Mal onu spontane bir dansa çektiğinde kahkaha.

Mary coşku duyma kapasitesine sahip bir kadındı ama Mal onun bu yönünü derinlere gömdüğünü fark etti. Ama önemli değildi. Onun içine uzanacak ve onu çekip çıkaracaktı.

Jeremy bir an için yumuşadı, sonra yumruklarını sıktı, omuzlarını kamburlaştırdı ve volta atmaya başladı. "Asla işe yaramayacak."

Mal öfkeli bir nefes verdi. "Yüce Tanrım, dostum. Kafana vurup seni omzumun üzerinden bakana taşımak üzereyim. Leydi Audrey seni seviyor. Gelecektir."

"Ama babası çok sert biri. Eğer bundan haberi olursa ..."

"Ben ve Mary'den başka kimse bilmiyor," dedi Mal. Düşündü. "Ve kiraladığım adamlar. Kardeşim ve uşağımız. Hiçbiri lanet olası bir İngiliz'e boşboğazlık etmeyecek. Güven bana, işte oradalar."

Bölüm 13

Geniş eteklerinin üzerine kapüşonlu pelerinler giymiş iki kadın, Holyrood'un orijinal kısmı olan manastırın kemerlerinin yakınındaki karanlığın içinden çıktı. Başlarında Malcolm'un güvendiği Mackenzie ailesinden bir uşak vardı.

Jeremy hızla Audrey'ye doğru ilerledi, ama Malcolm bu aptalın onu yakalayıp sıkıca tutmak, sorular sormak ve ona güven vermek isteyeceğini biliyordu. Değerli saniyeleri boşa harcıyordu. Hemen harekete geçmeleri gerekiyordu.

Mal, Jeremy ile kadınların arasına girdi ve genç kadınları içeri almak için kollarını açtı. "Hadi o zaman."

Mary'nin ona minnettarlık dolu bir bakış fırlattığını gördü. Her iki kadın da Malcolm'un onları götürdüğü kapıya doğru aceleyle ilerlerken Audrey kız kardeşine sıkıca sarıldı. Diğer tarafta bir araba bekliyordu.

Küçük kapıyı koruyan İskoç nöbetçiler onları fark etmemiş gibi davrandılar. Mal onlara bolca para ve viski rüşveti vermişti bile. Naughton onları güçlendirmek için arabanın kapısını açtırmış, içeriye kilimler ve sıcak kahve şişeleri koydurmuştu.

"Al bakalım genç Audrey," dedi Malcolm onu arabaya bindirirken. "Yerine yerleş. Şimdi, Mary."

Mary elini Malcolm'un elinin içine koydu, parmakları eldivenlerin arasından sıcacıktı. Malcolm onun dirseğini kavradı ve arabaya binmesine yardım ederken Mary'nin kokusunun tadını çıkardı. Kızın titrediğini hissetti ama yüzündeki ifadeden bunun korkudan değil coşkudan kaynaklandığını anladı. Bu macerayı kucaklıyordu.

Mal geri çekildi, böylece Jeremy içeri atlayabildi. Bayanlar öne bakan koltuğa oturmuşlardı ve Jeremy nefes nefese arkaya bakan koltuğa indi. Malcolm tırmandı ve Jeremy'nin yanına, Mary'nin karşısına oturdu.

Naughton kapıyı çarptı ve o ve uşak tünelerine tırmanırken araba sıralandı. Sonra da gittiler.

Mary'nin gözleri parlıyor, yüzü kızarıyordu. Malcolm'un bahse girdiği gibi, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Mal bulabildiği en büyük belayı aramaya o kadar alışmıştı ki

artık bunun heyecanını fark etmiyordu. O sadece istediğini yaptı, şeytan da bundan hoşlanmayanları aldı.

Öte yandan Meryem tüm yaşamı boyunca itaatkâr bir kız olmuştu. Bu yükümlülük ihlalinin çok farkındaydı.

Artık geri dönüş yok, genç kız. Kötülüğün tadını bir kez aldın mı, onu hep istersin.

Dördü de şehrin sessiz sokaklarında hızla ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Arka sokaklardaki tavernalar cıvıl cıvıldı ama ana caddeler neredeyse bomboştu, herkes bu gece Holyrood'daydı.

Papaz sakin bir sokaktaki küçük bir evde yaşıyordu. Onları ve salonunda, karısı ve hizmetkârlarının şahitliğinde Audrey ve Jeremy evlendi. Malcolm Jeremy'nin arkasında, Mary de kız kardeşinin arkasında duruyordu; Audrey berrak bir sesle yeminini ederken Mary'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

Jeremy, Audrey'nin yüzünü kendisine onu dudaklarından hafifçe öperken birden daha az genç görünüyordu. Hayatının başlamasını bekleyen en küçük oğuldan, bir eşten sorumlu bir adama dönüşmüştü.

Mary, Malcolm'la göz göze geldi ve çilek kırmızısı bir renge büründü. Mary'nin düşünceleri her neyse Malcolm'un hoşuna gideceğinden emindi.

Malcolm mutlu çiftin oyalanmasına izin vermedi, bunun için Mary minnettardı. Mary, babaları neler olduğunu anlamadan önce Audrey'nin gitmesini isteyen Malcolm'un acelesini paylaşıyordu. Danae Teyze her an Mary ve Audrey'nin çekildikleri odadan geri dönmediklerini fark edecek ve av başlayacaktı.

Malcolm onları arabaya kadar götürdü ve elini Mary'nin arkasına koyarak arabaya itti. Mary öfkeyle ona döndüğünde -kimse ona bu şekilde dokunmaya cesaret edemezdi- Malcolm ona sadece utanmadan göz kırptı.

"Yanak," dedi Mary kararlı bir şekilde Audrey'nin yanındaki koltuğa yerleşirken.

"Evet, hem de çok güzel bir tane." Malcolm arabanın kapısını çekerek kapattı ve araç ileri doğru sallanıp uzaklaşırken kendini destekledi. Yüzü neşeyle buruşmuş bir halde yarı yarıya onun karşısındaki koltuğa düştü.

Mary, Malcolm'un uygunsuz bir yerine dokunmasına ve sonra da bununla ilgili bir kelime oyunu yapmasına çok gücenmesi gerektiğini biliyordu. Ama alınmamıştı. Gülmek ve atmak istiyordu. Hayatı boyunca savunduğu kuralları çiğniyordu,

ve bundan zevk alıyordu. Yarın yine itaatkâr bir Mary olacaktı ama bu gece deliliğinin tadını çıkaracaktı.

Araba hâlâ sessiz olan sokaklardan geçiyordu. Charles'ın büyük balosu saatlerce devam edecekti.

Başka bir şehir kapısına yöneldiler ve bu kapıdan da kolayca çıktılar. Nöbetçi İskoç içeri baktı, Malcolm'u gördü ve yoldan çekildi. Edinburgh'daki bütün nöbetçiler onun cebinde miydi? Şu anda Mary'nin bu durumdan pek de rahatsız olduğu söylenemezdi. Sadece Malcolm'a minnettardı.

Araba, rıhtımlara ve gemi giden yollardan geçerek ilerledi, sonra da bunları geçip ötelerdeki boşluğa doğru yol aldı. Küçük bir balıkçı iskelesinin sonunda, ana tersanelerin çok ötesinde, küçük bir gemi karanlığın ve yükselen sisin içinde sallanıyordu.

Mary gölgeler arasında geminin pek bir şeyini göremiyordu, sadece direkli ama küçük bir gemi olduğunu biliyordu ama güvertesinde birçok figür hareket ediyordu.

"*Bunun içinde Fransa'ya mı gidiyoruz?*" Jeremy telaşla sordu.

Malcolm arabanın kapısını açarken, "*Bu muhtemelen sulardaki en denize dayanıklı tekne,*" diye cevap verdi. "*Sizi oraya herhangi bir firkateynden daha güvenli bir şekilde götürecektir.*"

Jeremy kuşkulu görünüyordu ama Malcolm ona tartışacak zaman vermedi. Arabadan indiler, Audrey Jeremy'nin eline yapışmıştı.

İskoç eteği giymiş, ekosesini omuzlarına atmış uzun boylu bir adam geminin güvertesinden iskeleye uzanan kısa kalasa tırmandı. Duruşu, yürüyüşü Malcolm'a benziyordu ve ona yaklaştıklarında Mary onun Malcolm'un kardeşi Alec olduğunu anladı; Malcolm'la ilk kez karşılaştığı Leydi Bancroft'un balo gecesinde görmüştü.

"İşte hepiniz buradasınız," dedi Alec. Bu gece farklı görünüyordu, bitkin ve solgundu, Malcolm'un yanında küstahça dururken gözlerinde gördüğü ışıltıdan yoksundu. "Gair sensiz gitmek üzere."

"O bir şeytan." Malcolm'un kaşları çatıldı, sonra elini Jeremy'nin omzuna koydu. "Haydi çocuklar. Çabuk vedalaşın."

Audrey eteklerini savurarak döndü ve kollarını Mary'nin boynuna doladı. "Sevgili Mary," dedi boğuk bir sesle. "Ah, ama seni özleyeceğim." Rüzgârdan üşümüş dudaklarıyla Mary'nin yanağını çabucak öptü, sonra ellerini tuttu. "Eve gitme," dedi umutsuzca. "Bizimle gel."

Mary'nin kalbi küt küt atmaya başladı, bütün gün içinde bunu yapmanın cazibesi dönüp durmuştu. Kendini başını sallamaya zorladı. "Saçmalama. Birinin babama ve Danae teyzeme haberi vermesi gerekiyor. Onlar da

Senin güvende olduğunu öğrenene kadar çılgına dönecekler." Ve Mary, Audrey'nin mutluluğu için neleri feda ederse etsin, babasının bir gecede iki kızını kaybetmesine vicdanen izin veremezdi.

"Ama çok kızacaklar," dedi Audrey, gözlerinde endişeyle. "Ah, gitmemeliyim. Eve gidip kendimize . Jeremy ile ne kadar mutlu olduğumu gördüklerinde _."

"Tamamen saçmalık, bunu sen de biliyorsun," dedi Mary sertçe. "Babam bu evliliği iptal ettirmeye çalışırdı ve ben bütün bunları senin bir akşamda evlenip evlenmemen için yapmadım." Audrey'nin yanağını öperken gözyaşlarını güçlükle tuttu. "Burada işleri yoluna koyacağım, yerleştğinde bana ve babamla Danae Teyze'yi Paris'e ziyarete gitmeye ikna ederim. Babam o zamana kadar bu fikre alışır ve çok daha bağışlayıcı olur."

Mary hissetmediği bir inançla konuşuyordu. Babası çok öfkelenebilirdi ve bu öfkeyle ne yapacağını tahmin etmek zordu. Kanalı geçip Audrey'i eve sürükleyebilirdi, Audrey'nin kocası olarak Jeremy'nin otoritesinin artık kendisinin yerini alacağını umursamadan. Şu anda umutlarını bağlayabilecekleri tek şey bu teknik hukuk kuralıydı.

Gemi kaptanının böğürtüsü havayı yararak geçti. "Kendinizi gemiye alın! *Şimdi* yola çıkıyorum."

Jeremy, Audrey'i Mary'nin kollarından nazikçe çekip alırken Malcolm iskeleden geminin güvertesine doğru koştu. Audrey ağlıyordu. Jeremy onun sorumluluğunu üstlenerek onu iskeleden aşağı indirdi ve Audrey ona doğru eğilerek güvenini ona devretti.

Malcolm kış tarafta duran ve rüzgârda bayrak gibi dalgalanan kaptana doğru ilerledi. Aynı keskin rüzgâr Malcolm'un sözlerini Mary'ye getirdi. "Onlara göz kulak , değil mi Gair?" Mal yüzünü sert bakışlı kaptaninkine . "Onlara bir zarar gelirse -en ufak bir zarar- taşaklarını keserim. Taşakların olmadan komik görünürsün, değil mi?"

Neşeyle dile getirilen bu tehdit Gair'in irkilmesine neden oldu. "Bana ödeme yaptın Mackenzie," dedi, sesi incinmiş gibiydi. "Adamın olduğumu biliyorsun."

Mal elini Gair'in omzuna koydu. "Olsan iyi olur. Nereye gidersen git seni bulacağımı biliyorsun."

"Mal." Alec, kareli elbisesi onu dönen sislerin içinde mavi bir yumru haline getirerek kardeşine ulaştı. "Teşekkür ederim."

Mal hiçbir şey söylemedi ama bir an sonra ikisi birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Mary kalbi dolu bir şekilde onları izledi. Mal, Alec'i Mary'nin kız kardeşini özlediği gibi özleyecekti.

Mal ve Alec'in bir şekilde küçüldüğünü, sislerin içinde kaybolduğunu fark ettiğinde düşüncelerinden sıyrıldı. Geminin adamları demirleri kaydırmıştı. Gemi yavaşça açık denize doğru ilerlerken Mary'nin göremediği kürek sesleri duyuldu.

Mary ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "*Malcolm!*"

Malcolm başını kaldırdı, sonra sesi sisi yarıp geçti. "Gair! Seni fare kuyruklu piç!"

Ardından şiddetli bir su sıçraması ve Gair'in gürleyen kahkahası geldi. Sonra Alec: "Mal, sen aptal mısın?" ve Audrey'nin yarı boğuk çığlığı.

Karanlık bir şekil suyun içinde sallanıyordu. Rüzgâr dindikçe sisler yoğunlaştı ve Mary onların arasından Mal'in iskeleye doğru güçlü bir şekilde yüzdüğünü görebildi.

"Ona yardım edin!" Mary ağladı.

Naughton adındaki çok zayıf, kızıl saçlı hizmetkâr arabadan atladı ve manastırın gölgelerinde onları uşak gibi ona doğru yöneldi. Ertesi gün için teknelerini hazırlayan birkaç balıkçı da yardım etmek için iskeleden aşağı atladı. Balıkçı ve arabacı suya atlayarak Malcolm'u yakaladı ve öksürükler içinde kıyıya çıkardı.

"Malcolm!" Alec'in sesi suyun ötesinde endişe dolu bir şekilde gürledi. "O burada," diye bağırdı Mary ona. "*Git!*"

Alec'in küfrettiğini duydu, sonra geminin kütlesi daha da küçüldü, ta ki girdap gibi dönen karanlıkta kaybolana kadar.

Naughton ve diğerleri Malcolm'u iskeleye kadar çektiler. Ayağa kalktı ama tir tir titriyordu, dudakları çoktan morarmıştı.

Mary kadife pelerinini çıkardı ve ıslak bedenine sardı. Soğuk ondan yayılıyordu, sanki ölüm parmaklarını ona dolamak için bekliyordu.

"Delirdin mi sen?" Mary çok küçük olan pelerini onun üzerine örtmeye çalışırken, "Deli misin?" diye sordu. "Neden gemide kalmadın?"

"Ve seni geride mi bırakayım?" Malcolm ona kuşkulu bir bakış attı ve dişleri takırdayarak başını salladı. "Mümkün değil. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum, aşkım. Bir daha asla." Önce pelerini, sonra da Naughton'ın getirdiği kuru ekoseyi omuzlarına çekerek ürperdi. "Bizi eve götür, Naughton," emretti. "Bu su çok soğuktu."

Araba Malcolm'un yüksek Edinburgh evinin önünde durduğunda, Mary'nin aklına Mal'den sıırıslıklam olmuş pelerinini geri vermesini ve arabacısının onu evin kapısına kadar götürmesini istemek hiç gelmemiştir. Malcolm yol boyunca öksürmüş, titremiş ve küfretmiştir; Mary de onunla birlikte inmiş, arabacının peşinden eve girmiştir. Kendisi ve Audrey için bir sürü zahmete katlanmıştı ve onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

Evde hizmetçilerden başka kimse görünmüyordu. Bunlardan yarım düzinesi ateş yakmak ya da efendilerine yardım etmek için acele ediyordu ama Malcolm, dar ve çok katlı evin merdivenlerini çıkarken Mary'ye sıkıca tutunmuştu.

Mal, odasının kapısı kapanır kapanmaz pelerinini, ekoselerini ve giysilerini atmaya başladı. Mary dönüp gitmesi, koridorda ya da aşağıdaki salonda beklemesi gerektiğini biliyordu ama kıpırdıyamıyordu. Malcolm'un vücudu daha fazla göründükçe olduğu yerde daha da sabitleniyordu.

Mary hayatında hiç giysisiz bir erkek görmemiştir. Babası yatak odasından asla çıplak çıkmazdı. Gecenin en koyu vaktinde yataktan kalksa bile, Lord Wilfort boynundan ayak bileklerine kadar onu örten kalın bir sabahlık giyer, tıraşlı başına da bir kasket geçirirdi.

Malcolm'un çıplak bedeni Mary'nin beklediği gibi değildi. Halsey'in yanında yürürken hissettiği yumuşaklık yerine Malcolm'da sadece sert bir güç görüyordu.

Danae Teyze, odasında sakladığı ve Mary ile Audrey'nin bakmasını yasakladığı küçük bronz çıplak erkek heykelciklerinden oluşan bir koleksiyona sahipti. Kız kardeşler elbette onları görmek için gizlice içeri girmişlerdi. Erkek vücudunun biçimine hayret etmişler, bronzların gerçeğe uygun olup olmadığı konusunda spekülasyonlar yapmışlardı.

Mal onlar için poz verebilirdi. Gergin teni kaslardan bir armatürün üzerine sıkı sıkıya oturmuştu. Malcolm'un bir ressamın bronz heykelleri kadar iyi yontulmuş göğsü, kollarında ve güçlü bacaklarında tekrarlanan koyu kızıl saçlarla tozlanmıştı.

Sadece ortasındaki ekose Mary'nin her şeyi görmesini engelliyordu. Naughton elinde kalın bir battaniyeyle Mal'ın yanına geldiğinde yaşadığı hayal kırıklığı onu dehşete düşürdü.

Malcolm, Mary'nin ilgili bakışlarını fark etti ve karşılık veren bakışı Mary'nin kızarmasına neden oldu.

Mal, Naughton'a, "Şu battaniyeyi üzerime ört," diye homurdandı. "Bu tartanı çıkarmadan önce. Su *buz* gibiydi, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Şimdiye kadar huysuz olan Naughton bir kahkaha attı. Malcolm battaniyeyi kaptı ve vücuduna sıkıca sardı. Çok ıslak olan

Ekose altından düştü ve Mal onu düzgün çıplak ayağıyla itti.

Mal, Naughton'a dönerek, "Mary'ye biraz kahve getir ve ısınmasını sağla," diye emretti. "Ateş neden hâlâ yanmıyor?"

"Ben iyiyim," dedi Mary. Onu takip etti, yüzünün bu kadar sade olmasından hoşlanmamıştı. "Isınmaya ihtiyacın var. Buraya gel."

Malcolm'u battaniyeye sarılı kolundan tutup ateşin önüne çekilmiş bir kanepeye doğru götürdü.

Bu odadaki diğer mobilyalar gibi kanepede de altın yaldızlı, ince işlemeli döşemeliydi ve Louis'in Versailles'daki sarayından fırlamış gibi görünüyordu. Odanın geri kalanı da mobilyalarla uyumluydu: boyalı ve yaldızlı panelli duvarlar, süslü pervazlarla bezenmiş yüksek tavanlar, geçen yüzyılın Flaman ressamı tarafından yapılmış olabilecek manzara veya portre resimleri. Mary'nin vahşî bir İskoçyalı'nın evinin içini hayal ettiğî gibi olmadığî kesindi.

Malcolm minderlere uzanırken bir iç çekti. Mary kahve ya da sıcak suyun yolda olup olmadığına bakmak için döndüğünde, Mal onun elini tuttu ve onu yanındaki kanepeye çekti.

"Ben olacağım," dedi. "Audrey de öyle."

Mary boğazındaki yumruyu yuttu. "Öyle olacağını düşünmeseydim, gitmesine asla izin vermezdim."

"Biliyorum." Mal'ın saçından bir damlacık gözyaşı gibi yanağına süzüldü. "Bana güvenerek iyi bir şey yaptın Mary. Ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim, Alec de öyle. Biz yaşadığımız sürece."

Mal'ın arkaya taranmış, artık sudan kararmış saçları yüzünün tamamını ortaya çıkarıyordu. Bu kadar yakından, büyüyen ateşin ışığı ona dokunurken, Mary bronz teninin altında, hafif çillerin yüksek elmacık kemiklerini fırçaladığını ve alnına doğru tüylendiğini görebiliyordu.

Birine dokundu.

Mal'ın endişeli ifadesi kayboldu. Ağır bir eliyle kızın saçlarını geriye doğru tarayıp onu nemli, battaniyeye sarılı bedenine doğru çekerken gözleri ısındı.

Bölüm 14

Mal tuz ve denize çılgınca dalışının kokusunu alıyordu. Böyle soğuk suya dalarak ölmüş olması gerekirdi ama hayır. Kendisini çekip çıkaracak birilerinin olacağından emin bir şekilde kıyıya doğru ilerlemişti ve yanılmamıştı.

Kendine olan mutlak güveni Mary'ye vücudunun titreşimleriyle ve ona doğru eğilip ağzını alırken öpücüğünün gücüyle geldi. Dudaklarını ayırdı, Mal başparmağıyla yanağını okşayarak onu kendisine açtı. Adamın dili sıcaktı ve aynı zamanda tuz tadındaydı. Mary bu duyguyu kendine bağlamak ve asla bırakmamak istiyordu.

Ama Mal tamamen geri çekilmeden önce alt dudağını yalayarak ondan uzaklaştığında, gözlerinde bir kırılma parıltısı gördü. Şeytani kibrine rağmen bu adamın içi acıyordu.

Malcolm Mary'nin alt dudağına dokundu, dokunduğu yeri incelerken kaşları birbirine yaklaştı. Parmak uçları inanılmaz derecede nazikti.

Mal tekrar ona doğru eğilmeye başladı ama buharlı bir fincan tutan ince, solgun bir el yanlarına geldi ve Naughton boğazını temizledi.

"Kahveniz, efendim," dedi adam. "Ve leydim için. Ve size yetecek kadar ekmek."

Malcolm utanmadan doğruldu, sıkı kaslı bir kolu açıktaydı. "Teşekkür ederim, Naughton."

Tabaktaki yığından yassı bir kek aldı, yarısını ağzına tıktı ve arkasından kahve döktü. Halsey'in küçük ısırmalar alıp her lokmadan sonra dudaklarını mendille silen titizliğinden çok farklıydı.

Mary börek diye bir şey duymuştu elbette ama hiç tatmamıştı. İskoç aşçılarına sadece İngiliz ya da Fransız yemekleri hazırlamaları talimatı verilmişti.

Bir köşesini koparıp ağzına attı ve çiğnedi. Yulaf, onu bir arada tutan yağın ılık tadı ve tanımlayamadığı bir şeyin tınısı diliyle buluştu. Yutkundu, dudaklarını yaladı ve daha fazlası için uzandı.

"Beğendin, değil mi?" Malcolm gözleri parlayarak ona sordu.

"Gerçekten de," dedi Mary, kendi kendine şaşırarak. "Oldukça lezzetli."

"Şefimiz doyurucu bir bannock için bir tanedir. Yeteneklidir."

Bir parça daha ekmek çiğnerken ona baktı. "Aşçı mı tutuyorsun?" diye sordu yutkunduktan sonra. "Aşçı değil mi?"

Mal bıkkınlık içinde kısa bir süre tavanı inceledi. "Babam lanet olası bir dük. Fransa'dan getirttiği ve İskoç tarifleriyle cenneti yaratmaya zorladığı iyi aşçılardan başka bir şey yapamaz. Babam en iyisinden başka bir şeye sahip olmayacak. Gerçi mobilyaların çoğunu Will getiriyor. Will rahatına düşkündür, gerçi kralın bunu ona karşılığında verdiğini tahmin ediyorum."

Belki de altındaki bu kanepede doğrudan Versailles'dan gelmişti. Mary ona daha büyük bir saygıyla baktı.

Malcolm fincanını kaldırdı ve kahveden uzun bir yudum daha aldı. Sonra fincanı, Malcolm'un sıırıslıklam giysilerini silkelemek için çırpınan Naughton'a uzattı.

"Bu çok açık," dedi.

Mary'nin Malcolm'un ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Naughton'ın varmış gibi görünüyordu. "Evet, efendim. Kendinizi daha iyi hissedene kadar."

"Daha iyi hissediyorum. Bir damla ekleseydin içim daha da sıcak olurdu."

Naughton ona onaylamayan bir bakış attı ama mermer kaplı demi-lune masadan kehribar rengi bir sıvı sürahisi getirdi. Naughton kristal tıpayı çıkarıp sıvının bir kısmını Malcolm'un bardağına doldurduğunda sürahiden ılık koku yayıldı.

"Leydi Mary'nin de," dedi Malcolm.

Naughton içini çekti ve Mary'nin fincanına bir damla ekledi. "Ne oldu?" Mary sordu.

"Viski," dedi Malcolm. "En iyi Mackenzie maltı. İskoçlar buna *uisge beatha* der. Hayat suyu."

Mary kahvesini de tıpkı ekmek çorbasını denediği gibi tereddütle yudumladı. Dilinin üzerinde ılık bir ürperti yuvarlandı ve yutkunurken bunu bir sıcaklık dalgası izledi.

"Cin gibi mi?" Bir keresinde meraktan gizlice cinin tadına bakmış, keskin ve göz yaşartıcı bulmuştu. Bu daha incelikliydi, çok iyi ama güçlü bir şarap gibiydi.

Malcolm kızgın bir ses tonuyla, "Cinle hiç alakası yok," dedi. "Bu en iyi İskoç sanattır. Olgunlaşması için yıllarca meşe ağacında bekletilir - mahzenlerimizdekilerin bazıları benden daha yaşlıdır."

Naughton, kendisine sorulmadan, içinde viskiden başka bir şey olmayan iki kristal bardak getirdi ve birini Malcolm'a, diğerini de

Mary. Malcolm bardağını Mary'ninkiyle tokuşturdu ve yudumladı.

Mary çok küçük bir tat aldı. Dilindeki ani yanma geçtikten sonra sıvı ağzını ısıttı ve yuttuğunu fark edene kadar boğazından aşağı yayıldı.

"Bir tane daha al," dedi Mal. "Ve gözlerini kapat."

Mary itaat etti. Ona doğru eğilirken Malcolm'un nefesi ılıktı. "Highlands'in kalbinde, denize bakan fiçisinde dinleniyor. Deniz rüzgârlarının tadını alabiliyorsun, değil mi? Berrak havayı, dünyanın açıklığını."

Mary bu damladaki tüm tadı alabildiğinden emin değildi, ama tadına baktı *Bir şey*. Yumuşak, güçlü, Malcolm'un yaşlandığında olacağı gibi.

Gözlerini açtı. "Bu beni çakırkeyif yapacak."

"Evet, eğer yeterince içersen." Malcolm eğlenmiş görünüyordu. "Ama viskinin tadını çıkarmak gerekir, içinde boğulmak değil. Bira sarhoş olmak içindir, viski ise saf mutluluk için."

Mary belli belirsiz bir yudum daha aldı. Danae Teyze'yle birlikte yaptığı hayır işlerinde içkinin kötülüklerini gördüğü için içkiyi pek sevmese de, bu *uisge beatha*'nın çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Malcolm son damlasının tadını çıkaran bir adam gibi yavaşça içti. Mary de aynı şeyi yaptı, vücuduna nüfuz eden sıcaklık hoşuna gitti. Cildi kızarmış, korsesi çok dar gelmişti. Elbiselerini çekip açmayı ve rahat bir nefes almayı arzuluyordu.

Doyurucu ekmeklerin tadını çıkardıktan sonra Naughton tepsiyi götürdü. Malcolm viskisinden son bir yudum aldı ve bardağını yere koydu. "Şimdi,

o zaman, Mary."

Sesi alçaktı, denizde doğaçlama yüzdüğü için pürüzlüydü. "Şimdi, o zaman?" Mary endişeyle sordu.

"Seni yatak odamda yalnız yakaladım. Bu geceyi planlamamıştım ama önüme çıkan her fırsatı değerlendireceğim."

Daha çok endişelenmesi gerekirdi, diye düşündü Mary. Aynı anda hem korkmuş hem de kırılmıştı ama ne korku ne de öfke gelmişti. Malcolm'a karşı doğru tepkiyi verebilmeyi diliyordu ama henüz hiç vermemişti.

"Ben bir başkasıyla nişanlıyım," dedi Mary, kelimeler inandırıcılıktan yoksundu. "Şimdilik."

Malcolm onun arkasına bakmadan Halsey'den uzaklaşacağından o kadar emindi ki. Başından beri bunu tavsiye etmişti.

"Nişanı bozmak karşı tarafı terk etmekten daha fazlasıdır, biliyorsun," dedi Mary. "Anlaşmalar var - babam ve Halsey aylarca

avukatlarla çekiçle dövüyorlar. Lord Halsey'in davasını şimdi reddedersem, sözleşmenin ihlali için dava açabilir."

"Evet, yerleşim yerleri hakkında her şeyi biliyorum." Mal bilgece başını salladı. "Mackenzie'lerin avukatları da var, son derece pratik ve eli sıkı İskoçlar. Şalgamdan bile kan çıkarabilirler."

Mary kuru bir sesle, "Halsey'i çok sıkıştırmaları gerekecek," dedi.

Malcolm kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım. Sen bir harikasın. Bana bu kadar yakın oturup avukatlar ve anlaşmalar hakkında sakince konuşabilirken, benim tek düşündüğüm teninin ne kadar ipek gibi olduğu."

Söz konusu deri gerginleşti. Malcolm, Mary'nin elmacık kemiğinden dudaklarına doğru ilerledi, parmak uçları çenesinde durdu.

Bu okşamayı talep etmedi. Nazikti, vericiydi. Mary elini kaldırdı, parmakları titriyordu ve karşılığında onun yanağına dokundu.

Bıyıkların yanışını, kasların seğirmesini hissetti. Mal onu izliyordu, altın rengi gözleri hiçbir şey ele vermiyordu.

Mary parmaklarını adamın kırmızı-altın kıllarla fırçalanmış çenesinden aşağıya, boynuna ve oradaki kaslara gezdirdi. Cesurca, dokunuşunu boğazının çukuruna, sonra açıkta kalan köprücük kemiğinden geniş omzuna doğru çekti.

Çok küçük heykeller dışında hiç çıplak bir erkek görmediyse bile, kesinlikle bir erkeğe dokunmamıştı. Mal'ın teni okyanusta yüzmesine rağmen sıcaktı ve bir erkeğinkinden daha pürüzsüz olduğunu düşünmüştü. Derisi de sıkıydı, kas çeliğini örtüyordu.

"Bunu yapamazsın Mary," dedi usulca.

Mary dondu kaldı ama parmaklarını kaldıramadı. "Neden?"

"Çünkü ben buradayım, istediğin her şeye dokunabilirsin. Ama karşılığında bunu yapamam."

"Biliyorum," dedi. "Bu uygunsuz olurdu."

"Üzerimde battaniyeden başka bir şey yokken bana karşı oturmak kadar uygunsuz mu? Garip fikirlerin var, genç kız."

Mary başının döndüğünü hissetti. "Eğer bir battaniyeden başka bir şey giymeden seninle oturmamı isteyeceksen, bunu reddetmeliyim."

Malcolm'un bakışları keskinleşti. "Ve *böyle* şeyler söylememelisin. Hayal gücüm çok yaratıcı."

Mary yutkundu. Hayal gücü de iyiydi ve bir battaniyenin içinde çıplak olduğunu, kumaşın ona yakından dokunduğunu, Malcolm'un yanında olduğunu düşünmek onu içten dışa doğru haşladı. Göğüsleri gerginleşti ve garip bir acı hissetti.

"Arkanı dön," dedi Malcolm. "Ne?"

"Tam burada, kanepede. Bana arkanı dön." "Neden?"

diye sordu Mary, vücudu kaskatı kesilmişti.

Mal ona çarpık bir sırıtış attı. "Sorgusuz sualsiz itaat etmemeni seviyorum. Beni her zaman söyleneni yapan uysal bir kadından kurtar." Gülümseme kayboldu. "Arkanı dön, çünkü sana dokunmak istiyorum, işte bu yüzden."

Uygun Mary azarlayarak reddederdi. Ne de olsa o bir dağlı barbardı ve Mary de bir leydi.

Gerçek Mary bu gece en derin zindana sürgün edilmişti. Mary eteklerini topladı ve sırtı Malcolm'a dönük olacak şekilde küçük kanepeye yerleşti. Çantası onu sıkıştırıyordu ama bu rahatsızlığı görmezden geldi.

Malcolm sabit bir elle Mary'nin saçlarını ensesinden kaldırdı. Whitman bu gece Mary'nin saçlarını modaya uygun bir şekilde hazırlamıştı; büyük bir kısmı başının tepesine iğnelerle tutturulmuş, birkaç buklesi de ensesine dökülmüştü. Rüzgârdan ve maceralarından dolayı daha fazla tel kopmuştu ve şimdi sis ve Malcolm yüzünden nemliydi.

Malcolm parmaklarını yavaşça boynundan aşağı, saten elbisesinin ortaya çıkardığı çıplak sırtına doğru çekerken Mary .

"Çok yumuşaksın Mary, bunu biliyor musun?" diye sordu sessizce. "Daha güzel bir sırt gördüğümü sanmıyorum."

"Çok bakıyorsun, değil mi?" Mary'nin sözleri soluk soluğaydı, pek de kastettiği gibi alaycı bir öğüt değildi.

Tenine değen sıcak bir kahkaha. "Bir İskoç şatosunda beş erkek ve bir sürü hizmetçiyle büyüyünce, umduğundan çok daha fazla sırt görüyorsun."

Mal'ın kahkahası uzaklaştı ve Mary onun dudaklarını boynunun dibinde hissetti. "Bana verdiğin bir tutam saç hâlâ bende, biliyorsun," dedi. "Onu en değerli eşyalarımı sakladığım kutuya koydum."

Mary eriyordu. Adamın dokunuşu omurgasından doğru bir ısı yayıyordu.

Bu bir adamdı, bir yabancıydı, çıplak, geniş elleriyle ona dokunuyor, hakkı olmayan bir yeri öpüyordu. Her türlü adabı ihlal ediyor, her türlü kuralı çiğniyordu.

Yine de başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu. Mal'ın kendisine dokunmasına izin vermek, aralarında başka herhangi bir insanla kurduğu bağdan farklı bir bağ kurmak doğru geliyordu.

Mary başını yana eğdi, Malcolm'un dudakları boynundan omurgasına doğru ilerlerken gözleri kapandı. Ellerini Mary'nin beline doladı,

karnından göğüslerine doğru kaydırıyordu.

"Bir gece bunların hepsi ortadan kalkacak," dedi. "Her şeyinize dokunabileceğim."

Ve o gece Meryem yanacak ve ölecekti.

Malcolm'un kolları Mary'nin etrafını sararak onu kendine doğru çekti ve tenine öpücükler kondurmaya devam etti. Ağzı her uzvuna ateş saçıyor, Mary'nin bedeni uysallaşıyor ve kabulleniyordu.

Mal önce dudaklarıyla, sonra diliyle Mary'nin elbisesinin açıkta bıraktığı yerleri keşfetmeye devam etti, sonra da kanepenin ucuna yaslanarak onu kendine doğru çekti. Mary başını çevirdiğinde adamın göz kapaklarının düştüğünü gördü, yorgunluk sonunda onu ele geçirmişti.

Mal gevşeyip Mary'yi kucağına alırken kolları onun etrafında ağırlaştı. Nefes alış veriş yavaşlarken battaniyeye sarılı bir bacağını Mary'nin bacağına doladı. Birkaç dakika içinde tutuşu gevşedi ama tamamen çözülmedi.

Mary onun yüzünü inceledi, kendi yüzüne çok yakındı. Malcolm'un gerginliği erimiş, vücudu daha önce hiç görmediği bir şekilde gevşemişti. Kibri gibi endişeleri de yüzünden silinmiş, uyku tüm sertliğini silmiş ve onu Mal'ın gerçekte olduğu genç adam haline getirmişti. Bir iki dakika sonra usulca horlamaya başladı.

Oda sessizdi, Naughton ve diğer hizmetkârlar onları yalnız bırakmıştı. Tek ses ateşin patlaması ve Malcolm'un nefes alıp vermesiydi.

Mary sıcaktı, Malcolm'a sırtını yaslamış rahattı, viski içindeki tüm korkuyu kovuyordu. Gözlerinin ağırlaştığını hissediyordu ama uyumamaya kararlıydı. Malcolm yatıştığına göre artık kalkmalı, eve gitmeli, babasına ve Danae Teyzesine bu gece neler olduğunu anlatmalıydı.

Ama hareket edemiyordu. Malcolm'un göğsü ona yükselip alçalıyor, hafif horultulu nefes alıp veriş uyutucu olmaktan çok rahatlatıcı oluyordu.

Mary'nin gözleri kapandı ve uyudu.

Uyandığında pencere şafakla birlikte grileşmişti. Hâlâ sırtını Malcolm'a yaslamıştı, başı Malcolm'un omzundaydı ve kolları onu sıkıca sarmıştı.

Prens balosunda gördüğü koyu kızıl saçlı, çok uzun boylu, gözleri Malcolm'unkilerden bile daha hınzır Mackenzie, Mary'nin yüzüne bakmak için eğilmişti.

"Sen kim ?" diye sordu. "Ve küçük kardeşim neden sana böyle sımsıkı sarılmış?"

Bölüm 15

Malcolm, Mary'nin başladığını hissetti. Uyandığında Will'in ikisinin de üzerine eğilmiş, Mary'yi ilgiyle incelediğini gördü.

"Günaydın bücür," dedi Will gülerek. "Neden giyinik bir kadınla kanepede yatıyorsun ve Alec nerede?"

"Cehennem." Battaniye Mal'ın göğsünden aşağı kaymıştı ama fark etmemişti çünkü Mary onun üzerindeydi ve soğuğu kesiyordu. İşine karışan bir piç olduğu için Will'e lanet olsun.

Malcolm dikkatlice Mary'yi bıraktı ve dik oturmak için kendini kaldırdı. "Alec kızını bulmak için Fransa'ya giden bir gemide. Karısı çocuk yatağında öldü, zavallı kız. Bu Leydi Mary Lennox. Mary, kardeşim Will."

Will bakışlarını Mary'den ama doğruldu ve gözlerini kırıştırdı. "Az önce Alec'in *karısı* mı dedin? Ve *kızı* mı?"

Mal başıyla onu onayladı. "Evet. Geçen yıl biz Paris'teyken onunla evlendi. Genevieve adında küçük, güzel bir kız. Operada dansçıydı. Evlendiler ve kısa sürede çocuk sahibi oldu. Gece gündüz birlikte olmaları hiç de şaşırtıcı değil."

"Alec." Will yavaş ve temkinli konuştu. "*Evli*." "Evet, ben de sana bunu söylüyorum."

Will boyuna kadar ayağa kalktı, yüzü şaşkınlıktan çalkalanıyordu. "Ve *ben* bilmiyor muydum?"

"Bunu aramızda derin, karanlık bir sır olarak sakladık," dedi Mal. "Kendini suçlama. Babamdan saklıyorduk. Paris'ten gelen bir opera dansçısı mı? Küplere binerdi. Ufaklık doğduktan sonra bunu ona nazıkçe söyleyecektik."

"Ama ben *her şeyi* biliyorum," dedi Will. "Sen istesen de de."

"Aklında başka şeyler vardı." Mal, kardeşinin sıkılı dev yumruğunu rahatlatmak için okşama dürtüsüne direndi. "Jacobite ayaklanması, Duncan'ın kaçması ..." Omuz silkti, *İngiliz birliklerinin hareketlerini, Fransa ve İrlanda'daki politik durumu* eklemeyi unuttu.

"Ama *öldü* mü?" Will hikâyenin tamamını anlamaya çalışarak devam etti. Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Ah, zavallı Alec. Zavallı, zavallı Alec. Hiç şaşırmadım."

Son zamanlarda çok mutsuzdu. Çocuğu doğurdu mu diyorsunuz? İyi mi?"

"Alec de bunu öğrenmeye gitti," dedi Mal. "Elinde bir mektup vardı, benim de hazırda bekleyen bir gemim ve o da gitti."

Will tekrar gözlerini kırptırdı. "Bir ... .. vardı. Mal, *neden* hazırda bekleyen bir gemin vardı? Ne gemisi?"

"Gair'in. gereken başka kargolar vardı. Alec'i onunla gönderdim."

Will elini, kalın telleri dimdik duran saçlarının arasından bir kez daha geçirdi. "Bu bana bir ders olsun. Bakışlarımı daha geniş bir dünyaya çeviriyorum ve evdeki her şeyi özlüyorum." Bakışlarını tekrar Mary'ye çevirdi. "Leydi Mary *Lennox* mu?" Mary başını sallayınca Will suçlayıcı bir ifadeyle Malcolm'a baktı. "O, Halsey Kontu'nun nişanlısı. Burada olamaz."

Mary eteklerini silkeleyerek ayağa kalktı. "Çok haklısınız Lord William. Gün ağarmadan evde olmalıyım, yoksa skandal tüm kasabaya yayılır." Mal'a görkemli bir şekilde başını salladı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim Lord Malcolm."

Mal ve Will şaşkınlıkla onu izlerken, Mary yaldızlı çerçeveli aynaya doğru ilerleyerek saçlarını kısa bir süre düzelitti, sonra da kapıya yöneldi. Mal onun kadınsı hareketlerine o kadar kapılmıştı ki, farkına varmadan odadan çıkıp gitmişti.

Kapı arkasından kapandığında ayağa kalkmış, bir gömlek ve bir ekoseyi kapmıştı. Kapıyı çekip açarak dışarı fırladı ve giderken giysileri vücuduna fırlattı. Will, onun telaşını anlayarak peşinden geldi.

Mary aşağıda Naughton'dan pelerinini alıyor, temizlenmiş ve kurutulmuş bulduğu için teşekkür ediyordu. Mal merdivenlerden aşağı koştu ama çok geçti.

Babasının ayıya benzeyen figürü bir odadan çıkıp alt salona girdi. Mary'yi gördü ve doğruca ona yöneldi.

"*Sen* de kimsin be?" diye bağırdı. Adam yine akşamdan kalmaydı, kan çanağına dönmüş gözleri açık ön kapıdan gelen ışıktaki parlıyordu. Gömleğinin bağcıkları çözülmüş, paltosunu zar zor silkmiş, ekoseleri dağınık kıvrımlar halindeydi.

Mary ona sakın bir reverans yaptıktan sonra pelerinini bağlamaya devam etti. "Günaydın, Majesteleri. Ben Leydi Mary *Lennox*. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim efendim ama işim bitti ve şimdi gidiyorum."

"*Lennox*?" Dük'ün sesindeki kükreme, bunu çözerken biraz azaldı. "Sen Wilfort'un kızıydın."

"Evet," dedi Mary, Naughton'ın uzattığı eldivenleri giyerek. "Lord Wilfort benim babam. Sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim. İyi günler, Majesteleri."

Dük, "Wilfort," diye tekrarladı, sonra başını çevirip merdivenlerden yukarı baktı. "O lanet Sassenach'ın kızının bu evde ne işi var? Will! Lanet olsun sana, ne yaptın sen-"

Malcolm yolun geri kalanını zemin kata kadar çıkmayı başardı ve kendini dükün önüne itti.

"Leydi Mary misafirimiz," dedi. "*Misafir*, lütfen. ol baba."

Mary'yi merdiven boşluğunda bulmanın ve Malcolm'un ona sessiz olmasını söylemesinin yarattığı çifte şaşkınlık dükü bir iki saniyeliğine susturdu. Tekrar bağırarak için ağzını açtığı anda Mary sabaha karşı dışarı çıkmıştı.

Her zaman becerikli olan Naughton tarafından çağrılan bir araba orada bekliyordu. Mal öfkeli bir homurtu çıkardı ve Mary'nin peşinden dışarı fırladı.

Bir uşak onu arabaya bindirmeden önce elini tuttu. Malcolm onun parmaklarını sıktı. "Şimdilik hoşça kal, genç kız. Ama uzun sürmeyecek. Babamı yerleştireceğim, sonra da seni almaya geleceğim. Tamam mı? Ondan sonra asla ayrılmayacağız."

Mary konuşmaya başladı ama Mal başını iki yana sallayarak eve baktı. Mary anlamış gibiydi. Arabaya binmesine yardım eden Malcolm'un elini sakince kavradı.

Adam geri çekilirken Mary, "Hoşça kal Mal," dedi. "Ve teşekkür ."

Mal ona sadece başını salladı ve arabacıya yola devam etmesini işaret etti. Malcolm onun konuşmasını babasından korktuğu için değil, Mary'nin *Hayır* dediğini duymak istemediği için engellediğini biliyordu.

Dük evden sendeleyerek çıktı. Kötü , yüzü kıpkırmızıydı, nefes alış veriş düzenliydirdi. "Onun burada ne işi vardı? Şimdi de senin kız arkadaşın mı? Delirdin mi, bücür?"

Will de dışarı çıkmıştı ve Mal'le birlikte dükü evin güvenliğine geri götürdüler. Naughton, yoldan geçen meraklılar içeri bakmadan önce kapıyı kapattı.

Mal sert bir sesle, "Sana kibar olmanı söylemişim," dedi. "Leydi Mary aptal değil. Saygıdeğer bir hanımefendi ve evlenmeyi düşündüğüm kadın."

Dük bir iki saniye Malcolm'a baktıktan sonra yumruğunu savurdu. "Cesedimi çiğnemen lanet olası bir İngiliz kontunun kızıyla evlenemezsin!"

Babasının darbelerini savuşturmakta artık ustalaşmış olan Mal, yumruğunu yakaladı ve yana çevirdi. "Reşit oldum ve istediğim kadınla evlenebilirim. Devam et ve beni evlatlıktan reddet, eğer aklın varsa. Bir sürü var,

ve benden önce unvanınızı miras alacak dört oğlunuz daha var. Tanrı biliyor ki ben asla dük olmak istemiyorum."

Mal'ın babası kendisine karşı gelinmesine alışık değildi. Oğulları uzun zaman önce onun bağırmasına izin vermeyi ve sonra da sessiz sedasız istediklerini yapmayı öğrenmişlerdi. Duncan hariç, ona ne düşündüklerini nadiren açıkça söylerlerdi.

Dükün bir anlık şoku Mal'ın onu geçip odasına giden merdivenleri tırmanmasına izin verdi. Mal yatak odasının kapısını kapatana kadar dük tekrar bağırmaya başladı.

Mal bir süre odanın ortasında kıpırdamadan durdu. Gömleği ve ekosesi yamuk duruyordu ama onları düzeltmek ve güne hazırlanmak için hiçbir hareket yapmadı.

Oda, içinde Mary'nin canlılığı olmadan kimsesiz ve boştu. Kokusu ve geceleyin vücudunun Malcolm'unkine değen sıcak ağırlığının his aklından çıkmıyordu. Mary'nin kollarında uyanmak Malcolm'un hayatının en güzel anıydı.

Mal'in bunun gibi daha pek çok ana ihtiyacı vardı. Mary'yi kalıcı olarak hayatına sokmak için gereken her şeyi yapardı, babasına ve onun babasına ve iki ulusun düşmanlığına rağmen. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Malcolm için sadece Mary'nin saçlarının kokusunu solumak için uyanmak, onu sabah ışığında kızarmış, dağılmış ve taranmış görmek önemliydi. Ona göre olması gereken de buydu.

Mary'nin pelerini kurutulmuş, fırçalanmış ve onarılmıştı ve şimdi kendi hizmetçilerinin hiç yapmadığı kadar temizdi. Babasının evinin ön kapısından inerken, Malcolm'un baharatından esintiler taşıdığını düşündüğü pelerinin sıcaklığıyla biraz olsun rahatlamıştı.

Araba ön kapıya o kadar yakın durdu ki Mary'nin içeri girmesi için sadece birkaç adım atması gerekti. Araba onu sokağın geri kalanını görmekten koruyordu. Mackenzie hizmetkârları için daha fazla minnettarlık duydu, gerçi efendileri adına sağduyu konusunda çok iyi olduklarını tahmin ediyordu.

Mary içeri girerken Whitman da arka merdivenlerden aceleyle çıktı. "Ah, leydim." İki eliyle Mary'nin kolunu kavradı ve sanki Mary'nin gerçek olduğuna inanıyormuş gibi sıktı. "Leydim, sizin için çok endişelendim. Çılgın İskoçların sizi kaçırdığından emindim."

Mary'nin arkasından ön kapıyı kapatan İskoç uşak da en az Whitman kadar endişeli görünüyordu. "Sokaklar güvenli değil, leydim," dedi, kapıyı sürgüleyerek.

için kapıyı açtı.

"Ben iyiyim." Mary Whitman'ın elini tuttu, kadının gözyaşlarını görünce vicdan azabı duydu. "Gerçekten iyiyim. Yine de artık çekilmek istiyorum. Oldukça yorgunum."

Rıhtıma kadar soğuk bir uçuştan sonra Malcolm'a yaslanarak uykuya dalmak ve ardından o garip *içkiyi* içmek çok ağır gelmişti. Mary'nin kolları bacakları tutulmuş, başı ağrıyordu.

"Elbette leydim," dedi Whitman, istekli bir sesle. "Devam et, delikanlı. Hanımefendinin sıcak suyu ve iyi bir ateşi olduğundan emin ol."

Whitman kolunu Mary'nin omuzlarına doladı ve karanlık merdivenlerden yukarı çıkmasına rehberlik etti. Whitman Mary'nin korkusundan Audrey'i sormamıştı ama her an farkına varabilirdi.

İki kat yukarıdaki sahanlığa ulaştıklarında Danae Teyze'nin odasının kapısı açıldı. Danae Teyze, üzerinde bir şal, saçları büyük beyaz bir başlığın altında toplanmış, gözleri kocaman ve kırmızı çerçeveli bir halde dışarı fırladı. Tek kelime etmeden Mary'nin koluna girdi ve Whitman'la birlikte Mary'nin odasına doğru koşmaya başladı.

Kapı kapanır kapanmaz Danae Teyze Mary'yi nefes kesen bir kucaklamayla ezdi. "Ah, benim tatlı gel'im, ölüp gittiğinden emin olduğumu sanmıştım. Ne oldu sana böyle?"

"Teyze, çok üzgünüm." Mary sarılmayı bıraktı ve teyzesinin kollarını ovuşturdu. "Bu kadar uzun süre yok olmayı hiç istememiştim. Babam çok mu üzgün?"

"Hayır, çünkü ona seni kaybettiğimi söylemedim." Danae Teyze Mary'nin ellerini tuttu, sıkıca kavradı. "Sen ve Audrey'nin arkadaşlarınızla kaldığınızı söyledim. Yaptığının bu olduğunu umuyordum. Eğer bugün dönmezsen, mecbur kalacağımı biliyordum... mecbur kalacaktım..." Danae Teyze hıçkırıklarını bastırarak başını salladı. "Ama buradasın, güvende ve bütünsün. Seni daha sonra çok fena azarlayacağım ama şimdilik sadece evde olduğun için mutluyum." Aniden kararsız göründü ve Mary'nin arkasından baktı. "Kız kardeşin nerede? Whitman, Audrey Mary ile geldi, değil mi?"

Whitman yataktan döndü. "Hayır, leydim." Mary'nin geceliklerini ısıttığı tuğla elinde dondu, etrafındaki kumaş sarktı. "Leydi Audrey'i hiç görmedim."

"O zaman nerede?" Danae Teyze aceleyle pencereye gitti ve sanki Audrey'i aşağıda, eve doğru koşarken görecekmış gibi sokağa baktı. "Nerede o, Mary?"

"O güvende." Mary'nin kalbi daha hızlı atıyordu, haberi daha erteleyemeyeceğini biliyordu. "Buraya gel teyze. Benimle otur." Kendini bir kanepeye bıraktı.

ve yanındaki yastığı okşadı. Danae Teyze ona ihtiyatla baktı ama şapkasındaki bantlar titreyerek oturdu.

"Audrey güvende ve mutlu," dedi Mary, sesini nazik tutmaya çalışarak. "Jeremy Drake ile birlikte. Evlendiler."

Danae Teyze tam on saniye boyunca sessiz kaldı, sonra boğuk bir çığlık attı. "Evlenmek mi? Ne demek istiyorsun? O evli olamaz!"

"Öyle," dedi Mary. Sakin olmaya çalışıyordu ama başı çarpıyor ve sesi titriyordu. "Çok mutlu ve Fransa'ya doğru yola çıktı."

Danae Teyze birkaç dakika daha baktı, sonra kanepenin minderlerine yaslandı. "Aman Tanrım. Yüce Tanrım, bana yardım et."

"Bu evlilik yasal bir evlilik," dedi Mary hemen. "Din adamları tarafından yapıldı, tescil edildi ve şahitlik edildi. Jeremy iyi bir adam, teyze. Ona iyi bakacaktır."

"Asla aksini düşünmedim. Ama, canım ..." Danae Teyze ona gevşek gevşek baktı. "Babana nasıl söyleyeceğiz? Dün gece beni getirmeliydin ve hep birlikte Fransa'ya kaçmalıydık. Herhangi birimizin onun gazabından kurtulmasının tek yolu bu."

Bölüm 16

Ne olduysa oldu, Mary babasıyla konuşana kadar epey geç olmuştu. O sabah, General Cope'un Edinburgh'un güneyinde karaya çıktığı ve Charles'ın ordusunu durdurmak için şehre doğru ilerlediği haberi geldi.

Wilfort ve Halsey Kontları o gün Lord Wilfort'un çalışma odasına kapandılar, Jeremy'nin babası Lord Bancroft da dahil olmak üzere Edinburgh ve çevresindeki diğer İngilizlerden mesajlar gönderdiler ve ziyaretler aldılar. Mary, Lord Bancroft'un kaçış haberini Mary'den önce vermesinden korkuyordu ama babası bu konuda tek kelime etmedi.

Mary'nin odası, her iki pencerenin de açık olması koşuluyla, penceresinden babasının aşağıdaki çalışma odasından gelen konuşmaları içeri alacak şekilde yerleştirilmişti. Bugün hava iyiydi, bu yüzden kendi odasının altındaki odada olup biten her şeyi duyabiliyordu. Mary ne kadar dinlerse dinlesin, Jeremy'nin adının geçtiğini bir kez bile duymamıştı. Sanki delikanlının öz babası onun gittiğini fark etmemişti ve bu doğru olabilirdi.

Mary günü Danae Teyze'yle geçirdi ama akıllı her zamanki işleri olan dikiş dikmek, mektup yazmak ya da yüksek sesle kitap okumakta değildi. Danae Teyze gibi Mary'nin de akıllı Audrey'nin nasıl olduğunu, geminin bir aksilik olmadan limana varıp varmayacağını, Paris yolunda güvende olup olmayacaklarını merak etmekteydi. Mary, Alec ve Jeremy'nin kız kardeşine göz kulak olacaklarına inanıyordu ama Audrey'nin ilk mektubunu aldığı anda kendini çok daha iyi hissedecekti.

Mary de Malcolm'u düşünmemeye çalıştı ama . Onun ıslak giysilerini vücudundan sıyırdığını, ölümcül soğuktan titrerken bile içinde bulunduğu duruma güldüğünü görmeden dikişine bakamıyordu.

Onun altındaki sıcak cüssesini, uyuduğunu haber veren hafif horultusunu hatırlıyordu. Sırtındaki dudaklarını ve sonra kollarında yattığı anılar o kadar canlıydı ki, Mary bir an için Danae Teyze'nin kanepesinde ağırbaşlı bir şekilde oturup babasının gömleğinin dikişini dikmek yerine *orada*, onunla birlikteydi.

Senin için geleceğim. mı? Bundan sonra asla ayrılmayacağız.

Mary'nin adamın ne yapmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu onu biraz endişelendirmişti ama adamın sessizce söylediği sözleri hatırlamak içini ısıtmıştı. Bu adam bir kaçamak ayarlamaktan, kardeşini küçük kızına göndermeye ve tüm Jacobite ordusunun ona engel olmamasını sağlamaya kadar her şeyi yapabilecek bir adamdı.

Tehlikeli bir adamdı ama aynı zamanda şefkatli ve anlayışlıydı. Mal'in bu gece yaptığı her şey başkaları içindi. Yaptıkları dolaylı olarak kendisine fayda sağlasa bile -Mary'yi evinde yalnız bırakıp onu öpebilmek- Malcolm istediğini alabilirdi, diğer herkesle birlikte şeytana uyabilirdi. Mary'den kendisine güvenmesini istemişti ve şu ana kadar bu güvene ihanet etmemişti.

O gece kimse dışarı çıkmadı, tüm davetler reddedildi. Danae Teyze, Mary'ye Audrey'le ilgili haberi babasına vermek için akşam yemeğinden sonrasını beklemelerini tavsiye etti. O zaman daha baş başa kalabilirlerdi ve belki de bol yiyecek ve içecek onu daha sakin bir hale sokabilirdi.

Ne yazık ki Halsey yemekte kalmıştı. Audrey'nin masadaki yeri boş kalmasına rağmen, Lord Wilfort o bitmek bilmeyen akşam yemeği boyunca bir kez bile onu sormadı. Muhtemelen Audrey'nin odasında uyuduğunu, hasta olduğunu ya da olası bir savaş yüzünden aşağı inemeyecek kadar gergin olduğunu düşünmüştü.

Masadan kalktıklarında Mary cesaretini topladı ve Wilfort, Halsey'e kütüphanesinde brendi içmek için kendisine katılmasını teklif etti.

"Baba, gerek."

Wilfort ona bakmadan, "Şimdi olmaz," dedi. "Halsey, bir mesaj daha aldım-"

Babası arkasını dönmeye çalışırken Mary onun önüne geçti. "Baba, beni gerçekten duymalısın."

Wilfort dikkatini Halsey'den güçlkle çekti. Mavi gözleri Mary'nin küçüklüğünde olduğu kadar güçlüydü ama annesinin öldüğü günden beri daha da sertleşmişti. "Evet Mary, ne oldu?" diye sordu sabırsızca.

Mary üç adım ötede bekleyen Halsey'e baktı. "Belki de baş başa kalabiliriz?"

Wilfort onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını çattı. "Mary, konuşmak istediğin her şeyi Lord Halsey'in önünde konuşabilirsin. O senin kocan olacak."

Mary kendi kendine sessizce homurdandı ama yapacak bir şey yoktu. Ne kadar uzun süre beklerse o kadar kötü olacaktı. Yumruklarını sıktı. "Baba," diye söze başladı, sonra da hikâyesini anlatmaya koyuldu.

Mary olayı kısaca, kalın çizgilerle anlattı. Audrey'nin artık Jeremy Drake'le yasal olarak evli olduğunu açıkladığında, Wilfort'un yüz ifadesi kızgınlıktan şaşkınlığa ve öfkeye dönüştü. Wilfort uzanıp Mary'yi kolundan ve onu kendine doğru çekerken kolunu büktü.

"Bana meydan mı okudu?" Wilfort'un vücudu inceydi ama kırbaç gibi güçlüydü. Sesini alçak ama hırçın tutuyordu, Malcolm'un babasının ışınları titreten bağırışlarının aksine. "Ve sen de ona *yardım ettin*?"

"Baba, Jeremy iyi bir aileden gelen iyi bir adam." Mary babasının nefesindeki şarabın kokusunu alabilecek, keskin yüzündeki çelik gibi gözlere bakabilecek kadar yakındı. "Audrey onu seviyor."

"*Aşk mı?*" Wilfort'un tutuşu sıkılaştı ve onu bir kez salladı. "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Aşk için evlenmek aptalca bir tuzaktır. Bunu biliyorsun, sen mantıklı birisin Mary, en azından ben öyle olduğunu sanıyordum."

Adam kolunu çok acıtıyordu ama Mary irkilmemek için kendini zor tuttu. "Annemi severdin."

Wilfort'un gözlerinde bir şey parıldadı. "Birbirimize çok düşkün olduk, evet, ama ailelerimizin isteğiyle evlendik, bu bizim görevimizdi, tıpkı senin ve Audrey'nin olduğu gibi. Sağlam bir evlilik yapıldıktan sonra aşk büyür. Dünya böyle işliyor."

"James," dedi Danae Teyze, sesi zayıftı. "Bu Mary'nin hatası değildi."

"Yanılıyorsun Danae. Bu tamamen onun ve senin hatandı. Seninle daha sonra konuşacağım. Audrey, Mary'nin yardımını olmadan gidemezdi ve bu bir gerçek." Wilfort soğuk mavi gözlerini tekrar Mary'nin üzerine dikti. "Ve *sen* de bunu kendi yardımın olmadan yapamazdın. Sana kim yardım etti?"

"Hiç kimse," dedi Mary hızla. "Jeremy-"

"Jeremy Drake ahmağın tekidir ve kendi evinde bir gece yarısı ziyafeti düzenleyemez. Sana kim yardım etti? Her kimse bu olaydaki rolü nedeniyle tutuklatacağım, sonra da Fransa'ya gidip Audrey'i eve getireceğim."

"Yapamazsın-"

Wilfort Mary'nin bileğini sıktı, yüzü kıpkırmızı kesildi. "Sen kimsin ki yapamayacağımı söylüyorsun? Sana kim yardım etti, Mary? Adı ne onun? Gemiye kim ayarladı?"

Mary öfke ve acı dolu gözyaşlarıyla savaşıarak başını salladı. "Ben yaptım."

Wilfort alaycı bir ses çıkardı. "Edinburgh çevresinde kamp kurmuş iki bin Jakobit'le mi? Hepsini tek başına mı yaptın? Bana yalan söyleyeceğini hiç düşünmemiştim kızım. Beni utandırıyorsun. Sana yardım eden adam kim?"

Mary Malcolm'un adını verirse ne olacaktı? Wilfort'un gücü Charles'in varlığıyla azalmıştı ve Mal bir dükün oğluydu. Babası Mal'a pek bir şey yapamazdı, değil mi? Ama Malcolm'u çağırmaya çalışabilir ya da bulup vurabilirdi. Mary, Mal'in yavaş gülümsemesini, dokunuşunun sıcaklığını, yaptığı her şeye olan tavizsiz inancını düşündü. Babasının buz gibi gazabıyla yüzleşmesine izin veremezdi. Mary ağzını kapadı ve sessizliğini korudu.

Wilfort ona vurdu. Mary'nin başı arkadan gelen darbeye sarsıldı. Kontun mühür yüzüğü Mary'nin yanağını yararak acı verdi.

"James, hayır!" Danae Teyze ağladı.

Wilfort, Mary'yi saçları yüzüne dökülene kadar sarstı. "Seni nankör, hilekâr kız. Audrey'i benden almana yardım eden adamın adını bana verene kadar odanda kilitli kalacaksın."

Wilfort onu kendisinden uzaklaştırdı. Mary'nin yüksek topuklu terlikleri halıya takıldı, ayağı takıldı ve düşmemek için bir sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldı. Danae Teyze ona doğru koşmaya başladı ama babasının ters bakışı Danae'nin geri kaçmasına neden oldu.

Halsey hiçbir şey yapmadı. Konuşma boyunca sadece izlemiş, dinlemiş ve gözlemlemişti. Yüzünde garip bir memnuniyet ifadesi vardı, gözlerindeki parıltı sinir bozucuydu.

Wilfort ceketini düzeltti ve Halsey'e kısa bir selam verdi. "Bu sahneye tanıklık etmek zorunda kaldığın için özür dilerim, Halsey."

Halsey burnunu çekti. "Özüre gerek yok efendim. Kadınlar itaatkâr olmalı ve bunu onlara öğretmeliyiz. İyi bir kelepçe ya da sopa harikalar yaratır."

"Mary'nin hiçbir zaman fazla disipline ihtiyacı olmadı." Wilfort kelepçelerini düzeltti ve masaya geri dönerek titreyen eliyle konyağa uzandı. "Nadiren itaatsizlik eder, bu benim için sürpriz oldu. Ama Lennox kadınları inatçıdır. Bunun farkında olmalısın. Danae, Mary'yi odasına götür ve kilitle, sonra da anahtarı bana getir."

Adamlar dönerken Danae Teyze Mary'nin yanına geldi. Danae Teyze onu odadan çıkarırken Mary onun yardımını reddetti, Wilfort ve Halsey çoktan bu duvarların dışındaki durumla ilgili tartışmaya dalmışlardı. Wilfort odadan çıkarken Mary'ye hiç bakmamıştı ama Halsey'in ayrılırken attığı bakışta Mary'yi ürperten tuhaf bir ilgi vardı.

Onu esir tutuyorlardı.

Malcolm bunu ertesi sabah Naughton'dan duymuştu, o da Mary'nin evindeki bir uşaktan öğrenmişti. Naughton tüm bildiklerini anlatırken Malcolm kendi odasında tabancasını hızlı hareketlerle temizliyordu.

Naughton işini bitirdiğinde Mal homurdandı. "Babası lanet olası bir martinet. Bana benimkini hatırlatıyor."

Dük, Malcolm'u hayatı boyunca pek çok kez odaya kilitlemişti ama Mal hiçbir zaman uzun süre kapalı kalmasına izin vermemişti. Eğer Mal'ın bununla bir ilgisi varsa, Mary de izin vermezdi.

"Bana şu evin içinde bir yol bul," diye emretti.

Naughton sakince Malcolm'un çamaşırlarını katlamaya devam etti. "Onu kurtarmayı planlıyor musunuz, efendim?"

"Tabii ki biliyorum."

"Prens'in ordusu Edinburgh'a varmadan önce General Cope'u karşılamak üzere yola çıktı. Lord Duncan da onlarla birlikte yürüyor. Haberdar edilmek istemiştiniz efendim."

Malcolm bunu zaten biliyordu, dün bütün gün evle kamp arasında gidip gelmiş, Duncan'ı ikna etmeye çalışmıştı. O ve Will de babalarını ve Angus'u Kilmorgan'a dönmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Her iki çaba da sonuçsuz kalmıştı.

"Leydi Mary'ye bir mesaj iletin," dedi Mal, tabancanın namlusundan temizleme beziyle birlikte çubuğu çıkarırken. "Ben dışarı çıkıp Duncan'ın kendini öldürtmediğinden emin ona yerinde kalmasını söyle. Sonra Leydi Mary'nin durumunu halledeceğiz."

Naughton öksürdü. "Sorduğum için özür dilerim efendim ama her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmam gerekiyor. Leydi Mary hamile mi?"

Mal şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Hayır, lanet ." Kendini sakinleştirdi. "Yine de adil bir soru. Ama hayır." Malcolm tabancayı kılıfına geri koyup barut ve bilye stokunu kontrol etti. Kılıfı ve mühimmat tutan kayışı omzundan kaldırdı ve ceketinin üzerine yerleştirdi. "Beni bekleme Naughton. Duncan'ı eve götürebilirim götüreceğim. Yoksa ..." Omuz silkti. "Leydi Mary'nin mesajımı aldığından emin ol."

"Evet, efendim," dedi Naughton. "Bununla bizzat ilgileneceğim."

Mary yatak odasına kapanıp bir süre öfkeleni, sonra öfkesi ve yerini kararlılık aldı.

Whitman'ın Mary ile ilgilenmesine ve ona küçük öğünler getirmesine izin verildi ama Mary'nin Danae Teyze dahil hiç kimseyle görüşmemesi gerekiyordu. Wilfort, Mary'ye Whitman aracılığıyla, Halsey'le evlenene kadar Mary'yi kilit altında tutmaya niyetli olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi.

Ama Mary Halsey'le asla evlenemeyeceğini biliyordu. Babası dün gece ona vurduğunda gözlerinde beliren ışık, birkaç gece önce merdiven boşluğunda yolunu kesip göğsünü sıktığındaki bakışıyla birleşince, Mary'de asla yok edemeyeceği bir nefret uyandırmıştı. Halsey nişanlılıkları boyunca iğrenç biri olmuştu ama Mary bunu görmesine izin vermemişti. Görevinden duyduğu gurur onu aptalca bir körlüğe sürüklemişti.

Halsey'den kurtulma mücadelesi henüz başlamamıştı. Mary hapsedildiği süreyi bunu nasıl yapacağına karar vermek ve ihmal ettiği tamirat ve yazışma işlerini tamamlamak için kullandı.

Mary hapse atıldığı ilk gece geç saatlere kadar yazı masasında oturmuş, Charles'ın Londralı bir arkadaşının eğlencesi için Holyrood'daki balo salonuna anlatmaya çalışıyordu ama kalemını bırakıp elini gözlerine götürdü. Tüm olanlara rağmen, en canlı kalan şey Mal'in dudaklarının sıcak dokunuşu, kanepede uyurken ona sarılırkenki gücüydü. Babasının ona verdiği kesiğin acısı buna karşı koyamamıştı.

"Hanımefendi?"

Mary uyandı ve başını kaldırdı. Fısıltı kapıdan gelmemişti. Şömineden gelmişti.

İçinde bir ateş yanıyordu. Mary birkaç dakika alevlere baktıktan sonra boğuk bir sesle birlikte duvara bir tıkırtı duydu.

Bölüm 17

"Hanımefe
ndi!"

Mary sesi tanıdı; onlar için ayak işlerini yapan İskoç delikanlılardan birine aitti. "Sen misin Ewan?" diye seslendi. "Hangi cehennemdesin?"

"Al."

Sonunda onu ateş ışığının ulaşmadığı gölgelerde gördü. Ewan lambri kaplamadaki bir dikdörtgeni sökmüş ve deliğin içine çömelmişti.

Ewan en fazla on iki yaşındaydı ve genellikle üstü başı kir içindeydi ama hızlı düşünür ve her şeyi hatırlardı. Hata yapmadan mesaj gönderme ve dükkanlardan mal getirme konusunda ona güvenilebilirdi.

Mary açıklığın yanında elleri ve dizleri üzerine çöktü. "Oraya nasıl girdin?" diye sordu. Delik Ewan boyutlarında görünüyordu, başka kimseye yoktu.

"Burası hizmetçi çocuklar için," dedi Ewan. "kimseyi rahatsız etmeden sürünerek geçip ateşi karıştırabilirlerdi."

Mary onaylamayarak, "Çok düşünceli," dedi. Kendilerine hizmet edenlerin rahatını düşünmeyen hanımefendiler ve beyefendiler için demek istiyordu. "Geçitler nereye çıkıyor?"

"Evin her yerinde," dedi Ewan. "Yani birini göndermeleri gerektiğinde akıllarına ben geldim."

Mary kaybolmaya başlamıştı. "Kimin birini göndermesi gerekiyordu? Nereye?"

"Bay Naughton yaptı. Büyükanнемin kayınbiraderi. *Leydi Mary'ye birini gönderip, lord hazretlerinin işlerini hallettikten sonra birazdan orada olacağını ve kıpırdamamasını söylediğini iletmesini istedi. Cook -büyükannem- bunu duyunca, 'Ewan'ı geçitlerden yukarı göndereceğim, kimsenin haberi olmayacak,' dedi.*"

Mary'de bir anlayış pırıltısı belirdi. "Lord Hazretleri derken Lord Malcolm'u kastediyorsunuz sanırım?"

"Evet leydim. Burada kalıp onu bekleyeceksin. İskoç ordusunun peşinden koşuyor ama yakında işi bitecekmiş."

"Tüm ordu mu?" Mary'nin kalbi daha hızlı atıyordu. "Jakobitlere karşı mı savaşıacak? Yoksa onlarla *birlikte* mi?"

"Bay Naughton ikisinin de olmadığını söylüyor. Lord Malcolm kardeşinin üzerine bir ağ atmaya ve onu eve sürüklemeye gitti."

Lanet olsun adama. Mal'ın niyeti Ewan'ın söylediğinden başka bir şey olmayabilir, ancak Mal İngiliz ordusuna karşı kılıç çekerse, hayatının geri kalanında bir hain olarak damgalanacaktır ki bu da kısa olabilir.

"Gidemez," dedi ellerini sıkarak. "Kargaşanın ortasında kalır, yakalanır ya da öldürülür. Ona gitmemesini söylemelisin."

Ewan sadece ona baktı. "O çoktan gitti leydim. Bay Naughton, Lord Malcolm bir şey yapmayı aklına koyduğunda, İsa'nın bile fikrini değiştiremeyeceğini söylüyor. Büyükanнем ve Bay Naughton da böyle söylüyor."

Aman Tanrım. Mary bugün babasının ve Lord Halsey'in çalışma odasında İngiliz ordusunun ayaklanmayla nasıl başa çıktığına dair konuştukları her şeyi duymuştu. Şu anda bile Flandre'dan askerlerin geri çağrıldığını, kralın Hannover'den döndüğünü ve bu isyanı kesin bir kararlılıkla bastırmak için adımlar attığını biliyordu.

Mary, Malcolm'un kareli giysileri içinde, elinde mızrağı, topçu ateşine doğru hücum ederkenki görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Tarlalara duman çökecek ve duman dağıldığında Mal çimlerin üzerinde kanlar içinde yatıyor olacaktı.

Nefesi kesildi. "Hayır."

Eğer Malcolm ölürse, Mary buna asla dayanamazdı. Mary için Malcolm hayatın ta kendisiydi. Ona daha önce hiç bilmediği bir dünyanın, yoğun duyguların, cesaretin ve umudun olduğu bir dünyanın görüntüsünü vermişti.

Bu hayat söndürülemezdi. Şimdi değil, genç, güçlü ve sonsuz olasılıklarla doluyken.

Geçen gün ona eve çağrıldığını söylediğinde, yürümediği bir yolda acı tatlı bir keder hissederek yas tutmuştu. O zamandan beri o yolda epey yürümüştü ve artık geri dönüş olmadığını fark etmişti. Malcolm'un ölümü onu hazır olduğundan daha fazla üzecekti.

"Merak etmeyin leydim," dedi Ewan kendinden emin bir şekilde. "Lord Malcolm daha önce de savaşlara girmiş ve her seferinde oradan sağ çıkmıştır."

Mary kendini ayağa kaldırdı. Bu haber karşısında buruşup düşemezdi; bunun yerine harekete geçmeliydi.

"Teşekkür Ewan," dedi Mary. Gerektiğinde çok güçlü olabiliyordu ve bu durumdan kurtulmak için de güçlü olması gerekiyordu.

Malcolm Mackenzie. "Lütfen neler olup bittiğini öğren ve buraya gelip bana anlat." Elini cebine daldırdı ve birkaç madeni para çıkardı. "Sen benim çavuşum olacaksın, ben de senin yüzbaşın. Sadece ve sadece bana rapor vereceksin ve yakalanmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Ewan ustaca bir selam verdi, paraları avucundan kaptı ve kirli giysilerinin içinde bir yerlerde kaybolmalarını sağladı. "Hemen, Kaptan, *efendim*."

Mary suratını asmadı. "Gidin o zaman. Ve kimseye tek kelime etme."

"Emredersiniz *efendim*." Ewan ona bir selam daha verdi, hızla duvardaki paneli yerine taktı ve gitti. Mary lambri kaplamanın arkasında birkaç tırmalama sesi duydu, sonra hiçbir şey duymadı.

Sıkıntılı düşünceleri, yarım kalan yazışmaları ve Malcolm için duyduğu korkuyla baş başa kalmıştı.

Sabahın ilk saatlerinde Malcolm, Johnny Cope'la buluşmak ve ona bir ders vermek için kardeşi, acımasızca inatçı Lord Duncan Mackenzie'nin yanında Preston köyüne doğru sessizce .

En azından Duncan'ın niyeti buydu. Yerel bir delikanlı Lord George Murray'e bataklıklar boyunca uzanan ve Jakobit ordusunun şimdi Cope ve adamlarını çevrelemek için kullandığı sağlam bir patikadan bahsetmişti. Şafakta dönüp İngilizlere bu yeni açıdan saldıracaklardı.

Malcolm ve Duncan sıranın en arkasında yürüyorlardı. Arkalarında klan üyeleri ya da hizmetkârları olmadığı için burada garip adamlardı.

Mal, Duncan'ın sağ salim döndüğünden emin olmak için oradaydı. Duncan ve babaları sık sık sözlerle ve yumruklarla kavga etseler de Malcolm, Duncan ölürse babasının yıkılacağını biliyordu.

Malcolm dün gece kampa vardığında Duncan'a da aynı şeyi söylemişti ama Duncan elbette ona inanmamıştı.

Duncan, "Yaşlı piç kurusu benden kurtulduğuna sevinecek," demişti. "Onun hakkında ne düşündüğümü söyleyecek kadar büyüdüğüm günden beri benden nefret ediyor."

"Sandığın kadar çok şey bilmiyorsun," diye yanıtladı Mal. "Sen de babam kadar körü körüne inatçısın. Eğer sen ölürsen, onun acısıyla yaşamak zorunda kalırım ve bunu yapmak istemiyorum. Ayrıca Will dük olmayı reddediyor."

Duncan bir kahkaha attı. "Will ikiyüzlü bir yılandır. Bunu hatırlasan iyi edersin, bücür."

Mal tartışamazdı. Duncan'ı savaşın dışında kalmaya ve Edinburgh'da beklemeye de ikna edemedi. Duncan'ı zorla götürme girişimi de işe yaramamıştı. Malcolm güçlü ve hızlıydı ama Duncan'ın büyük bir gücü vardı, özellikle de Mal'ı yere seren yumruklarında.

Malcolm geldiğinde İskoçyalılar yürümeye devam ediyordu. Mal yüzündeki kanı temizledi, kollarını kaldırdı ve aceleyle onlara yetişmeye çalıştı.

Duncan'ın taşaklarını ateşten çekecek, adamı eve, babalarına teslim edecek, sonra Mary'ye gidecek ve onu da alıp götürecekti. İyi bir plandı, Malcolm'un başarısızlığa uğramasına izin vermeye niyeti yoktu.

Sisler havayı kaplamış, Malcolm'un giysilerine yapışmış, tabancasını doldurup ateşlerken barutunu nemlendirmişti. İsyancılara katılmaya hiç niyeti olmasa da, orada durup Cope'un adamlarının kendisini vurmasına izin verirse lanetlenirdi.

İskoçyalılar, Mal başladıklarının farkına bile varmadan hücumla geçti. Bir topçu ateşi duydu, sonra İngiliz topları ürkütücü bir sessizliğe büründü. Bu sessizliği tüfek ateşi ve ardından Johnny Cope'un birliklerinin hatlarına hücum eden iki bin İskoçyalı'nın çığlıkları bozdu.

Duncan ileri atıldı ve Malcolm da onunla birlikte koştu. Mal'ın tabancası uzun menzilde işe yaramazdı ama yine de hazır tutuyordu.

Sisler dağılmaya başladı, güneş manzarayı keskinleştirdi. Malcolm diğerleriyle birlikte bataklığa doğru koşarken, atalarının savaş çığlığı, onu durduramadan boğazını terk etti.

Bir iki dakika sonra Mal, tüfeklerini atmış ve kılıçlarını çekmiş bir halde yanından hızla geçen Jakobit İskoçyalıların önünden sıyrıldı. Her yerde, kırmızı ceketleriyle İngiliz piyadeleri kaynıyor, ejderhalar atları döndürüyor, toynaklar vuruyor, adamlar koşuyordu.

Atlar hücum eden İskoçyalıların önünden kaçmaya çalışırken çamur çalkalanıyordu. Öte yandan İngiliz topçuları, sabah ışığında parlayan küçük bir top birliği, boş ve insansız duruyordu. *İlginç*. Mal arkasını döndü ve toplara doğru ilerledi. Onun gittiğini gören Duncan da peşinden gitti. İki kardeş toplara yaklaştı, havada keskin bir duman ve barut asılı duruyordu. Toplar bir kez ateşlenmiş ve sonra terk edilmişti.

Havan topları ve barutlar yanlarında bir yığın halinde duruyordu, arabalar ve onları taşıyacak atlar ise ötede sabırla bekliyordu.

Will'in arkadaşı Stuart Cameron, birkaç kişiyle birlikte Duncan ve Mal'a katılırken, "Bakın ne bulduk," dedi. "Burada güzel ve tatlı bir şekilde oturuyor.

dans partneri isteyen duvar çiçekleri."

Mal bir elini topun soğuk namlusuna koydu. "Onlarla ne yapacaksın o zaman?" diye sordu. "Teàrlach için çalacak mısın?"

"Duncan için bir tüy," dedi Stuart. "Tüm topçu hattını bu şekilde ele geçirmek."

"Üzerlerine düşmek demek istiyorsun," dedi bir başka Jakobit ve güldü. "İyi buldun, Duncan."

Onları Mal bulmuştu, Duncan değil, ama yine de itiraz etmedi. Mal, Prens Teàrlach'ın övgüleriyle ilgilenmiyordu.

Bunu açıklamak için ağzını açtı, ama o anda sislerin arasından kılıcını çekmiş, kararlı bir yüzle yalnız bir İngiliz süvarisi çıktı. Süvari ölüm sessizliği içinde saldırdı, kılıcı Duncan'ın boynuna doğru gidiyordu.

Duncan yoldan çekilmeye çalıştı ama Malcolm onun yeterince hızlı olamayacağını gördü. Mal topun yanından dönerek atın yanına geldi, mızrağı ejderhanın kılıcına çarparak parladı.

Malcolm kılıcını bükerek süvarinin kılıcına doğru ilerletti ve atın momentumunu ona yardımcı olması için kullandı. Mal'ın kılıcının ucu süvarinin kılıcının kabzasına temas ederek kılıcı adamın elinden çekip aldı.

Süvari kılıcı bıraktı. Atını döndürüp Malcolm'a doğru gönderdi ve aynı anda tabancasını çekip ateş etti.

Malcolm kenara sıçradı ve hayvan yanından geçerken atın boynunu yakaladı. Atın hızı onu havaya kaldırdı ve Mal çılgınca bir tutuşla kendini atın cidagolarına, süvarinin önüne çekti. İngiliz şaşkınlıkla baktı ve eldivenli ellerini Malcolm'un boğazına uzatırken öfkeli bir hırıltı

Malcolm adamı attan düşürdü. Süvari sertçe yere düştü ama yuvarlandı ve neredeyse anında ayağa kalktı. Bir sonraki an, Duncan ve adamları süvarinin üzerindeydi ve onu çimlere doğru sürüklüyorlardı.

Mal ayağa kalkıp eyere geçti, üzengileri buldu ve atı sıkı bir daire çizecek şekilde yönlendirdi. Uzman bir biniciyi hissettiğinde onu tanıyan hayvan sakinleşti.

Duncan'ın arkadaşları öldüresiye dövüyorlardı.

"Çekilin ve onu esir alın," diye bağırdı Malcolm onlara. "O cesur bir adam, beşimize tek başına saldırıyor."

Duncan aniden bir askeri ejderhanın üzerinden çekti. "Dur." İngiliz'e ters ters "Bana teslim olursanız yaşarsınız efendim."

İngiliz ona asık suratla baktı. "Başka bir seçeneğim var mı?"

"Bir erkek gibi ölmek mi?" Stuart Cameron önerdi.

"Adamlarım korkak," diye tersledi ejderha. "Onlar için ölmek nasıl bir onurdur? Tamam, teslim oluyorum. Bana ne yaptığınız umurunda değil, sadece atımı iyi tutun."

Malcolm atın terleyen boynunu okşadı. "Evet, iyi bir hayvan."

Süvari kollarını kavuşturdu. "Tek stratejiniz tüfeklerinizi bir kenara bırakıp ölüm perileri gibi çılgılık atarak üzerimize koşmaksa, bu savaş her halükarda kısa sürecek."

"yaradı, değil mi?" Mal neşeyle sordu.

Etraflarında Cope'un birlikleri kaçıyor ya da silahlarını bırakıp İskoçyalılara teslim oluyordu. Topçular için kimse gelmedi; arabaları ve atları boş bir şekilde bekliyordu, sürücüler kaçmıştı.

Duncan Malcolm'a, "Senin tutsağın, bücür. Ona ne istiyorsun?"

Mal başladı. "Tutsağım mı? Ben bunun bir parçası değilim. Seninki, kardeşim."

Duncan'ın ter ve kirle kaplı yüzü sırtışıyla yarıldı. "Onu atından indirdin ve silahsızlandırdın. Yakalandın. Ne yapmamız gerekiyor? Üzerinden mi geçelim? Bağlayıp götürelim mi?"

"Lanet olsun." Malcolm etrafındaki adam kümesine, lekeli ekoselerine, çarpık başlıklarına ve ukala gülümsemelerine baktı. Hırladı. "Bağlayın onu. Çıkarın onu. Ona medeni olduğumuzu kanıtlayın. En azından *ben öyleyim*."

Duncan bir kahkaha attı. Diğerlerinden birkaçı ejderhayı o anda öldüremedikleri için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama hepsi de kolay zaferlerinin sevinciyle çalkalanıyordu.

Savaş çoktan bitmişti. Charles'ın ordusu günü kazanmıştı. Atlı bir başka İskoçyalı tarafından Duncan'ın topları emniyete alması ve kampa geri götürmek üzere hazırlaması gerektiği haberi geldi.

Malcolm bunun bir savaştan çok, bir çatışma ve bozgun olduğunu düşündü. Ama İngiliz ordusu artık Highlander'ların neler yapabileceğini biliyordu.

Malcolm Mackenzie, Prestonpans Savaşı alanından ele geçirilmiş bir at, süvarinin kılıcı ve tabancası ve kendisine ait bir esirle ayrıldı.

Mary savaşın sonucunu daha Ewan dönmeden, sokaklardaki kargaşadan öğrenmişti. Pencereleeri arka taraftaki bahçeye bakıyordu ama

adamların ve atların koşuşturmalarını, bağırışlarını, tezahüratlarını duyabiliyordu.

Babasının aşağıdaki çalışma odasının açık penceresinden süzülen sesini duymak için pencerelerinden birini tam zamanında kaldırdı.

"Cope sadece kaçıp gitti," diyordu Wilfort tiksintiyle. "Bütün büyük silahlarını ve duyduğuma göre toplamı üç bin sterline yaklaşan parasını kaybetmiş. Aptal herif. Etek giymiş iki bin barbara karşı duramaz mıydı?"

"Hazırlıksızdı," dedi Halsey yatıştırıcı bir sesle. "Wade hazır olmayacak. Ya da Cumberland, eğer çağrılırsa."

"Bu utanç verici," diye Wilfort. "Glasgow'da biriktirdiklerimiz ne olacak? Sanırım bugün bunu haber alarak geldiniz."

"Evet, ben ..."

Pencereden uzaklaştıklarında Halsey'in sesi azaldı ve sokaklardaki yeni bağrışmalar onu bastırdı.

Whitman daha sonra içeri girerek Mary'ye heyecanla prensin ordusunun zafer kazandığını ve zafer yürüyüşüne hazır bir şekilde Edinburgh'a dönmekte olduğunu söyledi. Whitman Jakobitleri hiç sevmezdi ama bu görölmeye değer bir şeydi, değil mi?

Günün geri kalanı dışarıda gürültü ve huzursuzlukla geçti. Mary'nin babası çalışma odasının penceresini kapatmıştı, bu yüzden Mary o bölgeden daha fazla bilgi alamadı.

Malcolm'dan haber alamamak Mary'yi huzursuz, endişeli ve acılı yapıyordu. Eğer Jakobitler galip geldiyse, Mal'ın almadan kurtulmuş olma ihtimali yüksekti ama babasının pencereyi kapatmasından önce duyduğuna göre insanlar ölmüştü. Halsey'in söylediğine göre, kayıplar az olsa da, bu az sayıdaki kişi ve aileleri için ölümler kimin galip geldiğinden çok daha önemliydi.

Mary, Whitman o gece onu yatmaya hazırlayıp yanından ayrılana kadar hiçbir şey duymadı. Whitman kapıyı kapattıktan kısa bir süre sonra Mary şöminenin yanındaki panoda hafif bir tıkırtı duydu.

Hızla ayağa kalktı, sabahlığını kaptı ve aceleyle lambri kaplamanın yanına diz çöktü. "Ewan?"

Panel hareket etti ve Ewan'ın kirli yüzü ona baktı. "Benim leydim." Selam verdi. "Kaptan."

"Bunu görebiliyorum." Kalbi çarpıyordu, ağız kurumuştı. "Ne haber, avuş?"

"Lord Malcolm iyi ve savaşı kazandı. İskoçlar tarafından yani."

Mary bir iki an için göremedi, duyamadı ya da konuşamadı. Gözleri yaşlarla doldu ve bir gerginlik onu sardı. "Mal yaralanmadı mı?"

Ewan başını salladı. "Bir çizik bile yok. Ama Lord Mal'in yeni bir atı ve bir İngiliz esiri var."

Mary hızla gözyaşlarını sildi. "Neyi varmış?"

"Bir süvari yakaladık. Bir subay. Lord Hazretleri halletmesi gerektiğini ama yakında sizi almaya geleceğini söylüyor."

"Oh, öyle mi?" Mary nefesini bıraktı, rahatlamıştı ve ağlayarak yığılmak istiyordu. Döşeme tahtalarının üzerinde duran yumruklarını sıktı. "Karıncalar ve iribaşlar, keşke adamın ne düşündüğünü bilseydim. Ve buradan çıkabilseydim. Bu lanet geçit ne kadar büyük?" Başını köşeye doğru uzattı ama pek bir şey göremedi.

"Bu biraz dar, Kaptan. Sürünmek zorunda kalırsın ve benim gibi kirlenirsin."

Ewan , bu kesindi ve ezilmiş kasketine örümcek ağları yapışmıştı.

"Etek ve pannier , değil mi?" diye sordu.

"İskoç kızlarının yaptığını yapabilirsin," dedi Ewan. "Altına deri pantolon, üstüne de düz bir etek giyersin. Hem örtünmüş olursun hem de daha rahat hareket edersin."

"Harika bir fikir, Çavuş, ama korkarım böyle bir kıyafetim yok."

"Sana biraz getireceğim," dedi Ewan ve konuşurken bile paneli yerine yerleştiriyordu.

Mary ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. Evden sürünerek çıkmak ve tutsaklığından kaçmak için pantolon giymek hayali bir fikirdi. Kadın kahramanlar bunu oyunlarda ve kitaplarda her zaman yaparlardı ama böyle bir şey ne kadar pratik olabilirdi ki? Ama Malcolm'la gerçekten konuşmak istiyordu.

Onu görmek, ona dokunmak, hayatta ve iyi olduğuna dair kendine güvence vermek. İnanmadığı bir savaşa katılmak için acele ettiği için onu azarladı.

Ona sarılsın, onu öpsün, Malcolm odasında, "*Şimdi, o zaman, Mary*" dediğinde ona o şekilde baksın.

Mary yatağına uzandı, kalbi tatlı bir rahatlamayla çarpıyordu ve Prens Charles'ın ordusunun askerleri babasının ön kapısına dayandığında hala uyanıktı.

Bölüm 18

Mary'nin kapısı hâlâ kilitliydi. Kolu tıkırdatarak anahtar deliğinden Whitman'a seslendi ama cevap gelmedi.

Erkek sesleri merdiven boşluğunu doldurdu. Babası cevap verdi, Halsey de oradaydı. Sonra Danae Teyze'nin tiz sesi geldi, neler olduğunu öğrenmek için yalvarıyordu.

"Kaptan, efendim!"

Küçük ses Mary'nin arkasından geldi. Ewan paneli açmış, kucağında bir bohça ve korku dolu gözlerle bakıyordu.

Mary dizlerinin üzerine çökerek ona doğru koştu. "Ewan, kim bu adamlar? Ne istiyorlar?"

"Askerler, efendim," dedi Ewan. "Büyükanmem, babanı casusluk yaptığı tutuklamaya geldiklerini söyledi. Herkes kaçıyor, büyükanmem bile." Bir şeyin etrafına sarılmış büyük bir ekoseden oluşan bohçayı odanın içine itti. "Benimle gel, Yüzbaşı. Seni iyi göreceğim."

Mary kumaşı çekip açtı ve içinde yıpranmış yün bir etek, küçük bir çift geyik derisi pantolon, kaba kahverengi kumaştan bir korse ve kısa, sert bir korse buldu. Bunlar ağır işlerde çalışan kadınların giysileriydi ve Mary bunları giymekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Kirli bir geçitten ipekli ve dantelli elbiseleriyle, hatta kalın sabahlığıyla bile geçemezdi.

"Acele edin, efendim," dedi Ewan.

Mary ayağa kalktı ve tuvalet masasının yanında duran küçük paravanın arkasına saklandı. Mary'ye elbiselerini giydirmek için genellikle Whitman ve bir hizmetçi daha yardım ederdi ama bu giysiler oldukça kolay giyilmişti. Korse arkadan bağlanıyordu ama onu da Ewan'a yaptırması gerekecekti.

Kapıda bir anahtar şingırdadı ve kilit tıkırdadı. Mary donakaldı. Askerler mi geliyordu? Paravanın arkasında saklandı ve akıllı çocuk Ewan deliği tekrar kapattı.

Kapı açıldı. "Mary?" Danae Teyze fısıldadı, sonra bir çığlık attı. "Mary, neredesin? Ne oluyor?"

Mary paravanın arkasından fırladı ve Danae Teyze elini kalbine götürdü. "Oh, canım, buradasın. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu da ne? Ewan mı?"

Ne yapıyorsun?"

Ewan paneli tekrar çekip çıkarmıştı ve elleri dizlerinin üzerinde, açıklıkta topuklarının üzerinde oturuyordu.

"Ewan' bir çıkış yolu var," dedi Mary, korseyi arkasından kapatıp Danae Teyze'ye doğru ilerlerken. "Beni bağlayabilir misin?"

Danae Teyze hiç itiraz etmeden Mary'yi döndürdü ve bağcıkları küçük keten ve kemik korsenin içinden geçirmeye başladı. "Çıkış yolu ne?" diye sordu çalışırken.

"Geçit dışarıda leydim." Ewan açıklıktan eğilerek geçti ve kalkarak kasketini ellerinin arasında buruşturdu.

Danae Teyze ona ürkmüş bir bakış attı, sonra da kahverengi korseyi çeken Maryye bir bakış daha attı. Sonra Danae yine lambri kaplamadaki deliğe baktı. "Zeki çocuk. Onunla git, Mary. Bancroft'lara git. Sana göz kulak olurlar."

Mary korsajı kötü yapılmış kancalarıyla tutturdu. "Peki ya sen, teyze? Babamı tutukluyorlar mı? Seni de götürcekler mi?"

"Babanızın İngiliz ordusuna Jakobitler hakkında bilgi aktardığını söylüyorlar. Neden onu tutuklama zahmetine girdiklerini bilmiyorum - düzinelerce insanın Londra'ya mesaj yağdırdığını tahmin ediyorum. Onu ve Lord Halsey'i Holyrood'a götürüyorlar. Sanırım beni de. Ama gitmeni istiyorum. Bir an önce. Bancroft'ların yanında güvende olursun. *Lütfen.*"

Mary en sağlam çizmelerini çekiştirdi, bir çift deri eldiven kaptı ve içi bozuk para dolu çantasını korsesinin içine soktu. "Teyze, seni onlarla yüzleşmeye bırakamam."

"Canım, ben o deliğe asla sığmam. Ben senin iki katınım. Bundan daha kötü fırtınalar atlattım, ama sen çok genç ve savunmasızsın ve bunu görmek istemiyorum-" Sözünü kesti ve parmağıyla Ewan'ı işaret etti "Ona iyi bak delikanlı, beni anlıyor musun?"

Ewan bir selam daha çaktı. "Emredersiniz, efendim."

Danae Teyze irkilmiş görünüyordu, sonra başını salladı. "Çok iyi. Şimdi onlar merdivenleri fırtına gibi çıkmadan *git.*"

Mary kollarını Danae Teyze'ye doladı ve onun sert yanağını öptü. "Seni yakında göreceğim," diye söz verdi.

Ewan'ı takip etmek için döndü, kalbi ağırlaşmıştı. Zafer kazanmış, kutlama yapan Jakobitlerin babasına ve teyzesine ne yapacaklarını, onları ne kadar süre alıkoyacaklarını bilemezdi. Şüphesiz Malcolm bunu öğrenebilir, bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Mary İskoç askerlerinin babasını ve teyzesini nasıl

Sokaklardan geçip iskelelere giden kapılardan çıkarken Malcolm'un partisini görmezden geliyormuş gibi yaparak uzaklaştı. Mal, Mary'nin ailesinin başına en kötü şeyin gelmesini nasıl bilirdi, değil mi?

Korku ve belirsizlik midesini bulandırıyordu. Mary Danae Teyze'ye son bir kez baktıktan sonra Ewan'ın peşinden geçide daldı. Ewan arkalarındaki paneli kapattı ve karanlık tamamlandı.

Ewan'ın geçidi kir, eski çiviler ve Mary'nin düşünmek istemediği diğer şeylerle doluydu. Elleri ve dizleri üzerinde dikkatle ilerlediler ama yol dar, pis kokulu ve nemliydi. Tavan Mary'nin sırtını sıyracak kadar alçaktı, eğer sonuna kadar eğilip kertenkele  melişi yapmazsa.

Geçit evin ortasında bir yere açılıyor ve cılız basamaklardan oluşan bir merdiven boşluğunda son buluyordu. Bir zamanlar bu merdivenler hizmetkârların merdivenleri olmalıydı, ancak ev sakinleri evi modernleştirdikten sonra duvarla kapatılmıştı. Hizmetçilerin bu tehlikeli ahşap merdivenden inip çıkarken ateş için yakıt ve su kovaları taşımış olmaları Mary'nin onlara acımasına neden oldu.

Ewan'ı takip ederek aşağı inerken merdivenler endişe verici bir şekilde gıcırdadı. Mary eldivenlerini almayı akıl ettiği için mutlu bir şekilde duvarlara tutundu.

Bir aksilik olmadan aşağıya inmeyi başardılar. Ewan küçük bir kapı açarak mutfak bahçesinin yanından geçen küçük bir geçide girdi. Mary'yi başka bir evin arkasından keskin bir dönüş yapan ve sonunda bir sonraki sokağa açılan bu geçide götürdü.

Karanlık sayesinde fark edilmeden ara sokaklardan geçtiler ve Mary'nin babasının evinin bulunduğu sokağa bir kez daha ıktılar. Evin etrafı şimdi hem Highland askerleri hem de meraklı komşular tarafından sarılmıştı.  n kapının önünde sade bir araba duruyordu ve Mary izlerken babası elleri arkasında arabaya bindirilmıştı.

Halsey de içeri itildi. İlk araba uzaklaştı ve Danae Teyze dışarı çıkarılırken bir başkası onun yerini aldı. Askerler onu elleri bağlı olmadan içeri alırken kibarlık yapıyormuş gibi görünüyorlardı ama gitmesine izin vermiyorlardı. Araba karanlığa doğru yuvarlanırken Mary'nin gözleri yaşlarla doldu.

Ewan onun elini çekti. "Bu taraftan, efendim!"

Mary aylardır yaşadığı evden çıkıp sokaklarda onu takip etmeye başladı.

Askerler her yerdeydi, gülüyor, bağılıyor, içiyor, Prestonpans'taki zaferlerini kutluyorlardı. Ewan, Mary'yi atlar, arabalar, İskoçyalılar ve şehir sakinleriyle dolu sokaklardan geçirdi.

Ewan aniden bir ara sokakta kayboldu ve bir an için kalbi durdu, sonra elinde Mary'nin koluna koyduğu boş bir sepetle tekrar ortaya çıktı. Mary, Ewan'ın sepeti çalması fikri hoşuna gitmese de başıyla onayladı. Ama sepetle birlikte Mary, sabahın erken saatlerinde işlerini yapmaya giden kasabanın diğer kadınları gibi görünüyordu.

Mary bu şekilde, onu Malcolm'a götüreceğine söz veren Ewan'ı körü körüne takip ederek şehrin içinden geçti. Adamların sokağa döküldüğü bir meyhanenin önünden geçene kadar her şey yolundaydı. Oradaki İskoçyalı askerlerden biri kalabalığı yarararak Mary'yi gördü ve ona doğru ilerledi.

"Gel ve benimle kutla, genç kız," dedi, geniş yüzü içkiden kıpkırmızıydı. "Delikanlıyı da getir. Benim için sakıncası yok."

Arkadaşları yüksek sesle güldüler. Ewan Mary'nin kolunu tutarak onu yanına çekmeye çalıştı.

Adamın ağır eli Mary'nin omzuna indi, ince gömleğinin içinden sıcak bir şekilde geçti. "Kaçma aşkım. Bunu senin değerli kılacağım. Bu gece erkeğini getirmek için daha fazla para, ha?"

Adam uzak batıdan gelen koyu bir İskoçça konuşuyordu ama Mary onu yeterince iyi anlıyordu. Yine de, herhangi bir şekilde karşılık verirse, ağzını açar açmaz İngiliz olduğunu anlayacağını biliyordu. Kızıla çalan sarı saçları ve kaba saba giysileriyle bir İskoç kadını gibi görünebilirdi ama asla öyle konuşamazdı.

Mary adamı omuzlarından silkip Ewan'ı takip etmeye çalıştı ama asker elini daha da sıktı. "Hadi o zaman, kadın."

Mary, ağır hasır sepetini doğrudan İskoçyalı'nın karın boşluğuna göndermek için momentumu kullanarak döndü. İskoçyalı iki büklüm olurken küfrederek Mary'ye tutunduğunu kaybetti.

Arkadaşları şamatayla güldüler. Mary, Ewan'ın peşinden koşmak için döndü ama omuzlarına bir çift el daha indi.

Başka bir İskoçyalı ile yüz yüze geldi, bu çok uzun boyluydu, koyu kızıl saçları vardı ve yüzü öfkeyle kızarmıştı. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra yüzünü kavrayıp ışığa çevirdi ve babasının bıraktığı çürük ve keşiği inceledi.

Malcolm onu bıraktı, kendisine ilk saldıran İskoç'u yakaladı ve suratının ortasına bir yumruk indirdi.

"O benim karım, seni aptal aygır."

Bu diğerlerine şaşkınlık ve daha fazla kahkaha getirdi. "*Karım mı?* Evet, ona böyle mi sesleniyorsun Mackenzie?"

"Lanet olası sarhoş ..." Mal tekrar Mary'ye döndü, onu kolundan, Ewan'ı da boynundan yakaladı. "*Bu hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Eğer bu kızın bulunmasında parmağın varsa, sana gününü göstereceğim, evlat.*"

"Malcolm," diye kekelemeyi başardı Mary.

"*Sonra görüşürüz.*" Malcolm onları sisin ve gündeğumunun loş ışığının içinde patikadan aşağıya doğru yürüttü. "Sizi sokaktan kurtardıktan sonra, anladınız mı?"

Malcolm, Mary'yi çekerken konuşmak için kendine güvenmiyordu. Kalabalıklar arasında dönüp dururlarken onun açıklamalarını da duymak istemiyordu. Güne başlamak için kalkanlar gecelerini bitirenlere karışıyordu ve sokaklar kaynıyordu.

Mary sebepsiz yere burada olabilirdi. Naughton'a Mary'nin evinde, güvende olacağı bir yerde sağlamasını söylemişti. Yüzündeki çürük de sarhoş askerler tarafından yapılmamıştı. Yara en az bir ya da iki günlüktü.

Duncan'ı beladan uzak tutmakla meşgulken *bir şeyler* olmuştu. Malcolm'un onu içeri götürmesi ve ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Mary onun yanında, başı eğik, hiçbir soru sormadan ilerliyordu. Tıpkı efendisi tarafından azarlanmak üzere sürüklenen bir hizmetçiye benziyordu ve Mal öfkesinin altında gülmek istiyordu. Mary iyiydi.

Mackenzie'lerin evine vardılar. Malcolm, Mary'yi ön kapıdan içeri çekti ve neredeyse kapıyı onlar için açan Naughton'a çarpıyordu.

Naughton, Ewan'a ince boyundan bir bakış gönderdi. "Delikanlı, çok pissin. Ön kapıdan girmemeliydin."

"Benim hatam," dedi Mal sabırsızlıkla. "Mary bana neden bir çiftlik işçisi gibi giyinip sokaklarda dolaştığını söyleyene kadar bu ikisi bir adım daha atmayacak."

Naughton, Ewan ve Mary aynı anda konuşmaya başladılar. Mal, Naughton'ın daha sakın bir ses tonuyla Ewan ve mesajlar hakkında bir şeyler söylediğini, Ewan'ın askerler hakkında konuştuğunu ve ardından Mary'nin aynı anda hem telaşlı hem de öfkeli olduğunu duydu.

"Dur!" Malcolm bağırdı. İsteddiği zaman en az düğ güçlü bir şekilde kükreyebiliyordu. Bu kelime tiz seslerinde titreşti ve üçü de şaşkın bir sessizliğe gömüldü. "Mary, söyle bana."

Mary sakince hikâyeyi anlatmak yerine ona öfkeyle baktı. "Bunu *sen* mi yaptın? Sana gelmem için her şeyi yapacağını defalarca söyledin - başka seçeneğim kalmasın diye tutuklamaları sen mi zorladın?"

Mary'nin öfkesi onu güzelleştiriyordu, mavi gözleri kıvılcımlarla doluydu. Ancak sözleri Mal'ı rahatsız ediyordu.

"Kimi tutuklanmaya zorladım?" diye sordu. "Ewan'a seni yerinde tutmasını söyledim. Fransız köylüsü gibi giyinip sokaklarda dolaşmamanı, ortalıkta bir sürü Jakobit'in dolaştığını söylemiştim. Ne yapacaklarını sanıyordun?"

Azarlanmış görünüyor muydu? Zerre kadar değil. Mary sepeti, meyhanedeki sarhoş hödüğe yaptığı gibi *adamın* midesine indirecekmiş gibi kavradı.

"Babam ve teyzem Pretender'ın adamları tarafından kaçırıldı. Lord Halsey de öyle. Kaçmasaydım muhtemelen beni de tutuklayacaklardı. Teyzem esir tutulamaz. Buna dayanamaz ve o yanlış bir şey yapmadı!"

Malcolm ona baktı. "Ve bunu *benim* yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Beni Halsey'den böyle mi kurtarmayı planlıyorsun?" Mary tersledi. "Ailemi hapsederek mi? Eğer öyleyse, yolumdan çekilebilirsiniz. Onlarla birlikte kendimi de hapse atarım. Bunu tercih ederim."

"Böyle saçma sapan konuşma, kadın. Sebebi ne olursa olsun babanı ve teyzeni asla hapse ." Mal durdu, tedirginliğinin yerini acımasız bir öfke almıştı. "Ama gönderebilecek birini tanıyorum."

Mary'nin etrafından dolandı, Naughton'ı görmezden geldi ve merdivenleri ikişer çıkarak babasının odasına doğru ilerledi.

Bölüm 19

Mary Naughton'ın konuştuğunu duydu. "Leydim, burada beklerseniz size içecek bir şeyler getirip bir oda hazırlayacağım." Mary duymazdan gelerek yün eteklerini kaldırdı ve Malcolm'un peşinden merdivenleri koşarak çıktı.

Edinburgh'da evler yüksekti, şehir bataklıklara doğru daha fazla genişleyemeyince yukarı doğru inşa edilmişti. Mary üç kat tırmandıktan sonra Mal'in sahanlığın sonundaki bir odadan öfkeyle yükselen sesini duydu.

Başka bir zaman , aceleyle özel odasına gidip bir aile kavgasına karışmayı aklından bile geçirmezdi. Ama son günlerde kurallar altüst olmuş, babası ve teyzesi hapse sürüklenmişti. Alışlagelmiş davranışlar terk edilmişti.

Mary aralık duran kapıyı iterek açtı ve dükü, erken saate rağmen tamamen giyinmiş, ağarmış kızıl saçları salınmış halde buldu.

Mary geçen gün onunla merdiven boşluğunda karşılaşmıştı, gölgeler onu iri bir cüsse haline getirmişti. Bugün, sisin arasından güneş ışığında onu daha net görüyordu.

Malcolm da kardeşi Will gibi ona çok benziyordu. Yüzleri aynı sertlikte, gözleri kehribar renginin bir tonundaydı ama dükün alnı oğullarınınkinden daha geniş ve belirgindi. Yaşlı adamın saçları da genç adam kadar gürdü, kaşları aynı sertlikte bir araya toplanmış, ağzı inatçı bir çizgiye oturmuştu.

O ve Mal İngilizceyi bırakmış, Mary'nin bilmediği bir İskoç dili olan Erse dilinde bağırıyorlardı. Bir sürü sessiz harfin bir araya geldiğini ve akıcı sesli harfler duyuyordu, hepsi de pencereyi sarsacak kadar gürültülüydü.

Naughton soluk soluğa arkasından geldi, sıkıntılıydı ama Mary aldırmadı. Ewan da onlara katılmış, ağzı açık bir şekilde onları izliyor ve dinliyordu.

"Dük, babanı tutuklattığını söylüyor," dedi Ewan, "çünkü onların İngiliz casusu olduğunu düşünüyor. Lord Malcolm ona çok kızgın."

Böylece Mary toplandı. Dük, Mary'yi görünce İngilizceye döndü. "Wilfort ve Halsey Edinburgh'daki en tehlikeli adamlardan ikisi," dedi.

şiddetle. "Wilfort, kızına dokunduğunu bilse seni hapse atmaktan geri durmazdı, bücür."

"Yani onu ilk sen mi attın?" Mal bağırdı. "Delirdin mi sen? Beni kutsasanız da kutsamasanız da bu kadınla *evleneceğim*. Müstakbel kayınpederimin onu hapse attığım için bana kızmasını istemem!"

Dük, "O lanet olası bir casus, delikanlı," diye karşılık verdi. "O ve onun Halsey, bizi yataklarımızda öldürmeleri için Lowlandlıları kışkırtıyorlar. Highland klanlarını kesmek için İngilizlere katılacaklar. Lowlandlılar her zaman İngilizlerin yanında yer almışlardır, lanet olası hainler."

Kibar bir öksürük dikkatleri Will Mackenzie'nin gömlek, etek ve yün çoraplar giymiş, kollarını kavuşturmuş bir halde eğildiği kapı aralığına çevirdi. Buruşuk saçları yatağından yeni kalktığını gösteriyordu, tıpkı şiş ve kan çanağı gözleri gibi.

Will, "Korkarım haksız değil, Mal," dedi. "Lord Wilfort'un Glasgow'da ajanları ve Alçak Bölgeler'de bir ağı var. Charles'ın Fransa'dan yola çıkma tehlikesi oldukça açıkken Edinburgh'a geldi ve İskoçları İskoçlara karşı kışkırtmak için buraya gönderildi." Will hafifçe utanmış görünüyordu. "Özür dilerim, Leydi Mary."

Mary bu suçlama karşısında şoke olmayı ve öfkelenmeyi istedi ama öyle olmadı. Babasının her zaman *birtakım* planlar yaptığını biliyordu ve çalışma odasında Halsey'le aralarında geçen konuşmaları duymuştu.

"Aptal," dedi boyun eğerek. Wilfort sert bir adamdı, keskin bir zekâyâ sahipti ama yine de onun babasıydı. Mary gözyaşlarını kırpıştırdı. "Ona ne olacak?"

Dük, "Onu asacaklar," diye homurdandı.

Malcolm kendini babasına doğru fırlattı. Will, akşamdan kalma bir adamın yapabileceğinden daha hızlı hareket ederek girdi ve onları ayırdı.

"Majesteleri." Mary sözlerine güç kattı. Dük başını ona baktı, eski püskü giysilerini inceledi, tiksindiği her halinden belliydi. "O benim *babam*," dedi Mary. "Eğer tutuklanmasını sağladıysanız, onu tekrar serbest bırakabilirsiniz."

Dük'ün bakışı kuşkuyla dönüştü. "Bunu neden yapayım ki? Will'i duydun. Wilfort'un casus olduğu konusunda yanılmamışım. Jakobitlere karşı bir sevgim yok ama İngilizlerin hayatımı mahvetmesini de istemiyorum."

"O zaman onu Londra'ya gönderin," dedi Mary. " mesafeden bu ağla iletişim kurması daha zor olacaktır ve bahse girerim

ilgimi kaybederim. Babamın İngiliz dostlarına karşı takip etmesi gereken bir sürü komplo var."

Will bir kahkaha attı. Dük sadece kavgacı görünüyordu, Malcolm da öyle.

Dük, "Her halükarda benim elimde değil," dedi. "Onlar casus ve yakalandılar. Onlara ne yapılacağına karar vermek çocuk prenze kalmış."

"O zaman *ben* giderim," dedi Mal. "Will, Mary'ye göz kulak ol, babamın onu rahat bıraktığından emin ol. Naughton, ona elimizdeki en iyi odayı ver ve yemek ikram et. Ben dönene kadar yerleşmesini ve rahat etmesini istiyorum."

Mary bu kısa süre içinde bile Mal hakkında, bir kez harekete geçmeye karar verdiğinde eylemlerinin sözlerini hızla takip ettiğini öğrenmişti. Arkasını dönüp kapıdan çıktı ve Mary daha ağzını açamadan merdivenlere yöneldi.

Onun peşinden koştu. Malcolm aşağı inerken, "*Burada* kalmama gerek yok," diye seslendi. "Arabacınız beni Bancroft'lara götürebilir. Onların yanında güvende olurum."

Malcolm ona hayretle yukarı doğru bir bakış attı. "Hayır, yapmayacaksın. Olduğun yerde kal genç kız. Babamı görmezden gel ve Naughton'a söyle sana ihtiyacın olan her şeyi getirsin."

Will, merdivenlerin başında Mary'ye katıldı. Arkasında, odasında Dük, talihsiz Naughton'a öfkeleniyordu. Mary'yi dışarı kadar takip etmiş olan Ewan, onun yanında oyalanıyordu.

Will kardeşine, "Tek başına gidemezsin," dedi. "İzin ver geleyim ve yolu senin için kolaylaştırayım. Tanıdığım insanlar var."

"Ben de öyle." Mal yumruklarını sıktı. "Tanrı aşkına, sana burada Mary'nin yanında ihtiyacım var. *Hepinizle* aynı anda ilgilenemem."

Konuşmasını aniden kesti ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Mary yol boyunca onu izledi, tartışmaları azalıyordu. Mal son öfke patlamasını yaptığında gözlerinde bir şey vardı, derinlere inen bir sıkıntı.

Hepinizle ilgilenemem.

Mary bu sözlerin boş olmadığını, doğrudan onu kalbinden vuran bir şeyden kaynaklandığını hissetti.

Mary bu sıkıntıya ne anlam vereceğini bilmiyordu - ya da Malcolm'un kendisine

-Ama o anda bunu öğrenmeye niyetlendi.

Mal'ın aradığı esirler kamplarda esir askerlerle birlikte tutulmuyordu. Lord Wilfort ve Halsey Holyrood'a götürülmüş, alt mahzenlerdeki odalara kapatılmışlardı.

Leydi Dutton-Mary'nin Danae Teyzesi-Duncan, Malcolm'a geldiğinde Lord Bancroft'un evine götürüldüğünü bildirdi. Bancroft ve ailesi ev hapsindeydi, bu yüzden Danae Teyze ya bir şeyle suçlanana ya da İngiltere'ye geri gönderilinceye kadar orada oturacaktı.

Duncan da dahil olmak üzere Mal'ın Holyrood'da konuştuğu hiç kimse Leydi Mary'den bahsetmedi. Ya Wilfort'un kızları olduğunu hatırlamıyorlardı ya da en azından birinin İskoçya'da kaldığını fark etmemişlerdi.

Duncan, Wilfort ve Halsey'in ayrı odalarda tutulduğunu, böylece komplo kuramayacaklarını açıkladı. Mal önce Wilfort'u görmeye gitti.

Mal küçük odaya girdiğinde Lord Wilfort başını kaldırıp boş boş baktı. İngiliz adam ortadaki küçük ahşap masada oturuyordu ve Mal karşısındaki tabureye oturarak tahtaların üzerinden onu inceledi.

Wilfort'un ince, oldukça keskin bir yüzü vardı ama yüz hatlarının düzgünlüğü Mal'a gençken yakışıklı olduğunu söylüyordu. Mary'nin yüzü de aynı netlikteydi ve elmacık kemikleri uzun zaman önce yaşamış İskandinav bir atadan bahsediyordu. Wilfort'un peruk takmasına izin vermemişlerdi ve tıraşlı kafasında tek tip gri saçlar vardı. Mal'a göre peruksuz daha heybetli görünüyordu, adamın sert yüzü ve gözleri daha belirgindi.

Mal ona bakmaya devam ederken Wilfort'un kaşları daha da çatıldı. "Buraya beni sorgulamaya mı geldin?" Wilfort bıkkınlık dolu bir sesle sordu. "Lütfen devam edin. Yemek dediğiniz pisliğe birkaç dakika içinde söz veriyorum."

"Mary'nin yüzündeki kesik *senin* işin mi?" Mal sordu. "Yoksa Halsey'in mi?"

Wilfort başladı, sonra ifadesi düzeldi. "Ah, adını vermeyi reddettiği komplocu siz olmalısınız." İnce kemikli yüzüne bir kaş çatma yerleşti. "Sizi adam kaçırmaktan tutuklatmalıyım, efendim. Eğer Audrey'e bir şey olursa, taşaklarınızı bir tepside sunacağım."

Mal rahatlamış gibi yaparak kollarını masaya dayadı. "Gemiye Fransa'ya götüren kaptana da aynı şeyi söyledim. Kızınız şimdiye kadar orada, bir evinde olmalıydı. Kardeşim hiçbir şey istemediklerini görmek için orada."

Wilfort'un burun delikleri sıkıştı. "Bir Jakobit'in ve bir hainin sözüne mi inanmalıyım?"

"İkisi de değilim ve sözüme inanmalısınız," dedi Mal. "Kızınızla evlenmek istiyorum, haberiniz olsun. Yani diğer kızınızla. Mary."

Kontun kaşları çatıldı ama şaşkınlığını iyi gizledi. "Evlenemezsiniz. Onun için konuşuldu - eğer öyle olmasaydı onunla evlenmene izin vermezdim."

"Mary, onun ruhunu kıracak bir adamla nişanlandı. Sana söz veriyorum, bunu ona asla yapmayacağım. Halsey'le olan anlaşmayı yırtıp at ve benimle bir anlaşma yap."

Wilfort eğlenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Bu yüzden mi buradayım? Ekoseli ilk kabadayı en büyük kızımınla evlenebilsin diye mi tutuklandım? Kim olduğunuzu bile bilmiyorum, efendim."

"Malcolm Mackenzie. Babam Kilmorgan Dükü."

"Ah." Kont'un bakışları keskinleşti. "Evet, *onu* tanıyorum. Ama *senin* adını hiç duymadım, demek ki sen küçük bir oğulsun ve önemsizsin."

Malcolm omuz silkti. "Bana daha kötülerini de söylendi. Ben altı kardeşin en küçüğüyüm, yani beş. Bir zamanlar altı kişiydik." Magnus'un artık onlarla birlikte olmadığını bir türlü hatırlayamıyordu.

"O zaman sen bir hiçsin." Wilfort parmaklarıyla bir kovma hareketi yaptı. Bunu yaparken Mal bir tıkırtı duydu; onu sandalyesine zincirlemişlerdi.

Malcolm, "İngiliz olsaydım bir hiç olurum," dedi. "Ben İskoçum, annemden büyük bir miras kaldı ve Mackenzie parasından da iyi bir payım var. Bu da Mary'nin iyi , saygı göreceği ve zengin olacağı anlamına geliyor."

Wilfort ona alaycı bir bakış gönderdi. "Kasvetli Highlands'de bir kulübede yaşayıp, yiyecek arıyorsun. Git buradan, güzel İskoçyalı."

Mal kendini masadan iterek ayağa kalktı ve öfkesini zorlukla kontrol altında tuttu. "Onunla evleneceğim, *senin* onayınla ya da onayın olmadan. En azından benimleyken yumruklarının menzili dışında olacak. Böyle bir kesik asla *benim* elimden çıkmaz. Mary'nin hatırı için, seni İngiltere'ye kafan sağlam olarak geri göndereceğim, *senin* rızanla ya da rızan olmadan. Halsey'e söyle, Mary söz konusu olduğunda hiç şansı yok." Mal kapıda durakladı. "Hayır, bekle, kendim yapacağım. Sana iyi günler, kayınpeder."

Wilfort yarı ayağa kalktı ama zincirler onu sandalyeye geri sürükledi. "Allah belanı versin!" diye bağırdı, Malcolm hücre kapısını çarparken sesin çınlaması azaldı.

Halsey pazarlık yapmaya Kont'tan daha meyilliydi. Malcolm'un, adamın kenara çekilip Mary'yi ona vermesi gerektiğini açıklamasını somurtkan bir şekilde dinlerken, benzer bir masanın karşısında Mal'a baktı ve kendisine verilen mendille burnunu sildi.

Halsey'in de keskin bir yüzü vardı ama bu daha çok bir sansarinkine benziyordu, gözleri parlıyor ve kendisi için en fazlasını elde etmenin bir yolunu arıyordu.

"Wilfort ve ailesiyle ittifak yapmak sana ne kazandıracak?" Mal sözlerini bitirdiğinde Halsey sordu. "Siz İskoçsunuz ve bir isyancısınız. Wilfort'u kayınpederin yapmanın seni hain olarak idam edilmekten kurtaracağını sanıyorsan yanılıyorsun."

"Wilfort'la ilgilenmiyorum. Kızıyla ilgileniyorum." Malcolm karşısındaki adamı inceledi, simetrik yüzünü, tıraşlı kafasındaki koyu renk saçlarını, kompakt formunu. Mal, gençliğinde üzerine garip bir şekilde oturan kendi iri vücuduyla, o günün standartlarına göre yakışıklı denemeyecek sert yüzüyle, birden fazla kez kırılmış burnuyla tezat oluşturunuyordu.

Halsey, şu anki dağınık görüntüsüne ve tıraşsız çenesine rağmen İngiliz kadınları için çekici sayılabilirdi, bu da titiz olmayı seven bir adam için cehennem olmalı. Halsey yakışıklı olacak kadar genç, kendini nasıl idare edeceğini bilecek kadar da yaşlıydı.

Ve acımasızdı. Mal adamın mavi gözlerinde kendi çıkarından başka bir şey bulamadı. Şu anki durumu bile onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Muhtemelen onu özgürlüğüne kavuşturacak pek çok planı vardı.

Mal iri, yaralı bir elini masanın üzerine koydu. "Onun içinde ne olduğunu anlamıyorsun, değil mi?"

"Leydi Mary?" Halsey burnunu çekti ve burnunu sildi. "Anladığım yanında yüklü bir çeyiz getirmiş. Çiftliğinde çamurda çalışarak bulabileceğinden çok daha fazlasını, İskoçyalı. Onu eve getirmek istemene şaşmamalı."

"Oh, ben bu muyum? Paçavralar giymiş, komşularından çalarak geçinen, klanının toprakları dışındaki dünyayı umursamayan gururlu İskoçyalı. Bir İngiliz tarafından çizilmiş temiz bir resim."

Halsey, "Aşağı yukarı doğru olan bir resim," dedi.

"Belki büyükbabamın zamanında. Artık işler değişiyor, en ücra tepelerde bile. Ama siz İngilizler böyle mi gelin seçiyorsunuz? Sterlin ve şilin olarak değeri ne kadar? Sizin gibilerin hayatta kalmasına şaşıyorum."

"Gençsin," dedi Halsey soğukkanlılıkla. "Tutku için evlenen bir adam aptaldır. Sizin dünyanızda bile gelini en iyi ailelerden, en çok sığırı olandan seçersiniz," dedi.

Tamamen haksız da sayılmazdı, bu da sinir bozucuydu. Mal'ın parmakları masanın üzerinde kıvrıldı. "Mary'nin birkaç tüylü siyah cıvıltıdan daha değerli olduğunu söyleyebilirim."

Halsey dudağını büktü. "Ondan kendi adıyla söz etmen, benim için çoktan mahvolduğunu gösteriyor. Bu da beni on bin sterlin dolandırdığınız anlamına geliyor." Halsey bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Yine de ben mantıksız bir adam değilim. Leydi Mary'yi kızdırmış olsan bile, çeyizinin hatırı için onu tutacağım. Ve eğer ilk ocuk çok erken gelirse, onu yıkık dökük şatonuzda size göndereceğim."

Bölüm 20

Mal kendini masanın üzerine attı ve adamı ceketinden tutup kaldırdı. Wilfort gibi Halsey de sandalyesine zincirlenmişti. Mal'ın elinde garip bir şekilde asılı kaldı.

"Leydi Mary hakkında söylediklerine dikkat et, yoksa boynunu kırarım," dedi Mal alçak sesle tehdit ederek. "Geordie Murray seni hayatta tutmaya bu kadar hevesli olmasaydı şimdi kırardım. Seni bilgi için sıkıştırmayı bitirdiğinde, belki geri gelir ve işini bitiririm."

Halsey korku dolu bakışlarını bir başka alaycı ifadeyle maskeleydi. "Şiddete gerek yok, İskoçyalı. Mary'yle birlikte senin için kenara çekilirim, *eğer* buna değecekse."

Mal onu daha da yaklaştırdı ve Halsey acı içinde homurdandı. "Neden bunu senin için değerli kılayım ki?"

"Beni aldattığın için hapse girmekten kurtulmak için." Halsey'in sesi cızırtılıydı, açık mavi gözleri bir kış gölü kadar soğuktu. "Bana söz verdiğin on bin doları ver ve istersen o pislikle evlen. Ya da parasını ödedikten sonra onu fahişen yap. Hiç umurumda değil."

Mal onu sarstı. "Sana söylediklerine dikkat etmeni söylediğimi hatırlıyorum, Halsey. Onu bana mı satacaksın? Belki ona bir dirsek ödünç veririm, o da bu şekilde senden . Dağlı kızlar nefret ettikleri kocalarına böyle yaparlar."

Halsey yorgun bir gülümseme takındı. "Bunu hatırlasan iyi edersin. On bin pound, Londra'daki iş adamıma ödendi. Bay Sheridan, yirmi üç High Holborn'da. Sözleşmeleri geçersiz kılacak."

Adam iğrençti. Mal, Halsey'i sandalyesine geri oturttu ve onunla işini bitirdi. "Parayı almak için eve gitmeyeceğinden endişelenmiyor musun?"

"Hayır." Halsey masanın üzerine düşmüş olan mendili kaldırdı. "Bu isyan başarısızlığa mahkûm. Şefleriniz kimi destekleyecekleri konusunda anlaşıyor, hatta çoktan katılmış olanlar bile birbirleriyle anlaşıyor. Popüler görüşe göre tüm İskoçyalılar Katolik ve Stuartların arkasında, oysa ikimiz de biliyoruz ki bu iki gerçek de tam olarak doğru değil. Kendi baban koyu bir Protestan ve tüm Katoliklerin şeytan olduğunu düşünüyor. Oğlunun ve varisinin Beelzebub'ın tarafına geçmesinden rahatsız olmalı."

"Babam da İngilizlerin hiçbir şeyini sevmez," dedi Mal. "Sana iyi günler, Halsey. Seni öldürmek için geri gelebilirim."

Halsey sadece mendili damlayan burnuna dokundurdu. Mal kapıyı arkasından kapattı, öfkesi ve tiksintisi ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

Wilfort, Mary'nin yüzündeki morluğa rağmen, açıkça söyleyemese de en azından kızlarını önemseydiğini göstermişti. Lord Halsey ise kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Mal düşünceli bir şekilde üst kata çıktı. Duncan'la konuştu, hatta Lord George Murray ile kısa bir görüşme yaptı ve ardından Holyrood'dan ayrıldı. Mal evinin bulunduğu yere doğru ilerlerken Edinburgh sokakları onu kucaklıyordu.

Oraya vardığında Will'i aradı ve ondan Londra'da, High Holborn, yirmi üç numarada oturan iş adamı Bay Sheridan'a zarif üslubuyla bir mektup yazmasını istedi.

Mary, Malcolm'un döndüğünü duydu ve tırabzanların üzerinden onun aşağıdaki bir odaya girip bir daha çıkmamasını izledi.

Neyse ki düğün, Malcolm'dan kısa bir süre sonra evden ayrılmış ve ortama bir nebze olsun huzur gelmişti. Mary zamanını kahvaltı ederek ve Naughton'ın kendisine ait olduğunu söylediği odaya yerleşerek geçirmişti.

Mary'nin pek iştahı yoktu ama Naughton'ın getirdiği ekmekleri sakın sakın yiyip çayını içerek bir gösteri yapmıştı. Pes etmek yok. O bir Lennox'tu, gururlu insanların soyundan geliyordu.

Naughton daha sonra Mary'nin giysileriyle dolu kendi sandığını çıkardı. Bir şekilde, o ve diğer hizmetçiler babasının evine gizlice girmiş ve Mary'nin eşyalarını .

Mary, kızıl saçları ağarmaya yüz tutmuş, incecik bir adam olan Naughton'ı, o sakın sesiyle ne yaptığını açıklarken inceledi. Mary'nin arkadaşlarının kafasındaki iri yarı, görgüsüz, asi İskoç imajının aksine, Naughton sessiz ve etkiliydi. Ve nazikti. Mary ona teşekkür ederken neredeyse gururundan gözyaşlarına boğulacaktı.

"Önemli değil leydim. Konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için beni çağırmanız yeterli."

Naughton gitmiş, Mary'nin kendini toparlamasına ve kahvaltısını bitirmesine izin vermişti. Yıkanmasına ve giyinmesine yardım etmesi için Jinty adında bir hizmetçi gönderildi. Jinty

Mary'nin şimdiye kadar bu evde gördüğü açık ya da kızıl saçlı hizmetkârların aksine, koyu renk saçlı ve mavi gözlü güzel bir kızdı.

"Adalardan geliyorum leydim," dedi Jinty müzikal bir yumuşaklıkla. "İona, Hebridler'den. En azından annem öyleydi. Sonra Highlands'den bir İskoç'la evlendi. Ben Kilmorgan Kalesi'nde doğdum. Şehre ilk geldiğimde çok heyecanlanmıştım."

Jinty bir hanımefendinin hizmetçisi olarak eğitilmemişti, bu yüzden Mary'nin ona ne gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Jinty onun saçlarını taramasına ve eşyalarını yerleştirmesine yardım etti. Kız terbiyeli ve öğrenmeye hevesliydi.

Ama Mary yerleştikten sonra, artık kendi kıyafetlerini giymişti, Malcolm'u ve getirebileceği haberleri bekleyerek gergin bir şekilde volta atıyordu. Mary merdiven korkuluklarının üzerinden onu izlerken, Malcolm her ne sebeple olursa olsun kendini alt kattaki odaya kapatmış ve onu aramamıştı.

Mary buna daha fazla dayanamadı. Eteklerini topladı ve aceleyle merdivenlerden indi, Malcolm'u bulmak için içeri dalmak yerine kapıyı kibarca çalmak için kendini zor tuttu.

Malcolm kapıyı kendisi açtı. Will onun arkasındaydı ve Mal koridora çıkmadan önce, "Umarım ne yaptığını biliyordur," dedi.

Mary konuşmaya başladı ama Mal ona susturucu bir bakış attı, onu sahanlıktaki bir sonraki kapıya doğru itti ve içeri girmesine rehberlik etti.

Burası da evin arka tarafına bakan ve sessiz olan bir başka oturma odasıydı. Oda küçüktü ama buradaki mobilyalar, başka yerlerde gördükleri kadar zengin ve zarifti. Fransız kralları ve aristokratları, Will'i uzaklaştırmak için ona mobilyalar verdiyse, sık sık başını belaya sokuyor olmalıydı.

"Teyzem-" diye başladı Mary endişeyle.

Malcolm parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "İyi ve güzel. Leydi Bancroft'la birlikte o kocaman evde, müthiş hizmetçiniz de dahil olmak üzere ona bakacak bir sürü insan var."

Mary'nin eli rahatlamak için çarpan kalbine gitti. "Peki ya babam?"

Soru daha korkutucuydu ve Malcolm'un ifadesi onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. "Hapsedildi ama bir masa ve yatağı olan bir odada, bir zindanda değil. Durumu düzelttim, yakında serbest bırakılacak."

Mary'nin dizleri bükülmeye başladı. Sadece Malcolm'un beline doladığı hızlı kolu düşmesini engelledi. Bunca zaman boyunca babasına, teyzesine ne olacağı konusunda spekülasyon yapmaktan kendini alıkoymuştu. Aileler

Bu zamanlarda çok kolay kırılıyor ve yok ediliyor, tutuklamalar yapılıyor, infazlar hızla gerçekleşiyordu. "Teşekkür ederim Malcolm," dedi hararetle. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme, aşkım. önümüzde uzun bir yol var."

Mary parmaklarını onun göğsüne doğru kıvırdı. "Her şey parçalanıyor, ayaklarımın altından kayıp gidiyor." Küçük bir kahkaha attı. "Çoğu senin yüzünden."

Malcolm'un gülümseyerek karşılık vermesini bekliyordu ama gözlerindeki ifade kasvetliydi. "Babamın beni engellemek için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Özür dilerim genç kız. Gerçekten üzgünüm. Ama her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum."

Evden çıkmadan önce, önce babasına, sonra da Will'e bağırdığı zamanki perili bakışını tekrar takındı. Dünyanın yükü Malcolm'un genç omuzlarına binmiş gibiydi. Mary o omuzlardan birine dokundu, paltosunun altında çelik gibi bir güç hissetti.

"Ne demek istedin?" diye sordu ona. "Ayrılırken, 'Hepinizle aynı ilgilenemem' dedin. Bunu söylerken tuhaf görünüyordun."

Malcolm kıpırdamadan durdu, kahverengi gözleri onunkileri arıyordu. Mary bir an için cevap vermeyeceğini düşündü, sonra omuz silkti.

"Hayatta çok şeyim var, değil mi? Parçaları toplayan kişi olmak? Duncan Jakobitlere odaklanmış durumda. Will bilgiyle ilgileniyor - nereden geldiği ve ne işe yaradığı önemli değil - toplamak, saklamak, kullanmak. Angus babama bakıyor ve geri kalanımızla uğraşamıyor. Alec o kadar derinden aşık oluyor ki sanki boğuluyor. Magnus hayalperestti, kendi dünyasında kaybolmuştu ve hiçbir zaman iyi olmadı." Malcolm bir nefes verdi. "Hepsiyle ben ilgileniyorum, görüyor musun? Babamla bile. Bakmak zorundayım. Bana ihtiyaçları var. Bunu yapacak başka kimse yok, değil mi?"

Bölüm 21

Sesindeki tedirginlik Mary'nin kalbini delip geçti. "Magnus'a ne olduğunu duydum," dedi. "Sen dışarıdayken Naughton söyledi. Özür dilerim."

Malcolm'un kolları onun etrafında sıkılaştı, ama bakışları uzaklara gitti, çok uzaklarda bir şeye bakıyordu. "Onu o gün buldum. Soğuk bir yığın halinde yatıyordu. Onu uyandıramadım, tekrar hayata döndüremedim."

Bu basit ifade, söyleyebileceği tüm acı dolu feryatlardan daha fazlasını ifade ediyordu. Mal'ın açık sözlülüğü ve sarsılmaz inatçılığı, hikâyeyi bildiği için şimdi ona biraz daha anlamlı geliyordu. Jinty kardeşlerin uzun zaman önce bir başkasını kaybettiklerini ağzından kaçırdıktan sonra Naughton ona bundan söz etmişti. Naughton, Mary'nin doğru hikâyeyi duyduğundan emin olmak istediğini söylemişti.

Magnus'un ölümü Mal'ı çok incitmişti, Mary bunu görebiliyordu. Eğer Mal bunun için kendini suçluyorsa, kardeşine gerektiği gibi bakamadığını düşünüyorsa, böyle bir şeyin bir daha olmaması için çabalamasına şaşmamak gerekirdi. Bu, Duncan'ı savaşa kadar takip etmesini ve Alec'i kızını bulması için Fransa'ya göndermesini açıklıyordu.

Mary kollarını Malcolm'un beline doladı ve rahatlatıcı ellerini sırtında gezdirdi.

"Hayır, Mary," diye fısıldadı. "Yapma bunu."

Mary onun sözlerini fark etmedi bile. Sıcaktı, o gün ilk kez rahatlamıştı. Yanağını adamın göğsüne yasladı, kalbinin gömleğinin altında attığını duyuyordu. "Ne yapmayayım?"

"Benim için üzül." Malcolm parmaklarını kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Ailemin başına gelen korkunç şeyler yüzünden suratım asık dolaşmıyorum. Magnus ve zavallı Alec' karısı hariç, bunların çoğu kendi suçları. Ben sadece arkadan gelir ve parçaları toplarım."

Mary ona küçük bir gülümseme verdi. "Ben merhametli bir kadını. Kendime engel olamıyorum."

"Ve sen bana *böyle* gülümsediğinde, ben kaybolmuş bir adamım."

Başparmağıyla alt dudaklarını okşadı, sonra başını eğip onu öptü.

Mary öpücükte onun ihtiyacını ama aynı zamanda kendini tuttuğunu da hissetti. İri eli aralarına girip göğüslerine yaslandı, sanki hem onu tutmak hem de uzaklaştırmak ister gibiydi.

Mal kıpırdamadı, parmak uçları kadının korsajının üstündeki çıplak tene dokunuyordu. "Güzel kokuyorsun. Sıcak, temiz bir kadın. Banyo yaptın mı?"

Mary başıyla onayladı. Tünellerden sürünerek geçtiği, sonra da çamur, insan, hayvan ve at pislikleriyle dolu sokaklardan kaçtığı için kirlenmişti. Bir sünger ve bir leğen yeterli olmamıştı. Tamamen suya dalmaktan başka hiçbir şey onu daha iyi hissettirememişti.

"Mükemmel bir fikir," dedi Malcolm.

Dudaklarını bir kez daha öptü, yanağında gezindi, sonra kapıya gitti ve Naughton'a seslendi.

Duncan Mackenzie, Lord Halsey ile yaptığı görüşmeden düşünceli bir şekilde ayrılmıştı. George Murray tarafından adamı sorgulamaya yardım etmesi için davet edilmişti, çünkü Malcolm Murray'e bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmesini tavsiye etmişti.

Çok ilginçti. Halsey onlara gülümsemiş, sonra da Flandre'dan çıkarma yapan İngiliz ordusuyla ilgili tüm ayrıntıları, Lowlands'da onları engellemeye kimin hazır olduğunu ve güneye, İngiltere'ye yürüyecek olurlarsa Carlisle'ı nasıl ele geçirebileceklerini anlatmak için pazarlığa girişmişti.

Karşılığında Halsey hayatını, dokunulmazlığını ve Leydi Mary Lennox ile evlenmekten vazgeçmek zorunda kalmasını telafi edecek kadar bir miktar para istedi.

Adam, kaderindeki ani değişikliklerden dolayı hiçbir şekilde kalbi kırılmamıştı. Sadece pazarlık yaptı.

Duncan hücreden çıkarken kendini hiç de kirli hissetmiyordu. Halsey'e güvenmiyordu - tüm döneklerin güdülerini şüphelidir - ama o ve Murray bilgiyi kullanacak ve daha fazlası için onu sağacaklardı.

Lord Wilfort'a yaptıkları ziyaret farklıydı. Wilfort kızgındı, Halsey'in dönmeye karar verdiğinden haberi yoktu ve hiçbir şeyden vazgeçmeyecekti. Sadece Duncan'ın, Leydi Mary'nin Duncan'ın sonradan görme küçük kardeşi tarafından kullanılmadığından ve bir kenara atılmadığından emin olmasını istedi.

"Kızlarım benim için onurum kadar değerlidir," dedi Wilfort sert bir sesle. "Eğer Mary incinir, ihanete uğrar ya da perişan olursa, kardeşinin peşine düşer ve onu ezip geçerim." Wilfort, Duncan'ın bakışlarını korkusuzca karşıladı. "Ve sonra da sen."

"Malcolm çapkın değil," diye homurdandı Duncan. "Eğer bu kadını istiyorsa, onunla ilgilenecektir."

Wilfort sert bir sesle, "Onun *adı* Leydi Mary Lennox," dedi. "*Bu kadın* değil. Lanet barbarlar."

Wilfort'un ki kadar iyi dikilmiş ve muhtemelen aynı Londra mağazasından alınmış giysiler giyen Murray kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Duncan, Murray gittikten sonra muhafızlar kapıyı kapatmak için beklerken oyalandı. "Barbar kardeşim kızının hatırı için canının bağışlanmasını istiyor," dedi Duncan. "Sanırım seni kurtarmanın bir yolunu buldum."

Wilfort'un irkildiğini görmenin mutluluğunu yaşadı. Duncan odadan çıkarken sırtıttığını gizledi. Mal da planlanan şeyden hoşlanmayacaktı ama küçük kardeşi bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Duncan Malcolm'a hiç yakın olmamıştı, onu gerçekten anlamıyordu. Mal, sarsılmaz kararlılığıyla bazen Duncan'ı biraz korkutuyordu. Mal Mackenzie bir şey yapmaya karar verdiğinde, Tanrı'nın ve tüm meleklerinin onu durdurmasına izin vermezdi.

Ama Mal kendini bir İngiliz kadınına bağlamak istiyorsa -Tanrı nedenini biliyordu- Duncan bunu yapmasına yardım ederdi. Bırakalım da küçük büyücü mutlu olabilsin.

Naughton ve iki delikanlı Malcolm'un yatak odasına yaptığı çağrıya cevap verip bir banyo ve tenekeler dolusu buharlı suyla geldiklerinde Mary izin istedi.

Bunu yapmazsa ağzı açık kalacağını ve Malcolm'un banyoya dalmadan önce giysilerinin her bir parçasını çıkarmasını izleyeceğini biliyordu. Naughton ve uşakları dışarı kadar takip etmeye çalıştı ama Malcolm elini tutup onu durdurdu.

Naughton kapıyı kapatıp onu Malcolm'la birlikte içeri Mary, "Ama sen banyo yapıyorsun," diye homurdandı.

"Evet, öyleyim. Arkadaşlık etmek isterim. Eğer alçakgönüllüysen, arkayı dönebilirsin."

Kız cevap vermeden önce Mal onu serbest bıraktı ve önce , sonra da ince keten gömleğini çıkardı. Şehri arşınladığı deri ayakkabılarını ve bacaklarını saran yün çoraplarını çıkardı. Sonunda ekoseyi çözmeye başladı.

Mary artık başını çevirmeli, arkasını dönmeli, duvara dönük bir sandalyeye oturmalı ve adamın içine devam etmesine izin vermeliydi.

Hareket edemiyordu. Mal ekoseyi sonuna kadar çekip yere bırakırken hiçbir şey söylemedi.

Mary onunla tanıştığından beri masumiyetten meraka, oradan da düpedüz skandal olan durumlara geçmişti. Şimdi, Mal tartanının düşmesine izin verirken bu odada duran Mary, tamamen mahvolduğunu biliyordu.

Bakışlarının Malcolm'un vücudunda, dağınık saçlarından sıkı omuzlarına, keskin ve düz hatlı göğsüne doğru kaymasına izin verirken kıpırdamadan durdu. Kollarını utanmadan açmış ve onu bakmaya davet ederken gövdesinden aşağıya doğru.

Göğsündekinden biraz daha koyu olan bronz renkli bir tutam saç, fallusunun dibinde toplanmıştı. Bu açıdan kesinlikle çıplak heykellere benzemiyordu, çünkü heykeltraşlar ya en mahrem yerlerini pozla gizlemişlerdi ya da o kısım yok denecek kadar küçüktü.

Malcolm'un ki asla yok olmayacaktı. Kalın ve uzundu ve bakışları altında çoktan kalkmaya başlamıştı.

"Ah, Mary, beni utandıracaksın."

Mary başını kaldırdığında adamın elmacık kemiklerinin kızardığını ve gülümsemesinin neredeyse utangaç olduğunu gördü. Tekrar bacaklarının arasındaki büyüleyici şeye baktı, ne kadar ağır olduğunu, nasıl bir his verdiğini merak ediyordu. Dişlerini alt dudağında buldu, elleri birbirine dolanıyordu.

Malcolm hırladı. "Bana ne yaptığını bilmene imkân yok, genç kız."

Ondan uzaklaşıp küvete doğru döndü ve o manzara da güzeldi. Bronzlaşmış alt bacakları ve gövdesine kıyasla arka solgundu, güneşi hiç görmeyen tek kısmı.

Malcolm küvete tırmandı ve bir sıçramayla oturdu. Mary'nin içi sıcacıktı, yeni ve şaşırtıcı hisler onu kovalıyordu.

Malcolm onu her öptüğünde Mary titrek bir sıcaklıkla kızarırdı ama bu farklıydı. Ona dokunmak, etinin sertliğini hissetmek, burnunu sokmak, sonra da dokunduğu yeri yalamak için yanıp tutuşuyordu. Ani ve yakıcı ihtiyaç, farkına varmadan küvetin kenarına doğru yürümesine neden oldu.

Mal ona bir bakış fırlattı ve yarı gülümsedi. "Beni yıkamaya mı geldin?"

Mary onun her şeyini içine çekti, elleri kenetlendi, tırnakları avuçlarına bastırdı. Kalbi kalın ve sert bir şekilde atıyordu. Mal onun karşılaştı, yüzü sıcak sudan kızarmıştı. Mary onun gözlerinde meydan okumanın yanı sıra umut ve biraz da korku okudu.

Bir nefes aldı ve arkasını döndü, ama sadece yatağın ucundan küvetin kenarına yastıklı bir tabure çekmek için. Kendini oturttu ve adamın suya batırdığı büyük beze .

Malcolm onu izledi, kehribar rengi gözleri Mary'nin her hareketini inceliyordu. "Banyo yapmanın sağlığı üzerine koca bir kitap olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Mary bezi sıkarken, sabunlu su ellerinin üzerinden akarken. "Gerçi yazarı soğuk sudan hoşlanıyor. Ben sıcak suyu tercih ederim."

Mary, Malcolm'un küvetin kenarına yaslanmış olan kolunun üzerindeki bezi çekti.

Teni sudan kayganlaşmıştı, kasları onun dokunuşuyla hareket ediyordu.

"Romalılar banyolarını hem sıcak hem de soğuk severlerdi," diye devam etti Malcolm, sesi yumuşayarak. "ardına. Banyo yapmaya adanmış koca binaları vardı. Kalıntılarını gördüm. Mozaikler o kadar zarif ki, onları bir insanın yaptığına inanamazsınız, hem de iki bin yıl önce."

"İngiltere'de eski Roma hamamları var," dedi Mary, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Bath'daki suların sağlığa iyi geldiği söylenir ama bana bulanık geldi."

"Evet, Naughton'ın benim için tulumbadan kaydattıklarını tercih ederim. Ya da Kilmorgan yakınlarındaki berrak kaynaklara dalmayı. Sıcak olanları ve buz gibi soğuk olanları."

"Kendi Roma hamamını inşa edebilirsin." Mary damlayan bezi Mal'in omuzları boyunca çekti. Mal mecburen öne doğru eğildi ve Mary bezi sırtının her tarafına sürdü, koluna yaslandığı yerde vücudu nemlendi.

"Yapabilirim." Mal ona baktı, kehribar rengi gözleri sıcacıktı. "Tüm ailemin ve tanıdığım herkesin kalabileceği ve bir daha asla soğuk kışlar için endişelenmek zorunda kalmayacağı büyük, güzel bir ev inşa edeceğim. Kaplıcadan borularla su getireceğim bir hamamım olacak. O zaman asla ayrılmayacaklar." Sahte bir kederle iç geçirdi.

"Bunu yapmalarını istemezsin," dedi Mary. "Herkesin senin etrafında, onları izleyebileceğin bir yerde olmasını istiyorsun, değil mi? Beni bu yüzden buraya getirdin."

Mal çıplak dizlerini göğsüne çekti ve güçlü kollarını doladı. "Seni ilk gördüğüm andan beri burada olmanı istiyordum. Ama bu doğru. Holyrood'a ya da Lord Bancroft'a gitmene izin veremezdim, evinden çok uzakta azgın İskoç askerleri tarafından korunacaktın. Onların her öldürmek zorunda kalırdım."

Mary elini onun suyla ıslanmış dizine koydu. Elmacık kemiklerindeki çillerden göğsündeki kıllara, kol ve bacaklarındaki büyük güce kadar Mal'ın vücudu onu büyülüyordu. Mal, çenesini koluna dayamış, elini dizinden uyluğuna doğru gezdirirken onu izledi.

Daha telli saçlar orada kıvrıldı ve kalçasına ulaştığında dağıldı. Mal'ın gözleri yarı kapalı, göğsü nefesiyle birlikte yükseliyordu.

"Bana ne yapıyorsun Mary?" diye sordu neredeyse fısıltıyla.

"Bilmiyorum." Mary onun bacağı ile gövdesi arasındaki kıvrımı inceledi. "Bir türlü duramıyorum."

"Seni durdurmayacağım."

İçinde yeni keşfettiği açlık çok yoğundu. Mary ağzını onun tenine dayamak ve yalamak istiyordu.

Sokağın yukarısındaki bu oda ve altlarındaki sessiz ev dünyanın dışındaymış gibi görünüyordu. Belki de Mal onu, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndaki peri diyarları ya da Bay Swift veya Bay Defoe'nun masallarındaki uzak ülkeler gibi büyülü bir yere çekmişti.

Mary'nin burada yaptığı şeyin gerçek dünyayla hiçbir bağlantısı yoktu, düşüncesi zihnini ele geçirdi. Ya da belki de doğru dürüst uyumadığı için kafası karışmıştı. Sebep her ne olursa olsun, Mary elinin Mal'ın bacaklarının arasından kaymasına izin verirken aynı zamanda omzunun yuvarlak kısmını ısırdı.

Mal sıçradı, su şıprıladı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tatlı Mary, bir erkeği evinde nasıl karşılayacağını biliyorsun."

Mary ısırdığı yeri yaladı, aynı zamanda parmak uçlarını Malcolm'un bacaklarının arasındaki şafta . Malcolm dizlerini açtı, bir kolu küvetin kenarına geldi, alnı elinin üzerindeydi. Mal'ın nefes alıp veriş hızlandı, göğsünün inip kalkması suda küçük dalgalanmalar yarattı.

Mal'ın fallusu Mary'nin düşündüğünden daha genişti, parmakları ancak etrafını . Neden onu tutmak istediğini bilmiyordu ama bu öteki diyarda istediğini yapabiliirdi.

Mary sıktı, onu sert ve aynı zamanda verici buldu. Malcolm bir inilti çıkardı ve Mary dondu kaldı.

"Seni incitiyor muyum?" diye sordu endişeyle.

Malcolm başını kaldırdı, yüzü uykuda bile hiç görmediği rahattı. "Ben iyiyim, genç kız." Büyük elini kızın kendisini kavrıdığı küçük elinin etrafına kapattı. "Bunu yapmaya devam et. Beni hiç rahatsız etmiyor."

Mary'nin yaptıklarına tepki vermesi onu memnun etmişti. Mary'nin bacaklarının arasında, kalbiyle aynı anda atan sıcak bir çarpıntı başladı.

Onu tekrar sıktı, pürüzsüz ve gergin tenini sevdi.

Sadece onu kavramaya devam edecekti, ama Mal elini kendi eliyle nazikçe hareket ettirdi, ona nasıl ucuna kadar çekeceğini ve sonra tekrar dibine nasıl ineceğini gösterdi. Mal'ın dudaklarından yumuşak bir inilti daha ve sonra elini çekerek onun kendi başına oynamasına izin verdi.

Mary Mal'in omzunu tekrar yaladı ve onun gösterdiği hareketleri taklit ederek elini kör uca götürdü ve sonra tekrar şafttan aşağı indirdi. Parmak uçları sıkı top benzeri çıkıntılara değdi ve Mary onları da inceledi.

Malcolm eliyle alnını desteklemeye geri döndü, Mary ona dokunduğunda kalçaları biraz hareket etti.

Sıcak sessizlik Mary'nin yaptığı şeyi daha da heyecan verici hale getirdi. Malcolm, ara sıra su dalgalarının çıkardığı yumuşak iniltiler dışında pek ses çıkarmıyordu.

Mary onun tuzlu tadının tadını çıkararak omzunu dişledi. Dişlemeleri küçük ısırlıklara dönüştü, bu da boğazında çiğ bir ses çıkarmasına neden oldu.

Mary başını kaldırdı, adamın teninde bıraktığı küçük kırmızı izi inceledi, sonra ağzını iz üzerine kapatıp emdi.

Malcolm küvetten yüzeye çıkan bir balina gibi çıktı, su her tarafa yayılıyordu.

Mary kendini geriye doğru yuvarlanırken buldu ama Malcolm onu güçlü kollarıyla yakaladı. Malcolm onu öperken Mary'nin kahkahaları boğuklaştı, sonra yere, yumuşak ve artık vıcık vıcık olmuş şark halısının üzerine düştüler.

Mal'ın saçlarından yüzüne gözyaşı gibi su damlıyordu, o da bunu sildi. "Mary." Adam kıza sokuldu ve sonra sokulduğu yeri öptü. "Ne kadar tutkulu olduğunu anlamıyorsun, değil mi?"

"Bu tutku mu?" Mary sordu, zihni bu olmayan dünyada mutlu bir şekilde bulanıktı. "Sanırım hoşuma gidiyor."

Malcolm'un kahkahası kısıktı. "Kalbimi ısıtıyorsun, genç kız. Bundan asla bıkmayacağım."

Mary, adamın tatmin edici ağırlığı altında geriye doğru uzandı, elbisesi sıırsıklam olmuştu ama umurunda değildi. "Seninle ne yapacağım, Malcolm Mackenzie?"

"Ve böyle sorularla hayal gücümü çalıştırmama izin vermemelisin." Mal'ın gülümsemesi nefes kesiciydi. "Bir gün seni durdurmayacağım. Kardeşlerim aşağıda olmayacak - sadece sen ve ben olacağız ve günün geri kalanında ve gece boyunca birbirimizi seveceğiz."

Mary utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet, lütfen."

"Beni baştan çıkarıyorsun." Malcolm onun korsajının kenarını çizdi. "Yakında bir gece bunu senden çıkaracağım. İçindeki kadını bulmak için seni bir gülün yapraklarını ayırır gibi açacağım."

Mary kalçalarını oynattı, Mal'in eteklerine bastırması hoşuna gitmişti. Çıplaktı, ıslaktı, parmak uçlarını üzerinde gezdirdiğinde arka tarafı pürüzsüzdü.

Bileğini yakaladı ve elini dikkatlice kendisinden uzaklaştırdı, sonra bileğini haliya bastırırken tutmaya devam etti. Yün derisini karıncalandırdı.

"Eğer şimdi başlarsak, kızım, asla durmak istemeyeceğim. Ama yakında." Mal onun dudaklarını nazikçe öptü. "Yapacağımız şey babanı ve teyzeni serbest bırakmak, sonra da Fransa'ya gideceğiz. Paris'e. Sen Audrey'le, ben de Alec'le yeniden bir araya geleceğiz. Bunu ister misin?"

Audrey'i tekrar görmek, iyi olduğundan emin olmak için mi? "Evet." Mary boştaki eliyle Malcolm'un yüzüne dokundu. "Evet, bunu çok isterim."

Mal sanki daha basit bir şey olamazmış gibi ona bu hediye sunuyordu. Kalbi sıkıştı.

"O zaman gidelim." Malcolm onun dudaklarını tekrar öptü. "Sana göz kulak olacağım, Mary. Her şekilde. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

Mary o an için günün olayları karşısında sersemlemişti, daha fazla soru soramayacak kadar tanıdık şeylerden uzaktı. Şimdilik, bu kaslı İskoçyalı'nın onu kucaklaması, ona gücünü vermesi yeterliydi.

Hizmetçilerin bu terimi kullandıklarını duymuştu -braw- iyi ya da cesur anlamına geliyordu, diye açıklamıştı Jinty. Ama Mary tek hecede bundan çok daha fazlasının ifade edildiğini sezmişti. Bir erkekte en iyi olan her şey anlamına geliyordu -gücü, uzuvlarının inceliği, kendini nasıl taşıdığı. Malcolm kesinlikle *kaslı* biriydi.

Ve tüm bu çılgınlığın ortasında Mary ona aşık oluyordu. Mal'in yoğun altın rengi bakışları yumuşadı. Nemli eliyle Mary'nin saçlarını okşadı, Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki Mary ağlamak istedi.

"Sen benim içinsin, Meryem," dedi sakın bir sesle. "Ve ben de senin için. Ve bu her zaman böyle olacak."

O anın nefesinde başka bir gerçek yoktu.

Merdivenlerden bir kükreme yükselince an bozuldu. Dük değil, bu bağırış kaba bir mizah içeriyordu ve tınısı farklıydı.

"Kahretsin, ben Duncan." Malcolm Mary'nin üzerinden indi temiz bir ekoseye uzanıp onu üzerine sarmak için zaman harcarken Mary'ye nemli vücudunun tamamını tatmin edici bir şekilde gösterdi. "Neden bu kadar neşeli?"

"Runt!" Duncan bağırıyordu. "Buraya gel, Mal."

Malcolm Mary'nin ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da kapıyı açarken ona kıpırdamamasını işaret etti. "Ne istiyorsun?" Mal bağırarak karşılık verdi, sesi daha az duvarı titretmiyordu. "Banyo yapıyorum."

"Acele et ve bitir," dedi Duncan. Merdivenlerde ağır bir adım vardı, ardından daha hızlı bir adım geldi - muhtemelen Will. Malcolm koridora çıktı ve kardeşlerinin yatak odasının kapısına ulaşmasını engelledi.

"Neden?" Malcolm homurdandı.

"Çünkü Murray'i Lord Wilfort'un gitmesine izin vermeye ikna ettim."

Mary bir rahatlama çığlığı atarak kapıya doğru yöneldi ama Malcolm ona yerinde kalmasını işaret etti.

"Ve bu seni gülümsetiyor mu?" Mal, Duncan'a sordu. "Bir İngiliz lordunun evine sağ salim dönmesine sevinmek sana göre değil."

Duncan'ın gürleyen kahkahası merdivenleri doldurdu. Will, uyarıcı bir ses tonuyla, "Gerisini duyana kadar bekleyin," dedi.

"Eee?" Mal sabırsızlıkla sordu.

Duncan neşeli bir sesle cevap verdi. "*Senin* bırakılıyor, Mal. Ona sen bakacaksın. Nihai kaderleri belirlenene kadar onu ve esir aldığın İngiliz süvariye Kilmorgan'a götüreceksin."

Bölüm 22

Malcolm'un öfkesi babasınınkiyle boy ölçüşebilirdi ve içinde öfke kabarıyordu. Duncan'a tanımadığı bir prensten aldığı emirler hakkında ne düşündüğünü söyledi ve Mal'in onu bir asırdır görmediği kadar iyi bir ruh halinde olan Duncan yine gülmekle yetindi.

"İstersen Wilfort'u doğranması için bırakabilirsin. Ya da onlar fidye mi yoksa asmak mı istediklerine karar verirken ona göz olabilirsin," dedi Duncan. "Süvari yüzbaşınız da öyle. Tehlikeli olduğunu kanıtlıyor ve onu yollarından çekmek istiyorlar. Hem de çok uzaklara. Çoğu onu öldürmek istedi ama ben onu senin için kurtardım, bücür. O senin ve onunla ne yapacağını sen söyleyeceksin."

Duncan, ele geçirilen esirlerin kaderinin klana bağlı olduğu eski adalet ve savaş yöntemlerini seviyordu. Bu haberi vermekten ve Mal'in sinirlenmesinden keyif alıyordu.

"Peki ya ikisini İngiltere'ye geri göndermeyi seçersem?" Mal sordu. "Ellerimi onlardan temizlemek mi?"

Duncan omuz silkti. "Giderken yakalanırlarsa öldürülürler. Eteklerini kaldırmak istediğin kadının babasını kurtarmaya bu kadar hevesliysen onları Kilmorgan'da tutsan iyi olur Mal."

"Peki ya zavallı yaşlı teyzesi?" Mal, yumruklarıyla Duncan'a vurmaktan kendini alıkoyarak sordu. "O da mı benim gözetimimde?"

Will, Duncan'dan önce cevap verdi. "Hayır, Leydi Bancroft'la birlikte İngiltere'ye dönecek. Onun için en iyisi bu."

En azından kadın güvende olacaktı, bu da Mary'yi rahatlatacaktı. Durum ideal değildi ve Mal, Wilfort'un misafir olması fikrinden hoşlanmıyordu ama Mary'nin iyiliği için adamı kurtarabilirse kurtaracaktı.

"Bekle," dedi Mal, aklına bir düşünce geldi. "Peki ya Halsey? Ondan hiç bahsetmedin."

"Ha," diye homurdandı Duncan. "Çünkü eve gitmek istemiyor. Halsey ceketini ters çevirdi, Charles ve Murray'e Jakobitlere karşı olan herkes hakkında sahip olduğu her bilgiyi veriyor. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor, bütün sırlarını ortaya döküyor. Ve çok fazla sırrı var."

"Çanak çömlek ve örümcek ağları!" Mal'ın odasından yükselen öfkeli haykırışı, su lekeli elbisesiyle Mary takip etti. "O kesinlikle hain, sümüklü, iki yüzlü ... Oh, onu adlandırmak için yeterince kötü bir kelime bulamıyorum."

Will'in gözleri büyüdü ve Duncan şok olmuş gibi baktı. Duncan kadınların uygun davranışları konusunda her zaman biraz tutucu olmuştu -saygın kadınlar, yani takla atmaktan mutlu olduğu genelevlerdeki kadınlar değil.

"İkiyüzlü piç mi?" Will bunu önerdi.

Mary başıyla onu onayladı. "Evet, sanırım bu çok iyi olacak."

Will bir kahkaha patlatırken, Duncan sert görünmeye devam etti.

Mal, Will'in onu onayladığını görebiliyordu. "Ondan hoşlandım, Mal," dedi Will. "Görüyorum ki sen de onunla hiç vakit kaybetmemişsin. İyi çocuk. Bundan zevk alacağım."

Mary Danae Teyze'ye veda bile edememişti ama Mary'nin en azından bir veda mesajı gönderebilmesi için küçük Ewan işe alındı. Şimdiye kadar, Jacobite birliği Mary'nin varlığından habersiz ya da umursamaz kaldı ve Mal bunun böyle kalmasını istediğini söyledi. Mary anlayışla karşılaşmıştı ama yıllardır ona annelik yapmış olan bu kadından ayrılamamak çok acı vericiydi.

Ama bir gün bu iş bitecekti. Mary ve teyzesi yeniden bir araya gelecek ve her şey yoluna girecekti.

Mary, Edinburgh'dan bilinmeyen yerlere doğru yola çıkmaya hazırlanırken teyzesini ve kız kardeşini bir daha göremeyeceği korkusunu sıkıca bastırdı. Her şeyi olduğu gibi kabul etmeli ve endişeye kapılmamalıydı. Bu yol çılgınlıktı.

Görünüşe göre onlar yola çıkana kadar babası yanlarına getirilmeyecekti. O gece, Charles Stuart devam eden kutlamalarında bir başka büyük baloya ev sahipliği yaparken, Mary toparlandı.

Mackenzie evi kaos içindeydi. Dük de dahil olmak üzere herkes Highlands'e gidiyordu. Hizmetkârlar, Will, Mal ve Angus'un sinirli küfürlerine aldırmadan Dük'ün bağırışlarına cevap vermek için koşuşturuyorlardı. Duncan bile onlarla birlikte geliyordu ama Mary bunun nedeninden emin değildi. Aralarındaki tek gerçek Jakobit oydu ve neden ordularla birlikte kalmadığını merak ediyordu.

Mary sabah erkenden dört güçlü atın çektiği bir arabaya bindi. Naughton kapıyı henüz kapatmıştı ki, Ewan

Feryat figan. Ona geride kalması ve Edinburgh'daki evde çalışanlara yardım etmesi gerektiği söylenmişti.

Hıçkırarak söylediği sözler İskoç dilindeydi ama bir noktada İngilizce olarak şöyle dedi: "Kaptanım la gitmeliyim. Kaptanım olmadan kalamam!"

"Ne haltlar karıştırıyor bu?" Duncan homurdandı.

Mary arabanın camını indirdi, geç sonbahar havasında titriyordu. "Beni kastediyor. Bırak gelsin, benimle gelebilir."

Duncan'dan daha fazla hırıltı geliyordu, bazı sesler sadece sözsüz mırıldanmalardı. Arabanın kapısı çekilerek açıldı ve Mal, Ewan'ı içeri itti. Delikanlının yüzü gözyaşlarıyla doluydu ama yün kasketini düzeltti ve burnunu çekerek Mary'nin karşısındaki koltuğa tırmandı. Mary bir mendil aldı kolundan çekti ve yüzünü silmek için öne doğru eğildi.

Malcolm, Ewan'ın arkasına geçti ve delikanlının yanındaki koltuğa çöktü. Tiz bir ısıklık çaldı, kapı çarpıldı ve araba ileri doğru sarsıldı.

"İyi misin, Mary?" Mal, Lord Bancroft'un üst kattaki galerisinde ilk öğleden sonra gözlerinde aynı hınzır parıltıyla ona sordu.

"Kardeşlerinle birlikte at sırtında gideceğini düşünmüştüm," dedi Mary. Diğer Mackenzie'ler etraflarını sarmış, atlar arabanın yanında rahatça ilerliyordu.

"İşler zorlaştığında, hepimiz zorlaşacağız. Ama o zamana kadar sana kendim bakmayı tercih ederim."

Mary itiraz edemedi, Mal'in varlığıyla kendini daha iyi hissediyordu. Ewan bu anlaşmanın mükemmel olduğunu düşünüyor gibiydi ve gözyaşlarını unutmuş, gitmek için sabırsızlanıyordu.

Şehrin kapısından geçtiler, Mal'in kardeşleri ve babası arabaya yakın at . Dük iyi at sürüyordu ve at sırtındayken oğulları kadar canlı görünüyordu, ekoseleri onu iyi giyilmiş çizmelere kadar örtüyordu.

Holyrood'da mahkûmlar dışarı çıkarılıp arabaya bindirilirken onlar arkadan dolaştılar. Mary'nin babası onun karşısındaki koltuğa otururken Mal yerini terk etti.

Mary babasının, kızlarının sevinçle kendisine sarılmasından hoşlanacak türden bir adam olmadığını biliyordu ama Mary öne doğru oturdu, Wilfort'un bağlı ellerini tuttu ve sıktı.

"Sizi iyi gördüğüme sevindim efendim."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim kızım." Wilfort'un eli kısa bir süreliğine sıkılaştı, Mary bunun onun rahatladığını gösterdiğini biliyordu. "Hiç de kötü görünmüyorsun."

Mary ona başıyla onay verdi. "Gerçekten de Dük ve ailesi bana çok iyi baktı."

Kont homurdandı. "Hmm. Konuşmamız gereken çok şey var ama daha sonra."

Diğer taraftaki arabanın kapısı açıldı ve başka bir adam içeri itildi. Yeni gelen adamın el ve ayak bileklerinde prangalar vardı ve Mary'ye delici bir bakış fırlattı. "Kimse bana sivillerle birlikte yolculuk edeceğimi söylemedi."

Mal tekrar içeri girdi, bu kez Mary'nin yanına ve Ewan'ı aralarındaki koltuğa çekti. "Leydi Mary, size mahkûmumu tanıstırayım, On Üçüncü Süvari Birliği'nden Yüzbaşı Robert Ellis. Yüzbaşı, Wilfort Kontu ve kızı Leydi Mary."

Kaptan Ellis elinden geldiğince eğildi. "Sizinle tanıştığım memnun oldum. El sıkışmadığım için beni bağışlayın."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Mary, başını nezaketle sallayarak. "Koşullar alışılmadık."

Wilfort sadece , kaptana kibarca selam verdi ve pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

Duncan kapıyı çarptı ve hareket etmeye başladılar.

Edinburgh'dan Inverness'in Kilmorgan Kalesi'ne kadar olan yüz elli küsur millik yol bir hafta ve daha uzun sürdü.

Mary onlar giderken etrafına ilgiyle baktı, soğuk havaya, arabanın sürekli yalpalamasına ve bildiği her şeyden gittikçe uzaklaştığını bilmesine rağmen merakı keskindi.

Babası bundan hoşlanmamıştı. Wilfort ne zaman aşağı Yaylaların inişli çıkışlı topraklarına baksa ürperirdi, yol keskin tepelere tırmanmaya başladığında daha da fazla ürperirdi. "Kasvetli," derdi. "Uğruna savaşmaya değecek bir şey değil."

Kaptan Ellis açıklama olarak, "İnsanın vatanı sadakatini doğurur," dedi. "Bunu Karayip adalarındaki en ilkel yerlilerde, İrlanda ve Hindistan'ın en kasvetli bölgelerinde gördüm. İskoçya en azından sıcak değil. Hoş bir değişiklik oluyor."

Son yirmi yıl içinde Mareşal Wade ve askerleri ile mühendisleri tarafından İskoçya'nın kalbine doğru açılan yolları takip ettiler. Araba ve Mal'ın ailesinin yanı sıra, bir at arabası da Mary'ye bakması için Jinty de dahil olmak üzere onlara eşlik eden birkaç hizmetçiyle birlikte bagajları taşıyordu.

Perth'in kuzeyinde, sıkıştırılmış taşlarla döşenmiş dar Wade yollarından birine saptılar. Bıçak gibi tepeler etraflarında üç bin fit ve daha fazla yüksekliğe kadar yükseliyordu.

"İngiliz ordusu İskoç ayaklanmasını bastırabilsin diye yirmi yıl boyunca yollar inşa ettik," dedi Yüzbaşı Ellis yağmurlu bir sabah ağır ağır ilerlerken Mary'ye. "Ve şimdi İskoçyalılar bu yolları tepelerden inip Edinburgh'u ele geçirmek için kullanıyorlar. İroni konusunda bir ders."

Görünüşe göre köşede uyuklayan Malcolm şarkı mırıldanmaya başladı:

*Tanrım, Mareşal Wade'i kudretli
yardımınla bağışla,
Zafer getir.
Fitneyi sustursun ve bir sel gibi aksın, Asi İskoçları
ezsin,
Tanrı kralı korusun.*

Yüzbaşı Ellis gülümsemeden onu izledi. "Sadakatinizin bu kadar değişken olması sizi endişelendirmiyor mu Lord Malcolm? Prestonpans'ta bize karşı cesurca savaştın, ama beni ve Lord Wilfort'u idamdan kurtardın ve kardeşinle onun Jakobitliği hakkında tartıştın. Durduğumuz her yerde Lord Duncan kendi tarafına adam toplamaya çalışıyor ve baban da aynı gürültüyle kilt giyen tüm erkeklerin evlerine dönmesi gerektiğini savunuyor."

Malcolm omuz silktilti. Bakışları uykuluydu ama Mary onun gözlerindeki uyanık parıltıyı gördü. "Highland klanları böyledir işte. Ne kadar yüksek sesle tartışırsak tartışalım ya da ne kadar şiddetle savaşırsak savaşalım, sonuçta önemli olan sadece klanımızın hayatta kalmasıdır. Duncan bir idealist. Babam sadece klan üyelerinin ve ailelerinin kış boyunca karınlarını doyurmalarını sağlamak istiyor."

"Ya siz, Lord Malcolm?" Yüzbaşı Ellis sordu. "Sen nereye uyuyorsun? Klan üyelerinize mi sadıksınız? Yoksa Stuart krallarına mı?"

"Ailem her zaman önce gelir," dedi Mal. "Ondan sonra kalan zamanımda ne yapacağım . . . Bekleyip göreceğim."

Meryem'in babası şüpheli bir ses çıkardı ama konuşmadı.

Bazen yollar çok dikleştğinde, arabadakiler aşağı inmek ve yürümek zorunda kalırlardı. Böyle zamanlarda Mary'ye binmesi için her zaman küçük ama dayanıklı bir at verilirken, erkekler arabanın yanında ya da arkasında ilerlerdi.

Lord Wilfort ve Yüzbaşı Ellis her zaman Malcolm'un kardeşleri tarafından kuşatılmıştı ama bu durum Yüzbaşı Ellis'i kaçmaya çalışmaktan alıkoymadı. Yolculuk sırasında bunu en az on beş kez denedi.

Wilfort bir olaydan sonra ona, "Gücünüzü saklayın, efendim," diye çıkıştı. Dinlenmek için durduklarında, Yüzbaşı Ellis elleri ve ayakları bağlı olduğu halde bir tepeden aşağı, bir dereye doğru hızla koşmuştu. Duncan, Will ve Malcolm, hepsi de at sırtında, neredeyse ağır ağır peşinden koşmuş, onu yakalamış ve geri getirmişlerdi. "Eğer edersen," diye ekledi Kont, "seni vururlar, böylece başlarına bela olmaktan kurtulursun."

Yüzbaşı Ellis yolun ortasına oturmuş, derin derin nefes alıyordu. "Düşmandan kaçmak bir askerin görevidir."

Malcolm atından indi ve Ellis'e bir su tulumu uzattı. "Burada sahip olduğun en iyi arkadaşlar biziz dostum. Karşılaşacağın bir sonraki asker grubunun Charles için mi yoksa George için mi olduğunu asla bilemezsin. Ve eğer kendini kirle kaplamaya devam edersen, George için olanlar seni İngiliz olarak tanımayacaktır."

Kaptan Ellis ikram edilen suyu yudumlarken omuz silkti. "Görevimi uygun gördüğüm şekilde yapıyorum."

Malcolm su tulumunu geri aldı ve tıpasını sıkıştırdı. "Evet, güçlü prensipleri olan bir adama saygı duyarım."

Bir gece, yolun ıssız bir bölümünde küçük bir köyden geçerken, köyün İngiliz askerleriyle dolu olduğunu gördüler. Dük onların arasından geçerken, başlarındaki yüzbaşıya kim olduğunu ve Jakobit olmadığını açıkça söyledi. Angus ve Will, Duncan'ı yoldan uzak tuttular ve inançları konusunda tutkulu olsa bile aptal olmadığını kanıtlayan Duncan da çenesini kapalı tuttu.

İngiliz askerleri etraflarını sararken Mary nefesini tuttu. Şimdi Yüzbaşı Ellis'in arabadan inip Mackenzie'ler tarafından yakalandığını yüksek sesle ilan etmesi ve özgürlüğünü talep etmesi için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Yüzbaşı Ellis hiçbir şey söylemedi. Kelepçeli ellerini bir kilimle gizleyerek sessizce oturdu. Askerler arabanın içine baktıklarında orta yaşlı bir İngiliz aristokrat, onun saygın kızı, İngiliz ordusunda görevli bir yüzbaşı ve hizmetçi olduğu anlaşılan genç bir delikanlı gördüler. Hiçbiri korkmuş ya da yıpranmış görünmüyordu.

Askerler onları el sallayarak geçirdi, hatta Yüzbaşı Ellis'i selamladılar ama o da yorgun bir ifadeyle başını sallamakla yetindi.

Ev kümesinden iyice uzaklaştıklarında Kont, "Lanet olsun Ellis, işte sana fırsat. Neden kullanmadın?"

Yüzbaşı Ellis ona tarafsız bir bakış attı. "Eğer o tüfekli kalabalığın içine kaçmaya çalışsaydım, Leydi Mary yaralanabilirdi."

Kont bir an ona baktı, sonra başını salladı. "O halde sağduyunuz için teşekkür ederim efendim."

Wilfort bakışlarını Mary'ye çevirdi, gözlerinde Mary'nin hoşlanmadığı bir ifade vardı. Ama tabii ki Yüzbaşı Ellis bir İngiliz'di, bir beyefendiydi, bir süvari subayıydı,

Genellikle piyade yurttaşlarından daha varlıklı olan bu adam, Mary'nin güvenliğini kendi özgürlüğünden daha çok önemseydiğini göstermişti.

Malcolm İskoç'tu, tüm kanıtlara göre aylaktı ve sadakatini kadar değişken biriydi. Ve yine İskoç'tu. Mary babasının bu noktaya iki kez değineceğinden emindi.

Mary hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı ama huzursuzdu.

Arazi sonunda tekerlekli araçlar için çok engebeli hale geldiğinde, Malcolm ve kardeşleri bagajı yerel bir adamdan satın aldıkları güçlü Highland midillilerine yüklediler ve arabayı, arabacıyı, arabayı ve sürücüyü Edinburgh'a geri gönderdiler.

Mary, Malcolm ve Will'in yol boyunca karşılaştıkları İskoçlarla her zaman yiyecek ya da kalacak yer için pazarlık ettiklerini, diğer Mackenzie'lerin ise geri çekilip onlara izin verdiklerini fark etmişti. Mary'nin her gece yatacak yumuşak bir yeri ve her gün en az bir pişmiş yemeği olduğunu düşününce, Mal ve Will'in bir yılanın derisini yüzebileceklerine ve ailenin geri kalanının da bunu bildiğine inanmaya başlamıştı.

Ewan'ın ona verdiği deri pantolonu ve köylü eteğini tekrar giyen Mary'yi şimdi bir midilli taşıyordu. Küçük atın onun ağırlığını taşıyamayacağından endişelenmişti ama küçük kısırak şaşırtıcı derecede güçlü, rahat ve yorulmak bilmediğini kanıtladı.

"İnsanlar bu midillilerin üzerinde savaşıyor," dedi Malcolm onu yerleştirirken. "Sağlam hayvanlardır, uzak kuzeyden gelirler. İnsanları onların üzerinde görmek komik bir manzara ama hayvanlar bir adım bile atlamıyor."

Midilli, Mary'yi Ekim ayı başlarında sert, keskin rüzgârlar ve güçlü güneş ışığıyla dolu dağların üzerinden geçirdi. Duncan sürünün başındaydı, babası da onun yanındaydı. İkisi gün ışığında sürekli birbirlerine öfkelenmelerine rağmen, gece çöktüğünde zımnî bir anlaşmayla sessiz ve dikkatli olmaya başladılar.

Bir akşam gün batımından sonra Duncan atını sürerek Mary, babası, Ellis ve Malcolm'un yük atlarının yanına geldi.

"Dışarıda birileri var," dedi Duncan. "Bir sürü olduklarını düşünüyoruz, birkaç at sesi duyduk. Durdular ve bekliyorlar, ya geçmemizi bekliyorlar ya da bize saldıracaklar, bilmiyoruz. Burası dolaşmak için çok dik ve tehlikeli."

Mal, "O zaman Will ve benim dışarı çıkıp onlarla tanışmamız gerekiyor," dedi. "Ve ne istediklerini öğrenmeliyiz." Mal her zaman yaptığı gibi eylemi söze uydurdu ve atını ileri doğru itmeye başladı.

Duncan eli tabancasının üzerinde, "Hayır, öyle yapmalıyım," dedi. "Asker olabilirler." Malcolm beklemedi. "O zaman ben olmalıyım. Bu durum diplomasi ve sağduyu gerektiriyor. Sende hiç yok." Atını onların küçük kimse onu durduramadan karanlığın içinde dönmeye başladı.

Bölüm 23

Mal onların gecenin içinde, ay ışığının bile nüfuz edemediği gölgelerde gizlendiklerini hissetti. Yolun kendisi ürkütücü bir şekilde parlıyor, bir köşeden kıvrılıp kaybolana kadar ince soluk bir çizgi halinde uzanıyordu.

Bekleyen adamlar İngiliz askeri olamayacak kadar sessizdi. Bu kadar sinsi olanlar bu yolu bilen İskoçyalılar olmalıydı. Mal, Jakobitlerin küçük bir sivil grubundan saklanmaya çalışacaklarından şüpheliydi. Ona göre geriye tek bir olasılık kalıyordu.

Will'e baktı; yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da çoktan aynı sonuca varmıştı. Mal, Erse dilinde, "Sorun yok," diye seslendi. "Biz vergi memuru değiliz. Eve dönen İskoçyalılarız."

Sessizlik. Karanlıkta bir at homurdandı ve başını salladı.

Gergin bir iki dakikanın ardından yalnız bir adam dışarı çıktı. Adamın üzerinde onu uyluğunun ortasına kadar örten büyük bir kilt ve yıpranmış çizmeler vardı.

"Yanında bir asker var," dedi kalın parmağıyla Malcolm'u işaret ederek.

Malcolm adamın Ellis'i oradan göremeyeceğini biliyordu; gruplarının tam olarak kimlerden oluştuğunu öğrenmek için gözcüler göndermiş olmalıydı. "O bir tutsak," dedi Mal. "Benim tarafımdan yakalandı. Onu evine, Kilmorgan'a götürüyorum."

Adama nereli olduklarını söylemek riskliydi. Eğer onun klanı Malcolm'unkiyle tarihsel olarak düşmansa, kanlı bir kavga çıkabilirdi.

Adam bir adım öne çıktı ve Malcolm'a baktı. "Sen Mackenzie misin?" "Evet," diye yanıtladı Mal. "Ben Malcolm, bu da kardeşim Will."

"Lord Malcolm Mackenzie," diye tekrarladı adam ve sesi daha sıcak, coşku dolu bir hal aldı. "Siz bir efsanesiniz lordum. Bir yudum denerseniz onur duyarım efendim."

Malcolm geriye dönüp baktığında, midilli katarının o olaydan sonra ne kadar çabuk ortaya çıktığını görerek eğlendi. Her biri iki ya da üç fiçı yüklü, küçük, sıırım gibi atlardı bunlar. Ay ışığı yaklaşık yirmi atlık bir kuyruğu ortaya çıkarmıştı, bu da güneye doğru ilerleyen çok sayıda kaçak mal anlamına geliyordu.

Kendisine Rabbie diyebileceklerini söyleyen ama soyadından bahsetmeyen adam, fiçılardan birini getirip açtı. Bir fincan istedi ve Malcolm'a uzattı, o da içine daldırdı.

Mal keskin kokulu içkiyi dudaklarına götürdü ve yudumladı. Ağzını bir yanma hissi doldurdu ve ardından hızla vücuduna yayıldı. Öksürdü.

"O kadar iyi, ha?" diye sordu Will. Attan indi, Mal'ın fincanını aldı ve kendi yudumunu içti. O da öksürdü, sonra güldü. "Tanrım, dostum. Bu bütün hastalıkları iyileştirir."

Rabbie'nin gözleri parladı. "Bahse girerim biraz sulandıracaklardır. Siz ne düşünüyorsunuz efendim?" diye sordu Malcolm'a.

Mal konuşabildiğinde, "Çok güçlü," dedi. "Bir adamı kısa saçlarından yakalar ve bırakmaz, değil mi? Ama neredeyse vardınız. Biraz daha malt, sadece arpa ve meşe içinde daha uzun süre bekletirsen her fiyata satarsın."

"Mmm," dedi Rabbie. "Ama malt bir adamı mahvetmeye yetecek kadar vergilendirilmiş." "Şey ... ne kadar malın olduğu konusunda biraz belirsiz olabilirsin."

Rabbie kıkırdadı. "Onlara hiçbir şey söylemiyorum. Ama fiçıda çok uzun süre bekletirsem, yıllanmasını beklerken ailem açlıktan ölür."

"O zaman partilerinizi çeşitlendirin. Birini daha uzun tutun, ona rezerv deyin ve üretim zamanlarınızı çakıştırmaya başlayın. Çok yakında satacak ve saklayacak bir şeyiniz olacak, doğru olana kadar her zaman olgunlaşan bir şeyiniz olacak. İnanın bana, o zaman kışın bol bol yiyeceğiniz olur ve kadınlarınız da istedikleri tüm güzel giysilere sahip olurlar."

"Bunu düşüneceğim, delikanlı. Ama bizim için durum farklı."

"Evet, biliyorum." Mal, annesinin mirasıyla viskisini yasal olarak üretilip satmak için bir ruhsat alabilmiş, bu da ona iyi bir bira üretmek için daha fazla boş zaman vermişti. Rabbie gibi zavallı adamlar viskilerini gizlice yapmak ve karanlıkta Wade yollarında taşımak zorundaydı.

İkili daha çok yolların durumu hakkında sohbet etti ve Mal Rabbie'ye İngiliz ordu devriyeleriyle nerede karşılaştıklarını anlattı. Karşılıklı iyi dilekler ve sıkı tokalaşmalarla ayrıldılar, sonra Rabbie'nin grubu kenara çekildi ve Malcolm'un grubunun engel olmadan geçmesine izin verdi.

Malcolm yine de konuşan tek kişinin Rabbie olduğunu fark etti. Midillilere binen ya da onları yöneten diğer sert bakışlı adamlar gölgelerde kalmış ve kuşkulu bir sessizlik içinde onları izlemişlerdi. Bir iki tanesi başıyla selam verdi ama çoğu sadece Malcolm ve ailesinin geçmesini bekledi. Malcolm ayrıca her birinin bir şekilde silahlanmış olduğunu fark etti.

Mal onlara katıldığında Kaptan Ellis, "Kaçakçılar," diye gözlemledi. "Denizde olmadığımıza göre, viski taşıdıklarını varsayıyorum?"

"Evet. Ya o ya da tüfek temizleyicisi - tadından anlamak biraz zordu."

Ellis bir kahkaha attı. "Kendini ateş hattına attığın için teşekkür ederim."

Mary merakla Mal'e baktı. "Mackenzie'lerin viski ürettiğini söylemiştin. Neden dağlardan midillilerle kaçırmıyorsunuz?"

Malcolm, "Çünkü Mackenzie'lerin onaylanmış bir içki fabrikası var ve bunu yapmaya gücümüz yetiyor," diye açıkladı. "Rabbie gibi adamlar kışı zor atlatıyor. Uzak Yaylalarda pek bir şey yetişmez ama herkes bir imbik inşa edebilir."

"Demek kaçakçılığı onaylıyorsunuz," dedi Lord Wilfort soğuk bir sesle. "İskoçların doğal özelliği."

"Hayır, *anlıyorum*," dedi Mal. "Yasalar bir adamın yemek yemesini engelleyecek kadar sıkıysa, onları aşmanın yollarını bulacaktır. Saçma sapan düzenlemelere uymak ya da ailenizin açlıktan ölmesini izlemek arasında bir seçim yapmak gerekiyorsa, bir dağ yolunda vergi memurlarını riske atmak ödenecek küçük bir bedeldir."

Wilfort ona sadece soğuk bir bakış attı ama itiraz etmedi. Malcolm bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Adam ona karşı yumuşuyordu.

"Serbest kaldığımda Rabbie ve kaçakçı çetesi hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Kaptan Ellis. "Kilmorgan'a vardığımızda bana şu viskini gösterirsen. Eğer oraya ulaşırsam," diye düzeltti çabucak. "Kaçmaya çalışmaya devam edeceğim."

"Tamamdır," dedi Malcolm.

Mary sadece gülümsedi ama gülümsemesine Yüzbaşı Ellis'i de dahil etmişti ki bu Malcolm'un hiç hoşuna gitmedi.

"İşte burada," dedi Mal birkaç gün sonra. "İşte yeni evin, genç kız. Biraz ürkütücü, değil mi?"

Bir tepeden aşağıya, batıya doğru yükselen dağlardan oluşan uzun bir vadiye iniyorlardı. Düz, açık bir alanda, sık ağaçların arasından yaklaşık elli metre ötede bir taş yığını vardı; bir harabe değil, inşaat için kullanılmaya hazır, ocaktan çıkarılmış bir taşı bu. Toprağa hendekler kazılmıştı ve Mary orada burada toprağa çakılmış bir kazık gördü, ama hiçbir iş yapılmıyordu.

Bunun ötesinde, bir uçurumun üzerinde, tepenin üstünde kare bir kale ile gerçek bir kale yükseldi. Kilmorgan Kalesi.

Inverness yarım günlük bir yolculuk mesafesindeydi, kasaba ve kale hâlâ Lord Loudon ve Kral George'a sadık İskoçyalıların elindeydi. Mary yine Yüzbaşı Ellis'in onları orada bırakıp kalenin ya da Culloden Evi'nin korumasına kaçmasını bekliyordu ama o Malcolm'un tutsağı olduğu gerçeğini saklayarak grupla birlikte kaldı.

Inverness'in kuzeyinde, deniz sağ taraflarındayken, kıyı uçurumlara dönüşüyor, iç kesimler ise inişli çıkışlı bir ovaya dönüşüyordu. Mary'nin hayatında hiç görmediği kadar tüylü kara sığırlar çimenli vadilerde dolaşıyor, hatta Mal'ın ona Kilmorgan köyü olduğunu söylediği ev kümesinin arasında bile dolaşıyorlardı.

Sığırlar onların varlığından tedirgin olmamış, gözlerine sarkan tüylerin arasından Mary'ye bakıyorlardı. İnekleri ilginç buluyordu ama annelerinin peşinden tırıs tırıs giden buzağılar çok sevimliydi. İnekler onu merak ediyor gibiydi, tıpkı onların geçişini görmek için evlerden ve barakalardan çıkan, bazıları da onları takip eden insanlar gibi.

Sonunda tepedeki kalenin bulunduğu tepenin dibine ulaştılar. Manzarası nefes kesici, yolu ise sarp ve zorlu .

"Atalarımızın evi," dedi Mal kolunu sallayarak. "İlk düğ burayı bin üç yüzlü inşa etmiş. O zamandan beri altı kez yeniden inşa edildi, son yenileme yaklaşık otuz yıl önce yapıldı. Ama bizim gerçek bir eve ihtiyacımız var. Cereyanlı şatolar kışın çok rahatsız edici oluyor."

Will onu duydu. "Eğer leydini rahatlatmaya çalışıyorsan Mal, bence bunu doğru şekilde yapmıyorsun."

"bilmesi gerekiyor," dedi Mal. "Ona yalan söylemeyeceğim."

Will ona sadece küçümseyici bir bakış attı ve Duncan ile Angus'a katılmak üzere atını sürdü.

Kıvrıla kıvrıla tepeye çıkan yolu tırmanırken Mary güçlü midillisinden memnundu. Yol dar, düşüş korkutucuydu ama hayvan ayağını hiç .

Yerli gençler tepeye doğru yanlarına üşüştiler ve tren avluya ulaştığında gençler valizleri indirip içeri taşımaya başladılar.

Mary o kadar bitkin düşmüştü ki, gördüğü her şeyi algılayacak gücü kalmamıştı. Şatonun kapıları kare bir salona açılıyor, ahşap bir merdivenle galerilere çıkılıyor, dört duvarda da kapılar sıralanıyordu.

Jinty ve şatonun hizmetçilerinden biri Mary'yi ahşap merdivenlerden iki kat yukarı çıkarıp geniş bir yatak odasına götürdüler. Mal'ın da belirttiği gibi oda cereyan yapıyordu, ama ocakta ateş yanıyordu ve küçük pencereden Mary dağlara doğru uzanan uzun bir yolu görebiliyordu.

"Çok güzel," dedi.

"Beğenmenize sevindim." Malcolm onun arkasından odaya girmişti. "Yarın sana inşa edeceğim evi göstereceğim. Ama ben nazık bir adamım, seni bütün Kilmorgan'a götürüp yormadan önce biraz dinlenmene izin vereceğim."

Mary pencereden döndü. Malcolm odanın ortasında durmuş, bavulları boşaltmaya devam eden ve koridorda bir aşağı bir yukarı bağırarak Mal'ın kardeşlerine aldırımıyordu.

Mary onu izlerken Malcolm'un bir şekilde farklı görüldüğünü düşündü, gözlerinin altındaki yorgunluk çizgileri ya da birkaç gündür uzamış sakalları yüzünden değil.

Daha güçlü, daha heybetli görünüyordu, şehirdeki çekici genç adam gibi değildi. Mary onu ilk gördüğünde, sofistike İngilizlerin ortasında vahşi bir İskoçyalı olduğunu düşünmüştü. O zamandan beri onun eğitilmiş, cesur, ailesine sadık, becerikli, baştan çıkarıcı ve her şeyi konuşarak halledebilecek biri olduğunu öğrenmişti.

Ancak burası onun anavatanıydı. Mal'ın burada gücü vardı. Eline bir mızrak verirsiniz, Duncan'ın Prestonpans'ta övünerek söylediği gibi, bütün İngiliz askerleri ondan kaçardı.

"Burayı seviyorsun," dedi Mary.

Malcolm omuz silkti, günahkâr gülümsemesi geri döndü. "*Aşk* olabilir. Ama bu benim bir parçam, anlıyor musun? Kanımda var."

Ve kalbinde, Mary eklemek istedi. *Belki de benim daha derin.*

Malcolm ona doğru geldi, ellerini tuttu ve avuçlarını öptü. Öpücükler yavaş ve şehvetliydi, nefesinin sıcaklığı yakıcıydı.

"Seni dinlenmen için yalnız bırakayım." Ellerini indirdi ama bırakmadı. "Yarın sana dünyamı göstereceğim. Bu gece için, bir şeye ihtiyacın olursa Jinty'ye ya da majordomo'ya sorman yeterli. Banyo bile olsa." Ona göz kırptı ve Mary ateşlendi. "Bunları sevdiğini biliyorum. İyi geceler o zaman."

Adam onu bırakırken Mary belli belirsiz, "İyi geceler," dedi.

Mal ona bir kez daha gülümsedi, gülümsemesini meraklarını gizlemeyen hizmetçileri de kapsayacak şekilde genişletti ve kapıdan dışarı süzüldü.

Dük'ün sesi aşağıdaki salonda çınladı. "*Mal!* Hangi ?"

Mal sinirli bir sesle, "Tamam, geliyorum," diye bağırdı ve gitti.

Malcolm pek çok yönü olan şaşırtıcı bir adamdı. Daha sonra, yatakta yorganların altında, büyük ateşin yanında rahatça uzanırken, Mary'nin düşünceleri, Mal'in de bildiği gibi, Malcolm'un sırtına damlayan sünger çekişine ve daha sonra yaptıklarına kaydı. Parmaklarının altındaki kaygan vücudunun her ayrıntısını hatırlarken yüzünü yastığına gömdü ve daha sonra onu haliya sabitledi, onun tam ağırlığı ve hissi.

Saçaklarda bir rüzgâr şarkı söylüyordu; hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyen güçlü bir İskoç rüzgârı. *Tıpkı Malcolm gibi*, dalmadan önceki son düşüncesi buydu.

Duncan, babalarıyla yine gürültülü bir tartışmanın ardından sabah ayrıldı. Malcolm, Duncan'ın onlarla birlikte kuzeye geldiğini biliyordu, asıl amacı diğer Mackenzie'leri Charles'ın yardımına çağırmaktı. Duncan bunu gizlememişti.

Duncan hışımla merdivenlerden inip kapıdan çıkarken düğ galerinin üzerinden bağırdı. "Geri gelme! Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Duncan Mackenzie, cenaze ateşinin üzerinde olmadıkça!"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Will. O ve Malcolm, son tartışmaya tanık olmak için kahvaltı salonundan çıkmışlardı. Duncan'ın çarparak geniş ön kapıdan soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Mal kapıyı tuttu ve Will ile kalenin güçlü uşaklarından biriyle birlikte kapıyı kapatıp sürgüledi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Mal kahvaltı salonuna yeniden girerken. Masada Mary, Lord Wilfort, Angus ve Yüzbaşı Ellis sosis, yumurta ve ekmeklerin tadını çıkarıyorlardı. Will tabağına biraz daha sosis doldurduktan sonra onlara katıldı.

Yüzbaşı Ellis artık zincirli değildi. Kale duvarları içinde ya da birkaç yüz metrelik bir çevre içinde kaçmaya çalışmayacağına ya da kimseye zarar vermeyeceğine dair söz vermişti - birkaç yüz metre çünkü zaman zaman kafasını boşaltmak için yürümek isteyebilirdi.

Ellis bunu sanki sözünün bağlayıcı olduğunu kabul etmelerini beklermiş gibi söylemişti. Malcolm kabul etti. Ellis öyle bir adamdı.

Mal, Mary'nin babası Wilfort için çok daha fazla endişeleniyordu. Lord Halsey kadar kaypak olmasa da Wilfort kurnaz, yaşlı bir şeytandı. Şu anda bile düğü nasıl devireceğini ve bu kaleyi İngilizler için nasıl ele geçireceğini planladığına şüphe yoktu.

Mal aniden, "Mary'yi yeni evi göstermeye götürüyorum," diye açıkladı. "Ve bazı arazileri. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Size söz veriyorum."

Malcolm onunla avluda karşılaştığında Mary'nin yine pantolonunu ve bol eteğini giydiğini gördü, vahşi doğada at sürmek için uygun kıyafetlerdi bunlar. Kostümünün üzerine çok sayıda düğmesi olan erkeksi bir palto giymiş ve kulaklarına kadar inen bir şapka takmıştı. Görünüşü hakkında hiçbir öz-bilinç göstermedi, sadece eldivenlerini çekiştirdi ve Malcolm'un onu midillinin eyerine çıkarmasına izin verdi.

Pratik, mantıklı ve güzeldi, hepsi bir arada. Solgun bir çiçek olmayan Mary, babası ve üç erkek kardeşiyle birlikte Highlands'i boydan boya kat etmiş, Mal' içtenlikle ülkenin güzel olduğunu söylemiş ve vadilerde dolaşan cıvıltıları bile sevmişti. Yüzünün tazeliğine ve adımlarının hafifliğine bakılırsa, şatoda fırtına eserken bile bütün gece mışıl mışıl uyumuştı.

Tam ona göre bir kadındı. Malcolm'un kalbi, gururunu ve sevincini göstermek için onu tepeden aşağı indirirken ısındı.

"Bir ön kanat olacak," dedi atları Edinburgh'a gitmeden önce açtırdığı hendek boyunca gezdirirken. "Tüm ev boyunca uzanacak, galerileri ve bolca penceresi olacak, böylece manzaranın tadını çıkarabileceğiz. Sonra her kardeş için bir kanat olmak üzere ana binadan geriye doğru akan kanatlar olacak, böylece ailelerimiz burada rahatça yaşayabilecek."

"Muazzam olacak," dedi Mary, hendeğin genişliğine bakarak. "Babamın Lincolnshire'daki evi o kadar büyük değil ama küçük de değil."

"Elbette büyük olacak," dedi Mal. "Mackenzie'leri barındırmak için yapıldı. Çok fazla odaya ihtiyacımız var." Siperin ötesindeki geniş açık alanı göstermek için kolunu salladı. "Ve arkasında, güzel hanımların yürüyebileceği bir bahçe. Alec tasarlıyor. Sanatsal bir dokunuşu var."

Mary kayalık ve kasvetli araziye taradı; arazi ağaçlarla çevrili dik bir tepenin ardına kadar uzanıyordu. "Böyle bir ölçekte inşaat yapmak adil mi? O kadar çok küçük kulübe gördüm ki, birçoğu zar zor geçiniyor?"

"Kilmorgan topraklarında böyle şeyler görmediniz. Her neyse, çiftliklerinde ihtiyaç olmadığında tüm yerel gençleri işe alacağım ve makul bir ücret ödeyeceğim. Birçoğu zaten benim için çalışıyor, içki fabrikamda. Ben ahlaki bir oyundaki zalim bir bey değilim."

"Reformistsiniz o zaman?"

"Mary, canım, İngilizler misafir odalarında oturup dünyaya ne yapılması gerektiğini tartışmaktan başka bir şey sevmezler. Ben sevmiyorum. Hayatımı yaşarım ve köprülere geldiğimde onları geçerim."

Mary'nin yüzü yumuşadı. "Güzel."

Malcolm, kız ona hayranmış gibi bakarken kendine güvenmiyordu. "Hadi gel," dedi. "Sana tüm Kilmorgan'daki en iyi yeri göstereceğim."

En iyi yer, tepeye yaklaştıkça ağaçlarla kaplanan dik bir patıkaydı. Malcolm atından indi ve hem kendi atını hem de Mary'ninkini, çocukken sığınağı, yetişkin hayatında ise huzur bulduğu bir yer olan kayalığa götürdü.

Burada, ağaçların arasından düz bir arazi çıkıntı yapıyordu ve üzerine tünediği uçurum, denize kadar uzanan tepelere bakıyordu. Malcolm Mary'yi indirdi, iki atı da eysersiz ve dizginsiz bıraktı ve onları başıboş bıraktı

-Bu topraklara alışkındılar ve nasıl otlatacaklarını biliyorlardı.

Mary, Malcolm onu kara kayaya götürürken koluna yapıştı. Malcolm, Mary'yi önüne dikti ve arkasından sararak kokusunu içine çekti.

"Gördüğünüz her şey bizimdir," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Mary'nin gözleri parladı. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim." Yanakları rüzgârdan pembeleşmiş, dudakları kızarmıştı. "Ya da soğuk."

"Evet, işte sana Kilmorgan. Seni büyüleyecek ve aynı zamanda seni öldürmeye çalışacak."

"İskoçların çoğu değil midir?"

Mal omuz silkti. "İyi bir noktaya değindin. Ama ben sana asla zarar vermem Mary. Bunu artık biliyorsun." Ona doğru eğildi, kalkık dudaklarını öpmekten kendini alamadı. Mary kollarına öylesine güveniyordu ki, ona ve içinden çıktığı bu dünyaya inanıyordu. "Ama ben seni istiyorum, anlıyor musun?" Mal onun kulağına söyledi. "Seni gördüğüm andan beri istiyorum. Tutku olmadan nasıl sevilir bilmiyorum. Eğer bunu istemiyorsan, şimdi söyle bana."

Mary onunla yüzleşmek için döndü. Rüzgâr eteğini ve dar şapkasının altından kaçan saçlarını savuruyordu. Adamın yaslanmıştı ve adam Mary'nin kalbinin kendisinininki kadar hızlı attığını hissedebiliyordu. "Bence ... tutku o kadar da kötü bir şey değil," dedi.

Mal eldivenli başparmağıyla onun yanağında gezindi. "Mary, aşkım, sanırım bu yerde kendimi sana bağlayabilirim. Sen bana bağlanabilir misin?"

Mary ona merakla baktı. Ama korkmuyordu. Uçurumdan, rüzgârdan, ya da onu kaçıran çılgın İskoçyalı Malcolm'dan korkmuyordu. Malcolm onu eve, teyzesinin yanına ya da Londra'daki arkadaşlarından birine gönderebilirdi. Buradan gitmiş, tehlikeden uzakta, onun hayatından olabilirdi.

Bunun yerine, Mal ne olursa olsun onu yanında istemişti. Onu, babasının malikânesine dönmesine izin vermek yerine bu boş ve yasak topraklara getirmişti; orada her şeyin bakımlı ve özenli olduğuna, doğanın evcilleştirildiğine şüphe yoktu.

Kilmorgan sınır tanımayan bir doğaya sahipti ve Malcolm da bunun bir parçasıydı. Ama Mary ona korkmadan, kızmadan baktı. Burada olmak istiyordu. Malcolm, eve gönderilseydi öfkeleneneğini ve belki de yine de babasının peşinden gitmeye çalışacağını sezmişti.

Mary onunla gelmemişti çünkü oradan oraya sürüklenmeye izin vermişti - İngiltere'ye dönmeyi tercih etseydi, Mal'in bu isteğini açıkça belirteceğinden ve belki de çoktan Lincolnshire'da olacağından hiç şüphesi yoktu.

Son söylediği söz karşısında şaşkınlıkla ona baktı. "Bana bağlanmak mı?" diye sordu.

"Bir kilisede değiliz ve papaz da yok. Babalarımız arasında hangi kilisede evleneceğimiz konusunda büyük bir kavga çıkacağını biliyorum.

-İskoç ya da İngiliz. Ama şu anda, ikimizin arasında, evlenelim derim. Burada ve şimdi."

Bölüm 24

Meryem'in kalbi şaşkınlıkla çarptı. "Ama nasıl ..."

Malcolm parmaklarını onun dudaklarına dokundurdu. "Burası kutsal bir yer musun? Ya da en azından güzel bir yer. Uygun bir şapel."

Yine onunla oynuyordu. Yine de ... gözlerine baktığında bir durgunluk, bir bekleyiş gördü.

Mary ona başıyla onay verdi. "Evet, öyle." Adamın elini tuttu ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Pekâlâ."

Mal'ın gözlerinin etrafındaki çizgiler gerildi, sonra serbest kaldı. Onun elini sıktı. "Bana ikinci adını söyle aşkım. Ve varsa diğerlerini de."

Mary boğazını temizledi. Malcolm delirmişti ama bu delilik uzanıp ona dolanıyordu. "Mary Elizabeth Sophia," dedi net bir sesle.

"Oh, bu çok güzel. Kızlarımız için ne çok isim var orada." Mal onu yüzüne doğru çevirdi. Rüzgâr onları itiyor, kadının etekleri dalgalanıyor ve adamın eteği onlarla buluşuyordu ama onlar bu yerde sabitlenmişlerdi, toprağın bir parçası, birbirlerinin bir parçasıydılar.

Malcolm doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Ben, Malcolm Daniel Mackenzie, seni, Mary Elizabeth Sophia Lennox'u eşim olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren sana sahip olmak ve seni elimde tutmak için. Ve bunun için sana söz veriyorum."

Mary son birkaç yıl içinde çocukluk arkadaşları birbiri ardına evlenirken evlilik törenini birçok kez dinlemişti. Mal bir bölümünü atlamıştı ama bir damadın sözleri şimdiki kadar içtenlikle söylediğini hiç duymamıştı.

"I . . ." Mary'nin sesi tıkanı ve boğazını temizledi. "Ben, Mary Elizabeth Sophia, seni, Malcolm Daniel Mackenzie'yi kocam olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için ... ve bunun için *sana* söz veriyorum."

Malcolm, gözlerinde aynı bekleyiş dolu bakışla onu kendine doğru çekti. Sol elindeki eldiveni çıkardı, parmakları rüzgâra rağmen sıcacıktı. Geniş parmağından altın bir yüzük çıkarıp kızın ince parmağına taktı.

"Bu yüzükle seninle evleniyorum," dedi Mal, sesi sessizdi. "Bedenimle sana tapıyorum. Tüm dünyevi varlığımı sana bağlıyorum."

Yüzük Mary'nin parmağında soğuk ve ağırdı. Malcolm elini sıkıca tuttu, bakışları Mary'nin bakışları üzerindeydi, sanki her an Mary'nin gülmesini, bunun aptalca bir oyun olduğunu söyleyip ondan uzaklaşmasını bekliyordu.

Mary dudaklarını önce yüzüğe, sonra da adamın rüzgârdan yanmış kaba eline bastırdı. "Amin," diye fısıldadı.

Malcolm onu daha da yaklaştırdı. ", Mary."

Mary onun vücudunun uzunluğunu, rüzgârın bir katını etrafına sardığı eteğinin sıcak yününe hissetti. "Peki o zaman," diye karşılık verdi.

Kızın çenesini yukarı kaldırdı ve pazarlıklarını yakan bir öpücükle mühürledi. Mal'ın büyük eteği omuzlarından sıyrılmıştı ve onu kızın etrafına çekerek ikisini sımsıkı bir kozanın içine aldı.

"Ağaçların altı biraz daha sıcak," dedi.

İstemezdi. Talep etmeyecekti. Mal'ın gözlerinde, onda gördüğü ve onda uyandırdığı açlığın parıltısı vardı. Ama zorlamayacaktı. Bu Mary'nin kararı olmalıydı, onunla evlenmeyi kendi seçmeliydi.

"Evet," dedi Mary.

Malcolm onu kayalıktan çıkardı. Kayaya giden küçük taş patikadan aşağı inmesine ve yamacı kaplayan sık köknar ağaçlarının altına dönmesine yardım etti. Otlayan midilliler onları ilgisiz bir şekilde izledikten sonra bulabildikleri otları biçmeye geri döndüler.

Mal ağaçlar konusunda haklıydı. Rüzgârı kesiyorlardı ve burada, sığınaklarının altında, Ekim başındaki hava yumuşaktı.

Malcolm kiltinin kıvrımlarını açıp çözdü ve utanmadan sadece gömleği ve çizmeleriyle ortaya çıktı. İskoç eteğini yere serdi, sonra da kısa sürede giysilerini çıkardı ve bu toprakların yerlilerinin çağlar önce yapmış olması gerektiği gibi çıplak durdu.

Beklemedi. Malcolm onun yanına geldi ve maharetli elleriyle önce korsesinin düğmelerini çözüp çıkardı, sonra küçük korsesini ve eteğini çözdü. Serbest kalan göğüslerini avuçlarının arasına aldı ve duraklayarak ağzına uzun bir öpücük kondurdu. Avuç içlerinin Mary'nin çıplak tenine değen sertliği onu öpücüğün içinde eritmiş, daha fazlasını istemek için parmak uçlarında yükselmişti.

Mal bir süre sonra geri çekildi, nefesi Mary'nin dudaklarında sıcaktı. "Mary, tadın çok tatlı."

Mary onun boğazının çukurunu yaladı. "Sen de öyle."

"Kötü kız." Mal'ın gülümsemesi yavaştı. Kızın çukurunu öpmek için eğildi. boğazını, saçlarının kaba ipeği çenesini okşuyordu.

Malcolm ekosenin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve şimdi onun karnını öpüyordu, elleri belinde sıcacıktı. Yarı aydınlıkta parlayan kehribar rengi gözleriyle ona baktı, sonra göğüslerinin altını yaladı.

bir sıcaklık yayıldı. "Mal."

"Fazla uzun sürmez," dedi. "Ve içindeki tüm bu ateş dışarı çıkabilir." Mal, tıpkı Leydi Brancroft'un oturma odasında onun ateşini gördüğünü söylediği gün yaptığı gibi, elinin kenarını göğüslerinin arasına doğru kaydırды.

İçten içe yanıyordu. Mal onun karnını tekrar öptü, sonra pantolonunun düğmelerini açtı.

Deri, bacaklarından kayarak kolayca çıktı. İşte buradaydı, çıplak, açık havada, bu evcilleşmemiş İskoçyalı önünde diz çökerken.

Dudakları kalçalarının arasına değdiğinde Mary bir çığlık attı ve içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. Mal güçlü kollarıyla yakaladı ve tekrar kendisine doğru çekti.

"Ateş," dedi, kendi gözleri de doluydu. "Şimdi göreceksin."

Dilini Mary'nin en mahrem yerinde gezdirdi, Mary'nin adını bile bilmediği, en azından doğru düzgün bilmediği bir yerinde.

O bilmeseyse bile o ne yapacağını biliyordu. Mary'nin ayakları kayarak onun için açıldı. Mal boğazından tatmin olmuş bir ses çıkardı, kendini daha da yaklaştırdı ve onu tekrar yaladı.

Diliyle sihir yaptı. Mal diliyle kızın açıklığını ovuşturdu, sürtünme çok sıcaktı. Bacaklarını daha da ayırması için onu cesaretlendirdi, sonra ağzını onun en sıcak yerine koydu ve emdi.

Dünya dönüp duruyordu. Mary karanlıkta tek başına süzülüyordu, Mal'in ağzından başka gerçek bir şey yoktu, kolları kalçalarını saran bir güç bandıydı. Sadece Mal'in ağzının altında tutuşan kıvılcımın, vücuduna yayılan inanılmaz gücün farkındaydı.

Onunla birlikte haykırdı. Ağaçlar sesi yankıladı ve sonra rüzgâr onu sürükleyip götürdü.

"Malcolm!"

Mary'nin kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Derisi yanıyordu ama içinden kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Göremiyor ya da duyamıyordu, sadece hissediyordu, sanki biri hariç tüm hislerini kaybetmişti.

Çığlıkları çılgınca, sözsüz ve delice bir hal aldı ve sonra Malcolm ağzını kaldırdı.

Dünya parçalanarak geri geldi ve acıttı. Mary bir hıçkırığı bastırdı.

Mal yanına geldi, kollarını ona doladı. Onu yere yatırdı, ekoseli yatağına yatırdı, sonra üzerine çıktı, sıcak, çıplak ağırlığı rahatlatıcıydı.

Güçlü bir el bacaklarını ayırdı ve bir sonraki yeni his Malcolm'un içine kayması oldu, Edinburgh'daki banyoda gördüğü ve dokunduğu Malcolm'un tüm uzunluğu.

Mary panik içinde gerildi. Bunu yapamazdı. Teyzesinin ona yaptığı tüm uyarılar, erkeklerin yatakta ne kadar acımasız olabileceğine dair tüm korkunç hikâyeler aklından geçti.

Ama kaba saba bir adamla birlikte değildi. Malcolm'la birlikteydi.

Vücudu kontrolü ondan aldı ve Mary'nin korkuları, tüm mantıklı ve pratik düşünceleriyle birlikte yok oldu. Tek istediği şimdi, *buydu*; varoluşu, içindeki Malcolm'un sertliğinden, vücudunun onunkinin üzerinde olmasından başka bir şeye indirgenmemiştir.

Bu bir görev, kefaret ya da terbiye değildi. Basit ve muhteşemdi.

Mal iterken usulca inledi. Mary'nin yüzündeki bir tutam saçı fırçalandı ve gözlerinin içine gülümsedi. "Ah, Mary, sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızsın."

Mary cevap vermeye çalıştı ama hiçbir kelime gelmedi. O hiçbir şey ve her şeydi. İki birdi ve rüzgâr, gökyüzü, ağaçlar, yer.

Malcolm her hareketinde onu daha da derine iterken birbirlerine dolandılar. Kendini yumruklarının üzerine kaldırdı, arka tarafının yuvarlaklığı hareket ediyordu, kalın dalların arasından ulaşan güneş ışığı tarafından fırçalandı. Mary'nin kalçaları Malcolm'unkilerle buluşmak için kalktı, her darbede daha da harika bir şekilde bir araya geliyorlardı.

"Aşk," diye nefes aldı Malcolm. "Bana ne yaptın?" Mary ona sadece dokunabildi, cevap verecek kelime bulamadı.

"Beni aldın ve her şeyi tersine çevirdin. Ve şimdi *bundan* başka rahatlatıcı bir şey yok." Malcolm tekrar itti, daha sert. "Sıcak, tatlı Mary'min içine. Artık benim için sadece sen varsın. Senden başka bir şey yok."

Sesi kesildi, kelimelerin yerini sert bir ses aldı. Mary'nin bedeni onunkinin altında sarsıldı, onun simgesi olan eteği onu kucaklıyor, ısıtıyor, güvende tutuyordu.

"Ah, *lanet olsun*." Mal'ın yüzü ani ve öfkeli bir kaş çatmaya dönüştü. Aynı anda Mal'ın hamleleri artarak devam etti, ta ki Mal bir kez daha kızın içine girene kadar ve kız ani, sıvı bir sıcaklık hissetti.

Malcolm'un tohumu, birbirlerine duydukları açlıkla onun içine taşındı. Mary vücudunu sıkılaştırdı, onu içine çekti ve memnuniyetle tuttu.

Malcolm son ve uzun bir hamle yaptı ve sonra sanki tüm gücü tükenmiş gibi yere yığıldı. Mary onun saçlarını okşarken üzerlerine bir halsizlik çöktü, orman sessizleşti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Malcolm. Kadının dudaklarına ağzı açık bir öpücük . "Günün geri kalanına devam etmek istiyordum."

"Ben de öyle," dedi Mary, bıyıkları kabarmış çenesini düzelterek. Dün geceden beri tıraş olmuştu ama sakalları çabuk uzamıştı. "Kediler ve çörekler, ben yaptım."

Malcolm'un vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. Başını kaldırdı ve kadın onun gözlerinde ilk kez huzuru gördü.

"Neden şeyler söylüyorsun? *Cıvatalar ve bodkins. Çanak çömlek ve örümcek ağları.* Beni güldürüyorsun."

Mary omuz silktili. "Hanımların küfür etmesine izin verilmez. Ama duygularımı bir şekilde ifade etmek zorundayım, değil mi? Bu yüzden kendi cümlelerimi kuruyorum."

"Yani, bir şeyi güçlü bir şekilde hissettiğinizde, ortaya çıkıyor mu?" "Evet. Her seferinde ne olacağını asla tam olarak bilemiyorum."

"Bunu düşüneneğim." Mal'ın gülümsemesi derinleşti. "Demek istediğin, gerçekten de bütün gün böyle devam etmek istiyorsun."

Mary kollarını Mal'in boynuna doladı. *Kendini* temiz, özgür ve hayatında hiç olmadığı kadar derin hissediyordu.

"Oh, evet," dedi.

"Pekâlâ." Malcolm elini kadının bacaklarının arasına kaydırды, avucunu tam da kadının en çok istediği yere bastırdı. "Sanırım bunu başarabiliriz."

Mal ve Mary karanlık çökene kadar şatoya tekrar ulaşamadılar. Mary uzun süreli yokluklarının hoş karşılanmayacağından endişe ediyordu ama kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Duncan geri dönmüş ve babasının sandığından çok daha fazla Mackenzie'nin ayaklanmaya ve Charles'ı takip etmeye hazır olduğunu ilan etmişti. Inverness'li Lord Forbes, Kral George'un yanında olduğunu yüksek sesle dile getiriyordu ve Duncan ile yanına aldığı adamlar onlarla bir mücadeleye girmiş, Duncan kolundan derin bir kılıç yarası almıştı.

Dük'ün Duncan'ı bir daha asla evde görmek istemediğini söylemesine rağmen, ev halkı ona yardım etmek için çırpınıyordu. Tabii bu sırada oğluna yüksek sesle küfrediyordu.

Duncan ve yarası üzerine yapılan bağırış çağırışlar, karanlık çökerken Malcolm'la birlikte gelen Mary'yi gölgede bırakmıştı.

Mary öyle sanıyordu, ta ki yıkanıp sabahlığını giydikten sonra tekrar aşağı indiğinde Yüzbaşı Ellis onu bir kenara çekene kadar. Ellis onu küçük bir odaya çekti - tıpkı bir beyefendi gibi kapıyı açık bıraktı - ve onunla alçak sesle konuştu.

"Lord Malcolm istediğini elde ettiğine göre," dedi Kaptan Ellis, kelimeleri kırparak, "sence ne yapacak?"

"Yapmak mı?" Mary küstahlığa sığındı. "Ne demek istediğinizi açıklayın, efendim."

"Küçümseyici bir aristokrat olmayın leydim. Bir kadının bir erkekle ne zaman birlikte olduğunu bilirim, sizin de onun da bir bakışı vardır. Lord Malcolm bugün seni elde etmek için dışarı çıkardı. Evlilikten bahsetti mi? Anlaşma? Nişan?"

Hayır, evlenmemişti. Ama evlenmişlerdi, kalplerinde evlenmişlerdi. Mary denize bakan uçurumda paylaştıkları töreni düşündü. Bu gerçektir, Hanover Meydanı'ndaki St George's'ta tanık olduğu düğünlerin hepsinden çok daha gerçektir. İngiltere Kilisesi'nin ve İngiliz yasalarının gözünde elbette bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı. "."

"Eğer hemen yapmazsa, onu vuracağım." Yüzbaşı Ellis'in koyu mavi gözleri vardı ve bu gözlerde Mary için endişenin yanı sıra derin bir öfke de vardı. "Bu İskoçyalılar bizim gibi değil, Leydi Mary. Onlar kendi başlarına bir kanundur. Lord Malcolm seni burada tutabilir, sana 'karım' diyebilir ve buna itiraz etmen için sana çok az hak tanıyabilir. Laird ya da klan şefi neyi kanun olarak ilan ederse o olur."

"Malcolm'da hiç böyle bir sertlik görmemiştim," dedi Mary. Onun hizmetkârlarına yardımseverlikle, Rabbie ve Gair adlı kaçakçı gibi insanlara da cömertlik ve güvenle davrandığını görmüştü.

"Henüz değil," dedi Kaptan Ellis. "Buraya, Edinburgh sokaklarından farklı olan bu dünyaya daha yeni. Eğer gerekli olursa, sizi eşim olarak kabul etmekten onur duyarım."

"Ah." Mary, Malcolm'la ilgili düşüncelerinden bir gümbürtüyle çıktı. "Çok nazıksınız ama-"

"Hiç nazik değil." Kaptan Ellis elini ona doğru uzattı ama son anda geri çekti. "Bunu onurunuzu korumak için yapıyorum. Bu dünyada bir kadının tamamen kendisine ait çok az şeyi vardır, ama onuru sadece kendisine aittir. İzin verin onu korumanıza yardım edeyim."

Samimiydi. Ona bir kaya, dünyaya karşı bir destek sunuyordu. Seçimi Kaptan Ellis'in güvenlik teklifini kabul etmek ya da Malcolm'a güvenmekti.

"Size teşekkür ederim," dedi Mary. "Gerçekten. Sen asil bir adamsın. Ama bir evlilikten görev ve onurdan daha fazlasını istediğime karar verdim."

Kaptan Ellis'in gözleri titredi, öfke ve hayal kırıklığı kısa bir an için alevlendi. Bunu derinden hissettiğini fark etti.

Sonra kibar maskesini yerine taktı ve onu selamladı. "İhtiyacınız olursa diye teklifim hâlâ geçerli. Ama eğer ihtiyacınız olacak bir şey yaparsa, Leydi Mary, size söz veriyorum, onu vuracağım."

Mary ona inandı. Yüzbaşı Ellis'in selamına kibar bir reveransla karşılık verdi ve o da adımlarını düzgün atarak odadan çıktı.

Ekim ayı Kilmorgan'da her zaman görkemli geçerdi ve bu seferki de gül kırmızısı rengindeydi. Malcolm uyanık olduğu her dakikayı içinde ve dışında Mary ile geçiriyordu. Güzel havalarda onu tepedeki çardaklarına götürüyor ve orada kahkahalar, dokunmalar, sevgiler arasında birbirlerini öğreniyorlardı.

Malcolm hem babasının hem de Mary'nin ağzından laf alabildiğinde onunla evlenmeye niyetliydi. Mary için skandal bir kaçamak değil. Evlilik ilanlarının okunmasını, tüm dünyanın Mary'nin sunakta onunla ayağa kalkışını izlemesini ve onlara seçimini yaptığını göstermesini istiyordu.

Romantik anlarında, onları doğanın ve Tanrı'nın gözünde zaten evli görüyordu. Meryem onun için, uğruna diğerlerini terk edebileceği tek kadındı.

Ama önce, planlarına engel olan bu kanlı ayaklanmayı durdurması gerekiyordu. Forbes ve adamları Inverness'ten birkaç kez gelip ortalığı karıştırmakla meşgul olan Duncan'ı aradılar. Görünüşe göre Duncan, İngiliz askeri kalelerine karşı baskın ve kaçış saldırıları düzenleyecek kadar ileri gitmişti.

Dük, oğlunun artık kendisine dost olmadığını söylerken, Forbes'a Duncan'ın nereye gittiğini asla söylemeyecekti. Malcolm babasının muhtemelen Duncan'ın nerede olduğunu çok iyi bildiğini biliyordu ama dük oğlunu Hanoverli sadıklara teslim edecek değildi.

Lord Wilfort, Forbes bir kez daha eli boş gönderildiğinde buna dikkat çekti.

İki baba arasındaki soğuk düşmanlık yerini kin dolu bir saygıya bırakmıştı. Dük, Lord Wilfort'un bu oyunda ortak bir çıkarı olduğunu keşfetti.

ve onu satranç oynamaya davet etmeye başladı.

Malcolm oyunun her iki adamın da kişiliklerini yansıttığına karar verdi: Dük, acımasız ve saldırgan; Kont, sessizce kurnaz.

Wilfort, Dük'ün piskoposlarından birini yakaladığında, o kuru üslubuyla, "Jakobitlere karşı çok sert konuşuyorsunuz," dedi. "Yine de onları bastırarak askerleri gönderiyorsunuz."

Dük, "Ben de Alman George'u sevmiyorum," diye karşılık verdi. "Her iki taraftan da askerler ne kadar çabuk benim topraklarımdan çıkarsa o kadar iyi olur. İskoçyalılar şefleri tarafından yönetilir, ana dillerini bile konuşamayacak kadar yabancı krallar tarafından değil. Biz kendi kendimizi yönetiriz."

Wilfort, "Artık dünya böyle bir yer değil," dedi.

"Doğru değil," diye homurdandı dük. "İngiliz Parlamentosu'nda ayağa kalkıyor, kralınızdan giderek daha fazla güç alıyor ve onu kendiniz gibi insanların eline veriyorsunuz. Aynı lanet şey."

Wilfort düşüncele görünüyordu. "Haklı olabilirsiniz. Ama ailem üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahip değilim."

Dük, "Fark ettiyseniz ben de öyle," dedi. "Oğullarımdan benden mu görüyorsunuz? Hayır, onlar bana meydan okuyorlar, tıpkı şeytanlar gibi. Ve sen de dünyanın o küçük köşesinde bir yargısın, değil mi? Yerel adaleti dağıtıyorsunuz, çünkü her suç için herkesi Londra'ya sürüklemek çok uzak."

Wilfort kabul etti. "Bir nokta daha. Ama siz tartışırken ben de vezirinizi ele geçirdim."

Dük, "Feda etmeye değer," dedi ve kalesini tahtanın diğer tarafına itti. "şah mat."

Çok geçmeden Alec eve geldi.

Malcolm, kalenin tepesinden kardeşinin atıyla geldiğini gördü. Mary'yi ısınması ve el ele tutuşması için sarp kalenin güneşli tarafına götürmüştü ki Mary gözlerini gölgeleyip yola baktı.

"Kim o?" diye sordu, işaret ederek. "Duncan'ı arayan başka bir asker mi?"

Mal onun bakışlarını takip etti ve kalbi sevine çarptı. At sırtındaki o rahat kamburu nerede olsa tanırdı.

"Bu Alec!" diye bağırdı ve sözcükler kaybolmadan önce dar patikadan aşağı doğru koşmaya başladı.

Bölüm 25

Mary de en az onun kadar heyecanlı bir şekilde Malcolm'un peşinden tepeden aşağı indi. Alec'in Audrey'den haberi olacaktı.

Rüzgâr ve Malcolm'un koşuşu eteğini kaldırdı ve klanının bayrağı gibi sırtında dalgalandı. Kayadan kayaya sıçrarken sert kalçaları güneş ışığında hareket ediyordu.

Mal patikanın dibine ulaştığında Alec atından indi. Mal kardeşine sarılarak onu ayağa kaldırdı. Mary onlara ulaştığında, ikisi de aynı anda konuşuyor, her biri diğerini bastırıyordu.

Alec, Mary'yi görünce sözünü kesti, kahverengi gözleri büyüdü. Bu gözlerde yorgunluk, keder, kırıksıklıklardaki kir gibi çizgiler vardı, ama yüz ifadesi iyi bir mizahtı. "Yüce Tanrım, onu çalmışsın."

"Kendi isteğiyle geldi," dedi Mal. "Yani, yeterince isteyerek."

"Lord Alec." Mary ıslak ekose, ter ve at kokusunu alarak ona doğru ilerledi. "Kabalık edip yolculuğunuzun nasıl geçtiğini sormayacağım, kız kardeşim Audrey'den haber var mı?"

"Evet, şimdi." Alec omuzlarını saran kalın eteği sıvazlama hareketi yaptı.

"Üzerimde bir yerlerde bir mektup vardı. Giderken Edinburgh'a götürmek istiyordum ama siz buradasınız, o yüzden şimdi size teslim edeceğim." Mary

neredeyse uzun boylu adamın üzerine atlayacaktı, ekosesinin kıvrımlarına gömülmek ve değerli mektubu kendisi bulmak istiyordu. Alec gözleri parlayarak

kumaşın altından kalın bir kâğıt parçası çıkardı ve Mary'nin uzattığı ellerine tutuşturdu. "buradasın. Leydi Audrey iyi ve mutlu, güzel bir evde bonbon yiyor. Paris'te *bir apartman* daireesinde Jeremy Drake'in ayaklarına kapanarak."

Mary mektubun mührünü çoktan yırtmış ve sayfaları aceleyle açmıştı. Birkaç satır okuduktan sonra, "iyi," dedi. "Evlenmeyi çok seviyor ve bir çocukları olmasını umuyorlar."

"Evet," dedi Alec. "Birbirlerine attıkları aptalca bakışlara bakılırsa, bir gün ve bir gece için uğraştıklarını söyleyebilirim."

Mektubu katlayıp göğsüne bastırırken Mary'nin gözleri ıslanmıştı. "Teşekkür . Beni çok mutlu ettin - bunu asla hissedemeyeceğimi düşünmüştüm

tekrar mutluyum."

Alec Mal'a sahte bir telaşla baktı. "O zaman onu memnun edemiyorsun, Mal. Neyin var senin?"

"Evet." Mal kardeşine başıyla ciddi bir selam verdi. "Bir erkeğe haddini bildirmek için bir kadına güvenin."

Alec kahkahalarla kükredi. Mary ne ima ettiğini fark ederek kızardı ve onun kızardığını gören Alec daha sert güldü.

"Peki ya sen?" Mary hemen sordu. "Kızınız ..."

"Kızım çok güzel bir kız, gördüğün en güzel şey." Alec'in sesinin derin gürültüsünde gurur çınliyordu. Karmakarışık saçlarının altındaki yüzü aydınlandı, yorgunluğu anında silindi.

Mal etrafına bakıyormuş gibi yaptı. "Nerede o zaman? Onu ata bağlı mı bıraktın?"

"Paris'te, bücür. Jenny küçük bir çocuğu Gair'in sızdıran küvetinde denizin karşısına geçireceğimi düşünmedin değil mi? İngiliz topçuları sinsice dolaşırken? Sonra da Highlands'e? Genevieve'in kız kardeşinin yanına yerleşti ve Audrey zaman zaman ona göz kulak oluyor. Onun için geri döneceğim ama önce bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

Mal kolunu Alec'in omuzlarına attı. "Önemli değil, seni evde görmek güzel bir şey. Duncan dışarıda Hanoveryalılarla tek başına savaşıyor ama geri kalanımız evde. Ve Mary'nin babası. Ve yakaladığım bir İngiliz."

Alec'in şaşkın bakışları karşısında Mal genişçe sıırttı. Alec, uzaklaşmaya başlayan yük dolu atını yakaladı ve Malcolm ile Mary'nin peşinden tepeye doğru çekti.

Mal kardeşini yemek odasına götürürken Kilmorgan Dükü öğleden sonraki yemeğinden başını kaldırıp baktı. Mal, Mary'nin birkaç adım arkalarında, yine Audrey'nin mektubuna dalmış olduğunu gördü. Wilfort, Ellis ve Mal'ın kardeşlerinden hiçbir iz yoktu.

Alec ekosesini çözmeye başladığında dük, "Ah, sensin," diye homurdandı. "Hiçbir işe yaramayan ikiz. Burada ne işin var? Angus nerede? Bu sabah onu görmedim."

"Çok teşekkür ederim, baba." Alec, Dük'ün alaycı tavrından yılmadan masaya yaklaştı. Mal'ın farkına vardığına göre, gözlerindeki kederli ışık gitmişti.

Altta yatan hüznün devam ediyordu. Yine de şok geçmişti ve Alec tekrar gülebiliyordu.

Alec sporranından bir kâğıt çıkardı ve geniş parmaklarıyla açtı. "Size torununuz hakkında bir şeyler söylemeye geldim." Kâğıdı cilalı meşe masanın üzerine, dükün önüne koydu.

Mal, Alec'in omzunun üzerinden baktı. Kâğıtta bezlere sarılmış ve dantelli bir başlık takmış minik bir bebeğin kalemle çizilmiş resmi vardı. Çocuğun tek özelliği sıkı yumrukları, tombul yüzü ve kapalı gözleriydi. Mal resmi Alec'in çizdiğini biliyordu. Bu onun tarzıydı - güzel bir hikâye anlatmak için birkaç basit çizgi.

Resmin altında *Genevieve Allison Mary Mackenzie* yazıyordu.

Dük sustu. Uzun bir süre resme baktı, sonra küt bir parmak ucuyla kâğıda dokundu. "Torunum mu?" diye tekrarladı, sözleri neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Ben ona Jenny diyorum," dedi Alec. "Birkaç ay önce annesi Genevieve Millar ile evlendim. Malcolm şahitlik yaptı."

Kelimelerin Dük'ün duyularına nüfuz etmesi için birkaç saniye daha geçti. "Evlenmek mi?" Ayağa kalktı, gözlerinde öfke vardı. "*Evli* derken ne demek istiyorsun? Nerede bu kadın? *Kim bu kadın?*"

Alec'in neşesi söndü. "Doğumdan sağ çıkamadı."

Dük'ün bakışları Alec'inkilerle buluştu. Tekrar bağırmak için ağzını açmıştı ama dudakları aralık kalmış, hiçbir ses çıkmamıştı. Mal yıllar sonra ilk kez babasının ne diyeceğini bilemediğini gördü.

Dük boğazını temizledi. "Alec, özür dilerim."

"Onu seviyordum," dedi Alec, sesinde bir çizik vardı. "Onu çok sevdim."

Dük tekrar resme baktı, boğazı düğümlendi. Sonra Alec'le arasındaki mesafeyi kapattı ve kollarını oğluna doladı.

Mal, Mary'nin elinin kendi elinin içine kaydığını hissetti, ona bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. Bu odada ne olduğunu anlamıştı - bir bağ, ailenin affetmesi ve ailenin devam etmesi.

Mal eğildi ve onu öptü, sonra da dışarı çıkardı.

Mary hayatının bu döneminin bitmesini hiç istememişti. Mutluluğu bulmuştu. Haftalar geçtikçe, Malcolm'a karşı hisleri derinleşti ve zorlukla kavradığı bir şeye dönüştü.

Yüzbaşı Ellis'in yanıldığını, Malcolm'un onunla evlenmek anlamıştı. Her şeyin mükemmel olması için doğru anı bekliyordu. Malcolm bir plancıydı, planını uygulamadan önce her olasılığın halledilmesini isterdi. İnsanlarla konuşarak, onları etkileyerek, onlara para vererek, ne gerekiyorsa yaparak çalışırdı.

Düşünceleri o kadar hızlı ilerliyordu ki bazen düşünmeden hareket ediyormuş gibi görünüyordu, ama Mary kısa süre sonra onun en iyi senaryoya atlamadan önce her senaryoyu sonuna kadar incelediğini gördü.

Mal, Mary'ye daha fazla zaman ayırıyordu çünkü hata yapmak istemiyordu. Herhangi bir yanlış adımın kazandığı şeyi yok korkuyordu. Bu yüzden sessizdi, belirsiz bir yola ayak basar gibi yolunu test ediyordu.

Mary, Mal'in bunu asla ama asla kabul etmeyeceğini biliyordu elbette. Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi davranıyordu; gençtiler, birlikteydiler ve aşık olmuşlardı. Mal'in Mary'yle sonsuza dek birlikte olacaklarına inandığına şüphe yoktu.

Ekim ayı ilerledikçe geceler kısalıyor ve rüzgâr daha soğuk bir hal alıyordu. Kilmorgan'da kale asla sessiz değildi; sadece Malcolm, kardeşleri ve babasının bağırıışlarıyla değil, aynı zamanda burayı korumak için orada yaşayan hizmetkârların gürültüsüyle de doluydu. Bu hizmetlilerin etraftaki çiftliklerde aileleri vardı ve kış bastırmadan önce tahıllarını hasat etmek için yarışırken gelip gidiyorlardı.

Kilmorgan, bölgenin çoğundan daha fazla ekilebilir araziye sahip olduğu için şanslıydı. Denizin iç kesimleri ve çevresindeki yüksek kıyılar nemli hapsediyor, bu da vadideki havayı biraz daha sıcak ve toprağı zengin tutuyordu. Yine de çiftçiler en küçük mahsuller için bile çok çalışıyorlardı ve Mackenzie'ler de onlara yardım gidiyordu.

Mary kısa sürede fark etti ki, çobanlar insanlarıyla ilgilenirdi. Mal ve kardeşleri, çiftlik sahiplerinin evlerinin kış için sağlam olduğundan, çatıların akmadığından ve kiracılarının uzun soğuk mevsime dayanacak yiyecekleri olduğundan emin oldular. Mackenzie'ler çiftçilerle birlikte at sürüp tarlalarda çalıştılar, Londralı bir beyefendinin küçümseyeceği angarya işlere sırtlarını verdiler.

Wilfort, Mary'ye bazı derebeylerinin kiracıları arasındaki kadınlara istedikleri gibi davranabileceklerini düşündüklerini söylemişti ama Mary, dükte ya da oğullarında bu konuda hiçbir korku ya da endişe görmemişti. Dük karılarına ve kızlarına karşı hürmetkâr, erkeklere karşı ise saygılıydı. Halkı onu seviyordu.

Mal, dükün, portresi alt kattaki oturma odasında belirgin bir şekilde asılı olan anneleri Allison McNab'a çok düşkün olduğunu anlattı. Resimde, ailesine tepeden bakan, uzun burnu ve ateş dolu siyah gözleriyle muhteşem bir kadın vardı. Portre Allan Ramsay tarafından yapılmıştı ve düşesi üç çeyrek profilden, başı izleyiciye dönük bir şekilde tasvir ediyordu. Elbisesinin mavi ve beyaz ipekleri yumuşak bir ışıkla parıltıyor, bir omzuna sarılmış ve mat gümüş bir broşla tutturulmuş mavi ve yeşil ekose bir parça ile tamamlanıyordu. Resim o kadar nefes kesici derecede gerçektir ki Mary, Allison'ın her an dudaklarını açıp konuşabileceğini düşündü.

Mal elmacık kemikleri ve çenesiyle annesine benzese de, çoğu açıdan düke çok benziyordu. Alec, Angus ve Duncan, gözlerinin ışıltısı, ağzının sert yapısı ve uzun, düz burnu da dahil olmak üzere daha çok onun özelliklerini taşıyordu. Öte yandan Mary, Will'in saf Mackenzie olduğunu gözlemledi.

Mal, anneleri öldüğünde dükün tamamen değiştiğini açıkladı. Acı çekmiş, öfkelenmiş ve oğullarıyla hiçbir şey yapmak istememişti. Allison'ı hatırlatacak hiçbir şey. Bazı nedenlerden dolayı, sadece Angus'a tahammül edebiliyordu. Hiçbiri nedenini bilmiyordu, Angus bile.

Sonunda Dük korkunç kederinden kurtulmuştu ama şimdi bile oğullarından nadiren memnun oluyordu. Dük'ün Alec'in evliliğini ve bebeğini çabucak kabul etmesi sürpriz olmuştu.

"Onu yumuşatıyorsun," dedi Mal, Mary'ye. "Yanında olman hoşuna gidiyor, bunu onda görebiliyorum."

Mary onu değiştirme konusunda şüpheliydi. Dükün ailesine, insanların anlamasına izin verdiğinden daha fazla değer verdiğini çoktan fark etmişti.

Şato uzak olsa da, dış dünyadan tamamen kopuk da değillerdi. Haftanın çoğu günü mektuplar, gazeteler, kitaplar ve paketler geliyordu. Mary'nin babası Londra'dan istediği gazete ve dergileri bile alabiliyordu. Dük, mektupların çoğunun hem İngiliz hükümeti hem de İskoçyalılar tarafından açılmış ve incelenmiş olarak geldiğinden yakınıyordu.

Kuzeyden, Kilmorgan'a yakın gizli koylardan ve girintilerden de bol miktarda mal geliyordu. Fransız konyağı ve diğer lüks ürünler Mackenzie'lerin yemek masasına sık sık geliyordu -Mal'in arkadaşı Gair sıkı çalışıyordu.

Mackenzie'lerin Charles ve ordusunda olup bitenleri takip edebilecekleri geniş bir ağı vardı. Öğrendiklerine göre Charles bir ayı Edinburgh'da geçirmiş, bu sırada Jakobitler ile İngiliz tarafında kalan İskoçyalılar arasında birçok küçük çatışma . Wilfort, "Onlara *sadık* demeyin," diye çıkmıştı dük. Kral George'a *sadık* İskoçlar. "Onlar sadece kazanan tarafta olmak istiyorlar. Charles galip gelmeye başlarsa, birçoğunun geri dönüp diğer tarafa ateş etmeye başlayacağından emin olabilirsiniz."

Wilfort sadece o mülayim haliyle omuz silkti, alınmamıştı.

Mary bazen, Kilmorgan bir sükûnet balonunun içinde sallanırken, etraflarında kopan fırtınayı atlatıyorlarmış gibi hissediyordu.

Sakinlik uzun sürmedi. Ekim ayının sonlarına doğru, Jakobitler Inverness yakınlarındaki askeri kalelerden birine saldırımayı denediler -Duncan bu saldırının liderlerinden biriydi- ama geri püskürtüldüler. Çok değil birkaç gün sonra Charles'ın ordusunu güneye, İngiltere'ye doğru sürerek Edinburgh'dan ayrıldığı haberi Duncan da onunla birlikte at sürüyor ve arkasından üç yüz adamı davaya katılmaları için yönlendiriyordu. Angus, herkesi hayrete düşürerek onlarla gitmek.

Malcolm'un babasının Angus'a çok kızdığını söylemek hafife almak olur. Dükün sesi hararetli bir şekilde yükselirken Mal, Mary'yi alıp gizlice evden ayrılma zamanının geldiğine karar verdi.

Sonunda Angus kaçmak zorunda kaldı. Kaleden çıkıp tepeden aşağıya doğru koşmaya başladı. Dük onu takip etmeye çalıştı ama Angus hızlı ve genç adımlarla patikadan aşağıya indi ve babasını tepenin yarısında öfkeli ve nefes nefese bıraktı. Angus'un sırtında bir çanta vardı ve anonsu yapmadan önce silahlarını akıllıca arazinin kenarındaki ağaçların altına saklamıştı.

"Neden?" Alec, Angus'un eşyalarını toplamasına yardım ederken bile sordu. "Bunu neden yapıyorsun, Angus? Eski krallara karşı hiç sevgi beslemiyorsun."

Angus atına bindi, sonra her zamanki gibi birlikte duran Mal ve Alec'e baktı. "Çünkü Duncan'a göz kulak olmam gerekiyor," dedi Angus kızmadan. "Babam onu kaybederse, bu onu öldürür."

"Hayır, delikanlı," dedi Malcolm. Elini Angus'un çizmeli bacağına koydu. "*Seni* kaybederse bu onu öldürür. Seni hepimizden çok seviyor."

Angus başını salladı. "Hayır, sevmiyor. Onunla ilgilenmemden hoşlanıyor ama bu aynı şey değil. O öldüğünde Duncan'ın dük olmasını istiyor, hep bunu istedi."

Mal aynı fikirde değildi. "O seni seviyor, Angus. Geri kalan hiçbirimiz nedenini anlayamıyoruz." Son sözü söylerken Angus'un bacağına okşadı, boğazı ağrıyordu. Duncan'ı güvende tutamayacağını her zaman biliyordu ama Angus en büyük ağabeyleriyle aynı cesarete sahip değildi. Mal elini Angus'un botunun derisine doladı, sanki bu onu Kilmorgan'a bağlı tutacakmış gibi.

Angus, "Annem öldüğünde neredeyse çıldıracaktı," diyordu. "Ben onun yaşamasını sağladım. Şimdi bensiz yapamayacağını düşünüyor ama yapabileceğini öğrenmesi gerekiyor."

",," dedi Mal, nefesi daralmıştı. "Will ya da ben gidip Duncan'ın kafasını kurtarabiliriz. Kendimizi tek parça halinde tutma konusunda iyiyizdir. *Sen* dövüşmeyi bile sevmiyorsun."

Angus kara mizahla, "Buna şaşırabilirsin," dedi. "Will bir casus, savaşçı değil, Alec'in şu anda düşünmesi gereken küçük bir çocuğu var ve senin de Mary'n var. Yani ben olmak zorundayım."

"Lanet olsun sana," dedi Mal, kendini çaresiz hissederek. "Eğer gidersen, sakinleşene kadar Da'yı mahzene kilitlemek zorunda kalacağız. Bu da bundan birkaç yıl sonra olabilir."

Angus, Mal'a alaycı bir bakış atarak, "Mary onunla konuşsun," dedi. "Ondan hoşlanıyor. İyi iş çıkardın bücür. Kaçmasına izin verme."

Angus atını yürümeye itti ama Alec bir adım öne çıkıp atın dizginini yakaladı. Mal ve Angus tartışırken hiçbir şey söylememişti ama bakışları Mal'inki kadar sıkıntılıydı. "*Kendine* dikkat et, duydun mu beni?" Alec ona doğru hırladı. "Ben senin ikizininim. Sana bir şey olursa, bana da olur. Bunu sakın unutma."

Angus ona hayalet gibi bir sırıtışla karşılık verdi. "Seni daha önce hiç rahatsız etmemiştim, Alec. Her zaman sen ve Mal vardınız. Birbirinize sahip olmaya devam etmenizi istiyorum. Şimdi babam buraya gelip onu terk etmemi engellemek için beni vurmadan önce beni serbest bırak."

Alec atı bıraktı ama dua etmeye hazırmış büyük ellerini birbirine bastırdı. "Tanrı seninle olsun, Angus."

"Sen de, Alec. Mal."

Angus ikisine de başıyla selam verdi, atı döndürdü ve tırısı kaldırdı. Çok geçmeden ağaçların altında kayboldu. Gölgele peşinde toplandı, ekoseleri

son şey soluyor.

Mal bu görüntünün kendisinde yarattığı ürpertiden hoşlanmamıştı. Alec yanına geldi, kardeşlerinin karanlık tarafından yutuluşunu izlerken omzunun sıcaklığı onu destekledi.

Kısa bir süre sonra Will ortadan kayboldu. Will sık sık geceleri tek kelime etmeden gittiği için Mal fazla endişelenmiyordu. Will, Highlands'den geçerken nasıl hayatta kalacağını biliyordu ve Mal kendini onun iyi olduğuna inandırdı.

Geriye kalan tek kardeşler olan Mal ve Alec toprağı işlemeye devam ettiler. Soğuk ve onunla birlikte erken karanlık geldi. Mal artık Mary'yi ormandaki gizli sığınaklarına götürmeyi güvenli bulmuyordu, bu yüzden evin içinde birlikte olabilecekleri yerler buldular.

Kilmorgan Kalesi büyük olduğundan ve tamamı kullanılmadığından, bolca saklanma yeri vardı. Mal, kalenin tepesindeki bir odayı rahat bir yuvaya dönüştürdü; yere battaniyeler ve kuştüyü bir yatak serdi, pencerelerdeki çatlakları kâğıtla kapattı ve şöminenin önünü açarak yakılmasını sağladı.

Hizmetçilerin hepsinin Meryem'i oraya neden getirdiğinin farkında olduğunu biliyordu ama sağ olsunlar hiçbir şey söylemediler. Mary bu kurnazlığı seviyordu. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu halinden çok uzaklara çekilmiş, battaniye denizinden ona gülümsüyor, gece etraflarında geçerken Mal'in hikâyelerini dinlemek için dirseğinin üzerinde yükseliyordu.

Mal, onun her zaman böyle bir kadın olduğunu fark etti. Onu Bancroft'ların geniş odasında gördüğünde onu bekliyordu, dünyanın onları bir araya getirmesini bekliyordu.

Doğru zaman geldiğinde büyük bir düğün yapacaklardı. Mal, Edinburgh'dan ayrılmadan önce Lord Halsey'in iş adamına Mary'yi babasının Halsey'le imzaladığı sözleşmeden kurtarmasını söyleyen mektuplarını göndermişti. Halsey'in Mary'nin, hatta Wilfort'un hayatını yasal yollardan mahvetmesini istemiyordu.

-Berbat.

Mal, anlaşmanın netleştiğini ve Prens Charles'ın ya evine döndüğünü ya da tahtta tartışmasız oturduğunu öğrendiğinde, Mary ile evlenecekti.

Mal, Kasım ayının sonlarında bir gün eve dönerken Mary ile yaşayacağı hayatın hayalini kuruyordu. Mary onun devasa yeni evini, bahçelerini ve daha da önemlisi yatak odalarını süslüyordu.

Önündeki tepelerden bir duman bulutu yükseldi. Mal bir an için ne gördüğünü anlayamadı, ta ki tepelerden daha siyah bir duman yükselene kadar.

ve uzaktan gelen bağırışları duydu. Kalbi küt küt atarken vücudu ürperdi ve atını önce daha hızlı, sonra daha hızlı hareket ettirdi.

Kilmorgan'a giden tepenin dibine ulaştığında korktuğu şeyle karşılaştı; kaleden ateş ve duman yükseliyordu. Mal yere sıçradı ve patikadan yukarı doğru koşmaya başladı, nefesi kesilmişti, sanki göğsü tek bir sert noktaya sıkıştırılıyordu.

Ewan kalenin kapısından fırlayıp doğruca Malcolm'un yanına gitti. "Herkes gitmiş!" diye bağırdı, sesi çatlıyordu. "Onları aldılar. Baban hariç. O içerde ve onu dışarı çıkaramıyorum!"

Ewan bir öksürük nöbetiyle yere yığıldı ve Malcolm, dünyası çılgına dönmüş bir halde içeri koştu.

Bölüm 26

Taş yanmıyordu ama odaların ahşap kaplamaları ve döşeme tahtaları yanıyordu. Kalenin kalbine doğru kıvrılan devasa eski merdiven alevlerle canlıydı. Duman her yeri kaplamıştı; kalın, siyah ve iğrenç.

"Baba!" Malcolm bağırdı. "Hangi ?"

Cevap gelmedi ama Mal yukarıdaki bir odadan cam şingirtisi duydu. Alt merdivenler henüz kapanmamıştı ve Mal merdivenleri hızla çıktı.

Aynı anda Dük ilk kattaki bir odadan çıktı, elinde tıngırdayan bir bohçayı sürüklüyordu. Mal'ı gördü ve bağırdı, "Buraya gel ve bana yardım et, bücür! Acele et!"

Dük tekrar odaya daldı. Mal merdivenleri ikişer çıktı, neredeyse bohçaya takılıp düşüyordu; bohçanın gümüş ve altın nesnelere sarılmış bir kilim olduğunu gördü.

Yangın üst merdivenlerden aşağı iniyor ve aşağıdaki kalenin arkasından pathiyordu. Bunların hepsini aynı anda taşıyıp kaçamazlardı.

Mal bohçayı kaldırıp merdiven korkuluklarından aşağı fırlattı ve takırdayarak aşağıdaki zemine düşmesini izledi. Ewan küçük elleriyle onu sürüklemeye başladı.

"Baba!" Mal oturma odasına girdiğinde dükün annesinin büyük portresini duvardan çekip aldığını gördü. Çerçeve ağır ve yaldızlıydı ama Mal içindeki resmin babası için bu evdeki her şeye bedel olduğunu biliyordu.

Dük çılgınca, "Onu kurtarmalıyım!" dedi.

Duman kapıdan içeri doldu ve havayı çaldı. Mal'ın babası öksürerek resmi düşürdü. "Yardım edin bana."

Mal dirseğini kınından çıkardı, resmi ters çevirdi ve çerçeveden çıkardı. Tuvali aceleyle yuvarladı, ekosesinin içine doldurdu ve babasının büyük elini tuttu.

"Dışarı!" diye emretti. "Şimdi!"

Duman o kadar yoğunlaşmıştı ki Mal artık kapıyı göremiyordu. Burnuna ve ağzına bir kat ekose çekti ve dükü, ikisi de tökezleyerek, kapının olması gereken yere sürükledi.

Mal doğruca bir duvara çarptı. Sığ nefes alarak el yordamıyla ilerledi, mobilyalara çarptı, daha önce orada olmadığına yemin ettiği her ne haltsa ona takıldı. Dük Mal'a yapıştı, ikisi de yoğun duman kütesinin içinde birbirine bağlıydı.

Mal'ın eli nihayet açık havayla temas etti. Dükü, artık tamamen yanmakta olan merdiven boşluğuna açılan kapıdan içeri çekti. Bir çatırtı ve koridorun diğer tarafındaki korkuluklu galeri öne doğru eğildi ve aşağıdaki koridora düştü. Daha fazla ateş hızla onlara doğru geliyordu.

"Atlamak zorundayız!" Mal bağırdı.

Sözleri ekose yüzünden boğuklaşmıştı ama babası duymuştu. Birlikte parmaklıklara tırmandılar, sonra aşağı indiler, aşağı indiler, etekleri etraflarında dalgalanıyordu.

Mal sertçe yere indi, yuvarlandı, durdu, eli ekosesinin altındaki resmin etrafındaydı. Babası acı içinde homurdanarak yanında bir yığın haline geldi.

Mal dükün kolundan tutup ayağa kaldırdı ve dışarı çekti. Dük topalladı ama Mal, babasının kolunu omuzlarına dolayarak ikisini de temiz ve tatlı havaya çıkardı.

Onların arkasında, evin içinde, galerinin geri kalanı düştü ve kale bir cehenneme dönüştü.

Malcolm babasını kalenin batı tarafındaki dar patika boyunca, kalın duvarların duman ve ateşi tuttuğu yere kadar sürükledi. Günün son ışıkları üzerlerine vururken nefes nefese kayalara ve sarı ot tutamlarına çöktüler.

Ewan koşarak geldi, babasının eliyle kurtarmayı başardığı şeyleri taşıyan halıyı çekiyordu. Dük bunların hiçbirine bakmadı.

"Tablo mu?" diye sordu, sesi belli belirsiz bir dönüşmüştü. "Aldın mı?"

Malcolm eteğini etrafından açtı ve tuvali babasının ellerine bıraktı. Dük tuvali hızla açtı ve Allison McNab'in yakışıklı yüzüne ve meydan okuyan gözlerine baktı. Kadın her zamanki dinginliğiyle ona baktı, yüzünde bir gülümseme vardı.

Dük ağlamaya başladı, kehribar rengi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Resmi göğsüne bastırdı, uzun zaman önce kaybettiği karısını kalbine bastırdı.

"Ewan, bana ne olduğunu anlatmalısın, delikanlı."

Malcolm elini çocuğun omuzlarına koymuş, dehşet içindeki Ewan'ı sakinleştirmeye çalışıyordu ama Mal öfke ve mutlak korkuyla titrerken bunu yapmak zordu. Dük hâlâ sırtı kale duvarına dönük, başı öne eğik, konuşmadan oturuyordu.

Ewan'ın gözleri küçük yüzünde kocaman olmuştu ama başını salladı. "Geldiler, askerler. Inverness'ten. İngiliz olanlar."

Malcolm parmaklarının Ewan'ın omuzlarını ısırmasına izin vermemek için kendini zor tuttu. "Ve ne? Devam et."

"Kaleye girdiler ve her şeyi başladılar. Yüzbaşı Ellis onları durdurmaya çalıştı, baban ve Lord Alec de öyle, ama çok kalabalıktılar. Gizli bir Jakobit kalesi olduğumuzu ve süper ... *bastırılmamız* gerektiğini söylediler. Ben hariç tüm hizmetçiler kaçtı ve askerler eşyaları yakmaya başladı. Leydi Mary'yi, babasını ve Yüzbaşı Ellis'i aldılar. Ve Lord Alec'i. Babanı da almaya çalıştılar ama onun tabancaları vardı ve onlara ateş etti."

Mal'ın içinde yükselen duyguyu, çaresizlik, korku ve hepsinin ötesinde inanılmaz bir öfke karışımını anlatacak kelime yoktu. "Onları *aldılar* mı? Onları *nereye* götürdüler?"

"Bilmiyorum. Lord Alec'i kelepçelemişlerdi ama Leydi Mary'nin ve kaptan onları alıp gittiler."

"Ya Leydi Mary?" Malcolm, duyguları içinde çalkalanıp dans ederken sesinin bu kadar sakin şaşırmıştı.

"Onlarla kavga ediyordu ve çok ağır küfürler ediyordu. Çok kötü sözler, efendim. Bir İngiliz hanımefendinin bu kadar kötü şeyler söylediğini hiç duymamıştım. Ama o bir asker."

Mal ayağa kalktı. İçinde öfke vardı ve Mary'nin söylediğini hayal ettiği ve bilmediği pek çok kelimeyi haykırıyordu. Dışarıda ise çelik gibiydi, soğuk, soğuk bir kabuk çökmüştü. İçindeki her duygu garip bir amaç duygusuna dönüşmüştü.

"Onunla kalmalısın," dedi Ewan'a, dükü işaret ederek. "Eşyaları tepeden aşağı taşımasına yardım et, onu çukurlara götür, eğer kendi haline bırakmışlarsa içki fabrikasında kamp kur. Eğer yok ettilerse, çiftlik sahiplerine gidin. Seni içeri almak zorunda kalacaklar. Ona bakacak birini bul. Tamam mı?"

Ewan korkmuş bir halde başını salladı. "Onların peşinden mi gidiyorsun?"

"Evet, delikanlı, öyleyim." Mary'nin çocuğu sakinleştirmek için Ewan'la oynadığı oyunu hatırladı. "Emirleriniz bunlar, Çavuş. Devam edin."

Ewan'ın selamı titrekti ama daha az görünüyordu. "Emredersiniz efendim."

Malcolm eteğini tekrar üzerine geçirdi, dirkini düzeltti ve tabancasını kontrol etti. Toprakları sürerken silahlarını yanında taşımıştı ve bir kese dolusu mermisi ve barutu da vardı.

Mal atını yakaladı, bindi ve Ewan'ın işaret ettiği yöne doğru sürdü - zaten küçük bir asker grubu geniş bir iz bırakmıştı. Atalarının evinden yükselen duman kadar sessiz bir şekilde sislerin arasında kayboldu ve düşmanıya savaşmaya ve kalbinin karısını kurtarmaya gitti.

Komutanın çadırına girdiklerinde Mary ve babasını karşılayan adam Mary'nin beklediği kişi değildi.

Mary'nin eski nişanlısı Halsey Kontu George Markham kamp sandalyesinden kalkarak onlara nazikçe gülümsedi.

"Yüzlerinizden şok olduğunuzu anlayabiliyorum," dedi Halsey. Temiz ve şık bir frak, deri pantolon ve çizme giymişti; tam İngiliz taşra beyefendisi görüntüsü veriyordu. "Sizi tekrar görmek güzel dostlarım. Çok daha mutlu koşullarda olduğumuza sevindim."

Halsey Wilfort'un eline uzandı ve onu sıktı. Wilfort şaşkınlıkla Halsey'e baktı, sonra da adamın elinden kurtuldu. "Bir hainle tokalaşmayacağım," diye hırladı.

Mary, Malcolm'a duyduğu korkunç korkuyu önlerindeki adama duyduğu öfkeye aktararak kaskatı durdu. "Ben de öyle," dedi açıkça. "Babam cesurca sorguya direndi ve esir tutulurken sen kendi boynunu kurtardın. Şimdi bu adamlara hangi sırları satıyorsun?"

Halsey ellerini kaldırdı. "Sevgili Mary, çok sivri bir dilin var. Wilfort, onu uysallaştırmak için arada bir azarlamakla ilgili konuşmamızı hatırlıyorum. Sanırım bu konuda gevşek davranmaya başladın." Mary'ye sabırlı bir bakış attı. "Gerçekten de İngiliz ordusunun pozisyonunu ve Ovalar'daki direnişi Jakobitlere bıraktığımı mı düşündün? Onlara duymak istediklerini söyledim, daha fazlasını değil. Prens Charlie'nin adamları güneye giderken çatışacakları birkaç dağınık manga bulabilirler ama daha önemli istihbaratı başka bir yerden almak zorunda kalacaklar."

Kendinden çok memnun görünüyordu. Bir yandan, eğer Halsey doğruyu söylüyorsa ve aslında kendi halkına ihanet etmemişse, bunun için takdir edilecekti. Diğer yandan, Mary'nin babasını bir Jakobit tutsağı olmaktan kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Kilmorgan'a asker gönderdiniz mi?" Mary sordu. "Orayı ateşe verdiler. Bu gerekli miydi? O güzel, sevimli kale, ..." Sözüünü yarıda kesti, dehşetin karmakarışıklığı sözcüklerini kesip attı.

Askerler kapıları kırarken hizmetçisi Jinty'nin çığlıklarını, Alec tarafından vadiye açılan tünellere açılan mahzenlere hizmetçilerin karmaşasını tekrar duydu. Tahtaların kırılması, dükün bağırması, komutanın burayı yakma emri, adamlarının acımasızca bunu yapması.

Mary her an Malcolm'un geri dönmesinden, savaşmaya çalışmasından ve tüfekleriyle hazır bekleyen askerler tarafından vurulmasından korkuyordu. Ya da çiftlik sahipleriyle ilgilenirken çoktan kaçırılmış olabilirdi. Tek başına ata binmiş, Mary'nin kendisiyle gelemeyecek kadar soğuk olduğunu söyleyerek evde sıcak ve rahat kalmasını rica etmişti.

Ev. Mary, babasının Lincolnshire'daki evini değil, Kilmorgan'ı böyle düşünmeye başlamıştı. Ve şimdi Kilmorgan gitmişti, içten dışı .

Halsey, Mary'nin sorusuna yanıt olarak, "Buna gerek yoktu," dedi. "Buradaki komutan uzun zamandır Kilmorgan'ın dize getirilmesini istiyordu. Charles şehirden çıkar çıkmaz Edinburgh'dan kuzeye doğru yola çıktım. Kilmorgan'ın kalesine götürüldüğünü biliyordum ve seni bulmayı umuyordum. Edinburgh Kalesi hala İngilizlerin elinde ve Stirling de öyle. İskoç prensinin İskoçya'yı elinde tutması sandığından biraz daha zor olacak."

Politika Mary'nin ilgisini çekmiyordu. "Peki ya Dük? O mi? Ya Lord Alec?"

Halsey şaşırmış görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Mackenzie'lerin pençesinden kurtuldun Mary, neden endişelenesin ki?"

Wilfort kaşlarını çatarak, "Dük iyi bir adam," dedi. "Misafirperver." "Ve Yüzbaşı Ellis," dedi Mary.

Halsey boş boş baktı. "Kim?"

Wilfort, "Arkadaşım olan bir mahkûm," diye cevap verdi.

"Ah, o." Halsey elini salladı. "Sanırım bir yerlerde yakalanmasıyla ilgili sorgulanıyor."

"Ya Lord Alec?" Mary, Halsey'in üzerine atılıp onu sarsmak isteyerek tekrarlardı. "O iyi mi?" *Ve hayatta mı?* Onu yakalayan askerler tekrar tekrar dövmüşlerdi.

"Şeytan gibi dövüşen çılgın İskoçyalı'yı mı kastediyorsun? Sanırım onu getirip bir yere zincirlediler. Hak ettiğini buldu. O geldi

Edinburgh'daki hücreme geldi ve seni nişanımızdan azat edersem çeyizinin bedelini ödemeyi teklif etti, arsız şeytan."

Mary'nin dudakları uyuştı. "Bu Alec olamaz. ."

"Hayır, onun adı ... idi. Ah, buldum. Malcolm Mackenzie. Bu barbarları birbirinden ayırmak çok zor."

Mary oturmak istedi ama sandalye yoktu. Dizleri titreyerek ayakta durmaya devam etti.

Malcolm'un adının heceleri bile Mary'nin kalbinin sıkışmasına neden oldu. Hâlâ hayatta mıydı? İyi miydi? Kanlar içinde yatıyor ve ölüyor muydu?

Buradan kaçmalı, onu bulmalıydı. Onun hayatta olduğunu öğrendiğinde, ona *dokunabildiğinde*, çeyizinin bedelini ödemeyi teklif ettiği için ona bağırabilirdi. *Eğer* Halsey doğruyu söylediyse, aşağılık bir yalancı olduğunu kanıtlamıştı.

"Wilfort, Mary ile yalnız konuşabilir miyim?" Halsey soruyordu. "Onun için oldukça endişeliyim. Duygularımı özel olarak ifade etmek istiyorum."

Wilfort soğukkanlılıkla ve tereddüt etmeden, "Hayır," diye cevap verdi. "Yaptıkların konusunda emin değilim Halsey. Nişan meselesini evde ve güvende olduğumuzda uzun uzadıya tartışmamız gerekecek."

Halsey'in gülümsemesi ekşidi. "Anlaşma anlaşmadır Wilfort. Ben kendi tarafımı bozmadım. Mary bozdu mu?"

Wilfort kaskatı kesildi. "Mary tüm bu çile boyunca benim gözetimimdeydi."

"Ama barbarlar, aralarında böyle tertemiz bir hanımefendi varken ... Yapamam.

Ona gerektiği gibi saygı göstermelerini beklerdim. Belki de tutsaklığınızın olabildiğince korkunç olmaması için dilediklerini yapmalarına izin verdiniz."

Wilfort'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Bak şimdi Halsey, kızımın önünde iğrenç düşüncelerini kendine sakla..."

"*Evet*," diye araya girdi Mary. Korkusu ve öfkesi birbirine karıştı. Yanan kalenin ve tüfekleriyle mobilyaları döven askerlerin görüntüleri, Malcolm'un onunla kalenin yukarısında, ekoselerine sarındığı ve ateşin ısıttığı evlerinde sevişmesiyle birlikte dönüyordu.

"Ben Malcolm Mackenzie'nin sevgilisiyim," dedi Mary, Halsey'e sertçe. "Bundan utanmıyorum. Onu seviyorum ve eğer ona bir zarar gelirse, seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

Bu konuşma sırasında Halsey'in gözleri büyüdü. Sonra öfkeyle daraldı ve yumruğunu savurdu. Mary bunu beklediği için darbeyi savuşturdu ve Halsey yumruğunu Kaptan Ellis'in çelik gibi pençesine sıkıştırdı.

"Lütfen bu bayana tekrar vurmaya kalkışmayın lordum," dedi Ellis, sesi soğuktu. "Leydi Mary ve babası benim korumam altındalar ve bu beni gücendirebilir."

Halsey sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı ama Kaptan Ellis onu sıkıca tuttu. "Bırakın beni, efendim. Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Leydi Mary'den özür dilemek üzere olan adam sizsiniz," dedi Ellis, bakışlarını sabit tutarak.

"Hayır, ben senin hayatını çok zorlaştırabilecek bir adamım. Bir anlık bir düşünceyle rütbeni alabilir ve seni askeri mahkemeye çıkarabilirim."

"Özür diledikten sonra yapılacaksa, o zaman çok iyi."

Halsey tekrar sarsıldı ve Yüzbaşı Ellis kasten elini açarak onu bıraktı. Halsey ceketini düzeltti ve Mary'ye ters ters baktı. "Fahişelerden özür dilemem."

Kaptan Ellis gözünü kırpmadı. "Anlıyorum."

Bir sonraki anda yumruğu Halsey'in çenesine çarptı ve adam yere düştü.

Çadırın dışından gelen bağırışlar Mary'yi bu keyifli manzaradan uzaklaştırdı. Yüzbaşı Ellis sakince dönüp çadırdan çıktı ve Mary de onun arkasından eğildi.

Kamp ateşinin ötesindeki gece karanlıktı. Komutan onları burada, Inverness'in biraz kuzeyinde durdurmuş, kasabaya giden son on beş mili kat etmek için ışığını beklemek istemişti. Bu bölgedeki İskoçyalıların sadakati söz konusuysen, kamp kurmak ve nöbetçiler yerleştirmek, karanlıkta yola dağılmaktan daha güvenliydi.

Mary cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde Yüzbaşı Ellis'in peşinden koştu, babası da onun arkasındaydı. Çadırdan çok uzakta değil ama komutanın adamlarına bağırdığını duyacak kadar yakınında durdu. Komutan Yorkshire'lıydı ve kuzeyli İngiliz aksanı geceyi kesiyordu.

"*Gitti mi?* Gitti de ne demek? Onu düzgünce zincirlediniz, değil mi?" "

kilitledim efendim," genç bir İngiliz teğmen, yüzü lekeli çamurla, cevap verdi. "Kilitler açılmış, zincirler boş."

"Lanet , Teğmen. O zaman birkaç adam al ve git!"

Teğmen tereddüt etti ve yanındaki Highland bölüğünün bakıştı. Komutan bu bakışı fark etti.

"Eee? Konuş, Çavuş," dedi İskoçyalıya. "Söyleyecek bir şeyin açık."

Çavuş esas duruşa geçti. "Affedersiniz efendim ama Lord Alec kendini serbest bırakmadı. Kardeşi yapmış olmalı."

"Kardeři, ha?" Komutan dűřünceli bir ifadeyle baktı, sonra tekrar bağırmaya başladı. "O zaman ikisinin de peşine düşün! En başta ikisini de buraya getirmeliydiniz."

"Efendim," dedi İskoçyalı asker. "Saygısızlık etmek istemem efendim ama *Malcolm Mackenzie*'den bahsediyorsunuz. Highlands'in bu kısmını ondan daha iyi bilen kimse yoktur. Onları asla bulamayacaksınız. Mal Mackenzie karanlıkta adamlarınızın arkasından yaklaşacak ve onlar daha öldüklerini anlamadan boğazlarını kesecektir."

Tek kuyruklu sade bir peruğun altında yuvarlak, kırmızı bir yüzü olan oldukça bodur bir adam olan komutan, çavuşun sözlerini gizlenemeyen bir sabırsızlıkla değerlendirdi. "On adam al," dedi teğmene. "Sen de dahil çavuş, Mackenzie'yi çok iyi tanıdığına göre. Bu kardeşleri *bul* ve bana getir. Anladın mı?"

Hem çavuş hem de teğmen boyun eğmiş görünüyordu, ama hızlı bir şekilde "Emredersiniz efendim" diye havladılar ve adamlarına döndüler, çavuş bağırarak emirler yağdırdı.

Komutanın bakışları Yüzbaşı Ellis'in üzerine düştü. "Onlarla git, ha, Ellis? Git ve seni kaçıranı yakala."

Ellis hazır ola geçti. "Efendim. Lütfen Leydi Mary'ye iyi bakıldığından emin olun. Çok şey yaşadı."

Komutan ona kuru bir bakış attı. "Leydi Mary ve Lord Wilfort özel misafirlerimiz, Yüzbaşı. Hiçbir eksikleri yok."

Ellis bir an doğruca komutana baktı, cevaptan tatmin olmuş gibiydi, onu selamladı ve karanlığın içinde kaybolan küçük adam grubunun ardından koşarak uzaklaştı. Ateş ışığı kırmızı paltosuna vurdu, sonra da .

Komutan onun gidişini izledikten sonra Wilfort ve Mary'ye döndü. "Sizi ağırlamak benim için bir zevk lordum," dedi. "Sakıncası yoksa çadırıma gidip yemek yiyeceğiz. Ama ordu kumanyası yemek zorunda kalacağınız için endişelenmeyin leydim. Aşçım güzel yemekler pişirir."

Bölüm 27

Malcolm nehrin yukarısındaki kaya çatlağına kaydı ve Alec'i yanına çekti. Kardeşler botlarını kaygan gri taşlara, ellerini de kaya duvarına dayadılar.

Mal kampın kenarından içeri süzölüp 'in elleri ve ayakları tahta kelepçelere, bir eli de metal bir direğe zincirlenmiş halde oturduğu sehpanın arkasında diz çöktüğünden beri tek kelime etmemişlerdi. Mal kilitleri açmış, zinciri ve kelepçeyi sessizce sökmüş, morarmış ve kanlar içindeki Alec'i gecenin karanlığına doğru götürmüştü.

"Baba?" Alec'in soluk soluğa sorduğu ilk soru, altlarında hızla akan su tarafından neredeyse bastırılmıştı.

Mal kısa hecelerle, "İşe yarar," diye cevap verdi. "Kale yandı."

"Lanet olsun."

"Mary?" Mal sordu, sesi gergindi. "Onu gördüm - ona ne yapacaklar?"

Alec bir kolunu göğsünde kavuşturdu, canı yanıyor ve bunu gizlemeye çalışıyordu. "Duyabildiğim kadarıyla, o ve babası komutanın misafirleri. Komutan onları Inverness'e götürüyor, oradan da İngiltere'ye geri gönderilecekler. Ona kimse dokunmadı. Bundan emin oldum. Wilfort ve Ellis de öyle."

Mal başını salladı. Babasını yanan kaleden çıkardığından ve Mary'nin götürüldüğünü duyduğundan beri tuhaf bir şekilde soğuk ve kesindi. Kardeşini serbest bırakmak için karnının üzerinde sürünerek kampa girip nöbetçilerin yanından geçerken de aynı soğuk hassasiyeti hissetmişti. O ve Alec, Mal'in yavaş bir fününin ucuna yerleştirdiği mermiler muhafızların dikkatini dağıtana kadar beklemiş ve sonra birlikte karanlığa doğru koşmuşlardı.

"Kampta kaç adam var?" Mal sordu.

"Altmış kişi, bir komutanın altında, Albay Wheeler. Etrafta dolaşıyorlar, Charles'ı İngiltere'ye kadar takip etmeye hevesli olanları arıyorlar, Jakobitlere katılabilecek klanları bir kez daha düşünmeye ikna etmeye çalışıyorlar."

Mal, Alec'in rakamlarını sorgulamadı. Gözlemleyebildiği kadarını gözlemlemiş ve keskin beyninde dosyalamış olurdu. Alec resimlerle düşünürdü - bir kitaptaki rakamları ya da kelimeleri asla ezberleyemezdi, ama her şeyi hatırlardı.

Bir odadaki tek bir nesne, oradaki her bir kişinin her bir yerleşimi, olaydan uzun süre sonra.

"Nasıl dağıldılar?" Mal ona sordu.

"Birkaç bölükten adamlar, bir çeşit delegasyon. Çoğunlukla piyade, birkaç süvari ve Highland muhafızları. Bunun gibi." Alec karanlıkta elini Mal'ın göğsüne koydu ve kampın ana hatlarını çizdi. "Piyadeler burada ve burada devriye geziyor. Bir ya da iki süvari askeri buraya girip çıkıyor. Komutanın alanı *burada*. Mary burada olacak."

Mal, kardeşinin etkilendiği çizgileri takip etti ve bunları kendi gözlemledikleriyle birleştirdi. Mary'yi bu askerlerden kurtarabileceğini biliyordu ama bunu Inverness'e varmadan önce yapmalıydı. Inverness'e vardıklarında Mary kasabadaki bir eve ya da daha kötüsü, güneydeki körfez boyunca uzanan ordu kalelerinden birine götürülecekti. Ruthven'deki kalenin içinde sadece bir düzine kadar İngiliz askeri Charles'ın ilerleyişini durdurabilmişti ve Charles'ın yanında yüzlerce öfkeli İskoçyalı.

Mal, Alec'in elini tuttu ve sıktı. Alec eldivenleri götürüldüğü için yaralı kardeşine eldivenlerini çoktan vermişti. Kasım rüzgârı buz gibiydi ve kayadaki bu yarığı kesiyordu.

"Babam içki fabrikasında," dedi Mal. "Oraya gidebilir misin?"

"Evet. Peki ya sen? Onu tek başına kaçırmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Tek başıma daha hızlı girip çıkabilirim. Yaralısın ve şimdi düşünmen gereken küçük bir çocuğun var. Sen babamı bul, sonra da kuzeye gidip Gair'i ara."

Alec Mal'i bırakmak istemiyordu, bu çok açıktı ama Alec aptal değildi. Hızın ve mutlak gizliliğin gerekli olduğu bir zamanda Mal'i yavaşlatacağını anlayabilirdi.

"Demek planın bu, mi?" Alec suyun gürültüsü üzerine sordu.

"Bu sadece *bir* plan. Başka planlarım da olacak. Şimdi git, seni tekrar yakalamasınlar." "Yakalamayacaklar." Alec, Mal'in kolunu kavradı. "Beni sadece yakaladılar

Çünkü babam ve Mary'yi onlardan uzak tutmaya çalışıyordum."

Mal kardeşini kendine çekti, ikisi de birbirlerine sarılmaya çalışırken dengede çalışıyorlardı. Birbirlerini tekrar görmeleri çok uzun zaman alabilirdi.

"Tanrı seninle olsun, bücür," dedi Alec, onu serbest bırakarak. "Ve sen," dedi Mal, sesi sertti. "Yolun açık olsun."

Alec son bir kez ellerini sıktı, sonra tekrar tırmandı, birkaç dakika bekledi, tepeden izledi ve gitti.

Alec gittiğinde Mal kendini daha boş hissediyordu ama Mal haklıydı. Bunu tek başına çok daha iyi yapabiliirdi. Yine de bir gün bu sona erecekti. Hepsi bir arada olacaktı, kardeşleri, onların aileleri, *kendi* ailesi. Yemin ederim, diye sessizce yemin etti.

Mal neredeyse iki saat bekledi. Alec'e ortadan kaybolması, avcılarından kaçması ve kuzeye doğru bir iz bulması için zaman tanınması gerekiyordu. Ayrıca Mal askerlerin sakinleşip aramayı bırakmaları için de zaman istiyordu. Kamp hiçbir yere gitmiyordu, bütün gece orada kalacaklardı.

Sonunda Mal, derenin kesitinde derin bir gölge oluşturarak ortaya çıktı. Dere kenarından gelen az miktarda çamur yüzünü kararttı ve parıldamasınlar diye silahlarını ekosesinin içine iyice sakladı. Sonra nispeten korunaklı yeri terk etti ve yükselen sislerin içinde kendisi de bir başka gölgeye dönüştü.

Güneye, kampa doğru yöneldi. Meryem oradaydı ve ona duyduğu çekim her şeyin önüne geçti.

Mal'ın zihni bir kez daha soğukkanlı ve kesin hale geldi, düşünceleri Mary'yi bulmak ve onu esir alanların elinden almak dışında hiçbir şeyle dolu değildi. Başka hiçbir şey yoktu; başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Mal'ın bir amacı vardı ve başarana ya da ölene kadar bu amacın peşinden gidecekti.

Mary lezzetli ama ağzında toz gibi kuru kalan soslu balığı ayıkladı. Komutanın - Albay Wheeler'ın- gittiği her yere yanında götürdüğü iyi bir aşçısı vardı ve ona aristokratlara layık yemekler hazırlardı. Albay ayrıca onlara Güney Almanya'daki bir seferden getirdiği tatlı beyaz şarabı da ikram ediyordu; hanımlar için yeterince hafif, ama bir beyefendi için yeterince iyi olduğunu söylüyordu.

Albay Wheeler nazik bir ev sahibiydi ve Mary'ye, babasına ve Lord Halsey'e karşı saygılıydı. Ancak sohbetin altından akan gerginlik Mary'nin parmaklarını üşütüyor ve yemeğini tatsızlaştırıyordu.

Inverness'te bir eve gidecekler, orada güvende olacaklardı, Albay Wheeler onlara güvence verdi ve sonra Mary, Wilfort ve Halsey Lincolnshire'a giden uzun yola kadar eşlik edeceklerdi. Charles Stuart ordusunu Carlisle üzerinden güneye indirmişti ve şimdi o şehri elinde tutuyordu, bu yüzden Mary ve babası doğu yollarını kullanacaklardı.

Mary kendini sabit tutmaya çalışırken parmakları çatalının etrafında kenetlendi. Masadan fırlayıp çadırdan ve kamptan kaçmak, dışarıda bir yerlerde olduğunu bildiği Malcolm'u aramaya gitmek istedi. O bekliyor olacaktı,

İzliyordum. Wheeler, askerlerinin hem Alec'i hem de Mal'i kaybettiği, çoktan gitmiş olmaları ve Kilmorgan'a geri kaçmaları gerektiği haberlerine inanıyorsa aptalın tekiydi. Mary'nin ayakları onun peşinden koşma arzusuyla kıpırdandı ve ayak parmaklarını botlarının içinde kıvırdı.

Sağduyusu ona böyle bir kaçışın tedbirsizce olacağını söylüyordu. Birincisi, on adım bile atamadan yakalanır ve geri getirilirdi. İkincisi, Mary kampın çevresinden geçmeyi bile, Yaylalar'ın karanlığında yolunu bilmiyordu. Muhtemelen bir dereye atlayacak ya da bir uçurumdan düşecekti -ya da böyle aptalca bir şey- ya da muhtemelen gergin bir nöbetçi tarafından vurulacaktı.

Malcolm'u orada tek başına bulma olasılığı çok düşüktü. Kilmorgan'ın buradan hangi yöne doğru uzandığından bile emin değildi. Kuzey, evet, ama hangi yön kuzeydi?

Pratik yanı ona Lincolnshire'a ve evine ulaşana kadar kıpırdamadan oturmasını söylüyordu. O zaman para ve erzak toplayıp İskoçya üzerinden Kilmorgan'a geri dönebilirdi. Kilmorgan'ın tamamen yok edildiği ve Mackenzie'lerin gittiği ortaya çıkarsa, Fransa'ya gidip Audrey'nin yanında kalacaktı. Alec'in arkadaşları oradaydı, muhtemelen Mal'inkilerden bazıları da. Malcolm'u bulmasına ve eğer yaşıyorsa onunla iletişime geçmesine yardım edebilirlerdi.

Mary aklını başına topladığı ve aptalca bir şey yapmadığı sürece her şey yoluna girecekti.

Sakin bir şekilde balığını yedi ve şarabını yudumlarken hiçbir şeyin değerini bilmiyordu. Dışarıdan bakıldığında, hareketleri bir saat otomatıninki gibi sabit ve mekanikti.

Mary'nin içinde bir duygu karmaşası vardı; dehşet, belirsizlik, öfke. Bu adamlar Mal'in evini yakmış, Mal ve babasının bir tehlike *olabileceği* şüphesiyle onun ve ailesinin sahip olduğu her şeyi neşeyle yok etmişlerdi. Albay Wheeler'ın aşçısı ne kadar yetenekli ya da Bavyera şarabı ne kadar tatlı olursa olsun, onlar . Şatoyu keyifle yağmalamışlar, şeyi kırıp dökmüşler, çalmışlar, Alec ve dük kavga ederken kahkahalarla gülmüşlerdi.

-İkiye karşı beş düzine.

Öfke Mary'nin kalbinin etrafında dönüyor, korkusuyla sarmaş dolaş oluyordu. Hayatı boyunca İngilizlerin iyi ve adil insanlar olduğuna, eğitim ve iyi yönetim konularında rasyonel olduklarına inanmıştı. Ama bir adama bir silah verip, başka bir adamın onun için *olası* bir tehdit olduğunu söylediğinde, önüne çıkan her şeyi yok eden bir hödüğe dönüşüyordu. Ve sonra bu vahşi hayvanların komutanı esirlerini çadırına getirmiş ve onları güzel bir akşam yemeğiyle etkilemeye çalışmıştı. Değiş tokuş etti

Babasıyla bakiştılar ve onun da kendisiyle fikirde olduğunu görerek şaşırdı. Bu düşünce içini ısıttı.

Albay Wheeler, Mary'nin kınamasından habersiz, erkek konukları için konyak getirdi. Yemeğinin tadını çıkar mıştı ve şimdi peruğunu yuvarlak başına yerleştirerek daha fazla lüksün tadını çıkar maya hazırlanıyordu. Konyağı kalın parmaklarının arasında neredeyse kaybolan k     bardaklara doldurdu ve Mary'ye kahve isteyip istemediğini sordu.

Mary soğuk bir şekilde olumsuz cevap vermek için kaskatı kesilmiş ağzını açmıştı ki dışarıdan keskin bir çığlık duyuldu ve bunu şaşkın bağır ışlar izledi.

Wheeler i  geçirdi, geniş kollu mavi ceketini masa örtüsüne s rt n rken konyak sürahisini yere bıraktı. "Ah, şimdi ne olacak?"

Masadan kalktı, ayağa kalktı, peçetesini sandalyesine fırlattı ve dışarı  ıktı.

Halsey, Wheeler'ın ikram konyağı kaldırıp rahatsız edilmeden yudumladı ama

Wilfort yerinden kalkıp albayın peşinden dışarı  ıktı. Mary ayağa kalktı, heyecandan eteği neredeyse sandalyeyi devirecekti.

Halsey bir elini uzattı ve onu sabitledi.

Halsey durgun bir sesle, "Bırakın albay askerlerinin sorunlarıyla ilgilensin," dedi. "Otur ve uslu dur."

Mary ona zehirli bir bakış fırlattı ve çadırdan çıkıp ateş ışığının ve gürültünün içine daldı.

Askerler bağır ıy  r, diğer adamlar onları sakinleştirmeye çalışıyor ve neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. "Bu da ne böyle?" Wheeler g r sesiyle diğerlerinininkini bastırarak bağırdı.

"Zavallı onbaşı hayalet görmüş," diye tersledi bir  avuş.

"Hayalet değil," diye bağırdı genç askerlerden biri. " l  adamlar. Ağaçlara asılmışlar. *Bizim* adamlarımız, efendim."

"Ben de gördüm onları," dedi en az onun kadar genç ve korkmuş bir başka asker. "Her tarafları bembeyazdı, kan içindeydiler."

"Nerede?" Wheeler tersledi. "Göster bana."

Wheeler, kampın kenarından çıkıp bir tepeden aşağı inen adamlarının peşinden yürüdü. Wilfort onu takip ederken Mary'ye *burada kal* der gibi bir bakış attı ama Mary'nin buna hiç tahammülü yoktu. şal olarak kullandığı ekosesini omuzlarına topladı ve babasının peşinden koşmaya başladı.

Yükselişin dibinde bir dizi ağacın sıralandığı akan bir dere vardı. Ağaçların siyah dallarından beyaz dalgalanıyordu, ay ışığı ve sisin yakaladığı uzun, soluk biçimler. şeylerden biri döndüğünde Mary siyah yarıklar gördü. Kan mı?

Wheeler durdu, sırtı kaskatı kesilmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Uzun bir süre sonra, "Teğmenim, onları öldürün," diye bağırdı.

Bir teğmen, çavuş ve birkaç asker ilerledi, onlara başkaları da katıldı. Genç delikanlılar gitmek istemediler ama çavuşlarının sert sözleriyle korkutuldular. Bağışmalar başladığında başka bir çadırdan çıkmış olan Yüzbaşı Ellis de arkalarından yürüdü.

Mary ellerini iki yanında kavuşturmuş, rüzgârın ekoseyi kesmesini bekliyordu. Babası ona yakın duruyordu, paltosunun uçları keskin esintide hareket ediyordu.

Askerler yaklaştı, Wheeler hemen arkalarındaydı. Teğmen asılı figürlerden ilkinin altına geldiğinde durdu. "Lanet olsun!" bağırdı ve genç askerlerin üzerine yürüdü. "Bu bir şaka mı, çocuklar?"

Kaptan Ellis gözlerinde acımasız bir mizahla Mary ve Wilfort'un yanına döndü. "Boyayla lekelenmiş çarşaflar, rüzgârda efe gibi sallanıyor."

Mary nefesini bıraktı. Boğazları kesilmiş askerler değil. Karanlıkta duyarlıları korkutmak için çarşaflar. *Malcolm*.

"Neden-?" Wheeler'ın söze başladığını duydu, sonra albay dönüp tepeye hücum etti. "Geri çekilin! Herkes kampa geri dönsün! *Şimdi!*"

Son sözü bir *gümbürtüyle* boğuldu! Adamlar bağıırıyordu ve sislerin arasından siyah bir duman bulutu yükseliyordu.

Kampta tam bir kaos vardı. Bir başka subay Mary'nin yanından koşarak geçti. "Cephaneliğe girmiş efendim," dedi, gözleri o kadar iriydi ki Mary karanlıkta gözlerinin akını görebiliyordu. "Bütün yedek mühimmat ve barut oradaydı."

"Orospu çocuğu," diye tükürdü Wheeler. "Onu koruması her adam kırbaçlanacak!"

Memur yutkundu. "Evet, efendim."

Albay Wheeler'ın ağzının kenarlarından tükürükler akıyordu. "Hayaletler ve ölü adamlar," dedi tiksintiyle. "Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. O yatak çarşaflarını yakın ve gecenin geri kalanında çift nöbetçi koyun."

"Evet, efendim."

İki çadır daha alevler içinde kaldı. Mary bunun şaşkınlığıyla bir çığlık attı ve Wheeler küfretmeyi bırakıp sadece baktı.

Mary'nin babası kolunu ona doladı. Mary korku ve sevinç arasında titriyordu. Malcolm intikamını alıyordu. Ama o kadar çok kişiye karşı tek başınaydı; kızgın Wheeler tarafından yakalanacağı ve hiç şüphesiz öldürüleceği kesindi.

Wheeler, Yüzbaşı Ellis'i gördü. "Kadını içeri götürün," dedi. Adamlarına dönerken çenesi sertleşti. "O piçin bana getirilmesini istiyorum. *Anladınız mı?*"

"Emredersiniz efendim," dedi teğmen ve komutanının bakışlarından uzaklaşarak duman ve karanlığın içinde kayboldu.

Askerler aradı ama Malcolm'u bulamadılar. Ondan hiçbir iz yoktu. Wheeler ve askerleri tepenin dururken bir başka çadır daha soyulmuştu - albayın özel yiyecek depolarının bulunduğu çadır - ama kimse oraya girip çıktığını görmemişti. Çalınmayan gıda maddeleri çiğnenmiş ve mahvolmuştu; Wheeler'ın çok sevdiği şarap şişeleri kırılmış, şaraplar yere dökülmüştü.

Malcolm'un peşinden giden adamlardan birkaçı geri dönerken Mary ve babası Albay'la birlikte kantin çadırının önünde durdular. Askerler endişeyle etraflarına bakınıyorlardı, liderleri, sert yüzlü ve kaslı kolları olan İskoç bir çavuşun ağzı bembeyazdı.

Şimdiye kadar Malcolm'dan hiçbir iz bulamamışlardı. Ancak atlar ürkmüş, sesler ve ışıklar onları patikalardan uzaklaştırmış ama araştırdıklarında hiçbir şey bulamamışlardı. Yere gerilmiş ince ipler atlara çelme takmış, bir subay bineğinden tamamen indirilmiş ve tabancası hayalet eller tarafından çalınmıştı.

Çavuşun canına tak etmişti. "O bir adam değil; bir *brollachan*," diye hırladı ve sonra ortalığı temizlemeye başlamak için uzaklaştı.

"Ne?" Sonunda albayın özel çadırından çıkan Halsey sordu. "Bu nasıl bir kelime böyle? Kulağa balgam dolu bir boğaz gibi geliyor."

"Bir *brollachan*," diye tekrarladı Mary. Mal birlikte yatarlarken ona eski İskoçya ve efsaneleriyle ilgili hikâyeler anlatmıştı. "Bir insanın bedenine girebilen ve karanlıkta korkunç şeyler yapabilen, kırmızı gözlü, şekilsiz bir yaratık."

"Ah," dedi Halsey, bilge görünmeye çalışarak. "Batıl inançlar. Yaylalar bununla dolu."

"Batıl inançlar bize çok şey öğretebilir," dedi Yüzbaşı Ellis, kara gözlerindeki bakış eğlence ve ihtiyat karışımıydı. "Leydi Mary, Albay'a katılıyorum. İçeride olmanız gerekiyor."

Beklentiyle onu izledi. Babası, Halsey ve Albay da öyle. Onu gözden uzakta, rahatsız edilmeyeceği bir yerde istiyorlardı - en azından albay ve Halsey öyle istiyordu. "Evet, tamam," dedi Mary tahta gibi.

Yüzbaşı Ellis'in koluna girdi ve kendisi için hazırlanmış olan küçük çadıra kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Onlar giderken Mary etrafındaki karanlığı taradı.

Malcolm dışarıdaydı. Onu hissedebiliyordu. Sisin içinde bir yerlerde bekliyordu, zamanını bekliyor, askerlere neşeli bir dans sunuyordu.

Hazır olduğunda, yapmak için geldiği şeyi yapacaktı. Mary'nin bundan hiç şüphesi yoktu.

Sabah olduğunda Malcolm kendini göstermemiştir. Güneş yükselip sisler dağıldığında, askerler atlarının ikisi hariç hepsinin serbest bırakıldığını ve gittiğini fark ettiler. Geriye sadece Mary ve babasının bindiği hayvanlar kalmıştı.

Mary'nin çoğu zaman sakin bir adam olduğunu öğrendiği Wheeler, artık ipin ucuna gelmişti.

"Bu kamptaki herkesin onu avlamasını istiyorum! O bulunana kadar hiçbirimiz buradan ayrılmayacağız."

Mary, Albay Wheeler daha fazla emir vermek için döndüğünde onun önüne geçti. "Özür dilerim, efendim."

Wheeler durdu, ona bakarken yuvarlak yüzü kızarmıştı. Peruğu geceki aramadan dolayı kirlenmişti; peruğunu temiz tutmakla görevli olan sopacısı da şüphesiz diğerleriyle birlikte aramaya çıkmıştı.

Mary, albayın öfkesini dizginlemek için gösterdiği çabayı izledi. "Merak etme genç kız," dedi, bağırmaktan sesi cızırdıyordu. "Seni güvende tutacağım. Şimdi hava aydınlandığına göre, bu sözde *brollachan*'ı bulacağız ya da onu kovalayacağız."

Sabırsızca konuştu, onun gitmesini istiyordu. Mary direndi. "Anlamıyorsunuz, Albay. O *beni* istiyor. Bırakın beni alsın, geri kalanınızı rahat bırakacaktır."

Wheeler dikkatini kamptan ve koşuşturan adamlarından çekip ona sertçe baktı. Mary'nin gözlerinin içine bakan mavi gözler kurnazdı; parası ya da ailesiyle değil, yetenekleriyle yükselmiş bir adamın gözleriydi. Hayatta tam olarak nerede ve daha da ilerlemek için ne yapacağını bilen bir adam.

Wheeler bir süre sonra, "Cesur bir genç bayansınız," dedi. "Buraya gelip benimle yalnız yüzleşmek ve böyle bir teklifte bulunmak. Senin yaşılarında bir kızım var ve senin durumunda olsaydı onun da senin kadar cesur olacağını düşünmek isterdim. Ama o kız yüzünden seni böyle tehlikeli bir adama teslim etmeyeceğim. İskoçyalılar kadın çalmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorlar ama ben izin vermeyeceğim." Wheeler ona başını sallayarak baktı.

Saygı. "Çok iyisin genç kız, ama endişelenmene gerek yok. Bu gece Inverness'te olacağız ve sen de bu canavardan kurtulacaksın. Sana söz veriyorum."

Mary yutkundu, dumandan, soğuktan ve korkudan boğazı ağrıyordu. Wheeler, Malcolm'un neler yapabileceğini anlamıyordu ve Mary de onu anlamadığını fark etmeye başlamıştı. Mal'ı ilk gördüğü geceyi hatırladı, onu koyunlar arasında bir kurt olarak düşünmüştü. Medeni kıyafetler giyse de tehlikeli bir adamdı.

Wheeler yerinden kıpırdamayacaktı. Mary ne isterse istesin onu sevdiği İskoçyalıdan koruyacaktı. Mary ancak çadırına dönebildi, kalbi daha hızlı atıyor, yağmur onu iyice üşütüyordu.

Adamlar kampı toplayıp yola koyuldular, Mary ve babası dışında herkes yaya olarak yola çıkmıştı. Yük atları gitmişti, bu yüzden erzakların bırakılması gerekiyordu, askerler taşıyabildiklerini taşıyordu.

Yavaş ilerleyen yol, durmaksızın yağan ve zeminde buza dönüşen dondurucu yağmur ve Wheeler'ın her fırsatta askerlerinin kendisine Malcolm'u getirmesini beklemesi nedeniyle, akşam karanlığında Inverness'e yaklaşamamışlardı.

Bölüm 28

Albay Wheeler'ın adamları, boş vadinin üzerine karanlık çöktüğünde, yoldan geriye doğru uzanan, çoğu terk edilmiş bir grup çiftçi kulübesine rastladılar. Albay Wheeler kulübeleri ele geçirdi ve askerlerini gece boyunca orada konaklattı.

Mary kendini, harç olması gereken yerde geniş çatlaklar bulunan, eğri büğrü yığılmış taştan yapılmış tek odalı küçük bir evde, ödünç aldığı Mackenzie ekosesi ve albayın batmanının getirdiği battaniyelerle titrerken buldu. Kendisine verilen ve Wheeler'ın aşçısı tarafından kurtarabildikleri yetersiz malzemelerden pişirilen yemeği yemeye çalıştı. Yemek Mary'yi biraz suçlu hissettirdi, çünkü adamların çoğunun asker tayınından başka bir şeyle geçinemediğini biliyordu.

Ayrıca yemek yemesi ve gücünü koruması gerektiğini de biliyordu. Malcolm içeri sızmayı ve onu götürmeyi başarırca, Mary'nin aç ya da hasta olması kaçışlarını yavaşlatabilirdi.

Küçük yemeği bitirdi ve gece için odanın çoğunu kaplayan sert bir karyolaya yerleşti.

Mary uyumadı. Malcolm dışarıdaydı ve saldırması meselesiydi.

Gece ilerledikçe her şey sessizleşti. Mary, kulübelerin etrafında dolaşan, tetikte ve gözcülük yapan askerlerin ayak seslerini duyuyordu. Bir asker kapısında nöbet tutuyordu; kırmızı paltosunu tahtalardaki boşluklardan görebiliyordu, adam sıkıldıkça ve yoruldukça yer değiştiriyordu.

Küçük odanın köşesinden gelen bir hışırtı Mary'nin neden olduğunda, hesaplmasına göre saat gece yarısını çoktan geçmişti. Babası onu bu kulübeye götürüp iyi geceler dilediğinde bir sıçanın kaçıştığını görmüştü bile; sıçanlar ve diğer küçük hayvanlar terk edilmiş ya da başka türlü evlerde yuva yapmaya bayılırlardı.

Hışırtı tekrar geldi. Mary köşeye sertçe baktı.

. . . Ve bir *brollachan* gördü. Yerdeki taşların arasından yükseldi, şekilsiz bir varlıktı, kırmızı gözleri kasveti deliyordu.

Mary hayaletlere inanmazdı ama yataktan kalktı ve kapıya doğru koşarken ekoseyi kaptı.

Brollachan onu yakaladı. Sert bir kol vücudunu sardı ve bir el ağzını kapattı, Mary kapıdan geriye doğru belirsiz bir şekilde sürüklendi, kaçmaya çalışırken ayakları taş zemine takıldı.

Yer altından açılmış gibi görünüyordu ve Mary bağırarak, hatta nefes alamadan aşağıya doğru daldı.

Brollachan'ın üzerine indi ve İskoçça bir *oof* sesi çıkardı!

"Malcolm!" Mary şiddetli bir fısıltıyla bağırdı.

Karanlıkta adamın gözlerinin parıltısından başka bir şey göremiyordu ama kokusunu alabiliyordu. Turba, çamur, pislik ve kan.

Mary rahatlamış bir şekilde hıçkırarak Malcolm'un üzerine yığıldı ve kollarını onun boynuna doladı. Karanlıkta ona sarıldı, kucaklaması güçlüydü, vücudu onu kucaklıyordu.

Bir süre böyle kaldılar, sonra Malcolm yavaşça Mary'yi ayağa kaldırdı ve yanına tırmandı. "İyi misin genç kız? Çok kötü düştün."

Malcolm kendini fırçalarken Mary, "Lanet , Malcolm," dedi. Karanlıkta bütün ve gerçek, sıcak ve katıydı. "Ödümü *kopardın*!"

"Evet, bunu yapmaya eğilimliyim." Mal'ın dişleri orantısız gülümsemesiyle karanlıkta parlıyordu. Kızın elini tuttu. "Gitme zamanı, aşkım."

"Nereye gideceksin?" Mary onun eline yapıştı, botları nemli zeminde kayıyordu. "Burası neresi?"

"Viskinin yapıldığı yer burası elbette." Mal'ın nefesi yaklaştığında sıcaktı. "Çiftlik sahiplerinin bunu gümrük memurlarının bulabileceği bir yerde yaptıklarını düşünmüyorsun, değil mi? Bu taraftan."

Taşlı zemin boyunca onu da peşinden sürükledi. Mary onun arkasında tökezleyerek ilerlerken, Mal'in sabit tutan elini bırakmaya cesaret edemediği için elbisesini ve hatta botlarını yatarken giydiği için minnettardı.

Tünel, üstündeki evden daha sıcaktı, toprağın altındaki çatlaklardan rüzgâr esmiyordu. Bir süre sonra Mary, her adımda daha da yükselen bir su sesi duydu. Nihayet, uzun bir süre yürüdükten sonra Malcolm onu çürük tahta merdivenlerden yukarı çıkardı ve dışarıya, soğuğa açılan bir kapıdan geçirdi.

Mary kendini hızla akan bir derenin kıyısında buldu. Derenin iki yanında tepeler yükseliyordu ve görünürde hiçbir kulübe yoktu, hatta herhangi birinin ışığı bile yoktu.

Uzaktaydı. Suyun üzerinde kalın parçalar halinde sis toplanmıştı ve rüzgâr derenin sularını ona doğru itiyordu. Mary titredi, soğuk çok kuvvetliydi.

"Fazla uzun sürmez, aşkım," dedi Mal suyun akıntısına karşı. "Yakında seni ısıtacağım."

Döndü ve onu elinden tutarak dere boyunca, sisin serinliğine doğru götürdü. Mary onu göremiyordu, oysa bir adım önündeydi. Mal yeniden *brollachan* olmuştu, gölgelerin arasında şekilsiz bir cüsse.

Mary tökezleyerek ilerledi, ayakları uyuşmuştu, Malcolm'un eli can simidiydi. Takip sesi yoktu, derenin aşağıdaki kayalara çarpması dışında hiçbir ses yoktu.

"O kulübede olacağımı nereden biliyordun?" diye sordu nefesi yettiğinde. "Ve altında bir tünel olduğunu?"

"Tüneller bütün kulübelerin altında," diye cevap verdi Mal hemen. "Hangisinde olduğunuzu biliyordum çünkü kapısında nöbetçi olan tek kulübeydi. Yorkshireman albayının sizi o kulübelerde durduracağını biliyordum, çünkü atlar olmadan bir günde gidebileceğiniz en uzak yer orasıydı."

Bu yüzden albayı hayvanlarından kurtarmıştı. "Onları oraya mı sürdün?" Mary şaşkınlıkla sordu.

"Öyle yaptım. Bir eve ya da Inverness'teki bir askeri kaleye kapatılmadan önce sizi çalmak için en iyi yer."

Mary kaygan kıyıda dengesini sağlayarak onun arkasında ilerlerken bunu düşündü. Mal bu topraklar hakkındaki bilgisini burayı işgal edenlere karşı kullanmıştı. Üniversite eğitimine, Paris'ten gelen mobilya ve sanat eserlerine, kaliteli yiyecek ve içeceklere olan ilgisine rağmen, onu her zaman tanıdığı acımasız barbar işte karşısındaydı. Mal, İngilizlerin korktuğu türden bir İskoçyalıydı; uygarlığı bir kenara bırakıp ayaklanacak ve üzerlerine çullanacak bir İskoçyalı.

"Malcolm," dedi Mary bir süre sonra. "Atlara ne yaptın?"

"Hmm?" Mal durdu ve Mary'yi ona doğru gönderdi, vücudu soğukta sıcak ve sertti. "Onları serbest bıraktım. Merak etme, genç kız. Atlar eve dönüş yolunu bilir. Bahse girerim albay ve adamları kışlaya döndüklerinde onları çoktan ahırda bulacaklardır. Yolda çalınmamış olanları."

"Demek istediğim, kendin için bir tane ayırdın mı?"

"Hayır."

Mary onun elini sıktı, ayakları ağrıyordu. "Anlıyorum. Neden olmasın?"

Mal da onun elini sıktı. "Çünkü bir asker, bir İngiliz savaş atına binmiş pis bir İskoçyalı gördüğü an, beni kurşuna dizer."

Jacobite. Yakında bir araç buluruz."

Bu son sözle birlikte Malcolm onu yanına çekti. Hızını biraz azalttı ama durmadı, Yaylalar'ın üzerinden kim bilir nereye doğru ilerliyordu. Mary, Albay Wheeler'ın rahat çadırında olmaksızın Mal buz gibi soğukta olmaktan çok daha memnun bir şekilde onun elini tuttu ve Malcolm'un onu gecenin içine götürmesine izin verdi.

Malcolm üşümüş, bitkin ve öfkeliydi ama aynı zamanda seviniyordu da. Mary elindeydi, özgürdü ve güvendi.

Gecenin bir , İngiliz askerleri dağlarda dolaşırken, Highlands'de koştururken olabildiğince güvendi. Mal'ın onu içeriye, sıcak bir yere, kumaşların altından sızarak tenlerini ıslatan yapışkan sislerden uzak tutması gerekiyordu.

Mary'yi derenin kıvrımlarını ve dönüşlerini takip eden gizli patikalarda elinden geldiğince hızlı bir şekilde yürüttü. Çocukluğundan beri bu patikalarda yürüyordu, önce kardeşleriyle, sonra da tek başına. İskoçyalılar güvenli yolları bilirdi; nesillerdir bilirdi. İngilizler tarafından onlara dayatılan yollar bunu değiştirmemişti.

Bir saat kadar düzenli bir şekilde yürüdükten sonra Malcolm dereden uzaklaştı ve tepelerin arasındaki bir çukura doğru ilerledi. Burada, tüm yollardan ve hatta yukarıdaki tepedeki herhangi birinin bile gizlenmiş bir dizi kulübe yer alıyordu. Eğer bir adam evlerin burada olduğunu bilmeseydi, hiç farkına varmadan yanlarından geçip giderdi.

Bir ışık bir kez parladı ve sonra söndü. Mal, Mary'yi ışığın olduğu yere götürdü, karanlık bir duvarda bir kapı açıldı ve rüzgârdan korunmak için içeri girdiler.

Ev tek odalı bir dikdörtgendi, tıpkı Mal'ın Mary'yi bulduğu çiftlik evi gibi, ama duvarlar sağlamdı, çatlaklar çamur ve harçla iyice sıvanmıştı. Ocağa yanan ateş fazla ışık yaymıyordu ama küçük evi mis kokulu bir sıcaklıkla dolduruyordu.

"İyi misin Rabbie?" Malcolm sordu.

Kilmorgan yolunda karşılaştıkları viski kaçakçısı Rabbie başını salladı. "Pekâlâ lordum. Bu da benim hanımım."

Kalın bir elbise ve ekose giymiş bir kadın şöminenin yanındaki karanlıktan çıkarken onlara başıyla selam verdi. Kadın hiçbir şey söylemedi ama Rabbie'ye dumanı tüten iki kupa uzattı, o da ikisini de Malcolm'a doğru itti.

Mal bir fincanı Mary'ye uzatırken, "Bu *benim* hanımım," dedi. Rabbie'nin karısının onlara hangi içeceği verdiğinden emin değildi ama sıcaktı, önemli olan da buydu.

Merakla etrafına bakınan Mary, Rabbie ve karısına, sanki kendisini salonlarına davet eden aristo dostlarıymış gibi nazikçe başını salladı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Sesi korku ve yorgunluktan titriyordu ama sesi bir kraliçe kadar kibardı. Daha çok, diye düşündü Mal. Alaycı zebaniler gibi davranan birkaç kişiyle tanışmıştı.

Mary, Mal'ın ona verdiği fincanı kaldırdı ve bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu ama tekrar yudumladı.

Mal fincanından içti ve sanki üç ya da dört gün boyunca aynı telveyle kaynatılmış gibi bir tadı olan kahveyi buldu.

Rabbie, kapı kapalı ve sürgülü olmasına rağmen Mal'ın arkasından endişeyle baktı. "Askerler üzerimize çullanmayacaklar, değil mi?"

"Bu gece olmaz," dedi Mal. "Yarın gitmiş olacağız, sana söz veriyorum. Kızımın bir süre dinlenmeye ihtiyacı var. Bütün gece yürüyemez."

Rabbie cevap vermedi, bu da onun rahatladığı anlamına geliyordu. Rabbie gibi adamlar küçük hoşluklarla nefeslerini boşa harcamazlardı.

Rabbie onlar kahvelerini bitirene kadar bekledi, sonra fincanları onlardan ve karısına geri verdi. Karanlık bir fener kaptı, içindeki mumu yaktı, gözcülerin ışığını engelleyecek metal kenarları ayarladı ve onları kapıya doğru yönlendirdi.

Onları tekrar soğuğa doğru götürdü. Rabbie'nin karısı evde bulundukları süre boyunca tek kelime etmemişti ve şimdi de hiçbir şey söylemedi, iyi geceler bile demedi.

Rabbie, Mal ve Mary'yi evin arkasından geçen dar bir patikadan geçirdi ve kısa bir tepeden aşağıya, daha da küçük bir eve götürdü. Bu kulübenin de tek odası vardı ve Rabbie'ninkiyle aynı koyu renkli taştan inşa edilmişti, çatısı sazdan yapılmıştı.

Odanın ortasındaki yükseltilmiş taş ocakta bir ateş yanıyor, dumanı çatıdaki çatlaklara yükseliyordu. Turba ateşinin keskin kokusu odayı kaplamıştı ama rahatsız edici değildi; çatlaklar dumanı herhangi bir kapalı baca kadar iyi çekiyordu. Battaniyeler ve ekoseler küçük odanın bir tarafına derme çatma bir yatak olarak yığılmıştı. İçeride başka bir şey yoktu.

"Terk edilmiş," dedi Rabbie, neden boş ve müsait olduğunu açıklamak için. "Yarısı şehirlere gitti ya da Jakobit ordusuna . Oğlum buraya geldi ve biz sohbet ederken ateş yaktı. Siz gittikten sonra karısıyla birlikte buraya taşınacak."

"Çok nazıksın Rabbie," dedi Malcolm içtenlikle. Rabbie'nin elini sıktı ve aynı anda eline bir bozuk para sıkıştırdı.

"Teşekkür , efendim. İyi geceler."

Rabbie kapıyı arkasından kapatarak hızla geri çekildi. Rabbie'nin yere karanlık taşların üzerinde ürkütücü bir parıltı saçan feneri bırakmıştı. Mal tahta sürgüyü kapıya doğru kaydırды ve davetsiz misafirleri engelleyecek kavisli tahta kayışa taktı.

Tekrar arkasını döndü ve Mary'nin sıcak bedeni ona çarptı.

Mal sendeledi ama Mary'nin kolları ona dolanırken onu sıkıca kendine doğru çekerek dengesini sağladı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve Malcolm yüzünü Mary'nin boynunun kıvrımlarına gömdü. Mary hayattaydı, iyiydi ve onunla birlikteydi.

"Malcolm." Ağlıyordu, onun cesur Mary'si.

"Sus, tatlım. Seninle ilgilenmeye geldim."

Mary onun yüzüne dokundu. "Senin için çok korktum. Seni bulacaklarını sandım.

-"Albay adamlarına sizi gördükleri yerde vurmaları emrini verdi."

"Hiç şansları olmadı, aşkım." Malcolm onun dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha. "İngiliz askerleri karanlıkta tökezleyip dururken, ben bir sihirli değnek gibi uçup gidiyorum. Birkaç kez yanımdan geçip gittiler. Kokusunu alabileceğim kadar yakınım."

Mary ona en sert bakışını attı. "Yanlarında İskoçyalılar da vardı, muhtemelen bir Will-o'-the-Wisp'in izini *sürebilirlerdi*. Büyük bir risk aldınız."

Mal başını salladı. "Kimse bu toprakları benim kadar iyi bilemez, Mary'ciğim. Ve senin için her şeyi göze alırım."

Tekrar onun dudaklarına eğildi, onun yumuşaklığı onu rahatlatı. Uzun zamandır karanlıkta ve soğuktaydı. Mary sıcaklık ve ışıktı.

Ayrıldıklarında Mary başını onun göğsüne yasladı. "Sana çok kızgınım," dedi. "Ancak şu an için nedenini hatırlamıyorum."

"Kral Geordie'nin askerlerini çıldırtmak için boynumu riske atmam dışında bir şey mi?"

Mary ona karşı başını salladı. "Aklıma gelecek. Ama sanırım şu anda değil."

"Bu bir merhamet." Mal onu daha yakına çekti. İki gündür için dizleri titriyordu ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Aklında başka şeyler vardı.

Mary başını kaldırdı. "Tanrım, rüzgârda sallanan bir fidan gibi sallanıyorsun. Gel ve ."

Malcolm *yere düştü*. Küçük odanın yarısını kaplayan battaniyelerin üzerine düştü ve Mary'yi de yanına çekti. Mary kadını vücuduyla Malcolm' üzerine düştü.

"Peşimden gelmemeliydin," diyordu Mary. "Ben iyi olurdum. Bana ulaşmak için koca bir ordu kampıyla tek başına savaşmana gerek yoktu. Babamla birlikte eve gitmeyi, sonra da İskoçya'ya dönüp seni bulmak için hazırlık yapmayı planlıyordum."

Malcolm ona sarıldı ve Mary'nin üzerine yatana kadar onunla birlikte yuvarlandı, Mary onun altında sıcak bir yastıktı. Mary'nin yanakları azarlanmaktan pembeleşmiş, gözleri loş ışıktaydı. Mal altın sarısı saçlarından bir tutamı Mary'nin yüzünden çekti.

"O zaman seni eve kadar takip ederdim, genç kız. Pencereye tırmanır ve seni alıp götürürdüm. Babanın seni hapse atması ya da başka biriyle evlenmeye zorlaması riskini göze alamazdım. Seni sonsuza dek beklemeyeceğim."

"Kurbağalar ve mantarlar, Malcolm." Mary ona ters ters baktı ama sesi yorgunluktan zayıf çıkıyordu. "Bunu yaptın çünkü askerlere eziyet etmekten zevk alıyordun. Ama kaderini mühürledin. Artık seni bir hain olarak görüyorlar."

Malcolm'un anlık mutluluğunu bir parça öfke bozdu. "Hayır, Kilmorgan Kalesi'ni yakıp yıktıklarında ve neredeyse babamı öldürdüklerinde mühürlediler. Seni benden aldıklarında mühürlediler. Topraklarıma girdiler, kızımı çaldılar ve bizi ayırmaya çalıştılar. Bir sürü İngiliz askerine uysalca boyun eğip sahip olduğumuz her şeyi alıp gitmelerine izin vermeyeceğim. Eğer bu beni hain yapıyorsa, öyleyim. Prens Charlie bir aptal ama İngilizler hayatımızı zindana çevirmek için gönderilmiş zalim piçler. Benimle çok ileri gittiler, Mary. Ve ben de onların *brollachan*'ı olacağım. Evet, bana ne dediklerini duydum. Karanlıkta yatan şeyden korkmaları gerek."

Öfkesi içinden taşarken Mary gözyaşlarını geri kırıptı. Şok içinde ona baktı ama yanağına dokunduğunda parmak uçları nazikti. "Mal, çok özür dilerim."

Malcolm boğazının altından hırladı. Kadının dokunuşundaki şefkat, içinde parlayan öfkeyi parlak bir alev gibi yarıp geçerek onu bir kez daha şimdiki zamana getirdi. Mary yanındaydı, askerlerden uzakta, kollarının arasındaydı. Kalbi ihtiyacı ve aşkıyla sertçe çarpıyordu.

Mary şatoda giymeyi sevdiği sade giysiler içindeydi, sarındığı ekose artık yatak örtülerinin bir parçasıydı. Malcolm onun düğmelerini çözdü.

Her seferinde bir kanca, kumaşı yayarak. Göğüslerini korsenin üzerinde kabardıkları yerden yaladı ve parmaklarını korsenin altından geçirerek korsenin bağlarını çözdü.

Mary ellerini , ama ona doğru itme gücü yoktu. "Uyuman gerek Mal. Yarı ölü gibisin."

"Fark etmez." Malcolm, korsenin bağcıklarını çözerken onun burnuna sokuldu. "Senden uzak duramıyorum. Seni arzuluyorum genç kız ve sana sahip olana kadar asla uyumayacağım."

Korse çıktı. Malcolm göğüslerinin arasını yaladığında Mary sarhoş edici küçük bir ses çıkardı, sonra ağzını onun üzerine kapattı. Emmeye başladığında bir başka ses daha, vücudu sanki zaten içindeymiş gibi hareket ediyordu.

Mary gülmeye başladı. "Mal, çok pissin. Çamura bulanmışsın."

"Biliyorum." Daha fazla öpüşme, yalama. "Ve tadın çok tatlı. İşimiz bittikten sonra beni yıkayabilirsin. Nasıl olduğunu zaten biliyorsun."

Mary'nin kahkahası onu hoş bir şekilde sarstı. "Seni seviyorum, Malcolm Mackenzie." Malcolm durdu. Başını dikkatle kaldırdı ve ona baktı, Sersemlemişti. Mary onun altında yatıyordu, gözleri ihtiyaç ve yorgunluktan ağırlaşmıştı, küçük gülümsemesi kalbini deliyordu.

Mal hiçbir zaman sevebilir olduğunu düşünmemişti. Hayatı ona bundan başka bir şey olmadığı defalarca söylenmişti. Çekici, evet -insanlar onun olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Bazıları tarafından çok sevildiğini biliyordu ama hiç kimse *aşk* ve *Malcolm* kelimelerini aynı nefeste kullanmamıştı.

Mal'ın ilk gördüğü andan beri imrendiği *bu* güzel kadının söylediği sözler duyularına işledi ve onu parçalara ayırdı.

Bundan sonra ikisini de nasıl soyduğundan tam olarak emin değildi ama sözlerinin sıcaklığı kaybolmadan önce Mary'yi kollarının arasına aldı ve içine girdi.

Bölüm 29

Yuva. Evimi buldum.

Mary etrafını sararken Malcolm inledi. Karanlıkta sadece o vardı. Ateş ışığı yüzünü aydınlatıyor, vücudu ona sarılıyor ve sıcaklığı onu çevreliyordu.

Tuz, ateş ve Mal'in ihtiyaç duyduğu her şeyin tadını alıyordu. Dudaklarını öptü, her birini nazıkçe emdi, ağzının içini yaladı. Mal, Mary'nin bileklerini derme çatma yatağa , Mary'nin sıcaklığı onu çılgına çeviriyordu. Mary onu karşılamak için ayağa kalktı, çığlıkları karanlığı yırttı.

Kontrollü, her zaman pratik olan Mary'nin onun kollarında sessiz ve sakin olmayı unuttuğu gerçeği Malcolm'un heyecanını artırdı. Ona yaklaştı, sıcak ten sıcak tene değdi. Göğüsleri göğsüne yaslanmıştı, sırtındaki tırnakları bir zevk dalgasının ortasında karanlık bir ısırdı.

Bu odanın içinde gerçek Malcolm ortaya çıktı. Ne o büyücü, ne de hayatındaki herkesin güvende olduğundan emin olmak için yanıp tutuşan adam. Malcolm'u bencil bir varlık ele geçirdi. Bu kadını istiyordu, onu akıl almaz bir tutkuyla istiyordu, onun kendisine ait olduğundan emin olmak için her şeyi yapar, herkesle savaşırdı. "Sen ateşsin, Mary," diye mırıldandı. "O kadar parlak yanıyorsun ki zar zor görebiliyorum."

Sözleri tutarsızlığa sürüklendi ama düşünceleri devam etti.

Beni tamamlıyorsun. Yanımda olmazsan bir daha asla bütün olamam, benim cesur, güzel Mary'm.

Mary onun öpücüğünden uzaklaşarak, tatlı sıcaklığı üzerine akarken yüksek sesle bir çığlık daha attı. *Çok soğukkanlıymış gibi davranıyorsun ama benimleyken sen benim tutkulu, güzel kızımsın.*

Birkaç saniye sonra Malcolm ayrıldı ama itmeye devam etti, ikisi de birbirlerine sarılma ihtiyacı duyuyor, elleri hiç bırakmayacakmış gibi . Malcolm üzerine indiğinde Mary hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, karanlık bir halsizlik onu alıp götürdü.

"Sus, ağlama Meryem'," dedi ve bir damla gözyaşını silmeye çalıştı.

Kelimeler mırıldanıyordu, eli işe yaramadı ve kızın üzerine düştü.

Mary onun saçlarını okşadı, dudakları yüzünde tüy gibi hafifti. "Her şey yolunda Malcolm. Uyu. Ben yanıdayım."

Malcolm unutulup gitti.

Malcolm nihayet uyandığında Mary, Rabbie'nin karısının getirdiği yulaf lapasını bitirmek . Yulaf lapasını meyve ya da tatlandırarak başka bir şey olmadan sade yemeyi tuhaf bulmuştu ama Rabbie'nin elindeki tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

Malcolm kapının yanındaki yağlı kâğıttan pencereden gelen az miktardaki ışıktaki gözlerini kırıştırdı. Her ikisini de örtmek için ekoseler kullanmıştı ve şimdi bunlar gövdesinden kayıyor, bir kalçası kıvrımlardan çıkıyordu. Kehribar rengi gözleri yüzündeki kirin arasından ona bakıyordu.

Onu ağırbaşlı bir şekilde yulaf lapası yerken gördüğünde, yavaşça gülümsedi. "Sen gerçeksinsin. Rüya değilsin."

"Hayır, kesinlikle." Mary kaşığındaki son yulağı da yaladı. Yemek ne kadar tuhaf olsa da karnını doyuruyordu ve oldukça tatmin ediciydi. "Sana neden kızdığımı şimdi hatırladım."

Gülümsemesi soldu. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Mary elindeki kâseyi dikkatlice yere bıraktı ve ayağa kalktı. Yumruklarını sıktı ama sakince, başı dik bir şekilde ona baktı. "Lord Halsey'e benimle evlenmemesi için para verdiğinizi duydum. Öyle mi?"

Malcolm doğrulup bacak bacak üstüne attı, ekosesi kalçalarına kadar uzanıyordu. "İş adamına bir mektup gönderip sözleşmeleri yırtıp atmasını ve iş adamımın senin çeyizinin toplamını ona ileteceğini söyledim. Bunu, o piç Halsey'in hayatının geri kalanında peşini bırakmaması ve babanın peşini bırakmaması için yaptım. Halsey'in senden ve ailenden uzak durmasını sağlamak için ödenecek küçük bir bedel." Kaşları yeniden çatılmış, nazik Mal gitmişti.

"Halsey benim seçimime saygı göstermeli," dedi Mary sertçe, "ve anlaşmaları ceza almadan feshetmeli." Ama daha konuşurken bile Halsey'nin bunu asla yapmayacağını biliyordu. Gururu Mary'yi hayatının sonuna kadar ona esir edecekti.

Mal ona kuşkulu bir bakış attı. "Sen bir . Halsey bir centilmen değil, asilzade olması umurumda değil. O para ve güçten anlar, başka bir şeyden değil. Ona hiçbir şey vermemeyi ve canı cehenneme demeyi tercih ederdim ama gerçekçiyim. Ye'nin bedelini görmedikçe asla durmaz. Bu şekilde, babanı mahkemeye çıkarmaya kalkarsa dava açmak için çok çalışması gerekecek."

"Artık pek önemi yok." Mary parmaklarını uzattı. "Bir ordu kampını sabote ettin ve bir kontun kızını kaçırdın. Halsey'in seni hapse sürüklerken güleceğinden eminim ve darağacına çıktığında daha da sert gülecek." Mary'nin sözleri gözünün önüne güçlü bir görüntü getirdi. Mal keten gömleği ve koyu renk pantolonuyla - gururunun simgesi olan ekosesini giymesine asla izin vermemişlerdi - darağacının tahta havaya kaldırılırken, yüzü bir kukuleta ile örtülmüş, elleri arkadan bağlanmıştı. Hava onu terk ederken güçlü bacakları tekmeleyecek, ip boğazını ezecekti. Nefessiz ve gevşek bir şekilde düşene kadar tekmeleyecek ve dans , vücudu hafifçe sallanacaktı. Ölmüştü. Cana yakın, çekik gözlü Malcolm gitmiş, bir daha asla ona yan gözle bakmamıştı. Mary'nin gücü tükendi ve yere yığıldı. Onunla birlikte yatak yığınının üzerine düştü ve adam bir kolunu ona dolayarak sabitledi. O yaşıyordu

şimdilik, ve burada.

"Ne yapacağız Malcolm?" Mary aceleyle sordu.

Mal çenesini ovuşturdu, sanki o öğleden sonra hangi eğlenceye katılacağını tartışıyormuş gibi sakindi. "Henüz emin değilim. Görebildiğim kadarıyla birkaç seçeneğimiz var."

"mi?" Mary ona şüpheci bir bakış atarak sordu. "Bunlar da ne?"

Mal bunları sıralarken her parmağına dokundu ve çıldırtıcı bir sakinlik sergilemeye devam etti. "Kilmorgan'a döneriz ve babamın olduğundan emin oluruz, sonra kuzeye gideriz ve seni Fransa'ya giden bir gemiye bindiririm. Ya da Will'i bulur ve İngilizlerin Prens Charlie'yi İskoçya'ya kadar kovalayıp başımıza bela olmamasını sağlamasına yardım ederiz. Ya da burada Rabbie ile kalır, viski yapmasına yardım eder ve gizlice güneye götürürüz. Şahsen ben en çok ilkini seviyorum."

"." Mary de onun gibi bağdaş kurarak oturdu ve eteklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. Küçüklüğünden beri böyle yapmamıştı. "Babanın iyi olduğunu görmeliyiz, sonra da *ikimiz* Fransa'ya gitmeliyiz. Babanı yanımıza alırız ve onu güvende tutarız."

Malcolm ekosesinin kıvrımlarından birini inceledi. "Babam Kilmorgan'dan asla ayrılmayacak. Onu orada tek başına İngiliz askerlerinin merhametine terk edemem. Ama sen bundan kurtulabilirsin, Halsey'den, seni gitmek istemediğin yerlere sürükleyen Yorkshire komutanlarından kurtulabilirsin. Paris'te, Jakobit davası kazanıldığında ya da kaybedildiğinde gelmemi beklersin. Kız kardeşinle birlikte olacaksın."

Ses tonu o kadar mantıklıydı ki Mary ona ters ters baktı. "Tek başıma oturup ölü mü diri mi olduğunu ya da kendini tutuklatacak ya da öldürtecek aptalca bir şey yapıp yapmadığını mı merak edeceğim? Ben bu kadar endişelenirken bütün gün ne yapmamı bekliyorsun?"

"Mary, bunlar tehlikeli zamanlar." Mal ona baktı, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir sertlik vardı. "Lincolnshire'da, hatta Londra'da bile senin için tehlikeli olabilir. Charles'ın ordusunu nereye götüreceğini ve yoluna çıkanlara ne yapacağını sadece Tanrı bilir. İngilizler ayaklanıp ona katılmazlar, eski prenslerin peşine takılıp gitmek istemezler. Kral Geordie onu kovalamak ve tüm ezmek için güçlü bir kuvvet gönderecektir. Bunun ortasında kalmanı istemiyorum."

Mary kollarını göğsünde kavuşturdu, soğuk ama öfkeliydi. "Bunu yasadışı sevgili olmaya ve birlikte kaçmaya karar vermeden önce düşünmeliydik. Lord Bancroft'un evinde beni asla üst kata kadar takip etmemeliydin. Hâlâ Edinburgh'da olurdum, ayaklanma sona erene kadar zamanımı boşa harcardım." *Yıkık dökük bir kulübede saklanıp, seni sevip kalbimi kırmazdım.*

"Evet, sen de o piç Halsey'le evlenirdin." Mal'ın altın rengi gözleri parlıyordu. "Kız kardeşin Jeremy Drake'in aşkı için yanıp tutuşuyor olacaktı, biri kıçına tekme basmadan uyanamayacak ve onu alıp götüremeyecekti. Baban Audrey'i siyasi entrikaları için başka bir adama iteleyecek, hoşuna gitse de gitmese de onunla evlendirecekti. Onun için gerçekten böyle bir hayat mı istedin? Kendin için?" Alaycı bir nefes verdi. "Seni tüm bunlardan kurtarmak için ortaya çıktığım için çok şanslısın."

"Ve biliyorum ki *sen* her şeyi kendi amaçların doğrultusunda çarpıtabilirsin, sevgili Malcolm."

"Doğru, ama şimdi Edinburgh'da daha güvende olacağınızı düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Savaş olacak ve kanlı olacak. Kim bilir Jakobitler, bunca yıldır kendilerini küçümseyen İngiliz aristolarının boğazlarını kesmeye ne zaman karar verecek? Babanın Lincolnshire'da güzel bir arazisi var, değil mi? Bir İskoç neden oğulları için orayı almasın, ailenizi soğukta bıraksın?"

Mary sessizleşti. "İskoçyalılar bu kadar acımasız mı?"

Malcolm tavana kısa bir bakış attı. "Oh, onlar öyle. Hayatım boyunca onlarla yaşadım. Bilmem gerekirdi."

"*Sen* bir İskoçyalısın," diye hatırlattı Mary ona.

"Neden bu konuda bu kadar çok şey bildiğimi düşünüyorsun? Seni tehlikeden uzak tutmama izin ver, Mary, aşkım."

Mary çenesini sertleştirdi. "Hayır, kesinlikle. Eğer Kilmorgan'a gidiyorsan, ben de seninle geliyorum. Babama ve Danae Teyzeme iyi olduğumu ve beni almaya gelmemelerini söyleyebiliriz. Eğer siz Kilmorgan'da kalıyorsanız, ben de kalıyorum." Kadın

durdu, içini bir endişe kapladı. "Ne olursa olsun, Albay Wheeler'ın Kilmorgan'a adam gönderip dönmenizi bekleyeceğini düşünmüyor musunuz? Size çok kızgın. Çoktan geç kalmış olabiliriz."

Mal elini sallayarak bunu reddetti. "Elimde mızrakla ön kapıya doğru yürümeyeceğim, değil mi? Gizliliği kullanmayı planlamıştım, tatlı Mary. Wheeler yakında beni aramaktan yorulacak, o kadar adamı sinir bozucu bir İskoçyalı'nın peşinden koşturmaya ayıramaz."

"Pekâlâ o zaman." Mary'nin çenesi yukarı kalktı. "Seninle birlikte gizlice Kilmorgan'a geleceğim."

Malcolm gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıkı. "Düşünüyorum da, itaatkâr ve sorgulamayan bir eş olmayacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. İngiliz kadınları dirençli yaratıklardır. İnsanlar neden bizim tatlı, uysal, masum ve zayıf olduğumuzu düşünüyorlar anlamıyorum." Mary kollarını açtı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Boadicea'ya bakın, çok uzun süre Roma ordusuna karşı güçleri yönetti. Kraliçe Elizabeth, kendisinden daha iyi beyefendilerin duygularını incitmemek için sık sık 'sadece bir kadın' olduğunu söylemek zorunda kalmıştır. Danae Teyze bile üç kocadan sağ çıktı ve kendi şartlarına göre dördüncüsünü düşünmeye başladı. *Benim* için endişelenmenize gerek yok."

Konuşmasını dinlerken Malcolm'un yüzüne yavaş bir gülümseme yayılmıştı. Konuşmasını bitirdiğinde Malcolm'un gözleri ışıltı ışıltı, altın rengi derinlikleri sıcacıktı.

"Gördün mü? ateş olduğunu biliyordum, genç kız. Bir . Sen ve ben -"Dünyayı yakıp kül edeceğiz." Mal ona doğru uzandı ve elini tuttu. "Ama bir konuda yanılmışım."

Mary'nin boğazı acıdı, kararlı konuşması yüzünden kurumuştı. Elini onun elinin etrafına doladı ve tutundu, onun gücü kendi gücünü destekliyordu. "Bu da ne?"

"Henüz benim karım değilsin." Mal'ın gülümsemesi hınzırlaştı. "Ama bugün bunu düzelteceğiz."

Malcolm, Mary'nin binmesi için Rabbie'den sağlam bir midilli satın aldı. Ayrıca adama Mary'nin etrafını sarması ve onu sıcak tutması için ekstra tartan parası verdi. Yola çıkmadan önce alacakaranlığın çökmesini beklediler. Mary bundan memnundu, çünkü Malcolm'un uyumaya ihtiyacı vardı. Malcolm'un rolünü oynamak hoşuna gidebilirdi.

Brollachan, ama o sadece bir insandı ve dinlenmeden geçen günler ölümcül olabilirdi.

Ayrıca Mary hâlâ Malcolm'un askerler tarafından bulunmasından korkuyordu. Albay ve Mary'nin babası adamlarına onları bulmaları için araziyi taramalarını emretmiş olabilir. Eğer

Mal onu gün ışığında gezintiye çıkarırsa, rüzgâra doğru eğilmiş iki figür olarak Yaylaların derinliklerine doğru ilerlerken görülebilirler miydi? Mary yaşaması için yalvarsa bile askerler Mal'ı anında vurup öldürecekler miydi? Albay Wheeler'ın çileden çıkmış öfkesini düşündü ve evet, muhtemelen vuracaklarına karar verdi.

Hava karardıktan sonra kulübeler kümesinden ayrıldılar, Mal Rabbie'ye daha fazla para ve sıcak teşekkürler bastırdı. Rabbie'nin karısı başıyla vedalaştı ama tüm ziyaretleri boyunca tek kelime etmedi. Mary belki de konuşamayacak durumda olduğunu düşündü.

Mary evlerinden ince dumanlar yükseldiğini görmesine rağmen bütün gün başka hiçbir çiftlik sahibi görünmemişti. *Akıllıca*, diye düşündü. Bu insanların kaybedecek çok şeyi vardı ve bu kovukta kaç kişi yaşadıklarını birilerinin öğrenmesi riskini göze alamazlardı.

Gün batımından sonra Malcolm'un midillisine liderlik ettiği yokuşu çıkarken Mal'a da bundan bahsetti.

"Evet, çok dikkatlılar," diye yanıtladı Mal. "Ama Rabbie'nin içinde bir iyilik var gibi görünüyor ve diğerleri onun dediklerini yapıyor. Eğer öyle olmasaydı, biz uyurken bizi soymaya çalışırlardı."

Mary ona baktı. "Tanrı aşkına, onlara tamamen güvendiğini sanıyordum. Bu tür düşünceler bugün seni kesinlikle uyanık tutmadı." Mal bütün öğleden sonra horlamıştı ve uyandığında onu yine sevmişti.

"Bize dokunmalarına izin vermezdim," dedi, sesi karanlığın içinde bir teselli gibiydi. "Şimdi gevezeliği bırakın. Geçmemiz gereken zorlu bir yol var."

"Zor kısım" düz ve açık bir ovaydı. Bulutlar açılarak parlak bir ay ortaya çıkarmış, ay da arazi boyunca bir yol açmıştı. Mal ayı sağ omzunda tutarak onu ve midilliyi açık arazide hızla ilerletti.

Mary'nin nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Albay Wheeler onları Inverness'e doğru götürdüğünde, doğruca güneye, Kessock'taki feribota gidiyorlardı -en azından ona öyle söylenmişti. Malcolm onu çiftlik sahiplerinin köyünden kurtardığında hiçbir yolu izlemeden gizlice karşıya geçirmişti. Mary o gün boyunca Rabbie'nin kulübesinden dışarı adım atmamıştı ve nihayet dışarı çıktıklarında, yılın bu zamanında hızla batan güneş gitmişti. Sadece bir derenin üzerindeki yüksek bir tepeyi ve sonra da bu geniş bozkırı görmüştü.

Mary, Mal'in bütün gün uyumasının sakıncası, şimdi tüm enerjisini toplamış olması, diye düşündü. Deli bir boğa gibi ilerliyor, buz gibi gecede hızlı adımlarla ilerliyordu.

Açık fundalık, Mal'in hiç tereddüt etmeden içine daldığı sık bir ormanda son buluyordu. Yolunu biliyor gibiydi ama Mary'ye göre sislerin hayalet gibi beyaz parladığı yerler dışında her yer zift gibi karanlıktı. Dallar onu çekiştirmek için uzandı ve kendini emin adımlarla ilerleyen midillinin boynuna bıraktı.

Görüş alanının kenarlarında ışıklar titriyordu. İlk başta onları hayal ettiğini düşündü, ancak Mary bir keresinde başını çevirdiğinde hemen sönen çok net bir parıltı gördü.

"Malcolm!" diye seslendi acil bir fısıltıyla.

Mal arkasını dönmeden, "Onlar cinler," dedi. "Onlara aldırış etme. Onları takip etmezseniz, size zarar veremezler."

Bir ışık daha yanıp söndü. Mary hızla döndü, ama tam yerini belirleyemeden sönüp gitmişti. Sinirli bir kahkaha attı. "Demek hayaletlere inanıyorsun, öyle mi?"

Mal sevdiği o alaycı sesi çıkardı. "Işık, bataklık zeminde yükselen gazlardan kaynaklanıyor. Nasıl çalıştığını bilmiyorum ama olan bu. Eğer onu kovalarsan ve bir bataklığa düşüp boğulursan, etkisi gerçekten bir hayalet olmasıyla aynı olur, değil mi?"

Haklıydı. Mary gözlerini ışıklardan ayırmadı ama ormanda ilerledikçe ışıklar giderek azaldı ve sonunda tamamen durdu.

Mal çok geçmeden onları ağaçların arasından çıkardı. Ay ışığı tuzlu su kokan uzun bir suyun üzerinde parlıyordu ve Mary kıyıya hafifçe vuran dalgaların fısıltısını duydu.

"Tanrım, neredeyiz?" diye sordu. Bu deniz olamazdı - denizden kararlı bir şekilde uzaklaştıkları fikrine kapılmıştı. Ama kesinlikle İskoçya'nın diğer tarafına ulaşmış olamazlardı.

"Firth of Cromarty," diye yanıtladı Mal. "Batı yakası. Inverness'ten ve tekneye ya da feribota binmek zorunda kalacağımız her yerden uzakta bir daire çizdim. Feribotçuların beni bir şilin için ele verecek sadık kişiler olmaması riskini göze alamadım. Burada İngilizleri sevmediğini bildiğim bir köy ve papazı olan kilise var."

Mary'nin kalbi sıkışmıştı, son sözleri ilkinden daha endişe vericiydi. "Bir bakan mı? Bunu mu yapmak istiyorsun?"

Malcolm sonunda onunla yüzleşmek için döndü. Midillinin boynunu okşadı, sonra elini ekose kaplı dizine koydu, gözleri kasvet içinde karardı. "Senin için istediğim bu değildi. Her şeyin güzel ve mükemmel olmasını, uzun yıllar boyunca gurur duyacağın bir düğün olmasını istedim."

Mary yumuşak bir sesle, "Bu artık benim için o kadar da önemli değil," diye cevap verdi.

Halsey'le evlenmeye karar verdiğinde, Danae Teyze'yle birlikte İngiltere'deki tüm hanımların gıpta edeceği bir düğün planlamaya başlamışlardı

-George's, Hanover Meydanı'nda gösterişli bir tören, Lord Wilfort'un Londra'daki malikanesinde Dover'dan Carlisle'a kadar her gazetede yer alacak bir düğün kahvaltısı ve kutlama. Ama Malcolm'la tanıştıktan sonra önemli olanın düğün değil, evliliğin kendisi olduğunu fark etmişti.

Mal yumruğunu göğsüne vurdu. "Bu *benim* için önemli. Seni baştan çıkardım, zorladım ve şimdi sanki bir çift dilenciymişiz gibi seni ülkenin dört bir yanına götürüyorum. En azından sana iyi bir düğün yapabilirim."

," dedi Mary gülümsemeye çalışarak. "Kilmorgan'ın yukarısındaki kayalıklarda.

Muhteşem bir trendi."

Mal aniden midillinin dizginini ayarlamaya başladı ve yüzünü ihanet eden ay ışığından çevirdi. "Evet, pekâlâ. Bu biraz tiyatroydu."

"Hayır. Çok güzeldi."

Malcolm nehrin karşı kıyısına baktı. "Sana hak ettiğin düğünü yapamasam bile, bugün seninle evleneceğim. Sana benim adımı vermek, lekelediğim itibarını geri getirecek ve İngilizler benden kurtulmayı başarırlarsa seni haklı çıkaracak. Tüm dünyevi mallarıma sahip olacaksın, hiç merak etme. Çok malım var, sadece Kilmorgan'ın döşeme tahtalarının altında saklı olanlar değil. Londra'da ve Fransa'da hesaplarım ve orada burada başka toprak parçaları var. Sürgünde yaşamamızı istemiyorum, ama mecbur kalırsak, iyi yaparız."

Malcolm şu anda tıpkı Mary gibi şekilsiz bir ekose yığınından başka bir şey değildi; saçları yıkanmamış ve dağınıktı. Herkes onu dünyanın dört bir yanına servet yığmış bir dkn oğlu yerine yoksul bir serseri sanabilirdi.

Mary, Mal'ın basit bir şey olmadığını anlamıştı; ne apkın bir büyücü, ne pratik bir iş adamı, ne de cepbane dolu çadırları havaya uçuran ve kardeşiyle Mary'yi muhafızlarının burnunun dibinden kurtaran çılgın bir savaşçı. Malcolm sadece bir toprak adamı da değildi; ay ışığının aydınlattığı bu denizin kıyısında, kiracı iftlerinin hasat yapmasına yardım ederken de, ailesine bir kral tarafından hediye edilen mobilyalarla dolu salonlarda otururken de evinde gibiydi.

O bunların hepsi ve daha fazlasıydı. Mary her gün Malcolm Mackenzie'nin başka bir yönünü ortaya çıkartıyor, bu da ona olan sevgisini daha da derinleştiriyordu.

"Ama unuttuğum bir şey var," dedi Mal, gülümsemesindeki çekicilik ortaya çıkmıştı.

Mary onu kızdırmak için kibirli bir bakış atmaya çalıştı. "Oh? Bu da ne?"

Malcolm onu midilliden çekip ayağa kaldırdı, sonra da çamura aldırmadan önünde diz çöktü. Kızın çıplak, soğuk ve nasırlı elini tuttu.

"Leydi Mary Lennox," diye sordu Mal ciddi bir sesle. "Benimle evlenir misiniz?"

Mary'nin nabızı hızlandı. Kıyı boyunca esen rüzgâr saçlarını yüzüne sürüklüyor ve gözlerini yakıyordu.

Diğer elini Malcolm'un elinin etrafına doladı ve kalbiyle cevap verdi.

"Evet."

Bölüm 30

Kıyıdaki küçük bir köyde, Malcolm şafaktan hemen sonra papazın evinde durdu ve kapıyı yumrukladı.

Ciddi görünümlü bir hizmetçi kapıyı iterek açtı, sonra soluk soluğa kalıp tekrar çarpmaya çalıştı. Mal kapıyı kapanmadan yakaladı ve içeri doğru iterek Mary'yi aynı derecede kare bir merdiveni olan küçük bir salona götürdü. Rüzgâr kapıyı arkasından üfleyerek kapattı ve onları bu sıcak, havasız yere kapattı. Mal'ın derisi karıncalanmaya başladı, vücudu rüzgârdan kurtulduğu için mutluydu.

Hizmetçi bağırarak ortalığı ayağa kaldırıyordu. Az sonra, John Knox'un bir takipçisinin tutucu alaycılığıyla uzun boylu bir İskoçyalı olan papaz merdivenlerden indi. "Bu da ne?" diye homurdandı.

"Bizimle evlenmeni istiyorum," dedi Malcolm. "Hemen, lütfen."

Adam onları bir aşağı bir yukarı süzdü. Malcolm, yüzü kir içinde, pejmürde bir İskoç serserisi ve onun kadar pejmürde, birkaç kat ekoseye sarınmış bir kadın gördüğünü biliyordu. Rabbie'nin onlara verdiği koyu renkli İskoç eteği o kadar solmuştu ki, deseni zar zor seçilebiliyordu.

"Hayır," dedi papaz. "gidin."

İri elleri ve sıkı kasları olan iri bir adamdı. Malcolm eteğinin kıvrımlarından bir tabanca çıkardı ve ona doğrulttu. "Şimdi."

Bakan Mal'ın tabancasına baktı, Mary'ye baktı ve tekrar Mal'ın sert yüzüne . Uzun, teslimiyetçi bir İskoç iç çekişi çekti.

"Çok iyi. Şuraya gir." Bir kapıyı işaret etti. "Ve birini incitmeden önce o lanet silahı kaldır, delikanlı."

Mary ikinci kez Malcolm'un ağır yüzüğünü parmağına takmasına ve şu sözleri söylemesine izin verdi *Bu yüzükle evleniyorum.*

Bu kez tören bir papaz tarafından konuşuldu, şahitlik edildi ve kaydedildi. Mary ve Malcolm evlenirken hizmetli ve bakanın ağır işlerini yapan iri yarı, bodur bir adam ön odada onlarla birlikte duruyordu.

Bakan, Kilmorgan Dükü'nün oğlu Lord Malcolm Mackenzie ile Wilfort Kontu'nun kızı Leydi Mary Lennox'un evlenmesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi. İşini bitirdi, evliliği kayıt defterine geçirdi, ücretini aldı ve ikisine de iyi günler diledi.

Malcolm, Mary'nin elini sıkıca kavrayarak onu tekrar dışarı çıkardı.

Artık Mary Mackenzie ya da daha doğru bir ifadeyle Leydi Malcolm Mackenzie'ydi. Çok liberal evlilik yasaları olan İskoçya'da yasal olarak evlenmişti. İki kişi, şahitlerin önünde evli olduklarını iddia ederlerse "evli" sayılabilirlerdi. Bu kadar basit. Malcolm'un dediğine göre, Highlands'de o kadar çok izolasyon vardı ki, bazen insanlar ancak bu şekilde evlenebiliyordu. *Bu* evlilik daha uygun, dedi kuru bir sesle, bu da Mary'nin babasını ve kendi babasını tatmin etmeliydi.

Mary'nin gönlü rahat bir şekilde köyden uzaklaştılar ama günün geri kalanında birbirlerine karşı çok utangaçtılar. Malcolm ona bakıyor, sonra gülümseyip gözlerini kaçırıyordu. Mary'nin yüzü kızarıyor ve sanki rüzgârla savrulan yüzeyi o güne kadar gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi dereyi inceliyordu.

Günün geri kalanında Cromarty Firth boyunca kuzeye doğru devam ettiler, Mal midilliyi kıyıyı çevreleyen dar bir yolda götürüyordu. Küme küme çiftlik binalarının, kahverengi ve ilk kar serpintisini bekleyen tarlaların yanından geçtiler. Etraflarında bulutlar alçalıyor, Malcolm'un Suitorlar adını verdiği, derenin ağzındaki yüksek tepeler bir görünüp bir kayboluyordu.

Karanlık erken çöktü, gün batımı üç buçukta oldu ama bulutlar ve sis havayı daha da çabuk kararttı. Malcolm, Mary'ye geceyi güvendiği arkadaşlarının yanında geçireceklerini söylemişti ama daha köye varamadan Mal yoldan saptı ve çorak bir tarladan ilerideki ormana doğru yola koyuldu.

Mary hiçbir şey söylemedi, atların kişnemesini ve dizginlerin şingirtisini duymuştu. O ve Mal, atlılar görünmeden hemen önce ormandaki sığınağa ulaştılar, azalan ışıktaki sadece lekeler vardı.

Ancak üniformaların mavi ve kırmızısını ayırt etmek kolaydı. İngiliz askerleri, bazıları atlı, bazıları yaya, Albay Wheeler'ın komuta ettiği birlikteki gibi süvari ve piyade karışımı. Ancak Mary onları incelerken bunların Wheeler'ın grubu olmadığını gördü. Sayıları daha azdı ve yüksek sesli, kısa boylu, tombul Yorkshireman'ı hiçbir yerde görememişti.

Adamlar terk edilmiş bir çiftliğin önünden geçiyorlardı. Rabbie'ninki gibi siyah taştan yapılmış çiftlik evinin çatısı yoktu, yanmış kirişleri sise vuruyordu. Çok uzakta olmayan, Mary'nin ahır olduğunu tahmin ettiği daha büyük, kare bir bina duruyordu. Etrafında birkaç taş baraka vardı, çoğu paramparça olmuştu.

Mary'nin midillisi sessiz kalmayı biliyor gibiydi; ne kişniyor ne de yoldaki atlara selam veriyordu. Ama onlar İngiliz atlarıydı ve bu midillinin hepsi İskoç'tu. Belki de güvensizlik hayvanlara da yayılmıştı.

Malcolm kaskatı kesilince Mary'nin hayali düşüncesi de suya düştü. Adam sırasının sonuna yakın bir yerde prangalı dört İskoç vardı.

Dörtlünün etrafı muhafızlarla çevriliydi ama İskoçyalılar başları dik, her adımlarında kibirle yürüyorlardı. İçlerinden biri Erse dilinde bir şeyler söyledi ve diğer üçü güldü.

Malcolm sessiz kaldı. Mary, bir İngiliz askerinin tüfeğinin kabzasını konuşan İskoçyalı'nın kürek kemikleri arasına izledi. İskoçyalı tökezledi, düştü, sonra ayağa kalkmaya çalışırken inledi.

"Efendim!" diye seslendi İskoçyalıya vuran asker en yakındaki subaya. "Bu vuruldu."

Kırmızı paltolu bir adam atıyla geri geldi. "Lanet olsun." Komutan patikada bir aşağı bir yukarı baktı, sonra parmaklarının arasından ısıklık çaldı. Öndeki atlılar etraflarında döndüler ve adamların sırası durdu.

Komutan elini ahır ve barakalara doğru sallayarak, "Şu ek binalarda kimse var mı öğren," dedi. Wheeler'dan daha kısık sesliydi, sesli harflerinin düzleşmesi onu Berkshire'da bir yerden gösteriyordu. "Geceyi burada geçireceğiz."

"Mahkûmlar ne olacak efendim?" diye sordu İskoçyalı'yı bıçaklayan adam.

Komutan tekrar etrafına bakındı, artan karanlıktan tedirgindi. "Bu gece için yerleşeceğiz. Sabah onları bir duvara dayayın ve vurun. Onlar yağmacı ve Jakobitler ve bizi yavaşlatıyorlar. Çavuş, emirleri ver."

Güçlü sesli bir çavuş, askerlere dışarı çıkıp kamp kurmalarını, ahır ve barakaları kontrol etmelerini söyledi.

Malcolm Mary'nin elini tuttu ve onu sessizce ormana geri götürdü. "Özür dilerim aşkım," dedi, sesi kısıktı. "Biraz burada kalmam gerekiyor. O adamları idam etmelerine izin veremem."

Mary öfkeyle, "Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim."

Malcolm cevap vermedi, başı düşünceli bir şekilde eğikti. Kafasını kaldırdığında gözleri ay ışığında parlıyordu. "Seni yalnız da göndermeyeceğim. Yavaş maçlar hakkında ne biliyorsun?"

Mary dudaklarını ıslattı. "Fazla değil."

Malcolm taşıdığı küçük çantayı açtı. Her birine kısa bir ip bağlanmış birkaç dar metal boru çıkardı. Çantanın içinde daha fazla gevşek kordon vardı.

"Bunları seni esir alanların kampında buldum. Yavaş kibritler artık pek kullanılmıyor ama kullanışlı olabilirler."

Mary şaşkınlıkla onlara baktı. "Daha önce hiç görmemiştim. Onlarla ne yapıyorsunuz?"

"Şurada yak." Malcolm metal tüpün içinden çıkan kordon parçasını işaret etti. "Ve bırak . Kordon yanar, uzun zaman alır. Böylece kıvılcım ya da yüksek alev endişesi olmadan bir şeyler yakabilirsin. Topları ateşlemek için iyidir, tüfeklerde de kullanılırdı. Ya da bir fiçı barutun yanına bir tane koyabilir ve fiçı patlamadan çok önce uzaklaşabilirsiniz."

"Albay Wheeler'ın kampında da böyle mi yaptınız?"

"Evet. Bu ve birkaç numara daha. Öğrenmek ister misin?"

Mary gülümsediğini hissetti. "Oh, evet."

"Güzel, genç kız." Malcolm kıkırdadı. "İçinde olduğunu biliyordum. , aşkım. Size ne yapacağımızı göstereceğim."

Sonraki birkaç saat boyunca Malcolm Mary'ye onu tehlikeli kılacak kadar çok şey öğretti. Onun cesur olduğunu her zaman biliyordu ama becerikliliğine ve zor işlerde elini taşın altına koyma isteğine şaşırmıştı.

Mal'in yaptığı ilk şey, onu ormanın içinden derin bir patika açarak askerlerin kamp kurduğu alana inen dar bir dereye götürmek oldu. Amacı için yeterince sağlam olan gevşek bir dal buldu ve derenin yatağını değiştirmek için kazmaya başladı. Mary bir süre onu izledi, sonra eteklerini beline soktu, suya girdi ve yardım etmeye başladı.

Mal kazmayı bırakıp kıyıdaki gevşek taşları kaldırdı ve dere yatağına yerleştirdi. "Tamamen baraj yapmak istemiyoruz," açıkladı. "Sadece yönünü değiştirerek şirketin gece için yerleştiği alana taşmasını sağlayacağız. Su tam çadırlarının altına kadar gelecek. Onlar için buz gibi bir yatak olacak."

"Ah, zavallı şeyler," dedi Mary ama taşları onun gösterdiği yere yığmaya devam etti.

Mal buranın midilliyi ve az sayıdaki eşyalarını bırakmak için iyi bir yer olduğuna karar verdi. Bir doldurdu, ancak kurmadı ve bir tanesini bıraktı.

boş olan tabancayı taşıması için Mary'ye verdi. Tabancanın kılıfını Mary'nin gövdesine geçirirken derin öpücükler kondurdu ama Mal işine uzun ara vermedi.

Mal ve Mary el ele, artık karanlığa gömülmüş olan çiftliğin kenarına doğru sessizce ilerlediler. Kampta bir ışık parladı; adamlar fenerlerinin görülmesinden endişe etmiyorlardı.

Yine de bu bölgedeki İskoçyalıların düşmanca davranabileceğinin farkında olarak nöbetçiler koymuşlardı. Mal, İskoç esirlerin askerlerin gazabını kazanmak için ne yaptıklarını merak etti. Onlarla alay etmekten tüm birliği öldürmeye çalışmaya kadar her şey olabilirdi.

Mal dirklerinden birinin sapını Mary'nin eline tutuşturdu. "Adamları serbest bırakmak için bunu kullan. En iri olanla başla, o sana diğerlerinde yardım eder. Başın belaya girerse, İngiliz askerlerinden biri seni yakalarsa, bunu olabildiğince sert bir şekilde ona sapla ve şeytan gibi kaç. Korkma ya da tereddüt etme, çünkü sana çok daha kötüsünü yapar."

Mary başını salladı, gözleri ciddiydi. "Anlıyorum."

O yaptı, küçük aşk. Mal titriyormuş gibi yaptı. "Şimdi İngilizlerin neden kadınlarının yanlarında savaşmasına izin vermediklerini anlıyorum. Kadınlar bir kalp atışında yönetimi ele geçirirler."

Mary karanlıkta onun kolunu sıktı. "Saçmalama."

"Bu doğru ve İngiliz piçleri bunu biliyor. Bu yüzden kadınlarını evcilleştirmek için kanunlar yazıyorlar. Ve bu yüzden seni kurtarmak zorunda kalıyorum."

"Beni kaçırmaktan bahsediyorsun."

Mal sahte bir iç geçirdi. "Bu konuda asla aynı fikirde olamayacağız. Hazır mısın?"

Mary onu bir kez daha sıktı, sonra hemen yanağından öptü. "Emirleriniz üzerine, Albay."

Mal ona her ikisinin de ne yapacağını ayrıntılı olarak anlattı ve planı ona tekrar ettirdi. Sonra alçak bir çömelmeye ilerlediler.

Mal uzun yıllara dayanan deneyimleriyle bir sis parçasından, esen ve kayalıklara takılan rüzgârın yön değiştirmesinden nasıl yararlanılacağını biliyordu. O ve Mary kuzeyden yaklaşmak için kampın etrafında döndüler. Mal askerlerin sıkışık gruplar halinde konuştuklarını duyabiliyordu, adamlar hem yorgun hem de ihtiyatlıydı.

İskoçyalılar boş olan ahıra yerleştirilmişti, sığırlar da gitmişti. Hiçbir yerde çiftçi bulunamamıştı; İngilizlerden ya da Jakobitlerden korktukları için topraklarını terk etmiş ya da şehirlere gitmiş olabiliyorlardı.

iş arıyorlardı. Pek çok İskoçyalı açlıktan ölmeye alternatif olarak bunu yapmaya başlamıştı.

Onlar çok yaklaşmadan Malcolm kampa arkasını döndü, Mary'den boş tabancayı aldı ve kıvılcım çıkarmak için çakmak taşını kullandı. Ellerini kıvılcım çıkaran çakmaktaşının etrafında kavuşturarak yavaşça bir kibrit çaktı.

İkinci bir yavaş kibrit yaktı ve Meryem'e uzattı. " uzak tut ama kendini ateşe verme."

Işık çemberlerinin içinde başını salladı. Mal onu öptü ve sonra görevlerini yerine getirmek üzere ayrıldılar.

Malcolm gözden kaybolurken Mary sessizce ahıra doğru ilerledi. Kalbi hızla atıyor, daha önce hiç yaşamadığı bir farkındalık bedenini karıncalandırıyordu. Bu çok tehlikeliydi ve ölebilirdi ama aynı zamanda heyecanlanmış, keskin bir amaç duygusuyla dolmuştu.

Ahırın kapısında tek bir muhafız devriye geziyordu, genç bir delikanlı. Mary neden sadece tek bir muhafız olduğunu merak ediyordu ama belki de komutan tutsaklarının güvende olduğunu düşünüyordu.

Mary, Malcolm'un söylediği gibi ahırın ötesindeki karanlıkta bekledi. Yerel taştan inşa edilmiş küçük bina, birbirine hafifçe yaslanmış duvarlardan oluşan bir dikdörtgendi. Bir tahta parçası olan kapı çürük görünüyordu.

Kamptan biraz uzaktaki tarlada ani bir ışık parladı. Genç muhafız uyandı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Kampın ortasında havai fişek gibi bir dizi kısa patlama sesi duyuldu. Adamlar bağılıyor, koşuyorlardı. Tüfeğini endişeyle kucaklayan muhafız onlara doğru koşmaya başladı.

Sanki bir işaretmiş gibi, yönü değiştirilmiş dereden gelen ve tarlayı sessizce dolduran su damlaları sele dönüştü. Bir çadır kendi üzerine katlandı ve ona doğru koşan adamlar kayıp düştü.

Ahırdaki nöbetçi neler olup bittiğini görmek için acele etti. O kapıyı açık bırakır bırakmaz Mary duvarın gölgesinden çıkıp karanlık binanın içine süzüldü.

Hiçbir şey göremiyordu; askerler tutsaklarına ışık bırakmamışlardı. Odanın ortasında bir yerde İskoçyalıların kendi aralarında mırıldandıklarını, kendi dillerinde sorular sorduklarını duydu.

Meryem yavaş kibritini bir muma dokundurarak onlara doğru ilerledi. Karanlık o kadar fazlaydı ki tek mum ona yeterince ışık veriyordu.

Adamlar ayrıldı, ona bakmak için döndüklerinde gözleri parlıyordu. Biri diğerlerine bir soru havladı, Erse'den ayrılmıyordu ama onun "*Bu kim?*" gibi bir şey söylediğini biliyordu.

Adamlar sırt sırta , elleri arkalarından odanın ortasındaki bir direğe bağlanmış halde duruyordu. Adamlardan güçlükle ayakta durabiliyordu; yere itilen adam. Sol dizini destekliyordu ve yüzü acıyla çizilmişti.

Mary önce onu serbest bırakmaya karar verdi. Malcolm ona en iri adamı serbest bırakmasını söylemişti ama merhameti onu yaralı adama yöneltti. Mumu yerdeki taşların arasına sıkıştırdı, sonra da dirikle yaralı adamın iplerine bastırdı.

Ona doğru sırttı. "Ah, işler daha iyi görünüyor," dedi İngilizce, sesi titriyordu. "Kimsin sen, genç kız?"

"Şşşt," dedi Mary sert bir sesle.

Diğerleri , sabah vurulacak adamlar için kendilerinden çok memnunnardı.

Keskin dirikle bile ipleri kesmek Mary'nin tahmin ettiğinden daha uzun sürdü ama sonunda adam serbest kaldı. Adam düşerken onu yakaladı, iri bedeni onu da kendisiyle birlikte yerdeki taşlara doğru sürükledi. Adam ter, kan ve korku kokuyordu.

"Sanırım kalbimi kaybettim," dedi adam Mary onun altından çalışırken.

"Kıpırdama," diye fısıldadı. Mary en iri yarı adamın yanına gitti ve onun iplerini çözdü, sonra da diğer ikisinin üzerinde çalışmaya başladı. Serbest bıraktığı ikinci adam bileklerini ovuşturdu, sonra da diğerlerinin iplerini çekmesine yardım etti.

"Şimdi ne olacak, genç kız?" diye sordu yaralı adam yerden. "Buradan tek bir çıkış kapısı var ve diğer tarafında da koca bir kamp. Pek de iyi bir plan değil, değil mi?"

"*Anne-arkadaşım* bize bir işaret verecek," dedi Mary. Sesinin titrememesi için çabaladı. Malcolm da bu adamlar kadar neşeli olabilirdi ama Mary sabırsız ve dehşet içindeydi.

"O bir İngiliz ve yalnız çalışmıyor," dedi yaralı adam arkadaşlarına. "Çok şüpheli." Erse dilinde çeşitli yorumlarla hemfikir oldular.

Mary mumu söndürdü. "Ve sen de *sessiz* olmalısın."

Karanlıkta kahkahalar duydu ama en azından merhametli bir şekilde konuşmayı kestiler.

Bölüm 31

Beklediler. Yaralı adam ne zaman hareket etmeye çalışsa bir iniltiyi bastırıyordu ama diğerleri doğru ana kadar saklanmaya alışkın savaşçılar olarak karanlığın içinde çömelmişlerdi.

Dışarıdaki bağrıışmalar arttı. Bununla birlikte çarpışmalar, atların kişnemeleri ve ineklerin inlemeleri geldi.

"Şimdi!" Mary söyledi.

Kadın kapıya doğru ilerledi ve adamlar da onu takip etti; en güçlüleri yaralı adama destek oluyordu. Mary kapı çerçevesindeki bir çatlaktan baktı ve dışarıda her şeyin kaos içinde olduğunu gördü.

Büyük, tüylü İskoç sığırları kampa doğru hücum etmiş, arkalarından gelen gürültüden korkmuşlardı. Atlar da mutlu değildi ve ineklerle birlikte kaçıp gitmişlerdi. Çadırlar yıkılıyordu ve erzak taşıyan tek araba yan yatmıştı. Her yerde askerler koşuşturuyor, sığırları toplamaya, atların peşinden gitmeye, her yerden fişkırان çamurlu sudan uzak durmaya çalışıyorlardı.

Kimse ahıra dikkat etmiyordu. Mary kapıyı açtı ve mahkûmları dışarı çıkardı.

Duvarların etrafından dolanarak ahırın arka tarafına ve oradan sisle örtülü karanlık tarlalara doğru koşmaya hazırlandılar. Mary onları ormana götürecek ve midilliyi bıraktıkları yerde Mal ile buluşacaktı.

"Git!" diye fısıldadı.

Duvarın sığınağından fırladılar, adamlar avlanmış hayvanların sessizliğiyle hareket ediyorlardı. Mary onlara yetişmek için çabaladı, etekleri bacaklarına dolanıyordu. Arkasında ağır ayak sesleri duyduğunda hızını artırdı ve ardından iri, azgın bir el omzuna indi.

Onu yakalayan adam karanlıkta hantal bir gölgeden başka bir şey değildi. Adam Mary'yi kendine doğru çekti ve Mary ter ve pis nefes kokusunu aldı, yüzüne değen bıyıkların vızıltısını hissetti.

"Şimdi, nereye gidiyorsun?" diye sordu Norfolk aksanıyla. "Başımıza bu belayı açan sen misin, güzel kız?"

Mary karanlıkta İskoçyalıları ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Belki de tam arkalarında olduğunu düşünerek koşmaya devam etmişlerdi ya da belki de onu, bir İngiliz kadını kaderine terk etmişlerdi.

. . . eğer İngiliz askerlerinden biri seni bunu olabildiğince sert bir şekilde ona sapla ve şeytan gibi kaç. Korkma ya da tereddüt etme, çünkü sana çok daha kötüsünü yapar.

Malcolm'un sözleri kafasında çınladı. Mary elindeki dirik'i sabitledi ve onu tutan kolun içine soktu.

Adam bağırdı, tutuşu gevşedi. "Pis orospu!" Adamın yumruğu döndü ve Mary'nin yüzüne geldi. Baş döndü, midesi bulandı ama bıçağıyla tekrar vurdu.

Bu kez adam homurdandı, eli omzunu tutuyordu, kan hızla giysilerini boyuyordu. "Seni öldüreceğim!"

Mary nefes almaya çalışarak yalpaladı. İskoçyalılardan biri, iri yarı bir adam, onu görmüş, geri dönmüş ve onun için gelmişti. Ne yazık ki kamptan birkaç İngiliz askeri de geri dönmüştü.

Bir asker böğürerek alarm verdi. Mary sendeledi, ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Onu almak için geri dönen İskoçyalı onu yakaladı ve kendisiyle birlikte çekti. Aynı anda iki İngiliz askeri, tüfekleri ellerinde, ahırın diğer tarafından koşarak geldi.

Sonra on kadar tüylü inek askerlerle Mary ve onu kurtaran kişi arasında koşmaya başladı. Askerler küfretti ve İskoçyalı Mary'yi şaşırtıcı bir hızla açık arazide peşinden sürükledi.

İskoç eteği giymiş bir adam karanlıktan koşarak çıktı ve Mary'nin diğer kolunu yakaladı. Mary, Malcolm'un dokunuşunu fark etti, o da yanında koşmaya başladı, iki adam onu aralarında taşıyordu. Onlar kaçarken Mary'nin ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu.

Mary konuşamıyor, zar zor nefes alabiliyordu. Ormanın örtüsüne ulaştılar ama Malcolm ağaçların arasından geçerek, onları tokatlamak için uzanan dallara aldırmadan yoluna devam etti. Yaralı adam aralarında sarkarken bekleyen diğer İskoçyalılara yetiştiler.

Malcolm onları "Kaçın," diye teşvik etti. "Dağılın, gitmeniz gereken yere gidin."

İkisi başını salladı ve ağaçların arasında kayboldu. Mary'yi çeken iri yarı adam yaralı adamın yanında kaldı. "Onu güvenli bir yere götüreceğim."

"İlk nasıl esir düştünüz?" Mary onlara sordu. "Şu anda burada savaşlar mı yapılıyor?"

Yaralı adam başını salladı. "Sahilden Prens Teàrlach'a Fransız altını taşıyan bir konvoydaydık. Ana gövdenin geçmesi dikkat dağıtıyorduk." Sırıttı, sonra yüzünü buruşturdu. "Çok işe yaradı. Piçlerden biri beni bacağımdan vurdu. Gerçi sadece kanatla vurdu."

"çeneni!" dedi iri yarı adam telaşla.

"Bizi endişelendirecek bir şey yok," dedi yaralı adam kolayca. "Bu delikanlı Kilmorgan'ın adamlarından biri. Hiçbirinin İngilizlere karşı büyük bir sevgisi yok."

"Çok doğru," dedi Mal. "Ama senin fedakârlığın bitti. Şimdi git, tüm çabalarım boşa gitmeden önce."

Yaralı adam ayağa kalkmaya çalışarak iri yarı adama yaslandı. "Genç kız da bizimle gelsin. Bu çirkin suratlarla bu kadar uzun süre kaldıktan sonra bakacak güzel bir şeye ihtiyacım var."

Malcolm'un dirseği çıktı, bıçağı yıldız ışığında parlıyordu. "Ve ellerini karımdan uzak tuttuğun için sana teşekkür ederim."

Adamın yüzü düştü. "Lanet olsun. Elbette, siz Mackenzie'ler her zaman en güzellerini alırsınız. Önemli değil. Yaptığın şeyi unutmayacağım, delikanlı. Bir iyiliğe ihtiyacın olursa, Calan Macdonald'ı ara. Sana iyi geceler."

Mal'a bir selam verdi. O ve diğer adam arkalarını döndüler, daha iri olan adam Calan'ı destekliyordu ve kısa süre sonra karanlıkta kayboldular.

Malcolm Mary'yi midilliye bindirdi. "Bir süre bize dinlenmek yok." Dizginleri toplamaya başladı, sonra midilliye geri döndü, Mary'yi belinden yakaladı ve onu dudaklarından sertçe öptü. Ağzı sıcaktı, titriyordu. "İyi iş çıkardın, aşkım."

Mary, Mal'in gözlerindeki perili bakıştan, askerin onu yakalayıp dövdüğünü gördüğünü, yardım edemeyecek kadar uzakta olduğunu ve Mal'in yakın zamanda bunun için kendini affetmeyeceğini biliyordu.

"Ben ." Onun elini okşadı. "Sığırlar hoş bir dokunuş oldu."

Mal başını salladı ama bakışları hâlâ sertti. "Evet, öyle. Biraz eğlenmek için her zaman hazırım, bir İskoç coo."

"Coo?" Mary gülmeye çalıştı. "Onlara böyle mi diyorsun?"

Malcolm sadece döndü ve atı gölgelere doğru götürmeye başladı. "Buna inanabiliyor musun? Ben, bir *Macdonald*'dan iyilik kazanıyorum. Bazen mucizeler olur."

Kilmorgan'a yolculuk Mary'nin hayatının hem en mutlu hem de en korkutucu dönemi idi.

Geceleri ata biniyor, gündüzleri saklanıyorlardı; Malcolm uyurken Mary'yi kucağına alıyordu. Mal, Kilmorgan'ın sınırındaki topraklarda yaşayan herkesi tanıyor gibiydi ve onlara uyumaları için kilerler ya da tavan araları, uyandıklarında yemek, yıkanmaları için su veriliyordu. Mal, Mary'yi karısı olarak tanıttığında köylüler ve çiftlik sahipleri çok sevindi.

"Bebekler geliyor o zaman?" Çok az dişi olan bir kadın, Mary'nin karnını işaret ederek onlara . "Şu Mackenzie'ler tavşan gibi saldırıyorlar. Sanırım bir sürü yavruları olacak." Kıkırdadı, sarkan karnı titriyordu.

Mary kızardı ama Malcolm hiç de utanmış görünmüyordu.

Charles Stuart'a yönelik herhangi bir desteği daha ortaya çıkmadan ortadan kaldırmaya çalışan başka askerler de Highlands'in bu kısmında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Mary, *çok az çok geç*, diye düşündü. O ve Mal saklanır, askerler geçerken sessizce izlerlerdi, çoğu zaman saklandıkları yerden sadece birkaç metre uzaktaydılar.

Bu küçük birlikler en kötü şansa sahip gibi görünüyordu. Kısa bir dinlenmeden sonra ilerleyen arabaların dingilleri görünürde hiçbir neden yokken kırılabilirdi. Bütün bir erzak yükü bir arabadan denize doğru uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdi. Çadırlar gece gizemli bir şekilde düşüyor, ipler kopuyor, yiyecekler kayboluyor ya da başıboş sığırlar tarafından çiğneniyordu.

Hiç kimse görülmedi ve şirketteki herhangi bir Highlander, yaramaz Fair Folk ve *brollachan* hikayelerini ortaya çıkardı.

Jakobit askerler Mal'in intikam ateşinden pek de iyi etkilenmemişlerdi. Bir sabah o ve Mary, Jakobit davasına daha fazla adam toplamaya çalışan İskoçyalılar tarafından çevrelenmiş küçük bir kulübe topluluğuna rastladılar. Mary artık bir klan üyesinin silahlanma çağrısına cevap vermemesi halinde dövülebileceğini, evlerinin ve ekinlerinin yakılabileceğini, ailesinin erkeklerinin zorla askere alınabileceğini öğrenmişti.

Altı İskoçyalı, tepelerin arasındaki bir grup kulübenin sakinlerinin etrafını sardı, bir adamın elinde mızrak vardı. Bir kadın ve iki küçük çocuk, sazdan bir duman tüterken kulübelerinden dışarı fırladılar.

Mal, Mary ile birlikte saklandıkları yerden kalktı ve ölüm sessizliği içinde onlara doğru koşmaya başladı. Son anda Mal, çıldırmaşçasına bir çığlık attı ve kılıcını İskoçyalıya doğru savurdu. İskoçyalı arkasını döndü ama Malcolm şaşkınlığını üzerinden atamadan onu yakalamıştı. Malcolm onu çabucak silahsızlandırdı ve claymore'u ustalıkla kaldırdı.

Diğer İskoçyalılar ona doğru yaklaştı. Malcolm tabancasını çekti ve etkisiz hale getirdiği İskoçyalı'nın başına doğrulttu.

"Söndür şu ateşi."

"Ne halt ediyorsun evlat?" dedi Mal'ın tabancayı tuttuğu İskoçyalı. "Ya işine bak ya da kılıcını al ve prensin için savaş. Bize adam lazım."

"Artık Kilmorgan topraklarındasın," dedi Mal. "Yoksa fark etmediniz mi?" Diğerlerine ters ters baktı. "Şu lanet ateşi söndürün yoksa beynini yolun her tarafına bırakırım."

Adamlardan ikisi onay için beklemedi. Kulübenin çatısına atladılar ve alevleri söndürmeye başladılar.

"Ne yaptığını bilmiyorsun Mackenzie," dedi İskoçyalı.

"Bu insanların benim korumam altında olduğunu *biliyorum*. Eğer onları kendi başlarına savaşmaya ikna edemiyorsan, ne umudun var?"

İskoçyalı Malcolm'a şeytani bir bakış fırlattı. "Kral Geordie'nin bizi katletmesini istiyorsun, öyle mi?"

"birinin yapmasındansa *onun* yapmasını tercih ederim."

Ateş kontrolden çıkamadan söndürülerek söndü.

Çiftlik sahipleri dehşete düşmüş görünüyordu, küçük çocuklar korku dolu bir sessizlik içinde birbirlerine sokulmuşlardı. "Tanrı size merhamet etsin," dedi İskoçyalı, Mal'ın tabancası hâlâ elindeydi.

Başını. "Sen de bizim kadar kolay ."

"Teàrlach'ınızın kazanacağına pek güvenmiyor gibisiniz," diye belirtti Mal.

İskoçyalı'nın ağzı sertleşmişti. "Duymadın, değil mi? Geri dönüyor. İhtiyacı olan yardım gelmedi ve evine dönüyor. İngilizler onu Yaylalar'a kadar kovalayacak ve biz de burada durmak zorunda kalacağız."

"Bunu nereden biliyorsun?" Mal tabancayı oynatmadı. "Adamdan gizli mesajlar mı alıyorsun?"

İskoçyalı alay etti. "Kardeşin Willie'ye sor."

Mal tabancayı havaya kaldırdı. "Bırak beni topraklarımdan." Claymore'u kaldırdı. "*Bunu* geri istediğinde, gel ve babama sor."

İskoçyalı homurdandı ama bir emir verdi ve diğerleri de ona uyarak uzun adımlarla uzak tepeye doğru ilerledi.

"Çok lordum," dedi çiftçilerden biri. "Ama sanırım bir düşman edindin, delikanlı."

"Evet, bunu yapma eğilimindeyim." Malcolm alnını ovuşturdu. "En iyisi içeri dön ve dikkatli ol. Daha fazlası gelecektir. Eğer gelirlerse, yolun birkaç mil aşağısına in ve Kilmorgan topraklarında saklan. Benim gazabımı göze alamazlar."

Bir İskoçyalı'nın metanetine sahip olan çiftçi kıkırdadı. "Evet, yapmayacaklar."

Mal onlara birkaç güvence daha verdi ve Mary'nin yanına döndü.

"Askerlere zaten Kilmorgan topraklarında olduğumuzu söylemişsin," dedi binerken. "Ama çiftlik sahiplerine birkaç mil ötede olduğunu söyledin. Hangisi?"

Mal çıldırtıcı bir şekilde omuz silkti. "Aşağı yukarı oradayız. Karga uçarken."

"Midilli yürürken nasıl olur?"

Sırıltısı parladı. "Biraz daha. Yarın sabah evde bir yatağımız var mı yoksa her yer kül ve toz mu göreceğiz."

Denizi takip eden küçük bir patikaya ulaşana kadar batıya doğru at sürdüler. Kayalıklar korkutucu bir şekilde suya doğru alçalıyordu ama tepedeki arazi düz ve zengindi. Güneye doğru ilerlerken kar yağmaya başladı, Mary'nin ekoselerinin üzerine ve Malcolm'un saçlarına kalın, yağlı taneler düştü.

Bir noktada Mary rüzgârla savrulan karların arasından aşağıya baktı ve okyanustan yükselen sütunlara benzeyen şeylerin kayalarla kaplı sahil boyunca ilerlediğini gördü. Döndü ve garip oluşumların sis ve karın içinde kayboluşunu izledi, ta ki gözden kaybolana kadar.

Kilmorgan'a kuzeyden yaklaşırken, Mary'nin Malcolm'la ilk kez yattığı tepeye çıkan sapaktan geçtiler. Sıcak Ekim güneşini, Malcolm'un üzerindeki ağırlığını, onunla bir olmanın inanılmaz tatminini hatırlıyordu.

O zamandan beri çok şey olmuştu. Ve gelecek olan şey *brollachan*, birinin gözünün köşesinde bir korku titreşimi.

Ay yükselmeye başlarken Kilmorgan Kalesi'nin eteklerine vardıklarında korku canlanmaya başladı.

Burası terk edilmişti. Duvarlardan kopan taşlar tepeye çıkan yolu kirletiyordu. Devasa ön kapıya ulaştıklarında, kapının kırılmış ve kalenin içinin boşaltılmış olduğunu gördüler. Yangın panelleri yakmış ve evin geri kalanı yağmalanmıştı. Her yer kül içindeydi, kırık pencerelerden içeri süzülen yağmur ve kar yüzünden ıslanmıştı.

Mal hiçbir şey söylemeden fenerini acımasızca etrafta dolaştırdı. Mary bunu bulmayı beklediğini fark etti. Buraya her şeyin yolunda gideceğini umarak değil, harap olduğunu doğrulamak için gelmişti.

Mal galeriden geriye kalanlara baktı, merdivenleri parçalanmıştı, korkuluklardan biri yukarıdan eğri büğrü sarkıyordu. Sadece rüzgârın fısıltısıyla bozulan sessizlik her şeyin üzerindeydi.

Malcolm dağınıklığa sırtını döndü, omuzlarını dikleştirdi ve tek kelime etmeden evden çıktı.

Mary onu takip ederken, bu işi bitirdiğine karar verdi. Burası geçmişin Kilmorgan'ıydı. Malcolm Mackenzie onu bir daha dönmek üzere terk ediyordu.

Mal, Mary'yi patikaya geri götürdü, sonra midilliyi yakaladı ve onu tekrar bindirdi. Vadi boyunca ilerledi, inşa etmeyi çok istediği evin bulunduğu yerin yanından geçti, ne aceleyle ne de tereddütle hareket etti. Gece karanlığı ve karın kovaladığı bir başka vadiye, bir tepeyi kucaklayan bir patika boyunca ve böylece bir kaya yüzüne inşa edilmiş taş bir eve doğru.

Mary birkaç dakika boyunca evi hiç göremedi; etrafındaki kayalıklarla o kadar iyi uyum sağlamıştı ki. Sonra bir pencerede bir ışık parladı ve evin dış hatları gözünün önüne geldi. İki kat, gerçek pencereler, ince dumanlar çıkaran bacalar.

Malcolm hiç durmadan doğruca bu eve gitti. Midilliyi ön kapıya kadar götürdü ve mandala bastı.

Kapı kilitliydi. Mal sert çizmeleriyle tekmeleyerek kapıyı yumrukladı. "Lanet olsun, bırakın gireyim! Burası benim evim!"

Birkaç dakika sonra kalın kapı kırılarak açıldı ve Will Mackenzienin uzun boyu açıklığı doldurdu.

"Malcolm!" Will bu kelimeyi haykırdı, sonra tiz bir İskoç çılgılığı attı ve Malcolm'u ayaklarından çekip ezici bir sarılmayla kucakladı.

Kaldırım taşlarına vuran ayak sesleri duyuldu ve salon, neler olup bittiğini öğrenmek isteyen dük de dahil olmak üzere Mackenzie'lerle doldu. Mackenzie hizmetkârları peşlerinden koştu, aralarında Mary'yi gören küçük Ewan da vardı.

"Kaptan! Efendim!" Çocuk ona doğru koştu.

Alec Mackenzie onun bir adım gerisindeydi. "Lanet Will, Mary'nin karda oturmasına izin mi veriyorsun? Neyin var senin?"

Alec, Mary'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kaldırdı ve Ewan'la birlikte evin içine soktu. Başka bir adam midilliyeye bakmak için dışarı çıktı ve onu karanlığa doğru götürdü.

Alec onu yere bıraktığında Mary'nin ayakları kaldırım taşına değdi ve rüzgârdan uzakta nefes almaktan memnun bir şekilde örtüleri çözmeye başladı.

Ev alışılmadık bir yerdi. Üst katlara çıkan merdivenleri olan bir ya da hol yerine, Mary kendini evin tepesine kadar açık, geniş, yankılı bir odada buldu. Evin tepenin yamacına inşa edildiğini fark edene kadar, duvarlar düşündüğünden çok daha geriye uzanıyordu.

"Burası neresi?" diye sordu.

Mal yanına geldi ve onu kucağına aldı. "İçki fabrikası. Savaşlar bitene kadar burada viski ve şerbetçiotuyla yaşayacağız. Sakıncası var mı?"

"Şey ..." Alec söyledi.

Mal sertçe etrafına bakındı ve asık suratlı bir denizle karşılaştı. "Ne? *İyi* ne demek?"

Will cevap verdi. "İngilizler çoktan buraya gelmişler. Etrafındaki evi yakamadılar, çünkü hepsi taş, ama korkarım bir şeyi yaktılar."

Mal ona baktı, yüzünün rengi solmuştu. Sonra acı dolu bir çığlık attı ve doğruca tepeye çıkan koridordan aşağı koştu.

Malcolm'un çaresizlik çığlığı ona ulaştığında Mary kendini Alec'in elinden kurtardı ve onun peşinden koştu.

Bölüm 32

Malcolm odanın yıkıntılarına baktı ve çamura bulanmış saçlarını karıştırarak başını tuttu.

Son dört yıl boyunca uğruna çalıştığı, inşa ettiği ve biriktirdiği her şey gitmişti. Fıçıların ve boruların yerinde kömürleşmiş bir harabe vardı, etrafındaki duvarlar isle kaplanmıştı.

Kardeşlerinin ve karısının peşinden koştuğunu duydu, Meryem de ona katılarak şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Fotoğraf makinemi havaya uçurdular!" Malcolm bağırdı. "O lanet İngiliz piçleri *imbiğimi* havaya uçurdular!"

Will kollarını kavuşturarak Mal'ın yanına geldi. "Geri kalanımız iyiyiz, sorduğun için çok teşekkürler."

Mal onu görmezden gelerek, "Bir adamın evini yakmak başka bir şey," dedi. "Ama geçim kaynağını elinden almak ..." Babasına döndü. Dük, bir hafta kadar önce Mal, Mary'nin peşinden buradan kaçtığından olduğundan bile daha yaşlı görünüyordu. "Peki ya geri kalanı?" Mal sordu, kalbi soğuk bir yumru gibiydi.

Dük, "Fıçıları buldular ve onları çaldılar," dedi. Sonra yüzü bir gülümsemeyle çatladı. "Ama hepsini değil."

Mal rahatlamadı. "Kaç kişi kaldı?"

"Yaklaşık yirmi." Babasının eğlenen bakışları büyüdü. "Kurnazlığını annenden almamışsın büyür."

Mal nefesini üfledi. "Bu da bir şeydir. Onlara özel, özel rezerv diyebilir ve şişeleri çok yüksek bir fiyata züppe Londralılara satabiliriz."

Will, "Bunun için şansımız olmayabilir," dedi.

Will'in kırlarda dolaşmak yerine burada olması, Mal'ın o anki endişelerini bir kenara itti ama başka endişeleri de beraberinde getirdi. Alec de buradaydı, Mal'ın ona söylediği gibi Gair'le birlikte denize açılmamış ya da kaçakçı gemisinde beklememişti.

Sağında sıcak bir sütun gibi duran Mary soruyu dile getirdi. "Ne oldu Will? Yoldaki bazı İskoçyalılar bize prensin geri dönmekte olduğunu söylediler."

Will mutsuz görünüyordu. "Evet, öyle. Kral George'un öz oğlu Cumberland Dükü de çok büyük ve tecrübeli bir orduyla onu takip ediyor."

Takip eden günler ve haftalar belirsizlikle doluydu ve Mal bundan hoşlanmıyordu. Hayatında hiç kararsız olmamıştı; her zaman ne istediğini bilir ve onu elde etmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapardı.

Şimdi beklemek zorundaydı. Will onları Kilmorgan dışındaki tüm olaylardan haberdar ediyordu. Mükemmel bir bilgi toplayıcısıydı; birincil kaynağı kadınlardı.

Malcolm'a birçok kez askerlerin, hatta komutanların bile sırlarını kadınlara açtıklarını anlatmıştı. Onları küçümsüyorlardı. Bir kadının onların söylediklerini anlaması ya da umursaması mümkün değildi, buna inanıyorlardı ve güçlerini ve bilgilerini onları etkilemek için kullanıyorlardı. Bu çağlar boyunca olmuştur.

"Bir kadın onu dinleyeceğinizi bilmek ister," derdi Will. "Onu ciddiye aldığınızı bilmek ister. Birçok güçlü adam onları kullanır ve bir kenara atar; onlar da öfkelerini kusmaktan ve komutanların tüm sırlarını vermekten mutluluk duyarlar."

Will sayesinde neler olduğunu tam olarak biliyorlardı. Charles ve ordusu, Carlisle'da asker bırakarak İskoçya'ya geri dönmüş ve Glasgow'a doğru yola çıkmıştı. Charles kadar genç ve kıtadaki kanlı savaşlardan yeni çıkmış olan Cumberland Dükü, doğruca Carlisle'a yürüdü ve orayı geri aldı.

Charles ve kuvvetleri Glasgow'dan oldukça hızlı bir şekilde ayrıldılar ve Stirling'e giderek burayı kuşattılar. Stirling Kalesi, Edinburgh Kalesi, Inverness ve tüm askeri kaleler hala İngilizlerin elindeydi ve Charles'ın İskoçya'yı güçlü bir şekilde ele geçirebilmesi için bunların alınması gerekiyordu.

İskoçyalılar şimdiden hoşnutsuzdu ve kış boyunca topraklarıyla ilgilenmek için evlerine dönmek istiyorlardı. Onlar profesyonel askerler değil, toprağı işleyen ve kiracılarına bakan çiftçiler ve toprak sahipleriydi. Dük olayların bu şekilde gelişmesinden memnundu çünkü oğulları Duncan ve Angus eve dönebilirdi.

İskoçya gergindi ve hiçbir Kilmorgan içki fabrikasının sakinleri kadar gergin değildi. Malcolm, Mary'nin huzursuz olduğunu biliyordu ama Malcolm bundan söz ettiğinde şaşırılmış görünüyordu.

Malcolm'un güvendiği ulaklar aracılığıyla gönderdiği babasına bir mektup yazmıştı ve şimdiye kadar Lincolnshire'a ulaşmış olmalıydı. Wilfort Kilmorgan'a hiç dönmemişti, bu yüzden Mal sadece onun ve Lord Halsey'in İngiltere'ye geri gönderildiğini varsayabilirdi.

Bir gece yataklarında birlikte yatarlarken Mal ona, "Mary, aşkım, eve gitmek istiyorsan gidebilirsin," dedi.

İçki fabrikasının bir yarısının üst katlarında yatak odasına dönüştürdükleri odalar bulunuyordu. Şatonun hizmetkârları Dük'ün yanında kalmıştı -kendisine baktıklarını söylüyorlardı- bu da küçük bir yerde bir yığın insanın bir arada yaşadığı anlamına geliyordu. Mal'ın el koyduğu oda çok küçüktü, sadece geniş bir yatak, Mary için bir tuvalet masası ve onları ısıtmak için bir şömine vardı.

Mary, insan ırkının yalnızca kadınsı yarısında görülen bir kararlılıkla, içki imalathanesini yaşanabilir hale getirmeye koyulmuştu. Onun sayesinde yatakların üzerinde yumuşak battaniyeler, pencerelerde derme çatma perdeler ve akşam yemeğinde masaya koyacakları tabaklar vardı. Mary hem içki imalathanesini hem de şatoyu didik didik etmiş, tasnif ve tanzim etmiş, Mackenzie'lerin tüm adamları ortadan kaybolmayı öğrenene kadar mobilya parçalarını oradan taşıtmıştı.

"Bana yardım edecek birine ihtiyacım var..." dediğinde

Mary dirseğinin üzerinde yükseldi ve Mal'ın göğsünde bir çizgi çizdi. "Ben ," dedi.

Mal onun parmaklarını yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Bunu söylemen çok hoş ama bahse girerim babanın evi bundan daha konforludur."

"Kilmorgan'ı seviyorum," dedi Mary inatla. "Ayrıca, İskoçya her yöne hareket eden ordularla kaynıyor. Seni rahatsız etmek için buraya gelemeyecek kadar meşgul olsalar da, Lincolnshire'a dönmek için onları asla geçemem." Bunu söylerken zafer kazanmış gibi görünüyordu, sanki onunla tartışması için ona meydan okuyordu. Mary uysal bir yaratık değildi.

"Seni bir gemiyle gönderebilirim," dedi Malcolm. "Tüm belaların yanından geçip gider, evinizden sadece birkaç mil uzakta karaya oturursunuz."

Mary'nin kaşları birbirine çatıldı. "Ben gitmiyorum, Malcolm. Tüm o İngiliz orduları İskoçya'yı istila edip Charles'ı kovarsa ne olacak? Sana ne olduğunu nasıl bilebilirim? Sonuna kadar kalacağım."

Malcolm onun parmaklarını tekrar öptü ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Sence bir sonu var mı?"

"Charles'ın kaderi olana kadar demek istiyorum. O kazanabilir."

"Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum," dedi Mal. Karısının portresini göğsüne bastırıp ağlayan babasını düşündü. Eğer Mal Mary'yi kaybederse, keder

sonsuz olurdu.

Mal, Mary'yi battaniyenin içine sardı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla sevişti.

Will Mackenzie soğuk Ocak ayında tekrar ortadan kayboldu ve Malcolm'a birçok kaynaktan mesajlar gönderdi -kaçakçılar, gezgin demirciler, kamp takipçileri, hatta sadakatleri kararsız olan İngiliz askerleri.

Edinburgh'un dışındaki Falkirk'te İngilizlerin az farkla yenildiği, ancak her iki ordunun da ağır hava koşullarında dağıldığı savaşı öğrendiler. Mal, Will aracılığıyla mektubunu aldıklarında, Duncan da oradaydı ve *savaşı kendisinin kazandığını* düşünebilirdiniz, diye *düşündü*.

Will'in söylediğine göre, Cumberland Dükü geliyordu ve kuşatma altındaki İngilizleri kurtarmak için Stirling'e gidiyordu. Prens Charles Highlands'in derinliklerine doğru çekildi ve Inverness'e ulaştı.

Oradaki savaştan sonra George Kalesi düşmüş, Duncan, Angus ve adamları tarafından yerle bir edilmişti. Will bunları anlatırken başını salladı ama dük gururlu görünüyordu.

Hava yavaş yavaş ısınmaya ve kar yerini yağmura bırakmaya başladığında Duncan, Angus'la birlikte eve döndü ve batıya ve kuzeye doğru kovalanan Lord Loudon komutasındaki orduları takip ettiklerini açıkladı.

Kilmorgan'da ikiliyi karşılayan küçük bir kutlama yapıldı. Bu kutlamanın altında gerginlik yatıyordu; Will, Cumberland'ın Aberdeen'de olduğunu ve Highlander'lara son bir darbe indirmek için adam ve malzeme toplarken havanın değişmesini beklediğini bildirdi.

Duncan, Mary'nin salon haline getirdiği odadaki sıcak ateşin başında toplandıklarında, "Ah, bir de bücür," dedi. "Nereye gitsem, yürüyüş halindeki İngiliz askerlerine yaramazlık yapan *bir brollachan'dan* edildiğini duyuyorum. Bana söylenene göre, Highlands'in bu bölgesinde yoğunlaşıyor ve asla görülmüyor, asla yakalanmıyor." Viskisinden bir yudum aldı. "Bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Bölgedeki İngiliz askerlerinin hayatını cehenneme çevirmekten birden fazla kez zevk almış olan Malcolm başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Nasıl bilebilirim ki? İşimi tekrar toparlamakla meşgulüm. Ayrıca, artık bir karım var. Yuva kurdum." Mary'ye göz kırptı.

Mary sakın bir şekilde viski yerine istediği çaydan bir yudum aldı. "Malcolm burada oldukça meşgul " dedi , onu tutarak

İfadesiz. "Will'in Edinburgh'dan getirdiği duvar kağıdı örneklerini incelememe yardım ediyor."

Duncan Malcolm'a inanmaz bir bakış attı, sonra kahkahalarla kükredi. "Duvar kağıdı örnekleri! Güçlü savaşçı Malcolm, ölü bir nişancı ve bir claymore ile korkutucu. *Duvar kağıdı örnekleri!*"

"Zor bir karar," dedi Malcolm viski bardağını avuçlarının arasında yuvarlayarak. "Ben somon ve altın rengi fleur-de-lis düşünüyorum ama ne yazık ki Mary maviyi tercih ediyor."

Duncan yine kahkahalara boğulmuştu ve Malcolm, Mary'ye baktı. Bir bakış paylaştılar.

O anda Malcolm onun kendisine ait olduğunu anlamıştı. Onun peşinden koşmuş, ona kur yapmış, onu baştan çıkarmış, tüm bunları yaparken de onu kendine aşık etmeyi ummuştu. Bunu bencil olduğu için yapmıştı, biliyordu. Mal, Mary'yi istemiş ve ona sahip olmaya karar vermişti.

Duncan'a karşı prova yapmadan yaptıkları küçük şakada Malcolm, Mary'nin onun kalbini bildiğini fark etti. Mary gerçekten onun, o da Mary'nin kalbiydi.

Sadece bir şey daha onunla olan hayatını tamamlayabilirdi. Mal, Şubat'ın Mart'a dönüştüğu ve baharın yaşamı toprakla buluşturduğu şu günlerde, kızın ona en büyük dileğinin gerçekleştiğini söyleyeceğini umuyordu.

Ama Mary hiçbir Ğey söylemedi ve Mal soğuk bir endiĞeyle bunun belki de hiç gerçekleşmeyeceğinden korkmaya bağladı. Bazı kadınlarla olmazdı. O ve Mary aylardır sevgiliydiler, ama zaman geçti ve Mary hiç konuşmadı.

Fırtınalı bir Mart günü, Duncan kuzeyden döndüğünde coşkusu kaybolmuştu. Başını göğsüne eğmiş, ekoseleri rüzgârda dalgalanarak at sürüyordu. Kullandığı atın eyerinde, Alec'in ikizi Angus Mackenzie'nin kalbinden vurularak öldürölmüş cesedi duruyordu.

Bölüm 33

Mary, Malcolm'la paylaştığı odadan Kilmorgan Dükü'nün feryatlarını duydu. Bağırışlar ve çığlıklar onu takip etti ve Mary aceleyle pencereye koşup zorla açtı ve avluya baktı. Dük aşağıda Angus'un topal bedenini attan çekmeye çalışıyordu ama Duncan Angus düşmesin diye onu sıkıca bağlamıştı.

Duncan bineğinden indi, bıçağını çıkardı, ipleri kesmeye hazırды. Dük ona döndü ve Duncan'ı öyle hızlı yakaladı ki, Duncan durduramadan bıçak dükün yüzünde ince bir kesik açtı.

Dük fark etmedi. "Bana yaptığın bu mu?" diye kükredi. "En iyi oğlumu benden alıp öldürdün mü?" Duncan'a öfkeli bir darbe indirmek için yumruğunu geri çekti.

Savaşta sertleşmiş Duncan onun yumruğunu yakaladı ve bükerek uzaklaştırdı. "Durdurmaya çalıştım," dedi Duncan. "Denedim. Ama yapamadım."

"Seninle gelmesini engelleyerek bunu durdurabilirdin! Seni lanet piç, *oğlumu* öldürdün!"

Mary pencereden çıktı ve aceleyle merdivenlerden indi. Bir sonraki sahanlıkta neredeyse Alec'e çarpıyordu, Alec'in yüzü bembeyazdı, gözleri şok içinde sabitlenmişti. Mary, Alec sallanırken ona destek oldu ve merdivenlerin geri kalanını birlikte indiler.

"Angus." Alec'in sesi avluya doğru koşarken kesildi. İkizinin gri, hareketsiz yüzüne bakmak için ata yaklaşırken Mary hâlâ Alec kapalı yumruklarını atın boynuna dayadı ve başını eğdi.

Duncan kendini dükün elinden kurtardı. "Malcolm nerede?" diye sordu Mary'ye.

Mary başını iki yana salladı, kalbi dehşet ve kederle sıkışıyordu. "Burada değil. Çiftlikleri ziyaret ediyor. Şimdiye kadar onların batı ucuna varmıştır."

Duncan parmağıyla Ewan'ı işaret etti. "Delikanlı oraya koş ve onu geri gönder. Angus'u hemen gömmemiz gerekiyor."

Dük bağırды ve iki yumruğunu da kaldırarak Duncan'ın peşinden gitti. Duncan onunla boğuşurken, kehribar rengi gözleri kızarmış olan Alec, Duncan'ın elini gevşetmeyi başardı.

Angus'un etrafında ipler ve kardeşini kollarında yakaladı.

Bugünlerde hayat öyle bir hal almıştı ki Mary genç yaşına rağmen ölümü birkaç kez görmüştü. Angus'un yüzündeki griliğe bakarak Duncan'ın haklı olduğunu, Angus'un bir an önce defnedilmesi gerektiğini anladı.

Dük, Duncan'dan sıyrıldı ve Angus'u Alec'ten uzaklaştırdı. "Hayır! Onu rahat bırakın!" Angus'u bir bebeği kucağına alır gibi nazikçe kucakladı ve hızlı adımlarla onlardan uzaklaşarak evin içine doğru yürüdü.

Duncan gitti. "Baba!"

Dük merdivenleri hızla , yatak odasına girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Birkaç adım arkasındaki Duncan kapının koluna yapıştı ama dük çoktan anahtarı kilide sokmuştu.

Duncan iki yumruğunu da kapıya vurdu. "Baba!"

Mary, dükün ağır panellerin bağırdığını duymak için tam zamanında odaya ulaştı. "Oğlumdan uzak dur!"

Duncan geri çekildi, kapıyı tekmelemeye hazırды ama Mary onun kolunu yakaladı. "Hayır. Ona biraz zaman ver. Yas tutmaya ihtiyacı var."

Duncan gözleri parlayarak Mary'ye baktı. Mary'nin en az anladığı ağabeyiydi. Duncan sert bir adamdı, inançlarında mutlaktı, yoluna çıkan herkesi dövmeye hazırды. Zorlu bir düşman olabilirdi ama aynı zamanda zor bir dosttu.

Duncan'ın gözleri yumuşamadı, ama Mary'ye başını sallayarak onay verdi. Onu bıraktı ve merdivenlere doğru yürüdü. Yukarı çıkan Alec dönüp onunla birlikte aşağı indi ve bir süre sonra Mary de onu takip etti.

"Ne oldu böyle?" Alec Duncan'dan bir şeyler istiyordu. "Ne savaşı?"

Duncan başını salladı. "Savaş yok." Ekosesini omuzlarından çözerek lekeli ceketini ve keten gömleğini ortaya çıkardı. "Loudon'un birlikleri batıdaki yaylalara kaçtıktan sonra onları kovalıyorduk. Kanlı adam kaçmaya devam etti."

Merdivenlerin dibine ulaştığında Duncan hantal adımlarla yemek odasına girdi, ekosesini bir sandalyenin üzerine attı ve viski sürahisinin yanına giderek kendine bir doldurdu. Bardağı dudaklarına götürürken elleri titriyordu. Mary adamın yorgunluktan bitap düşmek üzere olduğunu gördü, elmacık kemikleri kırışmıştı ve paltosunun sarkıklığı Mary'ye son zamanlarda pek bir şey yiyip içmediğini gösteriyordu.

Duncan sallandı ve Mary onun için masadan biraz uzağa bir sandalye çekti. önermedi ama yanındaki kolsuz sandalyeye oturdu.

Duncan bardağını masaya koydu ve sanki kendi fikriymiş gibi sandalyeye çöktü.

"Bir İngiliz devriyesi tarafından pusuya düşürüldük," dedi Duncan, masanın dibinde kollarını kavuşturmuş duran Alec'e. Duncan viskisinden bir yudum aldı. "Eşit şartlarda savaştık. Sırtları uçurumlara dönüktü, kazanmamız . Ama boş mideyle yürüyoruz ve bu insanın içindeki gücü alıyor." Bir içki daha.

Alec oturmadı. Angus'unünün neredeyse aynası olan yüzü yaşamla parlıyordu; Angus'un ki ise ölümlle solgundu. "Peki ne oldu?" Alec sordu. "Belli ki kaçmışsın."

"Sonunda onları kovmaya başladık ama tepelere doğru kaçmamız gerektiğini biliyorduk," diye devam etti Duncan. "Birkaç piyade Angus'u yakaladı ve atından sürükleyerek indirdi. Geri dönüp ona ulaşmaya çalıştım. Angus şeytan gibi dövüştü ama bu yakın dövüştü, direkler ve bıçaklar. Askerlerden biri tabancasını Angus'un göğsüne dayadı. Ona zamanında ulaşamadım." Duncan duraksadı. Bakışları masanın cilalı tablasına sabitlendi, eli parmak eklemleri beyazlayana kadar bardağın etrafında sıkıştı. "Adam onu acımadan vurup öldürdü. Angus'un hiç şansı yoktu."

Mary'nin gözleri yaşlarla doldu, ama öfkeyi keder izledi. "Neden?" diye bağırdı. "Onu öldürmelerine gerek yoktu. Esir alınabilirdi. Bir dükün oğlu fidiye için değerli olabilirdi."

Duncan başını kaldırdı. "Neden mi? Çünkü onlar lanet olası İngiliz piçleri, işte bu yüzden! Hepimizi öldürmeye hazırlar. Belki Angus'un şansı yaver gitmiştir."

"çeneni, Duncan," dedi Alec şiddetle.

"Bu doğru. Açlıktan ölüyoruz ve üşüyoruz-Cumberland'ın adamları iyi besleniyor, iyi eğitiliyor ve Aberdeen'de sıcak bir yerde saklanıyorlar. Biz ise hayatta kalmak için Highlands'de koşturup duruyoruz."

"O zaman peşini bırak," diye tersledi Alec. "Eve gel. Sana burada ihtiyacımız var." "İş bitene kadar olmaz." Duncan viskinin kalanını geri fırlattı ve Ağzını. "Gidip cenaze törenine bakacağım. Angus aile mezarlığına konacak."

Bütün Mackenzie'ler kadar hızlı hareket ediyordu. Mary, Malcolm'un ön kapıda olduğunu duyduğu sırada Duncan odadan çıktı.

"Duncan, dostum," dedi Malcolm sert bir sesle. "Dur ve anlat bana."

Mary, Duncan'ın Malcolm'un yanından tek kelime etmeden geçip gittiğini görmek için tam zamanında dışarı fırladı.

Mal, Mary'yi gördü. "Ewan Angus'un öldüğünü söyledi," diye homurdandı Mal. Yemek odasının kapısındaki Alec başıyla onayladı.

"Babam onu yakaladı."

"Tanrı aşkına," diye sordu Malcolm, "biriniz bana ne olduğunu anlatsın!"

Alec, sesi monotonlaşarak Duncan'ın hikâyesini tekrarladı. Malcolm dinlerken durgunlaştı, gözleri daha önce sahip oldukları yumuşaklığı kaybetti. Mary onu izlerken bile gençliği gitmişti.

"Babam onu üst kata mı çıkardı?" Alec sözlerini bitirdiğinde Malcolm sordu. Sesi fazla sakindi ve Mary'yi huzursuz ediyordu.

"Kapıyı kilitlemiş," dedi Mary. "Duncan'ın zorla içeri girmesine izin vermezdim ama korkarım ... . Mal, onunla konuşur musun?"

Mal başını salladı, yüzüne yorgun bir ifade yerleşmişti. "Dinlediği son kişi benim."

"Bu konuda yanılıyorsun." Mary'nin ağzı kurumuştı, parmakları soğuktu, çok soğuktu. "Lütfen, dene."

Malcolm ona şüpheci bir bakış fırlattı ama arkasını dönüp merdivenleri tırmandı, Mary de arkasından geliyordu.

Mal babasının kapısına ulaştı ve çaldı. "Baba, ben Mal. Beni içeri al."

"Lütfen," diye ekledi Mary kapıdan.

Düşen camların sesini duydular, sonra da dükün sesini. "Defol git buradan!"

Malcolm tekrar kapıyı çaldı. "Sadece kardeşimi görmek istiyorum."

"Hayır!" Menteşeleri üzerinde zıplayan kapıya sert bir şey çarptı. "Ondan uzak dur. Onu öldürdün sayılır, hepinizden daha iyiydi."

Malcolm sertçe, "Baba, kapıyı aç," dedi.

"Git buradan yoksa derini yüzerim!" Dükün sesi boğuklaştı, kelimelerin yerini korkunç öksürük hıçkırıkları aldı.

"Lanet ," diye fısıldadı Malcolm.

El yordamıyla ceplerini karıştırdı ve birkaç ince metal parçası çıkardı. Mary bunlarla ne yaptığını çok iyi biliyordu, Malcolm'un açamayacağı bir kilit yoktu. Bu beceriyi nereden ve neden öğrendiğini hiç açıklamamış, sadece işe yaradığını söylemişti.

Mal dizlerinin üzerine çöktü, anahtarı dikkatlice diğer taraftaki anahtar deliğinden dışarı itti ve kilidi kazımaya başladı. Bir iki dakika içinde kilidi açtıktan sonra ayağa kalktı ve kapının koluna uzandı.

Mary onu durdurdu. "Bırakın beni."

Malcolm ona uzun uzun baktı, sonra anlamış gibi göründü ve devam etmesini işaret etti. Mary bir nefes aldı, kapıyı açtı ve dükün yatak odasına girdi.

Malcolm kapıyı arkasından kapatıp dışarıda kalarak onu dükün yanına kapattı.

Kilmorgan Dükü, Mary'nin şatodan buraya getirttiği alçak kanepeye yayılmıştı. Dükün odasına koymayı seçmişti çünkü kaslı cüssesine uyuyordu. Dük yumuşak mobilyalara ihtiyacı olmadığından yakınmıştı ama uşağı Mary'ye onun her zaman üzerinde uyukladığını söylemişti. Dük şimdi kanepenin kenarına kederli bir şekilde oturmuş, başını Angus'un kucağına eğmişti.

Baba ve oğul. Dük elini Angus'un kıpırdamayan göğsüne koydu, kendi bedeni de hıçkırıklarla hareket ediyordu. Dükün ağlarken çıkardığı boğuk ses korkunçtu.

Mary derin bir nefes aldı. Ona ve Angus'a yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama ona nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Göğsü sıkışmış, uzuvları üşümüş, kalbi çok hızlı atıyordu. Yavaşça onlara doğru ilerledi.

Dük onun adımını duydu ve hırlamaya ve bağırmaya hazır bir şekilde başını kaldırdı. Sonra, "Ah, sensin," dedi ve tekrar Angus'un üzerine eğildi.

Mary Dük'ün geniş omzuna tereddütlü bir el koydu. Duygusallıktan hoşlanmadığını açıkça belli eden adama nadiren dokunurdu, ama şimdi onun rahatlığından çekinmiyordu.

Dük başını kaldırmadan, "Bütün odalarımızın anahtarı sende, değil mi?" diye sordu. "Lanet olası İngiliz işgüzarı."

Mary titrek bir nefes aldı. "Angus'u dinlenmeye yatırmamız gerekiyor," dedi nazikçe. "Bırakın onuruyla gitsin."

Dük onun dokunuşuyla sarsıldı. "Ondan uzak dur."

"Kayınpederim . . ."

Dük, altın rengi gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kırmızı beyaz benek benek olmuş bir halde Mary'ye dik dik baktı. "O benim oğlum, anlamıyor musun kadın? Benim yaşamamı ya da ölmemi önemseyen tek kişi o. Onu benden almalarına izin vermeyeceğim!"

Çiğ kederi kadının içine hem korku hem de şefkat dalgaları gönderdi. Dük sert bir adamdı, derin duygulardan rahatsızdı. O bir

Şaşkınlık denizinde boğulmaması için uzatılan eli tutamayacak kadar öfkeliydi.

Mary eteklerini topladı ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Parmak uçları kanepenin minderinde, Angus'un gevşek bedeninin yanında duruyordu. "Bütün oğullarınız sizi çok seviyor, efendim."

Dük yine Angus'un önünde eğilmişti ama ona yandan bir bakış fırlattı. "Sen bir hayalperestsin, genç kız. Mackenzie'leri anlamaya başlayamazsın. Benim kendilerinden başka hiçbir şeyi sevmeyi bilmezler."

"Yanılıyorsun." Birkaç ay önce Mary bu ürkütücü adama böyle bir şey söylemeye asla cesaret edemezdi ama şimdi konuşacak cesareti kendinde buluyordu. "Oğullarınız sevme konusunda son derece yetenekliler. Öyle olmasalardı bana karşı bu kadar nazik olmazlardı."

"Elbette size karşı nazikler." Dük'ün sesi biraz olsun sakinleşmişti. "Sen bir kadınsın."

Mary elini cesurca Dük'ün iri dizine koydu. Dükün vücudu gerildi ama yüzüne dökülen ağarmış saçlarının ardında parlayan gözleriyle onu izledi. Mary onun can simidi istediğini fark etti. Onun gibi hissetmekten vazgeçmek istiyordu. Sadece bunu ona verebileceğini umuyordu.

"Erkeklerin kadınlara karşı her zaman nazik olmadığını bilecek kadar akıllıyım," dedi sesini. "Aslında tam tersi. Bedenen sizden daha zayıf olanlara karşı acımasız olmak kolaydır. Oğullarınız merhamet ve şefkat sahibidir. Bırakın size de versinler."

Dük başını salladı. "Yanılıyorsun genç kız. Benimle sadece Angus ilgilendi. Oğullarıma ihtiyacım olduğunda, cevap veren tek kişi Angus oldu. Bana o baktı. Her zaman da öyle yaptı."

"Biliyorum." Mary soğuk ve hareketsiz yatan Angus'u incelemeye koyuldu, gözleri bir daha açılmamak üzere kapanmıştı. "Ve şimdi ona göz kulak olman gerekiyor. Cesurca savaşıırken öldü, dedi Duncan. Bunun için onurlandırılmasına izin ver."

Dük Angus'u kendine çekti ve küçük bir bebekken yaptığı gibi onu salladı. Bu adam çok şey yaşamıştı - umutsuzca sevdiği karısını , oğullarından uzaklaşmıştı ve şimdi de evinin yıkılması ve en yakın oğlunun ölümü. Yaşadığı dehşetle, kavgacı tavrıyla onlara meydan okuyarak, içindeki acı dayanılmaz hale geldiğinde öfkelenerek başa çıkmıştı.

Mary, yüreği ağzına gelmiş halde, Mackenzie ekosesinin örttüğü dizini hafifçe sıktı. Dük bu hareket karşısında homurdandı ama başını kaldırıp baktığında, çizgili yüzü ıslaktı, gözlerindeki korkunç ışık kaybolmuştu.

"Senin bir tarzın var, Mary." Elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Mal buna dikkat etse iyi olur." Dük uzun bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Bırak onunla birlikte nöbet tutayım, çocuğum. Bu gece ona veda etmeme izin ver. Yarın onu atalarının yanına yatıracağız."

Mary ayağa kalktı, bacakları ağrıyordu. Elini Dük'ün omzuna koydu, sonra eğilip başının üstünü öptü. "Adamınıza yiyecek sıcak bir şeyler göndermesini söyleyeceğim."

Dük başıyla onayladı ve dikkati Angus'a döndü. Mary onu bıraktı ve onları yalnız bırakmak için kapıdan sıvışıp gitti.

Mal hemen dışarıda bekliyordu. Mary dışarı çıkınca kapıyı onun için kapattı ve onu kollarının arasına aldı. Ona sarıldı, konuşmadı, başı omzuna eğikti.

Mary bu adamların çok kırılgan olduklarını fark etti. Fiziksel güçlerine, kabadayılıklarına, seslerinin kulak tırmalayan gürlüğüne rağmen savunmasızdılar. Yanlış bir şekilde vurulurlarsa kırılabilirlerdi. Onları sevecek, onlara bakacak, onları bir bütün olarak tutacak birine ihtiyaçları vardı.

Bir süre sonra Mal onu merdiven sahanlığına ve oradaki pencereye götürdü, Malcolm başlayan yağmura bakıyordu.

"Ona ne söylediğini duydum," dedi sessizce. "Çok ."

Mary onun geniş omzunu okşadı. "Babanın sana ihtiyacı var. Ne kadar inkâr ederse etsin."

"Evet, biliyorum." Malcolm tekrar yağmura , eli yanında kıvrılmıştı.

Mary bu hareketi tanıdı. Dirseğine ya da kılıcına davranmak üzereyken parmaklarını bu şekilde sıkıyordu.

"Dövüşmek , değil mi?" diye sordu ona.

Malcolm'un ifadesi kasvetliydi. "Evet." Mary'ye bakmadı. "Will, Cumberland Aberdeen'den çıktığında bir direniş olması gerektiğini söylüyor. Ona karşı durmak, onu İskoçya'dan uzaklaştırmak istiyorum."

"O zaman geri gelir," dedi Mary, korkuyla karışık bir sesle. "Onu yenip İngiltere'ye geri gönderseniz bile, muhtemelen daha fazla askerle geri dönecektir."

"O zaman onu tekrar iteceğiz. İskoçyalılar böyle yapar; evlerimizi gelen herkese karşı savunmak için savaşıyoruz. Bizi bu karmaşanın dışında tutmaya çalıştım ama her iki taraf da bizi doğrudan bu karmaşanın içine sürükledi."

"Ve kardeşinin intikamını almak istiyorsun."

Mal başını salladı. "Evet, ve babam. Bu onu çok üzdü. Bunu birine ödetmek istiyorum."

"O zaman git." Mary'nin kalbi ağırdı ama Malcolm'un öfkesini anlıyordu. Audrey'yi, Danae Teyze'yi ve Malcolm'un kendisini savunurken de aynı şeyi hissedecekti. "Git ve elinden gelenin en kötüsünü yap. Ben burada seni bekliyor olacağım." Onun sıkılı yumruğunu kaldırdı ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Ama bana geri döneceksin."

Mal'in sırtışının hayaleti ortaya çıktı. "Evet, Mary. Öyle yapacağım. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Ölümün kendisi bile. Sana söz veriyorum."

Angus'u sabahleyin, doğrudan bir tepenin yamacına oyulmuş aile mezarlığına gömdüler. Burası eski bir yerdi, yüzyıllardır Mackenzie'ler burada yatıyordu. Angus, annesi ve kardeşi Magnus'un yanına gömüldü. Üzerindeki taş boştu ama Mal, taş kesicilerin gelip onun adını kazıması için haber göndermişti. Kilmorgan topraklarından herkes, kendilerinden çok erken alınan Mackenzie oğluna saygılarını sunmak için gelmişti.

Aile evde, karanlık yemek odasında neşesiz bir yemek yedi. Mal yemeğini karıştırıyor, midesi bulanıyor, her zamanki doymak bilmez iştahı kayboluyordu. Yemek bittikten sonra Duncan gitmeye hazırdı. Dük hiçbir şey söylemedi, sadece Duncan gideceğini söylediğinde başını salladı.

"Cumberland'i öldüreceğim." Alec'in sesi odanın içinde çınladı. Mal sıçradı ve Mary'nin kafası yukarı kalktı. Sabahtan beri sessizdi, geride durmuş ve ailenin yas tutmasına izin vermişti. "Onu vurup öldüreceğim, sonra da Fransa' gideceğim," dedi Alec. "Karımı ve kardeşimi kaybettim. Benden bu kadar."

Mal'in kalbi onun için acıyordu. Mal ve Alec her zaman yakın olmuşlardı ama Mal, her iki ikiz de bu fikirle ne kadar alay etseler de Alec'in Angus'la özel bir bağı olduğunu biliyordu. Bir insan diğerinin yanında doğup da bu bağı paylaşmadan edemezdi.

Kimse Alec'e karşı çıkmadı. Dük sadece ona baktı. Duncan homurdanarak onayladı. "Evet, Cumberland ile ilgileneceğiz. Onu senin için saklayacağım."

Mal, Mary'nin gözlerini üzerinde hissetti. Duncan bugün atına atlayıp uzaklaştığında, Jakobitlerin savaşmak üzere saklandıkları Inverness'e dönerken ona katılmayı teklif etmesini bekliyordu.

Mal'in Duncan'la gitmek gibi bir planı yoktu. Inverness'te topuklarını tekmelemek için bir neden görmüyordu - Alec ile birlikte Will'in Cumberland'ın

Aberdeen'den kafasını çıkardı. Cumberland fazla oyalanırsa, Mal bizzat Aberdeen'e gidecek ve o kafayı koparacaktı.

Hayır, zamanını beklemesi, plan yapması gerekiyordu. Duncan'ın intikam yemini ederek gitmesine izin verdi. Mal sorunlara farklı bir şekilde yaklaşırdı.

Yemekten ve Duncan'ı uğurladıktan sonra Mal, Mary'nin elini tuttu ve onu yatak odalarına götürdü. Kederini ancak onunla dindirebilir, teselliği ancak onun kollarında bulabilirdi.

Haftalar geçti. Mal içki imalathanesini onarmaya, Mary de soğuk taş evde yuva devam etti. Dük daha sessiz ve suskun hale gelmişti ama Mary, Dük'ünki de dahil olmak üzere odalarda iyileştirmeler yapılmasını önerdiğinde artık homurdanmıyordu. Mal'ın babası ona sevgiyle bakmaya başlamıştı, Mal bunu fark etmekten memnundu, Mary'nin onu hayata devam etmesi için nazikçe yönlendirmesine izin veriyor, gücünü koruyordu.

Alec'in cenazesinden sonra tekrar yola çıkan Will, Cumberland hakkında herhangi bir haber göndermeden, Duncan Nisan ayının ilk haftasında Fransa'dan gelen altınların ve ek birliklerin kuzeye indiğini, ancak Kral George'a sadık Highlander'lar tarafından ele geçirildiğini duyurarak eve geri döndü.

"O altına ihtiyacımız var," dedi Duncan. "Cromartie onu almak için Mackenzie klanına liderlik ediyor. Senin gibi birine ihtiyacımız var Mal. Bizimle gel. Lütfen."

Bölüm 34

Malcolm Duncan'dan uzaklaşıp onu merdivenlerden yukarı çıkarırken Mary hiçbir şey söylemedi. Ağabeyine cevap vermemişti ama Mary, elinin onun elinin üzerine bastırmasından gideceğini anlamıştı. Sessizlik içinde Mal onu yatak odalarına götürdü ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Onu odanın ortasında yüzüne doğru çekti, kehribar rengi gözleri karanlıktı. Mal, Mary'nin yüzünü kavradı ve onu yavaşça öpmeden önce, sanki ezberliyormuş gibi bir süre inceledi.

Mary, akşam yemeğinde içtiği viskinin yakıcılığını ve sadece ona ait olan baharatı tattı. Mal onu daha yakına çekti, parmakları elbisesinin arkasını çözdü, korsesinin bağcıklarını buldu.

Malcolm önce Mary'nin korsesini, sonra da Mary'nin kendisi ve kalçaları arasına giydiği ince keten giysiyi çekip çıkarırken öpüşme derinleşti. Korse gevşeyerek yere düştü ve onu Malcolm'un dokunuşuna bıraktı. Malcolm, Mary'nin göğüslerinin ağırlığını avuçlarının arasına aldı ve tekrar dudaklarına eğildi.

Gömleği zaten boldu ve Mary çekiştirince Malcolm gömleği çıkarıp onun giysilerinin olduğu yığının üzerine bıraktı. Ona doğru geldi ve eğilerek göğüslerinin arasını öptü.

"Sen her zaman güzelsin Mary'ciğim," diye fısıldadı, nefesi teninde sıcacıktı. "Bana karşı çıplak olduğun zamankinden daha güzel değilsin. Ve tadın da öyle." Mal onun göğsünü yaladı. "Tanrılar bu kadar güzel bir şey bilemez."

Mal göğsünü ağzına çekip parmaklarıyla kavrarken Mary sadece ihtiyaç dolu bir ses çıkarabildi. Dişlerinin çekilmesi Mary'nin vücuduna karanlık gönderdi, onu ısıttı ve uyandırdı.

Mal yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, kadının karnına bir öpücük kondurdu ve eteğini gevşetti. Bel bandı açıldı ve etek, altındaki keten jupon gibi aşağı kayd. Mary Kilmorgan'a geldiğinden beri panniers giymemişti ve şimdi Mal'ın ağzıyla arasında hiçbir engel yoktu.

"Ve işte, genç kız," dedi, sıcak elleriyle kalçalarını kavrarken ve uyluklarının birleştiği yerdeki bukleleri öperken sesi yumuşaktı. "Hepsinden daha lezzetli."

Mary parmaklarını Mal'in ipek saçlarına doladı, ayakları birbirinden ayrıldı, vücudu başına gelecekleri biliyordu.

Malcolm ellerini uyluklarının iç kısmına götürdü, başparmakları oradaki yumuşak eti okşadı. Gözlerini kapatıp öne doğru gelirken ve içerken bıyıkları onu yakıyordu.

Mary'nin başı geriye gitti, ona duyduğu açlık tavan yaptı. Malcolm dilini onun içine kaydırды, yaladı, içti, Mary'nin ayak parmakları haliya doğru kıvrıldı.

Malcolm dilini kadının açıklığının üzerinde gezdirdi ve sonra onu çılgına çeviren tomurcuğu emdi. Mary, kocası önünde diz çökmüşken, odanın ortasında çoraplı ayaklarıyla çırılçıplak durduğu için endişelenmeden onu daha yakından kucakladı.

Onunla birlikte sallanıyor, adamın kendisinden çıkardığı ritme boyun eğiyor, boğazından zevk seslerinin kaçmasına izin veriyordu. Mary bu küçük evde bu kadar çok insan varken gürültüyü nasıl azaltacağını öğrenmişti ama bugün kendini susturamıyordu. İçinden çığlıklar döküldü, odanın içinde yankılanan sevinç notaları.

Sanki cevap verir gibi, Mal işkencesini artırdı. Sonunda, Mary neredeyse çığlık atmak üzereyken, Mal onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı. Soğuk Mary'nin bacaklarına değdiğinde, Mal kollarını Mary'nin etrafına doladı ve onu yere indirdi.

Odalarının halısı kaleden kurtarılmıştı; Mary onu yanmamış mahzenlerden birinde bulmuştu. Halının yumuşak, kalın bir havı vardı, ayaklara ince geliyordu. Malcolm eteğini onunla vücut vücuda gelince yün Mary'nin sırtına battı.

Mal onun yüzüne dokundu, gözleri ona sabitlenmişti. Elini bacaklarının arasına kaydırды, artık ıslak ve çok hassastı, uyluklarını ayırdı.

"Sana ihtiyacım var, tatlı Mary," dedi, sesi kalındı. "Şu anda o kadar çok ki, yavaşça gidebilir miyim bilmiyorum."

Mary sadece başını salladı, içindeki aciliyet onun gözlerinde gördükleriyle eşleşiyordu. Mal ona neredeyse çaresizlik dolu bir bakış attı ve o anda içine kaydı.

Mary onun bu kadar büyük olmasına hiç alışamamıştı. Mal onu asla incitmiyor, her zaman kendini rahatlatıyor, yavaş bir şefkatle ondan zevk alıyordu.

Ancak bugün kibarlığı kaybolmuştu. Mal'ın hamleleri hemen geldi, sert ve hızlıydı. Onun kendini yavaşlatmaya çalıştığını hissetti ama durmaya çalışmak canını acıtıyormuş gibi yüzü asılmıştı.

Mary ellerini onun sırtından aşağı kaydırды. "Her şey yolunda Mal," diye fısıldadı. "Bana gel, aşkım."

Umutsuzluk tekrar parladı, sonra Malcolm gözlerini kapadı ve başını eğdi. İticileri daha sert, daha hızlı, bir ihtiyaç telaşıyla geliyordu. Yanıyordu ve aynı zamanda Mary'nin hiç bilmediği bir zevke açıyordu onu.

Onun adını haykırdı, elleri ve bedeniyle onun için yalvardı. Oda onların sesleriyle doldu, bedenleri gibi birbirlerine dokundular. Mary nerede olduğunu, *kim* olduğunu unutmuştu. Bedeni, kalbi ve ruhuyla Malcolm'a aitti.

Malcolm bağırdı. Kalçalarını oynatarak Mary'nin üzerine indi, Mary'nin sırtı halıya gömüldü.

Adamın çılgın ihtiyacının zirvesi kadıninkiyle eşleşti. Birbirlerine sarıldılar, birlikte sallandılar, aynı anda hem ayrı hem bir oldular.

İskoç rüzgârı saçakların arasından şarkı söyleyerek yükselirken Malcolm yere yığıldı, vücudu Mary'nin üzerinde sıcak bir ağırlık oluşturdu. Mary'nin saçlarını savurdu, onu kucakladı, dudaklarına yavaş, ağzı açık öpücükler kondurdu.

"Mary," diye fısıldadı. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni seviyorum."

"*Seni* seviyorum Mal," dedi Mary, gözleri doluydu, keder neşesini dağıtmak için içeri dalmıştı. "Lütfen bana geri dön."

"Her zaman." Mal başını kaldırdı, yüz ifadesi Mackenzie kararlılığına sahipti. "Senin için her zaman geleceğimi biliyorsun Mary. Benden asla o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Kilmorgan'dan uzaklaşmak Mal'ın tüm iradesini tüketmişti. Arkasına bakmayı, Mary'ye elini kaldırmayı ya da onun evi izleyip izlemediğini fark etmeyi bile reddetti. Mary'nin hissi hâlâ etrafındaydı ve kalbi acırken onu dolduruyordu. Eğer Mal ona veda ederse, içinden bir ses bunun sonsuza dek süreceğini söylüyordu.

Duncan gitmek için sabırsızlanıyordu. Gittiklerini görmekten hem mutsuz hem de İngilizlere sorun çıkarmaya gittikleri için memnun olan babalarıyla vedalaştılar. Duncan ve Mal alacakaranlığa doğru birlikte at sürerek kendilerini bekleyen Mackenzie klanı üyelerine götürecek yola doğru ilerlediler.

Bölükle Kilmorgan'ın beş mil kuzeyinde buluşmuşlar, Nisan gecesinin serinliğinde, kasvet içinde aceleyle yürüyen Highlander'larla karşılaşmışlardı. Ama onlar daha iki adım atmadan, kasları gevrek, huysuz bir İskoç olan komutan, Duncan'ı arayıp Inverness'e geri dönme emri aldığını söyledi.

"Neden, Tanrı aşkına?" Duncan sordu. "Arama sırasında adamlara ben liderlik edecektim."

"Siz evde dururken haber aldım," dedi komutan. "Cumberland'ın çağırma ihtimaline karşı seni geri istiyorlar. Prens kendisi seni istedi. Bu bir iltifat, dostum. Git."

Duncan mutsuz görünüyordu. "Eğer bu erzak ve parayı alamazsak, geri dönüş olmayacak. Elimizdeki tek şey Inverness'teki yiyecek ve silahlar."

"Evet ve Geordie Murray onları savunmak için herkese ihtiyaçları olduğunu söylüyor."

Mal araya girerek kardeşinin öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Görünüşe bakılırsa, ne olursa olsun adamlarını ayakta durmaya ve savaşmaya zorlayabilecek komutanlar istiyorlar. Bu sen oluyorsun, Dunc. Sen . Fransız altınını bulup senin için geri getireceğim."

Duncan yine kaşlarını çatı. Ama başka seçeneği olmadığını biliyordu ve Duncan da görevi olduğunu düşündüğü şeylere itaat eden bir adamdı. Sonunda başını salladı, Malcolm'un elini sıktı ve dönüp atını sürerek uzaklaştı, ekoseleri alacakaranlıkta dalgalanıyordu.

Malcolm, hiçbir zaman iyi anlayamadığı en büyük kardeşinin yanından gidişini izlerken, Duncan'ın içlerinde en cesuru ve en iyisi olduğunu fark etti. Duncan inançlarına bağlı kalmaktan korkmuyordu. İskoçya'nın İngiltere'nin boyunduruğundan kurtulmasını istiyordu ve bunu başarmak için her türlü yöntemi, hatta değerinden daha fazla yük olduğunu kanıtlayan bir prensi bile kullanabilirdi. Charles'ı desteklemek işe yaramazsa, Duncan başka bir yol bulacaktı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Kasvet Duncan'ı yuttu ve o gitti. Malcolm kalbi ağırlaşarak kuzeye döndü ve Mackenzie'lerin sırasına girdi.

Fransız altınını arayış çabucak hüsrana dönüştü. Kimse o lanet şeyin nerede olduğunu bilmiyordu. Malcolm ve klan üyeleri, kargoyu çalan alayın kalıntılarını aramak için kuzeydeki tüm çalılıkları dövüyorlardı.

Çatışacak çok sayıda adama rastladılar. Lord Loudon'un ordusu dağıldı diye, Loudon batıya kaçtı diye, bu ordunun kalıntıları savaşmayı bırakmış sayılmazdı. Vahşi İskoçyalılar bundan çok zevk alıyorlardı.

Kuzey topraklarının çoğu da, Mal'ın anlamadığı nedenlerden dolayı İngiliz tahtına sadıktı. Onlar savaştıkça, o da görmeye başladı ki

Bu İskoçyalılar da biraz onun gibiydi; klan şefleri dışında *kimsenin* onları yönetmesini istemiyorlardı.

Askeri yollar onların çok güneyinde, Inverness'te sona eriyordu ve bu uzak klanlar yüzyıllardır aşağı yukarı yalnız bırakılmışlardı. İngiliz Kralı George Londra'da kalsa ve bu kadar uzağa hiç gitmese onlar için sorun olmazdı. Stuart Prensi Teàrlach can sıkıcı bir şekilde talepkâr davranıyordu.

Mal, komuta ettiği birliğin başında sıkı bir şekilde savaştı. Bazen galip geliyorlardı, bazen Mal ne zaman geri çekileceğini biliyordu ama çoğunlukla İskoçyalılar ağaçsız tepelerde birbirlerini kovalıyor, iki taraf da pek bir şey başaramıyordu.

Sonunda Mal'ın bölüğü güneye geri dönme emri aldı. Mesajlara göre Cumberland saldırmak için daha fazla beklemeyecekti ve Murray'nin Inverness'teki her güçlü adama ihtiyacı vardı.

Mal, artık neredeyse efsaneleşmiş olan Fransız altınlarının peşine düşmekten mutlulukla vazgeçti. Hiç şüphe yok ki onu ilk ele geçiren İskoçyalı birlik onu almış, bölmüş ve bir kenara saklamıştı. Jakobit birlikleri her vadideki her çiftliğe baskın yapamazdı.

Mal'in evi ve Mary yolun sonundaydı ve Malcolm mutlu bir şekilde adımlarını ona doğru çevirdi.

En azından, birlik Sutherland Düklerinin merkezi Dunrobin Kalesi'ne yaklaşırken Will Mackenzie onu bulana kadar öyleydi.

Will atını sürerek yola çıktı ve komutana doğru ilerledi. "Cumberland Aberdeen'den ayrıldı," dedi nefes nefese. "Inverness'e ve Teàrlach'ın ordusuna doğru ilerliyor. *Şu anda.*"

"Lanet olsun." Komutan yola tükürdü. "Biz burada dans ederken mi? Git Murray'e söyle, olabildiğince hızlı yürüyoruz."

Will, haberci rolünü oynamaktan çekinmeden başını salladı. Ancak Mal, onu dikkatle izledi ve onunla birlikte yana döndü. Will'in, Cumberland'in nerede olduğunu, planlarının ne olduğunu, adamın Inverness'e ne zaman ulaşacağını, kahvaltıda ne yediğini ve iç çamaşırlarının rengini tam olarak bildiğine şüphe yoktu.

Malcolm alçak bir sesle, "Buraya sadece emirleri iletmek için gelmedin," dedi. "Bunun için birini göndermiş olman gerekirdi. Ne oldu?"

Will'in gözleri sessizdi, tüm neşesi gitmişti. "Cumberland'ın ilerlediği haberi ben oraya varamadan Kilmorgan'a ulaşmış. Babam ve Alec güneye, Charles için savaşmaya gitmişler."

Mal'in göğsünü bir gerginlik kapladı. "Ah, *kahretsın!* Bunu yaptılar ki?" Kilmorgan baskına uğramıştı, evet, ama baskıncıları yenmek çok

Cumberland'ın kudretli ordusuyla yüzleşmekten korkuyor.

"Babam Duncan'ın yalnız gitmesini istemedi. Onun için korkuyor, Mal." Will, Malcolm'un bakışlarını tuttu, her zamanki mizahından eser yoktu. "*Ben* de korkuyorum. Şimdiye kadarki savaşların neredeyse tamamı çarpışma ya da bozgundu. Çok fazla çalım atıldı, açıktan saldırıya geçilmedi. Bu farklı olacak. Geri dönmek yok. Gel ve onları kurtarmama yardım et, Mal."

Mal onun konuşmasının son kısmını zar zor duydu. Uzun zaman önce kaybettiği kardeşi Magnus'u düşünüyordu, kapıyı açtığında onu yerde bulmuştu, hayatı sona ermişti. Sonra Angus'u, babasının kucığında ölümün griliğinde yatarken. Duncan'ın günler önce karanlığa doğru at sürdüğünü, ekoselerinin etrafından aktığını, kaputundaki beyaz gülün solan son şey olduğunu düşündü.

Mal'ın kalbini bir şey sıktı. Ailesini teker teker kaybediyordu ve yaptığı hiçbir şey bunu durduramamıştı.

"Mary?" diye sordu, dudakları onun adını zar zor söyleyebilmişti. "Lütfen bana bir claymore alıp onları takip etmediğini söyle."

Will, "Kilmorgan'da güvende," dedi.

Mal başını salladı ve içinde bir yığın halinde yere yığılma isteği uyandıran rahatlamayı gizledi. Eyerine yerleşti ve ekosesini üzerine çekti. "Cromartie bu adamları güneye götürüyor ama çok yavaş olacaklar," dedi inançla. "Bana yetişebileceğini düşünüyor musun?"

Will'in sırtışı ortaya çıktı. "*Sana* ayak uydurabilir miyim? Kiminle konuştuğunu , bücür?"

"O zaman gidiyoruz."

Mal kolondan ayrıldı ve bir patıkaya doğru ilerledi, Will de onu takip etti. Kimse gitmelerine engel olmadı. Mal'i ve Will'i tanıyorlardı ve anlayışla karşılayacaklardı.

İkili, bağırırlar, ardından ateş sesleri, patlamalar ve bir kakofoni duyduklarında sadece yarım mil kadar gitmişlerdi. Hep birlikte geri döndüler ve az önce indikleri tepenin zirvesine doğru ilerlediler.

Mal hayretler içinde manzaraya baktı. Tepelerden ve kaleyi çevreleyen düzlükten kırmızı ceketli askerler fişkırıyordu ve denizden daha fazlası geliyordu. Mackenzie sütunlarına yaklaştılar, yüzlercesi kaynaşıyor, bağırıyor, zaferlerini kükrüyorlardı. Silah sesleri havada uçuşuyor, dumanlar gri gökyüzüne yükseliyordu. Adamlar karşılaştı, ateş etti, çatıştı, savaştı.

"*Lanet olsun*," dedi Mal.

Mal'ın daha bir saat önce şakalaştığı, birlikte yemek yediği askerler ölürken çığlık atıyor, kan ve ölümün içine yuvarlanıyorlardı. Tüm birlikteki adamlar

Mal ve Will'in etrafı sarılmıştı ve hayatları için savaşıyorlardı. Komutan atının üzerinde öne doğru sıçradı, claymore'u havaya kaldırdı ve iki kurşun onu eyerinden fırlattığında öldü.

Mal, onlara doğru hücum edip yardım etmeye hazır bir şekilde atını döndürdü. Farklı kurallara göre savaşan Will, Mal'ın atını dizgininden yakaladı.

Will hızla, "Gitmemiz gerek," dedi. "Geri dönersek kahramanca ölmekten başka bir şey yapamayız. Babama ya da Mary'ye yardım edemeyiz."

Malcolm yutkundu. Vurulan, düşen, topraklarını, evlerini, ailelerini bir daha asla göremeyecek olan daha fazla İskoçyalı gördü. Will'in haklı olduğunu kabul ederken boğazına bir şeyler düğümlendi.

"Lanet ," diye homurdandı Mal.

Will ona başıyla onay verdi. Mal, kardeşinde de aynı çatışmayı görüyordu; arkadaşlarına yardım etme ihtiyacı, ailesini koruma ve bir gün daha savaşmak için yaşama ihtiyacıyla savaşıyordu. Will bu tür kararlarla her zaman yüzleşmek zorunda olmalıydı.

Mal atını döndürüp Will'i tepeden aşağıya kadar takip etti. Arkalarında, Mackenzie klanı üyeleri ölmüş ya da esir alınmış, bu savaştaki rolleri sona ermişti.

Güneye hızlıca gitmenin en büyük sıkıntısı boğazlardı. Malcolm ve Inverness arasında Dornoch Firth, Cromarty ve Beauly vardı, bunlar denizin karayı iten girintileriydi. Mal ve Mary'nin Kilmorgan'a kullandıkları yollar, yolcuları iç kısımlara, Firths'in etrafına götürüyordu ama bu zaman kaybına neden oluyordu.

Mal ve Will, Dornoch kıyılarında dolanarak, orada demirli balıkçı teknelerine baktılar ama hiçbirini onları karşıya geçirecek kadar sağlam görünmüyordu. Mal,

Gair'i çağırabilseydi çağırırdı ama kaçakçıyı aradığını bildirmiş olsa da onu bekleyecek zamanları yoktu. İki kardeş Dornoch'tan ayrıldıktan sonra doğuya doğru yola koyuldular ve Cromarty Firth'e ulaştılar. Orada, kuzey kıyısındaki bir köyde kendilerini karşıya geçirebilecek bir tekne ararlarken, uzun boylu bir İskoç rıhtımdan indi ve onlara.

"Malcolm Mackenzie, değil mi?" diye sordu, gözlerinin kenarları kırışarak. "Duyduğuma göre gemiye binmek istiyormuşsun."

Mal onu, birkaç ay önce Mary ile birlikte İngiliz askerlerinin elinden kurtardıkları yaralı adam olarak tanıdı. Artık yaralı değildi, rıhtım boyunca gururla yürüyor, sadece hafif bir topallıkla hareket ediyordu.

"Calan Macdonald," dedi Mal, attan inip adamın elini sıkarak. "İyi tanıştık. Evet, kardeşim ve ben, Cumberland'ın ordusunu ezmeye gidiyoruz. Ama acele etmezsek şansımızı kaçırabiliriz."

Calan yavaş bir İskoç düşüncesiyle, "Bu bir endişe," dedi. "Aslında benim bir gemim var. Küçük bir tüccar gemisi. Hizmetinizde Lord Malcolm. Size bir iyilik borcum olduğunu söylemiştim."

Bölüm 35

Calan'ın gemisi onları Suitor'ların arasından açık denize, sonra da Beaully Firth'e ve oradan da Inverness'e götürdü.

Malcolm ve Will Nisan'ın on altısında karaya çıktıklarında, orduların çoktan Inverness'ten ayrılmış, Cumberland'ı Culloden House yakınlarındaki bir arazide karşılamaya gitmiş olduklarını gördüler.

Oradaki birkaç mili hızla geçerek otuz dakikadan kısa bir sürede tamamladılar. Uzaktan silah sesleri geliyor, ardından savaşan askerlerin gürültüsü, boruların tiz feryatlarıyla noktalanan bir ses dalgası halinde üzerlerine geliyordu. Mal ve Will tarlanın kenarında durup soluklandılar ve manzarayı incelediler.

Renkler açık bozkırda dönüyordu: İngiliz askerlerinin kırmızısı; ekoselerin mavi, kırmızı ve dun rengi; ejderhaların parlak paltoları. Bayraklar ilerledi, rüzgarda dalgalanan değerli sancaklar. Yer cesetlerle doluydu, kanın siyah kırmızısı çimenlere karışıyordu. Duman yukarı doğru sürüklenerek sise karışıyor ve karmaşaya katkıda bulunuyordu.

Will, Mal'in kolunu tuttu. "Babamı ve Alec'i bul, yapabileceğim şeyler var.

Daha sonra burada

buluşalım mı?" "Evet.

Canlarına oku."

Mal'in da yapabileceği şeyler vardı. Bugün ayakta durup savaşmak, Cumberland'ın sancağını bulup adamın canını almak istiyordu ama tek yol buysa yine *brollachan* olacaktı. Önümüzdeki birkaç dakika buna karar verecekti.

Will, Mal'ı kucakladı; Will'in uzun bedeni Mal'inkini eziyor, yün ve nemli Mackenzie kokusu barutun keskin kokusunu bastırıyordu. Will Mal'ı bıraktı, sonra koşarak uzaklaştı ve sadece Will'in yapabileceği şekilde sisin içinde kayboldu.

Malcolm tabancalarını doldurdu, silahlarını düzeltti ve savaş alanına, kavalcıların seslerine doğru ilerledi.

Seni seviyorum Mary, dedi sessizce koşmaya başlarken. *Bunu asla unutma.*

Çeyrek saat sonra Mal savaşın kaybedildiğini anladı. Sağlam bir yol bulmaya çalışarak bataklık zeminde koştu, botları çamura ve suya batıyordu. Her yerde cesetler yatıyor, kan nemli zeminde karışıyordu. Duman, pis koku ve rutubet onu engelliyordu, tıpkı yalnız bir İskoçyalı olan Mal'ın etrafını saran ve onu kesmeye çalışan askerler gibi.

Mal dirk ve claymore ile savaştı, tabancalı ve tüfekli olanların ulaşamayacağı yerlere daldı, süngü darbelerinden dönerek dirkini onu öldürmeye çalışan adamlara sapladı. Üzerine sıçrayan kan kokusu onu hasta ediyordu ama aynı zamanda yüzeyinin altında gizlenen savaşçıyı da uyandırıyordu. Mal nasıl savaşılabileceğini ve nasıl yaşanacağını biliyordu. Onun için kahramanca ve efsanevi son duruşlar yoktu.

Tanıdığı hiçbir Jakobit bölüğü bulamamıştı, kavalcıların hâlâ klan üyelerini çağırmasına rağmen tanıdığı hiçbir klan yoktu. Mal kendi ailesini de bulamamıştı, ta ki bir çatışmadan ayrılıp savaş alanının açık bir bölgesine gidene kadar.

Onları solunda, duman ve sislerin arasında gördü. Duncan ölümcül kılıcını kırmızılar içindeki bir grup askere doğru savuruyor ve dükün hiç yapmadığı kadar yüksek sesle böğürüyordu. Yanında yine kılıçlı ve dirsekli babaları ve sıraya tüfekte ateş eden Alec vardı. Herhangi bir düzen yoktu; pek çokları gibi onlar da kendi başlarına savaşıyorlardı.

Malcolm babası ve kardeşleri için koştu. Nemli zeminden yükselen sisler görüşünü engelliyordu. Ağrıyordu ve yorgundu, sağ tarafı bir kırmızı ceketlinin şanslı bir yumruk attığı yerden sızlıyordu. Ekosesi kanla kaplıydı, çoğu kendi kanı değildi. Başı açık saçları ıslaktı, gözlerine su ve ter damlıyor ve sızlıyordu.

Sisler, Mal'in Duncan'ın vücudunun sarsıldığını ve sırtından dışarıya doğru kırmızı bir püskürtü saçıldığını görmesi için tam zamanında dağıldı. Mal, Alec'in Duncan'ın önüne fırlarken attığı öfke çığlığını duydu, Duncan yere düşüp hareketsiz kalırken tüfeği gitmiş, kılıcı havaya kalkmıştı. Duman yukarı doğru yükselerek sahneyi kararttı ama Mal görmüştü.

Mal'in boğazından babasına layık bir kükreme yükseldi. Kapanmakta olan saflara doğru koştu, mızrak ve dirk sallayarak Cumberland'ın askerleriyle kendisi ve kardeşi arasındaki mesafeyi kesti. Duncan'ı vuran adamlar aileye yaklaştı ve Mal onlara doğru koştu, boğazı bağırmaktan kısılmıştı.

Dük, Duncan'ın yanında dizlerinin üzerine çökmüş, oğluna uzanmıştı. Alec ikisinin de üzerinde durmuş, onları korumak için kılıcını sallıyordu.

Bir tüfek topu Mal'ın yanından ıslık çalarak geçti ve onu bir santimle ıskaladı. Mal ileri atılarak çamurda yuvarlandı ve ailesinin yanına geldi. Cumberland'ın adamları tüfekleri bitmiş halde kılıçlarını çekmeye çalıştılar ama yeterince hızlı değillerdi.

Malcolm'un içinde garip, kırmızı bir öfke yükseldi, bedenini ve düşüncelerini ele geçiren bir fke. Hiçbir şey hissetmiyordu, ne acı, ne keder, bu öfkeden başka hiçbir şey. Mal kesip biti, adamların ellerindeki silahları devirdi, kılıcını ve dirkini ete sapladı. zerinde beş asker vardı, sonra dört, sonra üç.

Alec onun yanındaydı, yüzü sabitti, bıçakları çalışıyordu. Kardeşler, kalan adamlar ayaklarının dibinde l yatana kadar sırt sırta dövüştüler.

Malcolm'un nefesi bir tokatla ona geri geldi. Savaş alanına ve onunla birlikte ailesine ve Duncan'a odaklandı. Kardeşi lyordu.

Mal, Duncan'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. En az üç tüfek mermisi vücuduna saplanmış, kan kırmızı bir fişkırmayla eteğini ıslatmıştı. Mal'ın kendini bildi bileli onu çıldırtan ağabeyi nefes almakta zorlanıyor, ağzından süzülen kan çenesinden aşağı süzülüyordu.

Dk, Alec'e bakarak, "Onu taşımama yardım et," dedi. "Angus ..."

Mal donakaldı ama Alec onu dzeltmedi. Sadece başını salladı ve ellerini Duncan'ın altına sokmak için eğildi.

"Yapma." Duncan sert elini Mal'ın bileğinin üzerine kapattı. Duncan'ın gözleri buğulanmasına ve başını kaldıramamasına rağmen kavramada g vardı. "Beni acı içinde ölmeye sürükleyip Cumberland'ın askerlerinin beni almaya gelmesini bekletme. Bana biraz huzur verin."

"Seni bir cerraha götüreceğiz," dedi Alec abucak. "Seni sağlığına kavuşturacağız ve biz bunu yaparken sen de bize hırlayabilirsin."

Duncan gülümsedi ve işte o zaman Mal çok geç olduğunu anladı. "Bir elek kadar deliklerle doluyum. Beni tekrar bir araya getiremezsin. rmekten ve ateşten ölürüm, bunu biliyorsun. Bana bunu yapma, tamam mı?"

Dk, Duncan'ın saçlarını yüzünden çekti, altın rengi gözlerinde keskin bir keder vardı. "Ben yaparım. Anlıyorum, oğlum."

Duncan'ın eli Mal'ın bileğinde sıkılaştı. "Artık ona göz kulak ol," dedi ona. "Sana ihtiyaı var."

Sert bir yumru Mal'ın boğazını tıkadı. Yutkundu ve başını salladı. "Evet. Yapacağım."

"Teşekkür ederim." Duncan Mal'i tutmaya devam etti ama bağışlarını babasına çevirdi. "Yap şunu."

Dükün yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Mal'in Angus'un ölümünden önce görmediği çizgiler vardı ve kızıl kahverengi saçlarında daha fazla ak vardı. Babası birkaç hafta içinde yaşlı bir adam olmuştu.

Alec kılıfından bir tabanca çıkardı ve babasına uzattı. Dük tabancayı kontrol etti, dolu olduğundan emin oldu. Bu kesin bir atış olmalıydı ve Duncan'ı canlı ve acı içinde, düşman tarafından ele geçirilmeye hazır halde bırakmamalıydı.

Dük oğlunun saçlarını alnından tekrar taradı, boneyi ve Charles Stuart'ın beyaz gül rozetini de yanına aldı. Başlığı eteğinin altına soktu ve Duncan'ın yüzüne tekrar dokundu.

"Güle güle, oğlum."

Duncan'ın gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler baba."

Dük ağzını sıktı, tabancayı Duncan'ın alnının ortasına yerleştirdi ve ateş etti.

Duncan'ın açık kalan ve babasına olan gözleri karardı. Mal'in bileğini tutan el gevşedi ve düştü.

Dük dizlerinin üzerinde kaldı, tabanca Duncan'ın kafasındaydı. Vücudu kabarmaya başladı, tuttuğu hıçkırıklar onu yutmak için yükseliyordu.

Bağrıışmalar dalga dalga üzerlerine geliyordu. Cumberland'ın adamları geri dönüyordu.

"Baba." Mal ayağa kalktı ve babasının kolunu tuttu. "Gitmemiz gerek." Dük başını salladı. "Onu bırakamam."

Mal içinde yeni bir güç dalgası hissetti. Sanki Duncan son canlılığını elinin kanalından kardeşine aktarmıştı. "Bize size göz kulak olmamızı söyledi," dedi

Mal, sesi sertti. "Biz de sana göz kulak oluyoruz.

Evet. Geliyorlar. Gitmek zorundayız."

Dük gözlerini Duncan'a dikmiş, tabancayı yavaşça ondan uzaklaştırıyordu. Bir nefes daha çekti ve Mal onun hıçkırıklarını kasıtlı olarak bastırdığını gördü. Tabancayı Alec'e geri verdi, Duncan'ın gözlerini kapattı, oğlunun ellerini göğsünün üzerine koydu ve onu ekosesiyle örttü.

Alec ve Mal babalarının ayağa kalkmasına yardım ettiler. Etraflarında İngiliz ordusu yükseliyordu, bu son darbeye isyanı sonsuza dek bastırmaya kararlıydılar.

"," dedi Alec. "Acele etmeliyiz."

Dük başını salladı. ", Angus. Telaşlanmayı bırak."

Mal ve Alec bakiştılar, Alec'in gözlerinde keskin bir acı vardı. Hiçbir şey söylemedi, sadece babasını dumanın içine, Duncan'ın cesedinden uzağa itti.

Tarladan çıkmayı başaramadılar. Askerler onları gördü ve peşlerine düştü. Mal yine kılıcını, Alec de tabancasını ve dirkini çıkarmıştı. Dük bir ses çıkardı.

Highland savaş çığlığı attı ve sesindeki tüm kederle onlara doğru koştu.

İngiliz askerleri ateş etti, sngledi, kılıç çekti. Alec ateş ettikten sonra tabancasını yere atarak ekose ve kılıçların telaşıyla saldırdı.

Üç adam yan yana dövüşüyor, darbeleri savuşturuyor ve karşılık veriyorlardı. Etraflarını duman kaplamıştı; kurşun kokusu ve ölenlerin çığlıkları Mal'ın duyularını tıkıyordu.

Malcolm babasının yere düştüğünü, Alec'in de onu sonuna kadar savunmak için üzerine atladığını gördü. Mal ikisine de saldırdı ama bir şey onu başının yan tarafından yakaladı.

Etrafında döndü, kılıç ve bıçak parladı. Göğsüne bir süngü saplandı ve Mal onu savuşturdu. Bu kez tüfeğin arkasından kafasına bir darbe daha aldı ve Mal yere düştü. İskoçya'nın en iyi kılıç ustalarından biri tarafından yapılmış olan kılıcı elinden yuvarlanıp toprağa saplandı, kabzası dimdik duruyordu.

Bu savaş İskoçya'yı öldürdü, diye düşündü Malcolm baş dönmesiyle, sonra üzerine ağır bir şey çöktü ve her şey karardı.

Mary. . .

Mary, Duncan'ı savaş alanının ortasında buldu. Etrafında İngiliz askerleri İskoçyalıları acımasızca topluyor, onları yürütüyor ya da oldukları yerde öldürüyorlardı. Her şey bitmişti.

Mary ekose giysili bir adamın sürünerek uzaklaşmaya, tarlanın sınırına ulaşmaya çalıştığını gördü. Kırmızı ceketli bir İngiliz piyadesi İskoçyalıya doğru yürüdü ve sakince onu vurarak öldürdü. Mary ekosesini daha sıkı sardı ve manzaraya sırtını döndü.

Kim bilir nereden koşarak eve gelen Ewan, Will'in Mal'i bulup Cumberland'a karşı savaşa götürmek üzere yola çıktığını söylediğinde Kilmorgan'dan yola çıkmıştı. Will, Mary'yi bilgilendirmesi ve ona göz kulak olması için Ewan'ı geri göndermişti.

Mary küçük bir eşya paketi hazırladı ve Inverness'e doğru yola ıktı. Kilmorgan'da kalıp ellerini ovuşturarak beklemeyecekti. Savaşın sonucu belli olur olmaz yakınlarda olmak istiyordu.

Kalbinde ne olacağını biliyordu. Malcolm topraklarını savunurken ölecekse, onu eve getirmek için orada olacaktı.

Mary çocuğunu böyle bir tehlikeye atmak istemiyordu ama Ewan onu terk etmedi. Edinburgh'da bykannesesi ve Mary'den başka kimsesi yoktu.

inatla kaptanını aradı. Onu Kilmorgan'dan beri takip ediyordu ve Mary onu güvenli bir yere götürmek için zaman ayırmaya cesaret edemeyerek bırakmaktan vazgeçmişti. Yine de bu öğleden sonra onun Inverness'te, savaştan uzakta kalmasını sağladı.

Inverness'ten Culloden Evi'ne doğru ilerlerken dedikodu üstüne dedikodu duydu. Charles Stuart canını kurtarmak için savaş alanından kaçmıştı. İngiliz askerleri Inverness yolunda ve Jakobitlerin ele geçirdiği kalelerde İskoçyalıları takip ediyordu. Her yerde adamlar teslim oluyor ya da kanlarının son damlasına kadar savaşıyorlardı. Askerlere İskoçlara aman vermemeleri söylenmişti; teslim olsalar da olmasalar da öleceklerdi.

Mary İngiliz üniforması giyen erkeklerden, hatta İskoç kıyafeti giyenlerden bile uzak duruyordu. Cumberland için o kadar çok İskoç savaşmıştı ki, ekose giysili bir adama kolayca güvenemezdi. Malcolm'un ona öğrettiği dersleri uygulayarak saklandı.

Malcolm. Adının heceleri Mary'nin aklından çıkmıyordu. Mary onun gecenin içindeki dokunuşunu, öfkeden günahkârlığa, kahkahaya ve bir kalp atışında tekrar kötülüğe dönebilen kehribar gözlerini düşünmeyi reddediyordu. Eğer uyuşukluktan başka bir şeyle var olsaydı, yere yığılır ve bir daha kalkamazdı.

Karşılaştığı ilk Mackenzie Duncan'dı. Sırt üstü yatıyordu, bir kumaş üzerini örtmüştü, ellerini dinlenmek için yatırılmış gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Duncan'ın etrafında cesetler yatıyordu, kıpırdamayan ekose yığınları, rüzgârda dalgalanan kumaşlar. Mary'nin kalbi öyle sıkıştı ki neredeyse bırakacaktı.

Çok fazla. Dükten Malcolm'a kadar her biri Mackenzie olabilir.

Mary uzun bir süre boyunca sadece durup etrafındaki adamlara baktı. Ölmüşlerdi, hareket etmiyorlardı, kanları çoktan kurumuştı. Yanlarına gitmeli, onları ters çevirmeli, kim olduklarını görmeliydi.

Bir şekilde, Malcolm'u burada ölü bulmazsa, yüzüne bakıp artık nefes almadığını anlamazsa, onun iyi olacağına inanıyordu. Alec, Will ve Dük de öyle. Eğer hiç , onlar asla gitmiş olmayacaklardı. Hayatını onların hayatta olduğuna, dünyanın bir yerlerinde olduklarına, bir viski kaldırıp onu hatırladıklarına inanarak geçirebilirdi.

Bir adam çimenlerin üzerinden ona doğru at sürüyordu. Suratı asıktı ve kılıcını çekmiş, saldırmaya hazır bekliyordu.

Mary ekosesini başından geri çekti ve şok içinde ona bakakaldı. Süvari son anda kılıcını indirerek yönünü değiştirdi ama atını döndürerek ona doğru geri geldi.

"Defol git, kadın!" diye bağırdı. "Yoksa seni bir hain olarak tutuklarım."

Adamın aksanı Lincolnshire'da bir yerden geldiğini gösteriyordu, tanıdık sesli harfler garip bir özlem uyandırıyor. Mary çenesini kaldırdı ve bir asilzade kızının tüm kibiriyle adama baktı.

"Ben Leydi Mary Lennox'um," dedi açıkça. "Ölülerimi almak için bana izin verilmeyecek mi?"

"Charlie'nin adamlarıysa hayır, hanımefendi. . . leydim. Onlar için bir mezar olacak, merak etmeyin."

"Bu adamı alıyorum." Duncan'ı işaret etti. "Birisi benim için bir çöp ayarlasın."

"Hayır leydim." Süvari yerinden kıpırdamayacaktı. "Şimdi çekip gitmelisiniz. Adamlar İskoç kıyafeti giyen herkesin işini bitirmek için emir aldılar ve çok geç olana kadar sizi ezmekten vazgeçmeyebilirler. Ben olsam giderdim."

Mary . "Bir çöp, efendim, lütfen."

Adam hırladı. "Majesteleri kralın kızı olman umurumda değil. Defol git." Kılıcını kaldırdı ve ucunu doğrudan kadının göğsüne doğrulttu.

Toynaklar gümbürdedi ve başka bir süvari ilkinine doğru atını sürdü. Süvari hareketlendi, sonra ikinci süvari Mary ile arasına girince atını döndürdü.

"Onu rahat bırakın, Teğmen," diye seslendi Kaptan Ellis. "Bu bir emirdir. *Gidin!*"

Süvari öfkeli görünüyordu ama atını döndürdü ve başını sallayarak uzaklaştı.

Yüzbaşı Ellis yere doğru sallandı. "Leydi Mary, burada olamazsınız."

Mary ellerini sıktı ve onu boğmakla tehdit eden bir titremeyle savaştı. "Onları eve götürmeliyim."

Ellis Duncan'a baktı ve onu tanıdı. Çenesi gerildi. "Özür dilerim."

"Lütfen, onu buradan götürmeme izin verin. Dük onun düzgün bir şekilde gömülmesini isteyecektir. Diğerlerini de bulmak zorundayım. Malcolm . . ."

Sesi kırıldı. Düşmanlarına karşı kabadayılığını koruyabilirdi, öfke bunu gösteriyordu. Ama Yüzbaşı Ellis bir dosttu ve bundan korkuyordu. Eğer gardını düşürürse, gücü de onunla birlikte gidecekti.

Yüzbaşı Ellis yanına geldi. "Bunu halledeceğim," dedi. "Sana söz veriyorum. Ben de diğerlerini arayacağım. Ama sen buradan gitmelisin, tamam mı?"

Mary zar zor ayakta durabiliyordu. Gözleri yanıyor, yaşlar akmayı reddediyordu. "Malcolm. Kocam olmadan gidemem."

Ellis'in gözleri büyüdü. "Seninle evlendi mi?"

Mary kalın eldivenini parmağındaki altın ışıltısını ona gösterecek kadar çekip çıkardı. "Doğru dürüst. Şahitli ve hepsi."

Ellis'in gözlerinde bir şey titreşti. Yüzü asılmıştı ve Mary bir an için Ellis'in arkasını dönüp onu terk edeceğini düşündü. Sonra ona başını salladı, kibar maskesi düştü.

"Ben onu bulurum." Atını öne çekti ve Mary'yi eyerine oturttu, ellerinin gücü Mary'nin titreyen bedeniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Ellis başka bir süvariye işaret etti, o da hızla atını sürdü.

"Bu Teğmen Carter," dedi Yüzbaşı Ellis. "Size o göz kulak olacak. Leydi Mary'yi kampa geri götür Carter ve güvende olduğundan emin ol. Ben de size orada katılacağım."

Teğmen Carter eyerinin üzerinden ona nazık bir selam verdi. Ellis'ten daha gençti, kanlı üniformasına ve dumanlı yüzüne rağmen taze yüzlüydü. "Evet, efendim. Leydim?" Atını öyle bir çevirdi ki, Ellis'in atını dürttü. Ellis'in iyi eğitilmiş atı adım attı.

Mary arkasına baktı. Culloden tarlasının ortasında kıpırdamadan duran ekose yığınları, onlar için elinden geleni yapacak olan bir İngiliz süvarisine emanet edilmişti.

Bölüm 36

Will Mackenzie gölgelerin arasından sıyrıldı, gözleri yanıyordu; çok fazla duman vardı ve rüzgâr onu doğrudan üzerine taşıyordu.

Babasının, Alec'in tabancasını alıp kardeşi Duncan'ı vurarak öldürmesini duvarın bir köşesinden izlemişti. Will, top ve tüfek ateşinin gürültüsü arasında bile tabancanın sesini duyabildiğine yemin etmişti. Kara barutun belirgin *patlaması* kalbinde bir delik açmıştı.

Duncan, gitti. Lanet olsun o aptal, cesur, küstah, baş belası piç kurusuna.

Lord Will Mackenzie, Kilmorgan düklüğünün varisiydi. *Lanet olsun sana Duncan, bak bana ne yaptın.*

Will gözyaşlarından nefret ederdi. Bir adamın gecenin karanlığında sıvışması ya da ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilecek bir mesajı okuması gerektiğinde gözyaşları araya giriyordu.

Koşarken gözlerini kırpıştırarak sildi. Babasına, Mal'a ve Alec'e ne olduğunu sislerin ve askerlerin arasında görememişti. Ama Mal onların iyi olduğundan emin olacaktı. Mal hayatta kalma ve başkalarının da hayatta kalmasını sağlama konusunda bir dahiydi. Mal Kilmorgan'a dönecek, Mary'yi güvenli bir yere götürecekti ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktı.

Will'in Mal'e karşı derin bir sevgisi vardı. Küçük büyücü her şeyden paçayı sıyırmıştı. Mary ile bulduğu aşkı hak ediyordu.

Bir süvari teğmeni dumanın içinden çıkıp doğruca Will'e doğru geldi. Will, adamın tabancasını çekmiş olmasının mantıklı olduğunu düşündü. Bir çiftçinin tarlasının kenarındaki duvar boyunca koşan Will'e yaklaşmak zorunda olduğu açıyla bir kılıç işe yaramazdı ama tabanca yakın mesafede iyiydi.

Will, süvarinin bacaklarını atına dolamasını, onu döndürmesini ve aynı zamanda ileri doğru itmesini izledi. Süvari, gürleyerek geçerken tabancasını doğrulttu ve ateş etti.

Hiçbir şeye. Will'in bulunduğu yere bir tabanca mermisi isabet etti. Will kendini yere çarptığı yerden yuvarlandı, süvarinin arkasına geldi, adamı dizinden ve uyluğundan yakaladı ve eyerden indirdi.

Süvari ayağa kalkıp dövüşmek için kendini sabitlerken, Will eyere atladı, atı döndürdü ve sislerin içine doğru dört nala koşarak, süvarinin bağırmasına fırsat vermeden bir hayalet gibi gözden kayboldu.

Alec Mackenzie babasını sürükleyerek Gair Murray'nin bir iskelenin ucunda alacakaranlıkta sallanan küçük gemisine götürdü. Dük , gücü tükenmişti. Alec onu dik tuttu, çekiştirdi, adam yere yığılıp kıpırdayamaz hale gelmeden önce babasını güvenli bir yere ulaştıramayacağından korkuyordu.

Alec bağırışlar, silah sesleri ve çelik çınlamaları duydu. Bir grup İngiliz askeri gemiye el koymaya çalışıyordu ve Gair ile adamları sıkı bir mücadele veriyordu. Mal'ın Gair'e ne kadar para ödediği hakkında çok şey anlatıyordu.

Dük uyandı ve savaşmayı bırakmaya henüz hazır olmadığını gösteren dirkini çekti. O ve Alec iskeleden aşağıya doğru hücum ettiler, Alec'in claymore'u havadaydı.

Gair'in yardımcısı Padruig'in iri cüssesi fırladı. Alec'i gemiye doğru iterken, aynı zamanda Alec ve düke doğru gelen askerlerin her birine birer tane olmak üzere iki tabanca ateşledi.

Padruig tabancaları arkasından tekneye fırlattı ve Alec'i iskele iskelesine doğru itti. "Gemiye binin."

Dük, rıhtımdan aşağı askerlerle çılgınca dövüşüyordu. Gülüyordu, bundan zevk alıyordu. Alec babasını ekoselerinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Dükün gözleri ateşle doluydu ama Alec'i takip etti ve iskeleden güverteye atladı.

Padruig indi. Tekne çoktan hareket etmiş, halatlar kesilmiş, iskele iskelesi hızla kaldırılmıştı.

Dük, "Malcolm'u beklememiz gerek," diye bağırdı.

Alec'in eli babasının kolundaydı. "Mal gelmiyor baba." Göğsü sıkışmıştı. "Onu aşağı inerken gördüm."

Süngülü bir asker süngüyü doğrudan Mal'ın vücuduna saplamıştı. Böyle bir darbeden kimse kurtulamazdı, Mal bile. Bir an sonra Alec *kendisine* doğru gelen bir kılıç darbesinden kurtulmuş, sonra da ayağa kalkıp babasını sürükleyerek götürmüştü. Alec arkasına baktı, Mal'ın tekrar ortaya çıktığını, o vahşi tarzıyla bağırdığını ve küfrettiğini görmeyi umuyordu ama Mal hiç görünmedi.

Alec, babasını güvenli bir yere götürmezse, adamın kesin olarak öleceğini biliyordu. Eğer Mal kaçabilseydi, kaçardı. Babaları yapamazdı, tek başına yapamazdı. Ve Alec'in kızı suyun karşısında onu bekliyordu.

gelmek için. Alec yürek burkan bir karar vermiş ve babasını çekip almıştı.

"Onları aşağı indirin!" Gair bağırdı. "Bakalım lanet olası İngiliz donanmasından kaçabilecek miyiz, lanet olsun ve patlatalım."

Padruig kılıcını kınına soktu, palamardan gelen ve kendisini kıl payı ıskalayan bir tabanca atışını görmezden geldi ve onları aşağıdaki bir kamaraya götürdü. Burası Gair'in kamarasıydı ve tüm kış boyunca uzanıyordu, küçük ışıkları arkalarındaki bulanık karanlığı gösteriyordu. Padruig tek kelime etmeden yanlarından ayrıldı.

Dük ranzanın üzerine yığıldı, claymore'u ve dirk'i elinden düştü. Alec geminin ani yalpalamasına karşı kendini destekledi, Gair'in viski sürahisini çıkardı ve iki bardak doldurdu. Birini babasına götürdü, o da titreyen parmaklarının arasından aldı.

"Duncan'a," dedi Dük, ağır kesme kristal kadehi kaldırarak. Gair ellerini her şeyin en iyisine koyabilirdi. "Ve Mal'e. Lanet olası İngilizler."

"Evet," dedi Alec. Viskiye yakarak içti.

Dük boş bardağını masaya vurdu ve iç geçirdi. "Angus," dedi sinirli bir şekilde, "hangi cehenneme gidiyoruz?"

Alec soğudu ve boğazından aşağı bir yudum viski daha boşalttı. "Paris," dedi. Kadehini babasınıninkinin yanına koydu. "Ben Alec, baba. Angus öldü."

Dük elini gözlerine götürdü ve uzun bir süre öylece oturdu. Başını kaldırdığında yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Evet, biliyorum. Onun adını söylemek beni rahatlatıyor." Yavaşça doğruldu. "Paris, ha? Bu torunumla tanışacağım anlamına mı geliyor?"

Alec'in kasvetli kalbi kızı Jenny'yi düşününce ısındı. Onu aylardır görmemişti ve tüm varlığı onu arzuluyordu. Onu kollarına alacak, küçük yüzünü öpecek ve bir daha asla bırakmayacaktı.

"Evet," dedi. "Tanrı yardımcısı olsun."

Dük kısa bir kahkaha attı ve ardından açık denizin dalgaları tekneyi hedeflerine doğru götürürken sessiz kaldılar.

Kampta Mary'nin kim olduğu kulaktan kulağa yayıldı ve bir İskoçla kaçan bir kadından çok serbest bırakılan bir mahkûm gibi karşılandı. Komutanların üs kurduğu büyük bir eve götürüldü ve kendisine bir oda, yemek ve kahve verildi. Görevli adamlardan birkaçı babasını tanıyordu ve

Ona iyi olduğuna dair haber göndereceğine söz verdi. Bu tür adamların önemli bir soylunun kızına karşı göstereceği gibi, ona karşı saygılı davrandılar.

Yüzbaşı Ellis gece yarısından sonra döndü. Mary hâlâ uyanıktı, uyuyamıyor, adım atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ellis onu karşıladığı oturma odasına girdiğinde kibarca selam verdi ama Mary reverans yapamayacak kadar kaskatı ve tedirgindi.

"Duncan'ın cesedi Kilmorgan'a götürülmek üzere hazır," dedi Yüzbaşı Ellis. "Bu konuda size hiçbir engel çıkarılmayacağından eminim."

"Teşekkür ," dedi Mary içtenlikle. "Peki ya diğerleri?"

Ellis tereddüt etti ama gözlerindeki ifade Mary'ye bilmesi gereken her şeyi anlattı. "Cesetlerini hiç bulamadım. Özür dilerim."

Mary'nin kalbi hızla çarpıyor, düğümleniyordu. "Ne demek istiyorsun? Kaçıklarını mı?" Ama onun bunu kastetmediğini biliyordu.

Ellis bir iç çekti. "Mary, çok fazla vardı. Cumberland Ekselansları Jakobitlere göz açtırılmamasını emretti. Yaralılar tedavi edilmek yerine öldürülüyor, yaşaması en muhtemel olanlar yargılanmak ve idam edilmek üzere götürülüyor. Hiçbir Jakobit İskoçyalı buradan evine canlı dönemeyecek."

Mary ona baktı. "Ama yapamaz. Teslim oldular. Savaş bitti ve Prens Charles gitti. Huzur içinde bırakılmalılar."

Ellis başını salladı. "Bu sefer değil. Klanların yeniden ayaklanmaya çalışmasından korkuluyor - bu sefer sonuna kadar iyi iş çıkardılar. Cumberland isyancıları sonsuza dek ezmek istiyor."

Mary cevap veremedi. Ellis, Malcolm ölümden kurtulmayı başarsa bile peşine düşüleceğini, öldürüleceğini ya da tutuklanacağını, Londra'ya götürülüp asılacağını söylüyordu. Mary'nin nefesi kesilmişti ve gözlerinin önünde karanlık dans ediyordu.

Yere yığılırken Kaptan Ellis onu yakaladı. Kendini bir kanepede otururken buldu, kaptanın sabitleyici eli kolundaydı. "Özür dilerim, Mary. Çok üzgünüm."

Yine de gözyaşları akıyordu. "Öldüklerine inanıyorsun o zaman."

Ellis cebinden bir kâğıt çıkardı. "Culloden'in adamları arazide ilerlerken ölenlerin ya da esir alınanların listesini yapıyorlar. Ben bir kısmını alabildim." Kâğıdı açtı ve ona uzattı.

Mary ona bakmak istemedi. Savaş alanında olduğu gibi, görmezse en kötüsünün olmayacağını düşündü. Eve gidecek ve Malcolm'un yaşadığına, dünyanın bir yerinde, gittiği her yerde sorun çıkaran *bir brollachan* olduğuna inanacaktı.

Ama bilmek zorundaydı. Mary, Malcolm'a onun sandığından daha güçlü ve dirençli olduğunu söylemişti. Hayatını merak ederek, onu bekleyerek, her zaman belirsizlik içinde geçiremezdi.

Yüzbaşı Ellis'ten kâğıdı aldı. Bir isim listesi idi, uzun bir listeydi, çok fazla Mackenzie vardı. Geniş klanın çoğunun Dunrobin Kalesi'nde öldüğünü duymuştu ama Culloden'deki sayı gözüne büyük görünüyordu.

Alfabetik sıraya göre listelenmişlerdi:

Mackenzie, Alec William

Mackenzie, Daniel Duncannon

Mackenzie, Daniel William (Kilmorgan Dükü)

Listenin daha aşağısında:

Mackenzie, Malcolm Daniel

Ve son olarak, dibe yakın:

Mackenzie, William Ferdinand

Mary kâğıdı yüzüne bastırdı ve gözlerini kapattı.

Mary, Duncan'ın cesedini Kilmorgan'a geri götürdü. Yüzbaşı Ellis onunla birlikte gitmek için izin aldı ve yol boyunca Inverness'ten Ewan'ı da getirdi. Mary ve Kilmorgan hizmetkârları Duncan'ı aile mezarlığına, annesi ve kardeşlerinin yanına gömmek toplandılar.

Kaptan Ellis özenle aramasına rağmen diğerlerinin cesetlerini bulamamıştı. Muhtemelen çoktan gömülmüşlerdi, ona söylenene göre, diğerleriyle birlikte bir mezara.

Mary, *Magnus Hart Mackenzie*'nin altına Angus'un adını kazımak için köyden gelen taş ustasından diğerlerini de doğum sırasına göre eklemesini istedi.

Adam *Malcolm Daniel Mackenzie* adını kazırken kadın bekledi, izledi.

Mary harflerin izini sürdü, parmakları kelimelerin hissini ezberledi. Yumuşak yayla rüzgârında onun sesinin fısıltısını duydu-

Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Ölümün kendisi bile. Sana söz veriyorum.

Mary ertesi sabah Kilmorgan'dan ayrıldı ve Lincolnshire'daki evine gitti.

Malcolm sislerin ve gölgelerin arasından kayarak, koşarak, sürünerek, kendini yere bırakarak ilerledi.

Savaş alanından lanet olası bir şans eseri kurtulmuştu. Mal kendine geldiğinde, ölmediğine şaşırmıştı, bir İngiliz'in altındaydı, adamı öldüren süngü Malcolm'un kaburgalarının yarım santim ötesinde toprağa saplanmıştı.

Karanlıkta yağmur yağıyor, sisler hayalet gibi etrafında dönüyordu. Sesler duymuştu, Cumberland'ın askerleri arazide dolaşüyor, hayatta kalanları arıyorlardı. Mal ara sıra bir tabanca sesi ya da kahkaha ve İngiliz sesleri duymuştu. *Bu, tereyağına saplanan bir bıçak gibi içine işlemişti. Kendi claymore'uyla şişlenmişti. Güzel bıçak. Karıma göstermek için eve götüreceğim.*

Mal, etrafına nispeten sessizlik gelene kadar ölümlerden biri gibi hareketsiz yatmıştı. Ve sonra, ölü İngiliz hâlâ üzerindeyken, yavaş ve tehlikeli bir şekilde, santim santim sürünerek karanlıktan dışarı çıkmıştı.

Kara çamurun içinden geçerek ilerlemişti, aldığı darbeden dolayı başı dönüyordu, ağzına ve burnuna çamur sızıyordu. Biri yaklaştığında durdu, İngiliz askerini üzerinden kaldırıp öldüğünden emin olmak için Mal'ı kafasından vuracaklarından korkuyordu.

Arazinin kenarında ağaçlar bulmuştu. Ağaçların altına girdikten sonra İngiliz askerini sessizce yuvarlamış, soymuş ve elbiselerini, tabancasını, mermilerini, hançerini ve cebindeki birkaç bozuk parayı çalmıştı. Sonra adamı arkadaşlarının bulması için yere yatırmış ve karanlığa karışmıştı.

Mal düşünmesine izin vermeyi reddetti. Kardeşleri ve babası gitmişti, belki de hepsi ölmüştü. Her şey bitmişti.

Mal'ın tek düşüncesi, dünyasındaki itici güç, Mary'ye ulaşması gerektiği idi. Kilmorgan'da güvendedi ama bu uzun sürmeyecekti. Cumberland'ın adamları yayılıyor, Highlands'i arıyor, ekose giyen her şeyi öldürüyorlardı. Kilmorgan topraklarındaki herkes gibi o da tehlikedeydi. Eve dönecek ve Mary ile Fransa'ya kaçacaktı.

Mal'ın geçen yıl kaçınmaya çalıştığı her şey -olmasına izin vermeyeceğine yemin ettiği her şey- olmuştu. Kraliyete ihanet etmişti ve Mal İskoçya'da kalırsa gideceği tek yer bir ipin ucuydu.

Üç İskoçyalı adamın askerler tarafından kuşatılıp süngülenmesini bir çalıktan izlediğinde Culloden'den çok uzaktaydı. Cesurca öldüler, o delikanlılar, ama öldüler.

Malcolm o gece yine *brollachan*'ı oynadı, bir vagon dolusu erzakı yaktı ama biraz yiyecek ve konyak çalmadan önce değil. Komutanın çadırı alevler içinde kaldı; atlar serbest kaldı ve kaçtı. Bir teğmen, genç bir kadınla birlikte olduğu ormandan, pantolonu kalçasının yarısına kadar inmiş bir halde koşarak çıktı. Ormandaki garip ışıklardan ve kendisine saldıran vahşi bir hayvandan bahsediyordu. O konuşurken başka çadırlar da alev aldı ve teğmen çılgılık attı.

Bu hikâyeyi seveceksin Mary, diye düşündü Mal, genç kadını güvenli bir yere, ailesinin götürürken.

Yağmur, soğuk ve yoğun karanlığın yavaşlattığı, çoğu gece olmak üzere günlerce süren düzensiz bir yolculuktan sonra Kilmorgan'a ulaştı. Mal, Kilmorgan'a kuzeyden gelmek için batıya doğru uzun bir yol kat etti. Charles Stuart'ın bu yoldan kaçtığı söylendiğinden beri İngilizler batıya ve adalara doğru araştırma yapıyorlardı. Mal, Rabbie ya da Calan Macdonald'dan yardım istemeyi göze alamazdı, çünkü Mal'ın akıllıca kaçtıklarını umduğu bu adamları tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

Kilmorgan'a fırtınalı bir günde geldi. Mal, içki imalathanesi eve doğrudan yaklaşmadı; saklandı ve askerlerin onu tutuklamaya gelip gelmediğini görmek için etrafı izledi. Üniformalılara dair bir iz görmedi ama arabalar içki fabrikasının dışındaki avluda durmuş, eşyaları ve insanları götürmek için bekliyordu. Güzel.

Mal barınağını terk etti ve sessizce tepeden aşağı , kendini duyurmadan eve girdi.

Onu ilk gören Ewan oldu. Malcolm merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ki, delikanlı elinde büyük bir torbayla mutfaktan koşarak çıktı.

Ewan bir çılgılık attı. İçi yulaf dolu olduğu anlaşılan çantayı yere düşürdü. Malcolm yere düşmeden önce onu yakaladı, sonra Ewan kendini Malcolm'a doğru fırlattı.

"Lordum, Lordum, öldüğünüzü sanmıştık!"

Hizmetkârlar Ewan'ın neden bağırıldığını görmek için dışarı fırladılar. Bağırışlar, çılgılıklar ve içten bir rahatlama vardı. "Lord Malcolm. Geldiniz!" "Evet, seni hayalet sandım." "Sana ne oldu, delikanlı? Gittik ve seni gömdük!"

Malcolm hepsini susturdu ve Ewan'ın kendisine kollarını çözdü. "Mary nerede?"

Malcolm tekrar ellerini kaldırıana kadar herkes aynı anda konuştu. "Kesin şunu! Kulaklarımı ağrıtıyorsun. nerede?"

"Gitti, efendim." Ewan yutkundu, genç yüzü ciddiye. "Sana, babana ve kardeşlerine bir taş koydu, sonra da İngiltere'ye evine döndü."

Akıllıca. Mary, Malcolm'un öldüğünü düşünseydi, Yaylalar'da neler olduğunu anlasaydı, bildiği en güvenli yerde toprağa girerdi. Babası ona göz kulak olacak, saçının teline zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Öte yandan, insanları zor durumda bırakmak Mary'nin yapacağı bir şey değildi. Çok sadık biriydi ve Ewan, Jinty ve diğerlerini çok severdi. Peki neden Dük'ün hizmetkârlarını burada bırakmış ve onları almak için eve dönecek kimsenin hayatta olmadığına inanmıştı? Yaylaların kendi başlarına güvende olacaklarını düşünmüş olabilirdi... ya da Mary İngiltere'ye kendisinden başka birini daha korumak için dönmüştü.

Bu düşünce Malcolm'u ele geçirdi ve onu terk etmedi.

Mal diğerlerine, "Siz burayı boşaltın," dedi. "Buradan ihtiyacınız olan her şeyi alın, hepsi sizin. Bunun için çalıştınız. Ama dağılın. Ekoselerinizi yakın ve buradan uzak bir yere gidin. Ona Kasap Cumberland demelerinin bir sebebi var."

Sevinçleri azaldı, yüzleri soldu ve onu başlarıyla onayladılar. Malcolm onları yalnız bıraktı ama Ewan'ı kenara çekti.

"Sen, delikanlı, senin için bir görevim var."

Bölüm 37

Mary, Wilfort Kontları'nın atalarından kalma evi olan Stokesay Sarayı'nın yolunu tuttuğunda, gerçeklikten uzaklaşmış gibi hissetti.

Buradan, kadife kaplı bir arabanın içinde, dünyaya karşı kozalanmış, fazla deneyimi olmayan genç bir hanım olarak ayrılmıştı. Kendini akıllı ve pratik biri olarak görüyor, romantizmi daha genç ve güzel kız kardeşine saklıyordu. Mary at sırtında, bir erkeğin siyah pelerinine sarınmış, on ay önce onun mevkisinin çok altında sayılabilecek bir süvari yüzbaşısının eşliğinde geri döndü.

Kaçırılmış, kurtarılmış, evlendirilmiş, saplantılı ve tutkulu erkeklerden oluşan bir ailenin içine çekilmiş ve yapabileceğine hiç inanmadığı kadar aşık olmuştu. Mary, Malcolm'u tüm kalbiyle seviyordu ve şimdi aynı yoğunlukla yas tutuyordu.

Kare planlı, uzun, Palladyan tarzı bir ev olan Stokesay Court, Kilmorgan'ın tam tersi olarak zarif, sade ve düzenliydi. Kilmorgan, eskinin üzerine yeninin yığıldığı, sakinleri tarafından rahat hale getirilmiş eski bir karmakarışıklı. Wilfort Kontu'nun evi soğuk, düzenli ve kısıtlıydı ve Mary şimdi onu hiç güzel bulup bulmadığını merak ediyordu.

Aynı zamanda kalbi rahatlamış bir şekilde çarpıyordu. Evindeydi. Burada büyümüş, burada oynamış, burada öğrenmiş, ailesini sevmişti. Bu ev onun acımasızlaşan dünyadan kaçıp sığındığı yerdı ve şimdi de kendini güvende tutması gereken yerdı.

Ama Mary'nin hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordu. Aralık ayında babasına yazdığı mektuptan beri ona mektup gönderememişti ve babası da ona hiç cevap vermemişti.

Yüzbaşı Ellis onun önünde gidiyordu. Güçlü bir adamdı, sert dış görünüşünün altında nazikti. Mary onun kendisine aşık olduğunu biliyordu. Başka bir zaman olsa bu aşka karşılık vermeyi öğrenebilirdi ama şu anda, aldığı her nefes Malcolm'u hatırlattığı için Mary bir daha sevebileceğinden emin değildi.

Onlar yaklaşırken açılan ön kapıdan ilk çıkan kişi Mary'nin hizmetçisi Whitman oldu. Her zaman çok sert olan ince, orta yaşlı kadın Mary'yi görünce gözyaşlarına boğuldu ve ona doğru koştu.

Yüzbaşı Ellis atından indi ve Mary'yi eyerinden kaldırdı. Whitman Mary'ye ulaştı ve kollarını ona dolayarak utanmadan ağlamaya başladı.

"Leydim, leydim. Oh, benim tatlı, sevgili kızım, sensin! Bana geri döndün."

Mary Whitman'ın tanıdık bedenine sarıldı ve gözlerini kapattı. Tüm bu zaman boyunca, Kilmorgan'dan buraya yaptığı tüm yolculuk boyunca ağlayamamıştı. Şimdi de ağlamadı. Büyük bir mendil çıkarıp trompet gibi bir sesle burnunu silen Whitman'a titreyerek güldü.

Whitman mendili bir kenara koyarak, "İçeri gel," dedi. Mary'nin elini tuttu ve onu eşikten içeri çekti. "Baban ve teyzen burada."

Kaptan Ellis geride kalmış, evin etrafında koşuşturarak yanlarına gelen seyisle sessizce konuşuyordu. Görünüşe göre bütün seyisler ona katılmıştı. Daha fazla personel ön salonu doldurmuştu, bazıları açıkça ağlıyor, çoğu gülümsüyordu, hepsi Leydi Mary'nin eve dönüşünü görmek için dışarı çıkmıştı.

Görkemli bir yürüyüşten daha hızlı hareket etmeyen Danae Teyze, çılgınlıkları evin içinde çınlayarak merdivenlerden indi. Doğruca Mary'ye koştu, Mary'yi kollarına alana kadar durmadı. "Mary, benim güzel Mary'm."

Danae Teyze hıçkıra hıçkıra ağlayarak yeğenine sarıldı ve onu nefes nefese bıraktı. Mary başını çocukluğundan beri teselli aradığı omzuna koydu.

Danae Teyze sonunda yerinden kalktı ve eldivenlerinin arasından bastırarak Mary'nin ellerini tuttu. "Sevgili kızım, senin de birlikte ölmenden korktuk. Ya da bir hapishaneye götürüldün. Baban seni sorup duruyordu. . . Oh, canım, çok değişmişsin." Danae Teyze Mary'yi baştan aşağı süzdü, lekeli ekose eteğine, keten gömleğine, yumuşak botlarına ve Yüzbaşı Ellis'in ona ödünç verdiği pelerine baktı.

Ellis onun arkasından içeri girdi ve Mary döndü. "Danae Teyze, bu Yüzbaşı Ellis. Benim için iyi bir dost oldu."

"Evet." Danae Teyze burnunu çekti, gözlerindeki yaşları sildi ve yüzbaşıya yaklaştı. "Kardeşim bana sizden bahsetti, bir mahkûm arkadaşınızdan. Onun ve Mary için yaptıklarınızdan dolayı size çok minnettarım."

Kaptan Ellis kısa ve rahatsız edici bir selam verdi. "Leydim." Resmîyetten, gösterişten ya da kendisine çok fazla minnet duyulmasından hoşlanmayan bir adamdı. "Ben görevimi yapıyorum."

Ancak Mary için yaptığı şey görevinin çok ötesine geçmişti ve lanet olası adam bunu biliyordu. "Yüce Tanrım," dedi yorgun bir sesle. "Çok alçakgönüllüsünüz Kaptan."

Ellis de Mary'nin minnettarlığından hoşlanmamıştı. Bundan daha fazlasını istediğini biliyordu ve Mary de bunu ona veremeyeceğini biliyordu.

Danae Teyze Mary'nin ellerini tekrar tuttuğunda Yüzbaşı Ellis rahatlamış görünüyordu. "Baban üst katta. Ona git. Seni bekliyor olacak."

Kont ortaya çıkmamıştı, gürültünün ne olduğunu görmek için bile. Ama bilirdi. Wilfort evinde olan her şeyi her zaman bilirdi. Yine de Danae Teyze'nin yaptığı gibi sevinçten merdivenlerden uçarak inecek türden bir adam değildi. Lord Wilfort için saygınlık her zaman önce gelirdi.

Ve belki de, diye düşündü Mary, beni hiç hoş karşılamayacak.

Hayatının başka bir noktasında olsa onu üzecek olan bu fikir, şimdi etrafını saran keder pelerinini zar zor delip geçti.

Mary teyzesine ince bir gülümseme verdi. "Lütfen bana Lord Halsey'nin onunla birlikte olduğunu söyleme."

Danae Teyze şaşırmış görünüyordu. "Halsey mi? Kesinlikle hayır. Tanrıya şükür babanla araları çok bozuldu. O adamı hiç sevmedim. Halsey evlendi, biliyorsun ya da belki de biliyordun. Olivia DeWitt. Zavallı yaratık."

Mary'nin ağzı açık kaldı. "Evli mi? Tanrım, hiç vakit kaybetmemiş."

"O . Sevgisini o kadar çabuk aktardı ki, baban bunca zamandır onu bir ihtimal olarak tuttuğunu düşünüyor. Ama babası sadece bir vikont olsa bile Olivia'nın çeyizi yirmi bin pound civarında."

Lord Halsey için bir daha endişelenmek zorunda kalmayacak olmanın verdiği rahatlama, Mary'nin soğukluğuna bir parmak sıcaklık kattı.

Kaptan Ellis'i Danae Teyze'nin gözetimine bıraktı ve babasının çalışma odasına doğru sakın adımlarla merdivenleri çıktı.

Mary merdivenlerin başındaki kapıdan birçok kez girmişti; çocukken buraya gelip babasını ziyaret etme ayrıcalığına sahip olduğunda hevesle, gençken babası azarlamak için içeri çağırdığında korkuyla ve nihayet bir yetişkin olarak odaya kabul edildiğinde gururla. Mary şimdi beyaz panelli, yaldızlı çift kapının ardında nasıl bir karşılama bulacağını merak ediyordu.

Birini açtı ve içine girdi.

Wilfort pencereden döndü. Mary, Malcolm'un onu Albay Wheeler'ın küçük İskoç köyünden aldığı geceden beri onu görmemişti.

el koymuştu. Babası daha yaşlı görünüyordu, omuzları çökmüştü, saçlarına daha önce hiç olmadığı kadar ak düşmüştü.

Wilfort uzun bir süre Mary'yi inceledi, sanki onun gerçekten karşısında durduğuna kendini inandırmıştı. Sonra Mary'nin babasındaki sert ve mesafeli her şey kayboldu. Hızla ona doğru ilerledi, onu omuzlarından tuttu ve sonra gözleri dolarak Mary'yi kollarının arasına aldı.

"Kızım," diye fısıldadı saçlarına. "Benim kendi Mary'm. Aşkım, seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

Mary ona sarıldı, babasının titrediğini görünce şaşırdı. "Ben buradayım," dedi.

" z r dilerim," dedi babası. " ok, çok  zg n m."

Mary onun ne için özür dilediğinden emin değildi ama omuzlarını okşadı, bu adama duyduğu sevgi artık kafasını karıştırmıyordu. "Artık evdeyim," dedi Mary. "Seni seviyorum baba."

O zaman bile Mary ağlayamadı. Katı bir heykele dönüşmüştü, hareketleri yapıyordu, içi uyuşmuştu.

Odasında yalnız kaldığında, Whitman sonunda herkesi dinlenmesi gerektiğine ikna edene kadar Mary'nin kederi geçmedi.

Yatağında uzanmış, haftalardır ilk kez banyo yapmış, sıcak bir tuğla onu ısıtmıştı. Karanlıkta Mal aklına geldi. Malcolm'un veda ettiği gün Kilmorgan'daki içki fabrikasındaki yatak odalarına geri döndü. Halının üzerinde kendisine doğru uzanan Mal'ın anısı o kadar canlıydı ki Mary onun ağırlığını, çıplak bedenini ve sıcaklığını hissetti. Malcolm onun yüzüne dokundu.

Senin için her zaman geleceğimi biliyorsun, Mary. . . Seni çok seviyorum.

Meryem'in kalbinin etrafındaki duvar parçalandı ve gözyaşları akmaya başladı.

Malcolm'un Lincolnshire'a yolculuğu yaklaşık    hafta sürdü. İskoçya, kaçan askerler ve İsko yalılarla kaynıyor, Ova halkı ya komşularını yanına alıyor ya da onları yakalamak için İngilizlerle birlikte çalışıyordu. Malcolm güneye ve doğuya doğru ilerledi, askeri karakollardan ve kalelerden olabildiğince uzak durdu.

Askerlerin, sırf bir klan liderinin yollarından geçip geçmediğini açıklamadıkları için masum insanları kılıçtan geçirdiklerine tanık oldu. İnsanlar sırf ekose giydikleri için tutuklanıyordu. Malcolm geldiğince yardım etti, köylüleri askerlerin geldiği konusunda uyardı, hileleriyle askerlerin dikkatini başka yöne çekti ve yakalanmadan önce ortadan kayboldu.

Geceleri seyahat ediyor, gündüzleri uyuyor, kızıl saçlarının uzaktan İskoç görünümlü birini arayanlar için bir işaret olmaması için saçlarını çamurlu tutuyordu. Konuşurken yavaş ve dikkatli konuşuyor, sesindeki ihanet dolu tonu korumaya çalışıyordu. Askerden çaldığı kıyafetleri Kilmorgan'a gömerek terk etmişti ve şimdi bir çiftçinin koyu renk pantolonunu ve keten gömleğini giyyordu. Hiçbir yerinde ekose yoktu.

Mal bitkin ve kederliydi ama ruhu kırılmamıştı. Henüz kırılmamıştı. Uzun yolun sonunda Mary vardı - onun kadını, kalbinin diğer yarısı, hayatı.

Bu, yolun kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Hayatta kalmak için birçok kez savaşmak zorunda kaldı, gördükleri *herkesi* toplayan askerlerin kurbanı oldu.

Malcolm bir karşılaşmadan sonra bataklık zeminde yuvarlanmış, tekrar sağlam bir yol bulana kadar bataklıklarda debelenip durmuştu. Will-o'- the-wisps etrafında dans ediyor, onu takip etmeye ikna ediyordu. Mal kararlılıkla onları görmezden geldi, aynı zamanda kemirici açlığını ve yakıcı susuzluğunu da görmezden gelmeye çalıştı.

Bataklıktan çıkıp kendini sık ağaçlardan oluşan bir ormanda buldu. Adamların yaklaştığını duydu, lanet olsun onlara.

Bunun için bir şey yok. Mal en yakın ağaca tırmandı. Bir kedi gibi kalın bir dala uzanmış, kırmızı paltolarıyla kasveti kesen iki İngiliz askerinin aşağıda dolaşp kovaladıkları adamdan iz aramalarını izliyordu.

Mal kıpırdamadan yatıyor, bedeninin ağaçla bütünleşmesini istiyordu. Askerler ağacın altında durup sohbet etmeye karar verdiler; çoğunlukla soğuktan ve İskoç piçlerinden birinin kaçmış olmasından duydukları rahatsızlıktan şikâyet ediyorlardı.

"Buralarda bir yerde," dedi bir asker, aksanından Londra'nın derelerinden geldiği anlaşılıyordu. Paltosu kırış kırıştı, sırtı lekeliydi. "Gidebileceği pek fazla yer yok."

"Bence geri dönüp onu vurduğumuzu ve cesedini attığımızı iddia edelim," dedi ikincisi. "Er ya da geç yakalanacaktır."

İlki burnunu çekti. "Burası çok nemli. Yakında nezleden öleceğim."

Ormanın derinliklerinde bir ışık parladı. Mal ne olduğunu görmek için etrafına bakınmaktan kendini alıkoydu. Askerler alarma geçti.

"O da neydi?"

"Bataklık gazı," dedi ikincisi, ama endişeyle.

Bir flaş daha ve ardından bir *patlama!* "Gaz değil," dedi ilk asker. "Silah sesi. Git!"

İki form ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı. Karşı yönde bir başka parlama ve patlama sesi duyuldu. Adamlar ona doğru hücum ederken Mal şaşkınlıkla izledi.

Alçak, hırıltılı bir inilti, bir patlama daha, silah sesleri, feryat eden bir çığlık duyuldu. Çalılar eğildi, koşma sesleri ve askerlerin sesleri Mal'a ulaştı.

"O da *neydi*?"

"Banshee-hayır, ona bakma. Git!"

Askerler kaçarken çok gürültü çıkardılar, sonra sessizlik çöktü. Mal hareket etmeden önce uzun süre bekledi; askerler geri dönmeye karar verebilirlerdi. Dönerlerse, kızgın olacaktı. Ya da yanlarında daha fazla adam getirirlerdi.

Bir saat geçti. Ay yükseldi, ormanı soluk bir ışıltıyla yıkadı. Kimse gelmedi ve daha fazla garip ışık ve ses oluşmadı.

Mal dallardan kayarak ayaklarının üzerine düştü ... ve anında yalnız olmadığını anladı.

Bunu nasıl hissettiğinden emin değildi ama içindeki bir şey ona ağacın diğer tarafındaki çalılıkta bir adamın saklandığını söyledi. Ve o adam *onun* farkındaydı.

Malcolm kolunun altındaki kılıfından sessizce dirseğini çıkardı. Devrilmiş bir kütüğün üzerine çıkararak kendini aniden çalıların arasına attı.

Ölümcül bir sessizlik içinde bir bıçak ona doğru parladı. Malcolm kılıcı savuşturdu ve dirseği hazır bir şekilde tekrar yaklaştı.

... Kendini bir bıçak , karanlıkta bir adam yığınıyla karşı karşıya bulmak. Bıçağın üzerinde parıldayan gözler Mal'ın tanıdığı gözlerdi.

"*Will!*"

Aynı anda hayalet "*Runt!*" diye bağırdı.

Sonra gülüyorlar, birbirlerine çarpıyorlar, yumruklarını sırtlarına vuruyorlardı. Will Mackenzie, canlı, sağlam, gerçek. Sevinç ve rahatlama Mal'ın üzerine aktı, savaş alanından sürünerek çıktığından beri ilk kez içini ısıttı.

"Seni lanet olası, sinsî, kurnaz piç," diye bağırdı Mal, uzun boylu kardeşini ayağa . "Seni öldüremeyeceklerini biliyordum."

Will o andan itibaren Malcolm'la birlikte seyahat ediyor, ikili İngiliz kırsalında hızla ve gizlice ilerliyordu. Sis içinde askerleri kandıran Will'di, diye anlattı Mal'a, zekâsıyla övünerek.

Bataklık gazları patlatılabilir, ağaçlara asılan fenerler parlayabilir. Ani bir ışıkla halelenen devrilmiş bir ağaç kütlesi, bataklıktan yükselen devasa bir canavar gibi görünebilirdi. İnemeler biraz tiyatraldı. Bu Will'di, Malcolm'a bütün kirli numaralarını öğreten adam.

Mal, yanında yürüyen iri adamın şakalarını kıkırdarak izledi. Will de Mal gibi saçlarını çamurla karartmıştı ve sıradan bir pantolon, keten bir gömlek, ağır ayakkabılar ve hantal bir yün palto giyiyordu. İngiltere'nin kuzeyinden gelen bir çiftlik işçisiyle kolayca karıştırılabilirdi, adımlarında bir bahar ve derin bir kahkaha vardı

Ama Will yas tutuyordu, Mal biliyordu. Will'in Duncan'ın ölümünü izlediğini, canını kurtarmak için kaçtığını ve ailesini bir daha göremeyeceğinden emin olarak toprağa girdiğini söyledi. Will'in gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmiş, oraya kalıcı olarak kazınmıştı. Alec'e ve babalarına ne olduğunu öğrenememişti ve bu Mal'a olduğu gibi ona da musallat olmuştu.

Will, elbette, Wilfort Kontları'nın Lincolnshire'daki atalarının evi olan Stokesay Sarayı'nın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ya da neredeyse tam olarak. Bir keresinde onları kaybetmişti.

Sonunda iki adam karanlıkta, mükemmel bir meydanın etrafına dizilmiş düzgün bir evler topluluğu olan Stokesay köyünün etrafından dolaştı. Elbette düzgündü, Mary burada yaşıyordu.

Stokesay Court tipik bir İngiliz malikânesiydi; yüksek, pahalı ve mağrur. Bahçeler de bir o kadar kibirliydi ama iyi düzenlenmişti, Mal kabul etmek zorundaydı. Onlara dikkat etmesi gerekecekti.

Will'in bilgisi, o evde tam olarak hangi odanın Mary'ye ait olduğu ya da Mary'nin orada olup olmadığı konusunda yetersiz kalıyordu.

İkisi de ön kapıya gidip kapıyı çalmanın aptalca bir fikir olduğu konusunda hemfikirdi. Mal, Wilfort'un sadakatının nerede yattığını bilmiyordu; Malcolm'u eski bir dost, kızının kocası olarak mı kucaklayacaktı? Yoksa onu ve Will'i tutuklayıp diğer İskoç hainlerle birlikte yargılamak için yerel milisleri mi çağıracaktı?

Mal ve Will, hırsızlar gibi bir çitin yanına çömelmiş, evin arka tarafındaki birkaçı ışıklı pencerelere bakıyorlardı. Dantelli perdeler camlara asılmış, ötesindeki odaları gizliyordu.

Will, Mal'ın omzuna dokunup işaret etti.

Perdelerden biri geri çekilmişti. Bahçeyi çevreleyen düz kaldırım taşı patikanın iki kat yukarısındaki pencerede bir kadın duruyordu. Silueti görünüyordu

üzerinde bir sabahlık vardı, saçları . Gecenin dışarıya baktı ama özel bir şeye bakıyor gibi görünmüyordu.

Mal'ın nefesi kesildi. O kadar güzeldi ki Mary, bir kolu dantel perdeyi zarif bir kavisle tutuyordu. Alec'in çizebileceği bir resim.

Mal, avluya fırlayıp kollarını sallayarak onun dikkatini çekmesi ve koşarak yanına gelmesi gerektiğini biliyordu. Ama hareket edemedi. Tek bir şey olana kadar Will'in bıkkınlık veren dürtüşlerini zar zor hissederek olduğu yerde sabit kaldı.

Mary dalgınca elini vücudundan aşağıya, karnına doğru çekti. Sanki altında yatan şeyi kucaklıyormuş gibi avucunu oraya dayadı.

Malcolm hareket ettiğini fark etmeden önce açık arazinin yarısını koşarak geçmişti. Eve ulaştı ve neredeyse dik olan duvara tırmandı, yol boyunca el ve ayak dayanakları buldu. Pencereye ulaştığında onu kavradı ve fırlatarak açtı.

Mary boğuk bir çığlık attı. Mavi gözleri renksiz yüzünde genişledi, eli perdeden düştü.

Malcolm dizini pervaza doğru salladı, sonra çamurlu elleri perdeye çarpınca kaydı. Arkasındaki boş hava sırtını kucaklayarak onu düşmeye ikna etti.

"Lanet , kadın," diye hırladı. "Bana yardım et."

Bölüm 38

Malcolm'un hayaleti, Mary'nin penceresine çıkıp yanan sarı gözleriyle ona bakan şekilsiz *brollachan*, İskoçlara özgü bir sesle ona hırladı. Pencerenin çerçevesine yapışan el geniş, güneşten kavrulmuş, kaba tenliydi ve Malcolm'a aitti.

Mary nefes alamıyordu. O gerçek olamazdı, ama yine de ...

Bir hırıltı daha onu harekete geçirdi. Mary ileri atıldı, Malcolm'un kollarını yakaladı ve onun cüssesini içine çekmek için kendini destekledi. Mal kendini kaldırıp pencerenin pervazına attı ve Mary'nin üzerine, odanın içine düştü.

kendisiyle birlikte yere indirdi ve boylu boyunca üzerine çıktı.

Adamın ağırlığı, vücudunun onunkinin üzerindeki tanıdık hissi onu ikna etti. "Mal ..." Mary konuşmakta zorlandı. "*Malcolm.*"

Mal iyi akşamlar demek için beklemedi, Mary'nin soluk soluğa sorular sormasına izin vermedi, hiçbir açıklama yapmadı. Onu halının üzerine yatırdı, öpücükleri yüzüne, saçlarına, boğazına kondu. Sabahlığını ve geceliğini açtı, elleri ve ağzı çıplak tenindeydi.

Malcolm kirliydi, çamur ve kirle kaplıydı, saçları siyahtı, yüzü de neredeyse aynı renkteydi. Mary de artık kirliydi, göğüslerinde, karnında, kalçalarında koyu lekeler vardı.

Umurunda değildi. Mary sabırsızca giysilerini açmasına yardım etti; artık etek yoktu. Malcolm beklemeden her şeyi yollarından itti ve doğruca kadının içine girdi.

Bir araya geldiklerinde her şey durdu. Trajediler ve zaferler, umutlar ve korkular yok oldu, artık hiçbir önemi yoktu. Onlar Malcolm ve Mary'ydi, yüz yüze, beden bedene, ikisi dünyaya karşı.

Mary bu kez tam bir mutluluk içinde, "Malcolm," dedi. Mal hayattaydı, bir bütündü, onunla birlikteydi. Bundan sonra neyle yüzleşmeleri gerekiyorsa yüzleşebilirlerdi - artık birlikteydiler.

Malcolm nefesinin altında homurdandı. Tutku çılgınlığı içinde onunla sevişti, vücudu Mary'ninkini sardı, Mary'nin çılgınları soluksuz kaldı. Mal, Mary'nin adını kısık sesle fısıldarken, yumruğunu halıya vurarak onunla birlikte parçalandı.

"Mary'm." Malcolm ona doğru yaklaştı, ağzı sıcacıktı. "Ölümün kendisi değil, aşkım. Sana söz verdim."

Mal, Will'in onları dışarıda beklediğini unutmamıştı ama acele etmedi. Mary'yi yatağa taşıdı ve acele etmeden onunla tekrar sevişti. Mary'nin tertemiz çarşafı kirlenmişti ama bu uygun bir benzetmeydi. Mary temiz ve kirlenmemiş olan her şeydi ve o da ... şey, o Malcolm Mackenzie'ydi.

Sessizleştiklerinde Malcolm elini kadının karnına kaydırды ve oradaki yumuşaklığı avuçladı. "Doğru tahmin ettim mi?" diye sordu.

Mary tereddüt etti, sonra başını salladı, bakışları sıcaktı.

Mal'ın kalbi gözleri nemlenene kadar şişti. Yaşadığı tüm acılar ve üzüntüler o anda hafiflemişti. Burada, bu mabette, elinin altındaki küçük bebek Mary birlikte, hiçbir şeyin önemi yoktu. Dünyadaki hiçbir şeyin.

"Benimle gel," dedi Mal. "İstersen çocuğu da getirebilirsin. İnsanların İskoçlara kılıç saplamak için can atmadığı bir yere gideriz."

Mary onun şakasına gülümsemeye başlamıştı ama gözlerine endişe geri döndü. "Seni avlıyorlar Malcolm. Babam, Kral George'un adamlarına el kaldıranlara çok az merhamet gösterdiklerini söylüyor. Kaçman gerek..."

"Sensiz olmaz, aşkım." Mal ona baktı, kararlılıkla gerilmişti. "Bir daha senden ayrı kalmayacağım, anladın mı?"

"Biliyorum, ama-"

Aniden sözünü kesti, gözleri Malcolm'un arkasındaki bir şeye dikilmişti. Mal orada bir varlık hissetti ve arkasına döndü, üzerinde bir dikiş bile yoktu, kendisiyle dünya arasında bir battaniye bile yoktu.

Kendisini bir zamanlar atından indirdiği süvari yüzbaşıyla karşı karşıya buldu, Yüzbaşı Ellis'in tabancası doğrudan Mal'ın burnuna doğrultulmuştu.

Ellis'in gözleri şaşkınlıkla kırıştı ve ağzının kenarları aşağı doğru seğirdi. Davetsiz misafirin Malcolm olmasını beklemiyordu ama şaşkınlığı çabucak geçti ve tabancasını elinden bırakmadı.

"Mal ona, "Seni duymadığıma göre yorgun *olmalıyım*," dedi.

Ellis tabancasını ona doğrultmuştu. "Yaşıyorsun o zaman."

"Gördüğün gibi."

Mary'nin üzeri en azından bir çarşafıla örtölüydü. Ellis dikkatle ona bakmadı ama bakışları kir içindeki yastıklara, örtülerin enkazına ve yerdeki giysi yığınınına takıldı.

"Seni tutuklamak benim görevim," dedi Ellis Mal'a, sesi eşitti. "Kral adına, ona karşı silah taşımaktan, vatana ihanetten."

Mary hiç kıpırdamadan yatmış, göğsü zar zor yükselmişti ama Ellis'in sözleriyle elini avuç içi dışarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. "Hayır."

Ellis'in gözleri tekrar kırıştı. Hâlâ ona bakmıyordu, içindeki beyefendi Mary odada yokmuş gibi davranıyordu.

Boğazını temizledi ve sözlerini Mal'a yöneltti. "Ama Leydi Mary'nin hatırı için sana gitmeni söyleyeceğim. Çabuk, fikrimi değiştirmeden önce."

Malcolm yataktan yavaşça kalktı ama ani bir hareketle Ellis'i ürkütmek istemiyordu. Ellis bunun en iyisi olacağına karar verirse ateş etmeyeceği konusunda adama güvenmiyordu.

Mal kirli giysilerini yavaşça aldı ve üzerine geçirdi. "Mary," dedi. "Senin için bir şey hazırlayabilir miyim?"

Ellis ayağa kalkıp çarşafı göğsüne bastıran Mary'ye hızlı bir bakış attı. "Onunla mı gidiyorsun?" Ellis ona sert bir sesle sordu.

Malcolm nefesini tuttu ve ani korkusunu gömleğinin bağcıklarını dikkatle bağlayarak maskeleydi.

"Evet," dedi Mary.

Ellis tabancasının horozunu indirdi, Malcolm rahatladığını belli etmese de. Ellis Malcolm'a boyun eğmiş bir bakış attı ve bu bakışta Mal, onları bırakmanın kendisine neye mal olduğunu tam olarak anladı.

Ellis Mary'yi seviyordu. Çılgın İskoçyalı kocasının dönüşü Ellis'in onu kazanma şansını ortadan kaldırmıştı.

Mal adama sempati duyuyordu ama aynı zamanda asil olanı yapıp kenara çekilirse lanetleneceğini de düşünüyordu. Cesur İngiliz yüzbaşının sevdiği güzel İngiliz kadınla birlikte olabilmesi için Mal teslim olup asılmasına izin vermeli miydi?

Asla böyle aptalca bir şey yapmazdı. Mary, Malcolm'ındı ve bunun bir sonu vardı.

Yüzbaşı Ellis, Mary'nin giyinmesi için odanın dışına çıkmayı kabul etti. Alarmı çalmadı ya da evi ayağa kaldırmadı; sadece Mary'nin odasından çıkmalarını bekledi, sonra onlara alt kattaki bir yan kapıya kadar eşlik etti ve gecenin içinde yürüyebilmeleri için kapının sürgüsünü açtı.

Mary eşikte durdu ve elini Ellis'in koluna koydu. "Teşekkür ederim, Robert."

Kaptan Ellis her zamanki resmiyetiyle bir kez başını salladı. "Leydi Mary."

Malcolm'a hiçbir şey söylemedi ama sert bir bakış fırlattıktan sonra kapıyı sessizce kapatarak evin içinde kayboldu.

"Robert, değil mi?" Malcolm, Mary'yi götürürken hafifçe konuştu. "Öleli sadece birkaç hafta oldu."

"Yüzbaşı Ellis bana karşı çok iyi davrandı," dedi Mary. Mary'nin melodik ses tonu onun üzerine akıyordu ve Malcolm onun ne söylediğini pek umursamıyordu, tek umursadığı onun sesini tekrar duyabilmektir. "Beni sağ salim eve getirdi. O iyi bir adam."

"Evet, ona minnettarım," dedi Mal. "Ama bunu *iyilik* olsun diye yapmadı, biliyorsun. Ölen zavallı kocanın acısını dindirmek için onunla evlenmeni umuyordu. Ve şimdi ben mezardan kalktım."

Mary ona ters ters baktı, gözleri yıldız ışığında çok güzeldi. "konuşmayı kes. Gök gürültüsü ve ay ışıkları, Malcolm, seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

Kadının sesindeki gözyaşları Mal'ı derinden yaraladı. Bahçenin sonunu belirleyen çitin yanında durdu ve karısını kollarına aldı.

"Ve o çıldırtıcı cümleleri bir daha asla duymayacağımı sanmıştım. Mary, aşkım, sana geri dönmek beni hayatta tutan tek şeydi. Seni *özledim* ..." Mal'ın sesi kesildi, devam edebilmek için bastırdığı duygular onu boğmakla tehdit ediyordu.

Mal onu ne kadar özlediğini başka söze gerek duymadan gösterdi, ona tekrar sarılmanın sıcaklığını sevdi. Hem yumuşaklık hem de çelik gibiydi, onun Mary'si, dünyanın acımasızlığına karşı bir siperdi. Ama Mary'yi yarattıysa dünya tamamen kötü bir yer olamazdı.

"etme," diye bir ses duyuldu çalıların arasından.

Mary başladı, sonra yüzü şaşkınlık ve sevinçle doldu. "Will!"

"Hizmetinizdeyim, madam." Will, ayıya benzeyen sesiyle hırlayarak, çitteki aralıktan geçmesine yardım etti. "Siz ikiniz, biz güvende olana kadar bekleyemezsiniz, değil mi? Ben de burada rutubetten donuyorum."

"Bana kuru görünüyorsun," diye gözlemledi Mal, kardeşinin uzattığı eli tutup onlara katılmak için çabalarırken. Will'in paltosu da Malcolm'ununki gibi kirli olsa da kurumuştu ve Will'in eldivenli eli sıcaktı. "Gecenin dışında bir yer buldun, değil mi?"

Will utanmadan omuz silkti. "Evet, sokağın aşağısındaki evde bir kadın vardı .

."

Malcolm yüksek sesle güldü, şu an için gizlilikten rahatsız değildi. Will'in sırtını sıvazladı ve kolunu Mary'ye doladı.

"Hadi canım," dedi Mary'ye, yanağından öperek. "Ona katlanmak zorunda kalacaksın, ama aile olmanın bedeli budur."

"Her şey yolunda," diye cevap verdi Mary, sesindeki mutluluk ona güç veriyordu. "Her birinizi seviyorum." Kolunu Will'inkinden geçirdi ve Mal'in kucağına gömüldü, Mackenzie'ler birbirine sarıldı. "Beni eve götürün beyler."

Şimdilik "ev" Paris'te uzun, dar bir evdi, zorlu bir yolculuktan sonra ulaşılmıştı, ama Mary'nin sevinçle üstlendiği bir yolculuktu. Gair'in gemisiyle onları geldiği Lincolnshire sahiline kadar arka yollardan seyahat etmişlerdi.

Ewan, Gair'in yanındaydı ve Mary'yi görünce gözyaşlarına boğuldu. Malcolm'u göstererek, albay tarafından Gair'i bulup Lincolnshire'a götürmekle görevlendirildiğini söyledi. Ewan, Malcolm'un emriyle birkaç hazine de getirmişti: Mal'in annesinin resmi, Mary'nin giysilerinden bir demet ve küçük bir fiçı viski. Ewan viskinin, paraya ihtiyaçları olursa diye Fransızlara satmak için olduğunu açıkladı.

Fransa yolculuğu engebeli, dolambaçlı ve yer yer yürek hoplatan bir yolculuktu. Denizde hem donanmaya hem de tüketim vergisi memurlarına ait çok sayıda İngiliz fırkateyni yüzüyordu. Mary'nin adını asla öğrenemediği küçük bir yerin bir koyunda karaya çıktılar ve kolay aşamalarla Paris'e gittiler.

Ulaştıkları ev -Mackenzie'lere ait olduğunu söyledi Mal- çoktan oturulmaya başlanmıştı. Onlar içeri girerken Alec Mackenzie merdivenlerden aşağı yuvarlandı, kolunun kıvrımında kıvrıcık kızıl saçlı bir ufaklık vardı. Alec onları görünce sıçrayarak aşağı indi ve Mal onu, bebeğiyle birlikte, coşkulu bir kucaklayışla yakaladı.

Mary kocasının yıkıldığını ve ağladığını görme şerefine nail oldu. Mal, en yakın kardeşi olan Alec'e öyle bir sarıldı ki, Alec'in kemiklerini kırmak ve bebeği ezmekle tehdit etti. Mary çocuğu kurtardı, Mal ve Alec aynı anda aynı alanı işgal etmeye çalışırken küçük Jenny'yi kollarında zıplattı.

Will sokaktan koşarak geldi ve yığına katıldı, kardeşler gülüyor, ağlıyor, sarılıyor, hepsi aynı anda gevezelik ediyordu.

Kapının önü karardı ve iri yarı bir adam içeri girdi. "Bu gürültü de ne böyle?" diye bağırdı.

Bu ses bir an sonra Malcolm ve Will'i gördüğünde kesildi. Mary, gözlerini silen Alec'le birlikte bir kenarda dururken, dük şok içinde hareket ederek Malcolm'a gitti ve onu yakınına topladı. Dük geri çekilip Malcolm'un yüzünü ellerinin arasına alana kadar baba oğul birbirlerine sarıldılar.

"Sonsuza dek gittiğini sanıyordum, bücür," dedi. "Willie . . ."

"Beni öldürmek zordur baba," dedi Mal, dük Will'i çekerken geri adım atarak. "Ben bir *brollachan*'ım, unuttun mu? Her zaman geri dönmenin bir yolunu bulurum."

Dük başını kaldırdı ve Mary'yi gördü. Alec Jenny'yi ondan almıştı ve bebek parmakları ağzında ona bakıyordu ama korkuyla değil merakla.

Dük, Mary'nin ellerini tuttu. "Kızım," dedi. "Onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Mary kollarını dükün iri bedenine dolamaya cesaret etti, kalbi doluydu. "Sizi gördüğüme çok sevindim, Peder."

"Pekala, şimdi." Dük'ün genellikle sert olan sesi yumuşadı.

İki ziyaretçi dükü içeride takip ettiğinde daha fazla mutluluk yaşanacaktı. Audrey Mary'ye doğru koştu, genişleyen karnı önce Mary'ye ulaştı.

Mary kız kardeşine sarıldı, Audrey' ince kollarını bir kez daha etrafında hissettiğinde gözyaşları sel oldu. Jeremy elleri titreyerek, sırtını yere vurarak, bu duygu patlamasından utanmış ama bir o kadar da memnun görünerek aralarına girip çıkıyordu.

Mal, kız kardeşi onu bırakır bırakmaz Mary'nin yanına geldi. "İşte geldik," dedi Malcolm. "Viskiyi getirdim. Bir kadeh isteyen var mı?"

Kısa süre sonra misafir odasında durdular, Mackenzie erkeklerinin gözleriyle eşleşen kehribar rengi sıvıyla dolu bardakları kaldırdılar, bayanlar için limonata, Jenny için süt. Duncan'a, Angus'a ve Magnus'a, sonra da ölen İskoçyalılara ve kaybettikleri her şeye içtiler.

"Mackenzie'lere," dedi Mal, o kadar kadeh kaldırdıktan sonra sesi biraz bulanıklaşmıştı. "Ve geleceğin onlar için neler getirebileceğini."

Kadehleri tekrar kaldırdılar.

"Malcolm ve Mary'ye," dedi Alec. Hepsine geniş, süt gibi bir gülümseme veren Jenny'yi zıplattı. "Aşkları sonsuza dek büyüsün ve evlerini birçok küçük çocukla doldursunlar."

"Evet," dedi Will. "Çocukları seviyoruz." Jenny'nin çenesinin altına vurdu ve Jenny, şimdiden büyüleyici bir şekilde kıkırdadı.

"Fazla beklemene gerek kalmayacak." Mal elini Mary'nin karnına doğru kaydırды. "Çoktan başladık."

Bir anlık sessizliğin ardından oda yeniden kahkahalar, tebrikler ve İskoç sesleriyle doldu.

Malcolm'un Mary'ye sarılan kolu gibi gün ışığı da odayı ısıtıyordu. Evlerinden uzakta olabilirlerdi, Mary'nin Lincolnshire'da, Mal'in de Kilmorgan'da başladığı yerlerden. Ama Mal ve Mary birlikteydi, etrafları aileleriyle ve sevgiyle çevriliydi.

Ve bu, her şeyden çok, ev anlamına geliyordu.

Mal ve Mary o gece yatakta birlikte uzanmış, kendi özel yöntemleriyle bir kez daha kutlama . Mary kocasına sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Malcolm Mackenzie."

"*Seni* seviyorum, tatlı Mary." Malcolm elini Mary'nin göğüslerinin arasına, kalbinin üzerine koydu. "İşte orada, senin ateşin. Sende olduğunu hep biliyordum."

"Onu özgür bıraktın," dedi Mary. "Teşekkür , Mal."

Ona gülümsedi, Edinburgh'daki gölgeli salonda, dünyada kimse nerede olduklarını bilmezken onu ilk kez eriten o günahkâr sırtış. Bu gece de nerede olduklarını ailesinden başka kimse bilmiyordu ve olması gereken de buydu.

"Ah, Mary, çok rica ederim," dedi Mal. "Sana her zaman senin için geleceğimi söylemiştim, hatırladın mı? Benden asla bu kadar kolay kurtulamayacağını."

"Yapacağını biliyorum," dedi Mary. "Benim korkunç *brollachan*'ım."

"Ama benden asla korkmana gerek yok, aşkım." Mal onun yanağına dokundu. "Senden değil." "Ve korkmuyorum. Seni seviyorum Malcolm, tüm kalbimle."

"Ve ben de sen, benim kötü kızım."

O zaman konuşmayı bıraktılar, birbirlerine sevgi verdikleri ve bundan başka bir şey bilmedikleri, kelimelerin olmadığı yere çekildiler.

Sonsöz

İKİ YIL SONRA

Malcolm Mackenzie, bir zamanlar üzerinde bir temelin izleri bulunan çıplak zemine ve taş yığınınına baktı. Zemin kazınmış, taşlar yok olmuştu. Cumberland'ın adamları mı dağıtmıştı yoksa yerel İskoçyalılar kendi evlerini desteklemek için mi almışlardı, Mal bilmiyordu. Umurunda da değildi. Bırakalım ihtiyacı olanlar kullansın.

Mary, pratik Highland eteği ve , sırtına köylü usulü asılmış küçük bir çocukla ona katıldı. Nefes nefese kalmıştı, yüzü kızarmıştı.

"Tüm bagajlar içki fabrikasına yerleştirildi," dedi. "Sanırım. Will bize o kadar çok mobilya vermek zorunda kalmadı."

"Bu konuda bir saplantısı var," dedi Malcolm. "Kadınları etkilemek ya da gözetlediği kişileri yumuşatmak için alıyor, sonra da ne yapacağını bilemiyor."

"İşe yarayacağını söyleyebilirim."

Mal başını salladı. Mary'yi kendine çekti ama manzarayı incelemeye devam etti - tepelere doğru yükselen boş arazi, bulutların arasına gizlenmiş dağ duvarı.

"Acı tatlı," dedi Mary.

"Eh?" Malcolm oğlunun başının üstünü öpmek için döndü. Küçük Angus uyuyordu, kehribar rengi gözleri sıkıca kapanmış, kızıl altın rengi saçları küçük bir başlıkla korunuyordu.

Malcolm, endişeyle geçen uzun bir gecenin ardından Mary'nin kollarındaki küçük çocuğu görene kadar sevme yeteneğinin kapasitesine ulaştığını düşünmüştü. Ufaklık ona bir şey yapmıştı.

Mal'ın etrafındaki herkesle ilgilenme ihtiyacı daha da artmıştı. Bundan asla kurtulamayacağını düşündü. *Ah, pekala. Bu benim işim.*

"Acı tatlı dedim," diye tekrarladı Mary. "Eve dönmek ama onu çok değişmiş bulmak."

"Evet, olurdu, değil mi?"

Mal bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu - Yaylaların boşluğu, terk edilmiş ya da hırslı İngilizlerle dolu büyük evler, gitmiş küçük çiftçiler,

topraklar nadasa bırakıldı. Kilt giymek yasaklanmıştı, boru ve Erse dilinde konuşmak da öyle. İskoçyalılar ezilmiş, pek çok klan üyesi ya Kasap tarafından öldürülmüş ya da asılmak üzere götürülmüştü.

Ama hepsi değil, Mal biliyordu. Rabbie ve Gair gibi insanlar İskoç dilini İngilizlerin duyamayacağı şekilde konuşuyor ve canlı tutuyorlardı. Boru sesleri bazen tepelerde belli belirsiz duyulabiliyordu. Kiltler battaniyeye dönüşüyor, dokuma tezgâhları gizli yerlerde tıkırdıyordu.

Highlanders asla tamamen yenilmeyecekti.

Mal'ın kendi durumu buna bir örnekti. Ailesinin öldüğüne ve unvanlarının ellerinden alındığına inanılıyordu. Ta ki, kralın kulağına sahip güçlü bir adam olan Wilfort Kontu, bu kararları verenleri Kilmorgan unvanının geri verilmesi gerektiğine ikna edene kadar.

Wilfort, en küçük oğul Malcolm'un hayatta olduğunu ve kızıyla evli olduğunu ve Fransa'da sürgünde bulunduğunu açıklamıştı. Wilfort, Mal Mackenzie'yi iyi tanıyordu ve Malcolm'un bu şartlar altında olabildiğince sadık olduğunu söylemişti. Mal'ın karakterine bir süvari yüzbaşı olan Robert Ellis ve Vikont Bancroft'un oğlu genç bir lord olan Jeremy Drake de kefil olmuştu.

Bu nedenle Malcolm hakkındaki tutuklama emri kaldırıldı ve sonunda zarar görmeden İskoçya'ya geri dönmesine izin verilerek Kilmorgan Dükü unvanı iade edildi.

Alec, Will ve babaları Fransa'da kalmayı ve memleketlerinde ölü sayılmayı tercih ettiler. Yaşlı dük, artık karısı, evi, Duncan ve Angus olmadan İskoçya'ya katlanamayacağını söyledi.

Alec çoktan Paris'te bir hayata başlamış, Fransa Kralı'nın çocuklarına çizim ustalığı yapmaya başlamıştı. Çizim ve resim yapabilen vahşi bir İskoç'un tuhafılığı, Alec'in yeni müşterilerini büyüleyen bir tuhafıktı.

Ve Will ... Will'di. Malcolm'a ölü olmanın ona istediği her şeyi yapma özgürlüğü verdiğini söylemişti. Son iki yıl içinde İskoçya ve İngiltere'ye defalarca geri dönmüştü ve yetkililerin bundan haberi bile olmamıştı.

Hayatında hiçbir zaman dük olmak istememiş olan Malcolm, bunu telaşlanmadan kabul etmeyi öğrendi. Mal'ın artık bakması gereken bir ailesi vardı ve bu ismi devam ettirecekti. Babasının ve kardeşlerinin özgürlüğünü korumak için hiçbir bedel çok yüksek değildi.

Ayrıca Mary, Kilmorgan'dan hoşlanıyordu.

Mary şimdi Angus'un omzundaki ağırlığını yeniden ayarlayarak, "Sanırım her şeye yeniden başlayacağız," dedi.

"Evet. Ama böylesi daha iyi, değil mi? Fransa'daki hayatımız bana ev ve bahçeler için pek çok yeni fikir verdi. Eski kaleden kalan sağlam ve bütün taşları yenisini inşa etmek için kullanabiliriz."

Mary, Kilmorgan Kalesi'nin kalıntılarının tünediği tepeye kuşkuyla baktı. "Bu çok fazla taşıma gerektirecek."

"Önemli değil. Size uzun zaman önce de söylediğim gibi, buradaki gençlerin işe ve paraya ihtiyacı var. Kısa sürede işe başlayacağız." Malcolm önlerindeki geniş alana el salladı. "Muhteşem olacak Mary. Gelecek nesiller tarafından sevilecek zarif bir saray."

Karısı o kuru üslubuyla, "Kendinden çok eminsin," dedi.

"Elbette öyleyim." Mal ellerini göğsüne vurdu. "*Benim*. Malcolm Mackenzie." Sırıttı ve onun elini tuttu. "Ah, Mary. Dünyayı değiştireceğiz."

Mary'nin gülümsemesi içindeki boşluğu dolduruyor, acıyı kovup yerine sadece tatlıyı koyuyordu. Malcolm onu kendine yaklaştırdı ve kır evinin dışında yetişen İngiliz gülleri kadar yumuşak dudaklarını öptü.

Mary de onu öptü ve yüzüne dokundu, gözlerinde sevgi vardı. "O zaman başlasak iyi olur," dedi.

Sevgili okuyucu:

Umarım en sevdiğim İskoç ailesinin geçmişine bu bakışı beğenmişsinizdir! Mackenzie serisinin ilk kitaplarını, özellikle de The Duke's Perfect Wife ve The Wicked Deeds of Daniel Mackenzie'yi yazarken, Mackenzie'lerin "Yaşlı Malcolm" olarak adlandırdıkları ataları ilgimi çekmeye başladı.

Anlatılanlara göre Malcolm, on sekizinci yüzyılın ortalarında Kilmorgan Dükü'nün beş Mackenzie oğlundan en küçüğüydü. Cesur bir savaşçıydı ve 1745 ayaklanması sırasında Culloden savaşında aileden hayatta kalan tek kişiydi (ya da on dokuzuncu yüzyıldaki kardeşler öyle olduğuna inanıyor). Malcolm aynı zamanda Kilmorgan' orijinal kalenin yerine İskoçya'nın kuzeyinde devasa Mackenzie evinin inşa edilmesinden de sorumluydu.

Malcolm ve karısı Leydi Mary hayalimde canlandıkça, onların hikâyesini daha da derinlemesine araştırmak istedim. Malcolm, son derece düzgün bir İngiliz hanımefendisi olan eşi Mary ile tutkulu ve sevgi dolu bir evlilik yapmış olan müthiş bir savaşçı olarak görülmüyordu. Yaşlı Malcolm'un genç Malcolm olarak nasıl biri olduğunu ve Mary ile nasıl bir araya geldiklerini merak ettim ve iki aşkın hikayesini keşfetmeye başladım.

Büyüyen şey beklediğimden çok daha fazlasıydı. Mal ve kardeşlerine - Alec, Angus, Will ve Duncan- aşık oldum ve hatta kavgacı yaşlı dük bile beni etkiledi. 1880'lerin Mackenzie'lerinin ünlü ataları hakkında bildikleri, çok daha büyük bir hikâyenin sadece görünen kısmı.

Jakobit ayaklanmasının tarihi detaylarını araştırırken daha önce bilmediğim çok şey öğrendim ve İskoçya ve Charles için hayatlarını ortaya koyan adamlar için üzüldüm. Mal ve Mary ile ailelerini bu olayların içine yerleştirdim, Mal ve kardeşlerinin her birinin bunlarla nasıl başa çıktığını izledim.

Sonuç, tek başına okunabileceği gibi Mackenzie dünyasına bir giriş olarak da okunabilecek Çalınmış Mackenzie Gelini oldu. Mackenzie aileleri ve serideki kitaplar hakkında daha fazla bilgiye www.jenniferashley.com adresindeki web sitemden ulaşabilirsiniz

Ian Mackenzie ve Beth'in yer aldığı yeni bir hikaye olan A Mackenzie Clan Gathering'e bir göz atmak için okumaya devam edin.

*En iyi dileklerle,
Jennifer Ashley*

Jennifer Ashley'nin Shifters Unbound paranormal romantizm serisinin bir sonraki kitabı *White Tiger*'ı

Bahar 2016'da okuyun
Önizleme için sayfayı çevirin

Bir Mackenzie Klanı Buluşması

Kasım 2015'te InterMix'ten temin edilebilir

İSKOÇYA 1892

Gecenin derinliklerinde bir şey Ian Mackenzie'yi uyandırdı. Hareketsizce yan , gözleri açık ve karanlığa bakıyordu.

Bir düzine yıl önce, zifiri karanlığa uyanmak Ian'ı çılgınca bir paniğe sürükler, ayağa kalkıp çıktığı kadar İngilizce, Galce ve Fransızca kükremesiyle sonuçlanırdı. Hizmetçiler aptal bir uşağın söndürdüğü lambaları onarmak için içeri koşar, Ian'ı yatağının yanında ayakta durmuş, öfke ve korku içinde küfrederken bulurlardı.

Şimdi sakın bir şekilde yatıyor, karanlığın yumuşak sessizliğini içine çekiyordu.

Sakinliğinin nedeni arkasında, yatağın üzerinde yatıyordu; Beth, sıcak bir yuvada ona doğru kıvrılmıştı.

Kocaman evde Ian'ı alarma geçiren değişiklik her neyse Beth'i uyandıramayacak kadar hafifti. Uyumaya devam etti, nefes alıp veriyordu, bir eli adamın çıplak sırtında yumuşaktı.

Ian'ın zihni, onu rüyalarından sürükleyen şeyin ne olabileceğine dair tüm olasılıkları hızla gözden geçirdi. Çocukları -Jamie, Belle ve Megan- çocuk odasında derin uykudaydı. Ian onlardan birinin ne zaman uyandığını biliyordu, bunu iliklerine kadar hissediyordu. Koridorun sonundaki büyük çocuk odasının kapısının ardına kapatılmışlardı. Güvenli.

Duyularının gecenin en küçük sesine kadar genişlemesine izin verdi. Burası sonbaharda İskoçya'ydı ve rüzgârlar dağlardan aşağı akarak bir düzine ölüm perisinin çığlıklarıyla Kilmorgan'ın etrafında dönüyordu.

Bir buçuk asır önce inşa edilmiş olan devasa evin kendisi gürültüyle canlıydı. Gıcırdayan boruları Hart , akan suyu getirmek için kurmuştu.

yatak odaları. Daniel'in elektrik deneylerinin çıtırtısı, Daniel'in yeğeninin yarattığı dahili telefon sisteminin teneke sesleri.

O anda, rüzgâr hariç tüm sesler kesildi. Evin karanlığında bir yerlerden gelen pencere *tıkırtısı* hariç hepsi.

Ian ve Beth, Inverness'in yirmi mil kuzeyinde yer alan büyük malikâne Kilmorgan Kalesi'nin tek sakinleriydi. Kilmorgan Dükü ve evin efendisi Hart, Eleanor ve iki çocuğuyla birlikte Edinburgh'daydı. Diğer kardeşleri Mac ve Cameron ise aileleriyle birlikte taşradaki evlerindeydiler ve bir gün kadar Kilmorgan'a gelmeyeceklerdi.

Ian kardeşlerinin evlerinin tam yerini ve Hart'ın gelecek haftaki doğum gününü kutlamak için ailelerinin Kilmorgan'a ne kadar sürede geleceğini biliyordu. Ian'ın haberi olmadan hiçbiri bu gecenin ortasında gelemezdi.

Ian'ın ailesi, burayı işletmek için gereken iskelet personel ve üç köpek dışında Kilmorgan şimdilik oldukça boştu.

Köpekler. Ahırdaydılar, ödüllü yarış atlarını koruyorlardı. Havlamıyorlardı ya da yaygara yapmıyorlardı.

Ama Ian, nasıl bildiğini anlamadan, orada olmaması gereken birinin evin içinde olduğunu biliyordu.

Beth'i uyandırmayacak kadar yavaş hareket ederek yataktan kaydı. Bir an yatağın kenarında durdu, güçlü ayak parmakları yumuşak halının üzerinde kıvrıldı, serin hava çıplak tenini okşadı. Uşağı Curry, yatağa girerken Ian'ın başının üzerine bir gecelik örtmüştü ama Beth ona katıldığında geceliği hemen fırlatıp atmıştı.

Ian, halının üzerinde soluk bir leke gibi duran gömleğin yanından geçerek Curry'nin ateşin önünde ısınmak için bir sandalyenin üzerine serdiği uzun ekose kıvrımlara uzandı. Ian eteği iri gövdesinin etrafına sardı, fazla kıvrımları belinin etrafına sıkıştırdı. Sonra çekmecelere doğru ilerledi, en üsttekini açtı ve bir Webley tabanca çıkardı.

Ian evde asla dolu silah bulundurmazdı. Etrafta çocuklar varken çok tehlikeliydi. Tüm av ahırların yanındaki kâhyanın evinde bulunan dolaplara kilitlenir, kişisel tabancalar da boş olarak ve mühimmatları ayrı bir yerde kilitli tutulurdu. Ian bunu kesin bir kural haline getirmişti ve Hart da bunu kabul etmişti.

Ian yatak odasından bağlantılı soyunma odasına geçti, dolabın içindeki bir bölmenin kilidini açtı ve oradaki bir kutudan mermileri çıkardı. Sıraya dizdi

altı tanesini mükemmel bir şekilde sıraladı, kutuyu geri koydu, dolabı kilitledi ve mermileri hassasiyetle yuvalarına yerleştirdi.

Soyunma odasından koridora açılan kapıdan çıktı, tabancanın namlusunu yerine oturtacak kadar durakladı ve koridorun sonundaki galeriye doğru hızlı ve sessiz adımlarla ilerledi.

Bulutlar bu gece ayı örtüyordu ama merdivenin yanındaki gaz lambası, pencerelerle kaplı uzun bir koridoru aydınlatıyordu. Burası evin ön cephesiydi ve Kilmorgan'a giden yola bakıyordu. Dışarıdan bakıldığında, tavandan tabana uzanan pencere sırası, Kilmorgan'ı soğuk bir kaleden bir eve dönüştüren atası Malcolm Mackenzie'nin yarattığı büyük cephenin bir parçasıydı.

Ian üst koridorda kimseyi görmedi, gölgelerde kaçamak bir hareket yoktu, yersiz hiçbir şey yoktu. Merdivenlere doğru süzüldü, çıplak ayakları halının üzerinde ses çıkarmıyordu.

Sahanlıktaki ışıklar bütün gece yanık tutulurdu, böylece etrafta dolaşan ev halkı merdivenlerden aşağı düşmezdi. Bu gece, merdivenlerden hızla inerken Ian'dan başka kimse görünmüyordu.

Ian, evin Hart'ın tarafına doğru uzanan zemin kat galerisine dönene kadar yanlış bir şey bulamadı.

Galerinin uzak ucundaki bir hareket telaşı gözüne çarptı. Ian gördüğü her şeyi hızlıca değerlendirdi, ardından bahçe kapısından çıkmaya çalışın koyu renk giysili yarım düzine adama doğru koşarken sonuçları zihninin gerisine itti.

Ian hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu ve onlar farkına varmadan üzerlerine gelmişti. Birkaç dilde boğuk küfürler duydu, ceset yığınlarını ve taşıdıkları şeyleri gördü. Ian sözsüz bir şekilde aralarına inmeden önce adamlardan birkaçı dışarı çıkmayı başarmıştı.

Ian'ın ensesinden yakaladığı adam ustalıkla ondan ayrıldı, etrafında döndü ve Ian'ın karnına doğru kısa bir sopa savurdu. Kirli dövüşü hem kardeşlerinden hem de Paris sokaklarında öğrenmiş olan Ian, sopadan kaçındı ve onu kullanan kolu yakaladı.

Adamı döndürdü ve ikinci bir adama doğru savurdu. Ian tabancasını ikinci adamın suratına dayadı.

Bir sonraki anda, iki adam da Ian'a çarparak silah için savaşmaya başladı. Adamlardan biri elini tabancanın etrafına doladı ama Ian sertçe çekti ve tabanca yere düştü, karanlığa doğru sıçradı, görüş alanından çıktı, ulaşılmaz hale geldi.

Sert adamlar iyiydi ama Ian da öyleydi. Onların kat kat giysileri onları engellerken, o ataları gibi kilt ve çıplak ayakla, yumruklarıyla ya da başka bir adamın silahlarını çalarak dövüyordu.

Ian elindeki sopayı çekip karnına indirdiğinde ilk adam . İkinci adamın yumruğu Ian'ın yüzüne geldi, Ian büyük eliyle onu yakaladı, sonra ikinci adam tam karnına yumruk attı.

Ian acıyla savaşıarak geri döndü. Sopaladığı adam iki büküm olmuştu ve Ian ikinci adama doğru dönerek onu kafasından yakalayana kadar mücadele etti.

Karnını tutan ilk adam tabancaya davrandı. Ian'ın ağzından bir hırıltı çıktı. İkinci adamı kendisinden uzaklaştırdı ve ilkinin peşinden gitti.

İkinci adam bahçe kapısından dışarı fırladı ama Ian'ın umurunda değildi. Her adımda kendini toparlıyor gibi görünen ilk adam tabancanın düştüğü yere koştu ve onu yerden aldı. Ian'ı vurmak için dönmek yerine, galeri boyunca ana merdivenlere doğru koştu.

Ian buz kesti. Beth yukarıdaydı. Ian kavga ederken yatak odalarının kapısının kapanma sesini duymuştu - galeriler ve merdivenler sesin neredeyse sihirli bir şekilde taşınmasına izin veriyordu. Beth'in de Ian gibi neler olup bittiğini görmek için merdivenlere yönelip aşağı inmeye başlayacağını biliyordu.

Elinde tabanca olan bu haydut doğrudan ona doğru koşuyordu.

Ian peşinden koştu, hızını artırırken eteği kalçalarının üzerinde uçuşuyordu. Ian bu galeriyi biliyordu ama haydut bilmiyordu - halıların arasındaki çıplak boşlukların nerede olduğunu, bir heykel parçasının her taraftan görülebilmesi için zeminin ortasına masaların nerede yerleştirildiğini. Ian bunlardan kaçtı ve halıdan halıya sıçrayarak merdivenlere ulaşmadan önce adama yetişti.

Ian onu yakaladı. Haydut Ian'ın vücudunun altına girerken Beth'in keskin bir çığlık attığını duydu.

Ian soğuk tabancanın kaburgalarına dokunduğunu hissetti. Bir saniye içinde ölmüş olacaktı.

O saniyeyi yuvarlanmak, yakalamak ve bükmek için kullandı. Tabanca adamın elinden kurtuldu ve patladı, mermi tavanda yüksek bir yere çarptı.

Beth'in çığlığı tekrar geldi ve yardım için bağırdı.

Ian haydutu kendine doğru çekti ve suratının ortasına bir yumruk indirdi. Haydut dövmek yerine Ian'ın elinden kurtulup ön kapıya koştu, kapıyı çekip açtı ve karanlığa doğru koşmaya başladı. Ian adamın botlarının çakıl taşları üzerinde çıtırdadığını duydu ve sonra hiçbir şey duymadı.

Ian onun peşinden dışarı fırladı ama sert adam gitmiş, gece ve dönen sisler tarafından yutulmuştu. Köpekler havlamaya başlamıştı ve ahırlardan ellerinde fenerlerle adamlar çıkıyordu.

Ian kapıyı kapattı. Artık haydutların bir önemi yoktu. Beth'in ve çocuklarının güvenliği onun için her şeyden önemliydi.

Beth merdivenlerden koşarak indi, sabahlığı arkasından süzülüyordu. "Ian, iyi misin? *Ian?*"

Ian onu merdivenden inerken yakaladı, ayaklarından kaldırdı ve kendisine doğru bastırdı.

Eğer adam Beth'e ulaşmış olsaydı... Haydut bir kadını yakalayıp kalkan olarak kullanacak ve artık işe yaramadığında onu vuracak türden biriydi.

Eğer Ian birkaç saniye yavaş kalsaydı ...

Yüzünü Beth'in boynuna gömdü ve onun sıcak kokusunu içine çekti. Güzeldi, iyiydi ve onun kollarındaydı. Güvendeydi.

İnsanlar yanından geçip gittiler; ne olduğunu görmeye gelen hizmetkârlar. Işıklar titredi ve daha parlak hale geldi. Erkekler ön ve bahçe kapılarından eve girdiler, haykırdılar, inançsızlık ve dehşet sesleri çıkardılar.

Ian onların gitmesini, kendisini Beth'le baş başa, onun kollarında bulduğu huzur balonunda, dünyanın ona dokunamadığı bir yerde bırakmalarını istedi.

Ama öyle olmadı. Bir zamanlar Londra sokaklarının kötü adamlarından biri olan uşağı Curry, hızlı adımlarla merdivenlerden indi. "Lanet olsun!"

Beth ayağa kalkmaya çalıştı. "Ian-aşkı, ben iyiyim. Neler olduğunu görmeliyiz."

Elbette haklıydı. Ian evliliğinin bu ilk on yılında -on güzel, ışıltılı yıl- dünyadan eteğini çekemeyeceğini öğrenmişti. Arada bir, evet, Beth'le, mahremiyetle ve belki bir parça balla, ama her zaman değil. Anlık durumlarla paniğe kapılmadan, kaçmak ve daha sonra düşünmek zorunda kalmadan yüzleşmeye alışmıştı.

Uzun bir nefes alan Ian başını kaldırdı. Beth ona küçük bir gülümseme verdi ve haydutu kovalarken ters dönen eteğini beline daha sağlam bir şekilde sardı.

Bu küçük jest Ian'ın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Dünyayla yüzleşmenin canı cehenneme. Ian şimdi Beth'i üst kata çıkaracak ve onun kendisini açmasına izin verecek, bulduğu her şeyin tadını istediği şekilde çıkaracaktı.

Beth onun gözlerindeki bakışı yakalayıp gülümsemesinin genişlemesine izin verdi ama başını iki yana salladı. *Henüz değil*, demek istedi. *Ama daha sonra*.

Ian bu sözünü yerine getireceğinden emin olabiliirdi. Kararını vermiş olan Ian, parmaklarını Beth'in parmaklarına doladı ve merdivenlerden aşağı inerken onu yönlendirmesine izin verdi.

Tüm galeri ışıkla parlıyordu. Hizmetkârlar mekândaki tüm lambaları yakmıştı.

Beth şok içinde nefesini tuttu. Ian karanlıkta koşarak geçerken yerinde olmayan her şeyi görmüş ve not etmişti ama davetsiz misafirleri takip ederken dikkatini dağıtmaması için bu görüntüyü bir kenara itmişti. Şimdi galeriyle ve gördükleriyle yüzleşiyordu.

Heykellerin bulunduğu masaların çoğu boştu ve galerinin bahçe tarafındaki neredeyse tüm tablolar gitmişti. Bu resimler yüzyıllar boyunca ünlü ressamıar tarafından çizilmişti, ayrıca Ian'ın kardeşı Mac'in yaptığı değerli bir avuç resim de vardı. Sadece yükseklerle, kolay ulaşılamayacak yerlere asılmış olanlar kalmıştı. Birkaç resim yerde yığılmış, çerçeveleri yarıya kadar yırtılmış, çerçeveleri kırılmıştı. Harap olmuşlardı.

Hart Mackenzie'nin paha biçilmez sanat koleksiyonu az önce tahrip edilip çalınmış, hırsızlar ganimetlerle birlikte gecenin karanlığında kaçmışlardı.

MRDM YORKU B ELLLNGAU9EMOR

JEN N I FER ŽkSH L EY

Mackenzies Series

BII E M x DI tES:5 DF LOR D AN .ACX ENZI E

La Dv 'lsà sz "as ficnn naLitus M a Relar.x

Ti-İz M a x Y Si x1 i4F i-OR D BİR JHRROR

FJE D" L'S l'ERrECT H Fli

A V aCK El I Z I R F A M I L Y H-t R ST i AS

THE SEDUCTION OF ELLIOT McBRIDE

THE UNTAMED MACKENZIE

Tnx Wicxxo D "xzss ur DxNJE1 A1KENZ1E

SCANDAL AND THE DUCHESS

(An InterMix eBook)

ULxS FOR n l'ROPKR GoVERNE5S'

Ti-i x Scx onx LoUs V aHKEM Zl ES.

1 t E STOL Et'f ACK E?dZI E ČH1 DE

A M x€:KENZI'E 1AI' I CATI1 ER'.I iG

(An InterMix eBook)

"The hero we all dream of."

—Sarah MacLean, *New York Times* bestselling author

"I adore this novel: it's heartrending, funny, honest, and true."

—Eloisa James, *New York Times* bestselling author

"Seksi, pacslzz-fiflcJ rornonc+ chl ac keey- u zcačling uri-

Tip Juwn-" -jut\nncze Ma-zLeon, *UMK Tc<fap ben*)iiuE ouzhor

---

rita.u wrw YORK WIM CS &E5TSE-L LING AUTHO R

ENNIFEŁASHLEY

SM 1£TE&5 UN BO\7hiD

PR 1DEI"\ "TE 5

PR ILA L BON DS

BODYG UA R □

W I L D CAT

H A R D 2"¥ AT ED

/ "1ATE C LA! f "1E D

ŁO N I WOL F

(An InterMix eBook)

TI G E'R \$t AG IC

FE R A L HE AT

{Aat JnTm "k4ix ożLuók)

'W I' L D WOL F

Z H I F T E I T ŚA AT ES

B E A R ATT RAC T1O N

(An Inrcrivł ix eBoml

MATE BCN D

"\$ **** !Y char{tcct o nd i msg,inac ivec .
b'mart, *killod writ*czg."
-/"a/al. . w "4/

"Lxc iti . sWv. a nd ma gicał."

—Yasmine Galenorn, *New York Times* bestselling author

jcn'i if "orashl-ryaom

I:o<<l>ook.com/Projec t*amoornt: IBnoks
|'cnguiit:conl

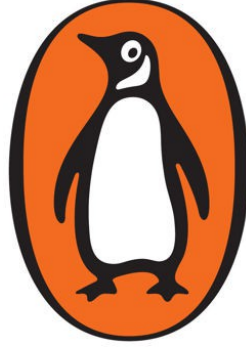
M1103A50715

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!](#)

İçindekiler

Jennifer Ashley'nin Başlıkları	
Mackenzies Serisi İçin Övgüler	
Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
Teşekkür İçindekiler	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Okuyucuya Mektup](#)

[MACKENZIE KLANI TOPLANTISI'ndan Özel Alıntı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

